

Tử Tiếu Thất

- Des by Mac Y Phi -

HÀM QUANG

Edit + Beta: Liệt Hỏa Các

Truyện được edit và đăng tải độc quyền tại <https://liethoacac.com>

HÀM QUANG

- Tác giả: **Tửu Tiểu Thất**
- Thể loại: **Ngôn tình hiện đại, khoa học viễn tưởng, sủng, hài**
- Độ dài: **67 chương**
- Nguồn raw: **Tấn Giang**
- Edit + Beta: **Liệt Hỏa Các**
- Poster + Ebook: **Mạc Y Phi**
- Truyện được edit và đăng tải độc quyền tại **<https://liethoacac.com/>**
- Văn án:

[Topic] Xin hỏi, người máy mới mua thành tinh thì phải làm sao bây giờ?

“Chương trình bị rối loạn sao? Chủ thất tìm một xưởng nào để trang bị lại hệ thống là được.”

“Đã thử rồi, không được. Tên người máy này ở trước mặt kỹ sư thì cực kỳ nghe lời nhưng về nhà thì trở mặt, không nghe lời chút nào (Nước mắt lăn dài)...”

“Vậy đổi hàng đi.”

“Đây là hàng cao cấp đặt theo yêu cầu, không có vấn đề thì không thể đổi (Khóc lớn cực kỳ lớn).”

“Có lẽ nào là hàng rởm không?”

“Vẫn là câu nói kia, hàng cao cấp đặt theo yêu cầu, không có vấn đề thì không thể đổi (Khóc lớn cực kỳ lớn) (Lại tiếp tục khóc lớn).”

“Hàng cao cấp đặt theo yêu cầu cơ đấy, chủ thớt thật là lảm tiên, đã vậy tiêu hủy nó đi rồi đổi cái khác là được.”

“Tất cả tiền tôi tích góp đều dùng để mua người máy rồi! (Khóc đến long trời lở đất).”

“Này này chủ thớt, chủ thớt, chụp ảnh hay quay video lên cho chúng tôi xem nào, chúng tôi sẽ làm quân sư cho bạn.”

[Hình ảnh] [Hình ảnh] [Hình ảnh]

“Đệt!!! Chủ thớt, người máy của bạn đẹp quá đi! Vừa đẹp trai lại còn manly, quan trọng là nhìn như thật vậy! Đôi mắt dường như biết nói chuyện! Tôi cần thông số của mô hình khuôn mặt này!!!”

“Tôi cũng cần!”

“Tôi cũng cần!”

“+1.”

“Ơ này này, trọng điểm không phải ở đó, rốt cuộc tôi phải làm sao bây giờ hu hu hu hu hu.”

- Mục Lục -

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

Chương 1

Editor: Mie

Beta: Mạc Y Phi

Sáng sớm, Hà Điền Điền cầm theo bữa sáng đi vào cửa hàng, nhìn thấy trưởng phòng của mình - chị Anh Đào, đang cầm máy tính bảng kí tên, kiểm tra thẻ nhân viên.

Chị Anh Đào ngẩng đầu thấy Hà Điền Điền đến thì hơi kỳ quái: “Điền Điền, hôm nay là chủ nhật, em không cần đi làm đâu. Có phải em nhớ nhầm rồi không?”

“Không đâu chị, dù sao ở nhà cũng không có việc gì làm nên tới đây xem thử. Chị Anh Đào, chị có muốn ăn sáng không?”

“Không cần, cảm ơn em, chị đã ăn rồi.”

Chị Anh Đào là người phụ nữ vừa dịu dàng lại giỏi giang. Cô nhìn thoáng qua thông báo ở màn hình tinh thể lỏng treo trên tường, trên màn hình hiện một dòng chữ: “Buổi sáng tốt lành, hôm nay là chủ nhật, ngày 29 tháng 8 năm 2066. Ban ngày trời nắng, nhiều mây, gió nhẹ, nhiệt độ từ 18 - 29 độ C. Thời tiết rất thích hợp để ra ngoài!”

Ngày 29 tháng 8, cách ngày Hà Điền Điền kết thúc thử việc chỉ còn hai ngày thôi.

Chị Anh Đào lập tức hiểu vì sao hôm nay Hà Điền Điền phải kiên trì đi làm rồi. Cô khẽ cười với Hà Điền Điền, “Em có thể đến, nhưng công ty không phát lương cho em đâu.”

Hà Điền Điền cũng cười, chỉ là nụ cười hơi gượng ép.

Chị Anh Đào không nói gì nữa, để Hà Điền Điền đi ăn sáng trước.

Hà Điền Điền vừa ăn sáng vừa nhìn tổng công ty lấy ấn phẩm mới nhất ra. Ấn phẩm cao cấp có đủ loại người máy, đa dạng mẫu mã, cái gì cần đều có.

Đúng vậy, đúng vậy, công ty của Hà Điền Điền bán người máy đấy.

Phía trước cửa hàng của Hà Điền Điền là trụ sở chính mà cửa hàng sở hữu thương hiệu độc quyền. Thương hiệu độc quyền này chuyên làm người máy gia dụng cao cấp, cho nên hiện tại xung quanh Hà Điền Điền bày rất nhiều mô hình người máy.

Những người máy này đặt ở chỗ toàn bộ đều mô phỏng rất chân thật theo tỷ lệ 1:1, bề ngoài cực kỳ giống với con người, gần như không thể phân biệt được.

Bị nhiều người máy nhìn chăm chăm lúc cô đang ăn sáng như vậy, cảm thấy áp lực khá lớn đó...

Ăn xong bữa sáng, Hà Điền Điền không muốn ở trong cửa hàng đau khổ chờ đợi nên quyết định đi ra ngoài thử vận may.

“Cửa hàng thử nghiệm Người Máy Quả Cam” nằm ở khu phồn hoa náo nhiệt, gần đó có hai trung tâm thương mại lớn. Cuối tuần người đến đây dạo phố cũng không ít, Hà Điền Điền vẫn còn đang nghĩ, hy vọng có thể hấp dẫn đám người dạo phố đến cửa hàng người máy thử nghiệm dạo chơi.

Chắc là bởi vì từng gặp quá nhiều nhân viên chào hàng như vậy nên những người đi dạo phố tỏ vẻ không có hứng thú với người máy của cô.

Bất đắc dĩ, Hà Điền Điền đành phải ngăn cản hai cô nàng nhìn có vẻ có tâm nhất, khẽ nói với giọng điệu tội nghiệp: “Mời các chị đến trải nghiệm người máy thử nghiệm của chúng em. Em vẫn còn đang thử việc, nếu như không lập được thành tích thì em có khả năng bị sa thải mất...” Nói xong, cô hít hít mũi, suýt nữa đã khóc òa lên.

Đúng lúc hai cô gái không có việc gì làm nên quyết định đi theo Hà Điền

Điền.

Dù sao cũng bán người máy cao cấp, “Cửa hàng thử nghiệm Người Máy Quả Cam” trang trí rất oách, đơn giản mà sang trọng. Lúc hai cô gái bị dẫn đến thì tò mò hết nhìn cái này lại nhìn cái kia, các cô vừa vào cửa đã nhìn thấy nhiều người, còn tưởng rằng ở đây buôn bán đất hàng, tập trung nhìn lại, đa số “Người” đều không nhúc nhích.

Ồ, thì ra đều là người máy.

“Bộp bộp.” Hà Điền Điền vỗ tay, khẽ gọi: “Huyền.”

Một chàng trai ngồi ở bên bàn đang cúi đầu đọc sách ngẩng đầu lên, nhìn Hà Điền Điền, khẽ nói: “Tôi đây, Điền Điền, có chuyện gì?”

Tiểu Lệ và Khả Khả đều cảm thấy khó hiểu, họ quay sang hỏi Hà Điền Điền: “Vị này là...?”

Người được gọi là Huyền nhìn Tiểu Lệ và Khả Khả, dừng lại một giây, sau đó chậm rãi đứng lên, nói: “Hai cô gái xinh đẹp, rất hân hạnh được biết các cô. Tôi có thể vinh hạnh mời hai cô uống chút gì không?”

Khuôn mặt của anh ta cực kỳ đẹp trai, thân hình cao lớn, giọng nói thì trầm ấm lại dịu dàng... Tiểu Lệ và Khả Khả đỏ mặt. Tiểu Lệ cúi đầu đáp lại, “Đương, đương nhiên có thể, cảm ơn anh...”

Lúc các cô ngẩng đầu lên nhìn Huyền, phát hiện anh ta đi từ cái bàn phía sau tới, à không, có lẽ không phải “đi”... Anh ta cũng đi, nhưng mà hai chân khép lại, giống như giẫm phải ván trượt, lại giống như diễn cảnh bay trong phim. Hiuuu! Di chuyển đến chỗ đồ uống ở quầy bar.

Tiểu Lệ: “...”

Khả Khả: “...”

Đây là cái khi gì vậy?

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Hà Điền Điền hơi xấu hổ, vội vàng giải thích, “Em quên chuyển sang hình thức đi lại...” Cô cầm điều khiển trên bàn lên, giờ về phía bóng lưng Huyền ấn một cái, Huyền chậm rãi dừng lại, dừng lại một chút, anh ta lập tức thay đổi kiểu đi, sửa thành đi bằng hai chân giống như con người.

Hà Điền Điền cố gắng sửa sai nên vội lên tiếng: “Thật ra, ừm, vừa rồi cậu ta làm vậy là hình thức tiết kiệm điện!”

Bây giờ Huyền đi khá chậm, tốc độ mỗi bước đi đều giống nhau, cực kỳ máy móc, không tự nhiên như con người.

Khả Khả búng tỉnh: “Hóa ra anh ta là người máy à?”

Hà Điền Điền cười nói, “Đúng vậy, hai người không nhìn ra sao? Ngoại hình người máy của chúng em so với con người, bình thường rất khó phân biệt đó. Nếu như nhất định phải tìm điểm khác nhau, em chỉ có thể nói, người máy còn đẹp trai hơn con người.”

Hà Điền Điền nói đùa nhưng hai người họ lại không cười. Hà Điền Điền sờ sờ mũi.

Huyền đi đến giữa quầy bar, nhìn một lượt sau đó xoay đầu lại hỏi các cô: “Ở đây có nước lọc, nước trái cây, trà, cà phê, sữa bò, hai cô gái xinh đẹp, các cô muốn uống gì?”

Tuy biết đối phương khen các cô xinh đẹp là vì thiết lập của chương trình, nhưng ngoại hình của người máy này quá mức lừa tình rồi, Tiểu Lệ và Khả Khả vẫn hơi rung động, từng người chọn đồ uống.

Hà Điền Điền đứng bên cạnh Huyền, nói với các cô, “Trước tiên, để em giới thiệu một chút về người máy của chúng em cho các chị. Đầu tiên là, ưu điểm lớn nhất của người máy chúng em là toàn bộ đều mô phỏng như thật, nói cách khác, bề ngoài sẽ không nhận ra sự khác biệt với con người. Bề ngoài của

Huyền chính là vật liệu mô phỏng chân thực tiên tiến nhất hiện nay, xúc cảm làn da gần như không khác con người là mấy. Hơn nữa, tất cả mô hình người máy của cửa hàng chúng em đều được tích hợp, sẽ không có lỗi. Từng có người máy lạnh như băng, cho dù vật liệu mô phỏng chân thực cỡ nào, vào mùa đông sờ vào sẽ lạnh lẽo giống như ma. Hiện nay, khoa học kỹ thuật đã có sự đột phá lớn trong quá trình công ty chúng em chế tạo người máy, nhà thiết kế sẽ lắp đặt linh kiện nhạy cảm nhiệt dưới làn da để truyền đến bộ vi xử lý trung tâm, nói cách khác, người máy cũng có thể cảm giác được nóng lạnh, có thể tự động điều chỉnh nhiệt độ cơ thể, hơn nữa, họ có thể cảm giác được lúc các chị chạm vào!” Hà Điền Điền nói đến đây, cố gắng để cho nét mặt mình lộ ra vẻ sôi nổi và tự hào.

Sau đó cô để cho hai người tự mình trải nghiệm một chút, sờ qua sờ lại người Huyền, tiện thể sàm sờ người máy luôn.

Huyền nở nụ cười dịu dàng nhìn bọn họ.

Hà Điền Điền lại giới thiệu chi tiết, tỉ mỉ thêm một lúc nữa cho các cô. Mắt Huyền, miệng, đầu lưỡi, móng tay, khung xương, cơ bắp,... vân vân.

“Về ngoại hình người máy. Hiện nay công ty của chúng em có tất cả 100 loại kiểu dáng, đều là trai xinh gái đẹp. Nếu như các chị không hài lòng với loại mô hình này cũng có thể tự mình thiết kế. Bởi vì mỗi một ngoại hình tự thiết kế đều là độc nhất vô nhị, cần chế tác riêng biệt, không thể sản xuất hàng loạt, cho nên giá thành sẽ cao một chút.”

“Về cấu hình bên trong, linh kiện của công ty chúng em được thiết kế theo mô phỏng sinh học, khả năng xử lý được tính toán cao hơn so với các mạch vi xử lý khác ít nhất 1000 lần. Hơn nữa còn hỗ trợ cho việc mở rộng và nâng cấp hệ thống.”

“Về hệ thống cung cấp năng lượng. Tất cả người máy được cung cấp năng lượng bằng pin, hiện có hai loại pin mà công ty chúng em đang hỗ trợ. Một loại là pin Li-ion truyền thống, ưu điểm là giá cả khá rẻ. Mỗi lần nạp cần 3 tiếng, mỗi lần nạp điện có thể sử dụng ba ngày. Một loại pin khác sử dụng kỹ thuật phản ứng nhiệt mới nhất, gọi là pin nhiên liệu. Pin nhiên liệu màu xanh lá tiện lợi không ô nhiễm môi trường và có thể tái sử dụng. Một cục pin nhiên

liệu tiêu chuẩn có thể cung cấp điện cho người máy khoảng mười năm, lúc hết pin có thể đến xưởng thêm nhiên liệu miễn phí... Khuyết điểm là giá thành hơi cao.”

Nói “hơi cao” chính là quá khiêm tốn ha ha, giá một cục pin nhiên liệu tiêu chuẩn cho người máy gần như tương đương với giá tiền của một người máy cao cấp.

Hai cô gái càng nghe càng cảm thấy hứng thú, điều này khiến cho Hà Điền Điền rất tự tin, cô nói liên tục không ngừng nghỉ, hỏi gì đáp nấy.

Lúc này, chị Anh Đào đi tới, kề bên tai Hà Điền Điền, nói: “Còn một nơi em chưa giới thiệu.”

“Cái gì?”

“Bộ phận sinh dục.”

Mặt Hà Điền Điền đỏ lên.

Cô cũng muốn giới thiệu, nhưng cô không nói nên lời...

Chị Anh Đào chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn cô, lắc đầu.

Tiểu Lệ hỏi Hà Điền Điền: “Người máy giống Huyền bao nhiêu tiền một cái vậy?”

“Nếu như chúng ta sử dụng khuôn mô hình mẫu, một người máy chỉ 220 vạn ạ. Tặng kèm một khối pin Li-ion bên trong. Nếu hôm nay chị đặt hàng... chúng em còn tặng thêm quà nữa.”

“Muốn tự mình thiết kế thì sao?”

“270 vạn.”

“Còn pin nhiên liệu là tự mình mua hả?”

“Đúng vậy.”

“Một cục pin nhiên liệu bao nhiêu tiền vậy?”

“200 vạn.”

“Ôi, đắt quá!”

“Các chị có thể mua trả góp!”

Chắc là bị giá cả như vậy dọa rồi, sau đó Tiểu Lệ và Khả Khả không còn lòng dạ hỏi vấn đề khác nữa, Hà Điền vừa định đưa danh thiếp thì họ đã vội vàng rời đi.

Sau khi rời khỏi đó, Tiểu Lệ và Khả Khả lên mạng tìm một chút tư liệu về người máy mô phỏng chân thực. Trên tư liệu cho biết, hiện nay đã có người máy mô phỏng chân thực, nhưng chỉ là mô phỏng ở trạng thái tĩnh, không thể mô phỏng được những chuyển động chân thực. Nói cách khác, lúc nó bất động, có lẽ bạn thật sự không biết nó là người máy hay con người, nhưng một khi làm chuyện gì đó, bảo đảm lòi đuôi.

Tại sao vậy nhỉ? Bởi vì trình độ khoa học kỹ thuật hiện nay, tuy là trí tuệ nhân tạo đã phổ biến với cuộc sống của tất cả mọi người nhưng muốn thật sự làm được loại trí tuệ nhân tạo mà phương thức hoạt động giống như con người vẫn rất khó khăn. Vấn đề căn bản ở chỗ, trí tuệ nhân tạo hiện nay đều dựa vào nền tảng trí tuệ nhân tạo trên máy tính, chỉ có thể học tập kiến thức một cách máy móc, không thể có suy nghĩ và hành động giống như con người được, không có logic, không có tình cảm.

Xem hết mấy tài liệu này, Khả Khả vỗ ngực nói, “Thì ra là như vậy, tớ đã nói rồi, cứ có cảm giác là lạ chỗ nào. Cái gọi là toàn bộ đều mô phỏng chân thực thì ra chỉ là thủ đoạn bịp bợm, làm gì có con người nào mà bước đi như vậy?”

“Đúng đúng, may mắn là chúng ta thông minh.” Tiểu Lệ vội vàng gật đầu, “Nhưng cũng không sao, cho dù chúng ta thực sự muốn mua thì cũng không mua nổi!”

“Cũng phải, ha ha.”

.....

Hai cô nàng đi vội vàng như vậy, Hà Điền Điền đã biết, chắc chắn bọn họ sẽ không quay lại.

Cô buồn bã nói với chị Anh Đào: “Người máy của chúng ta thực sự rất đắt! Có thể rẻ một chút không chị, nếu không sẽ không bán hết được.”

“Không có cách nào đâu, chi phí chế tạo đắt lắm. Hàng nhái rẻ hơn, tự thiết kế mất khoảng 100 vạn, không có pin nhiên liệu.” Chị Anh Đào nhìn lướt qua màn hình tinh thể lỏng trên tường, nhìn ngày rồi nói với Hà Điền Điền, “Điền Điền, ngày thử việc của em còn hai ngày thôi.”

“Em biết rồi...”

“Yêu cầu về thử việc của bọn họ cũng không cao, chỉ cần em bán được một người máy là có thể làm việc chính thức rồi.”

Vẻ mặt Hà Điền Điền buồn rười rượi, “Chị Anh Đào, cảm ơn chị trong khoảng thời gian này đã quan tâm đến em, em sắp có khả năng phải quay về cuộc sống hưởng trợ cấp rồi.”

“Đừng nóng vội, không phải còn hai ngày à?”

Hà Điền Điền lắc đầu. Cô đã tuyệt vọng rồi.

Chị Anh Đào đột nhiên nở nụ cười, khẽ nói: “Điền Điền, em có biết lúc thử việc chị đã làm như nào để vượt qua không?”

“Hả? Chị Anh Đào, chị bán được bao nhiêu người máy?”

“Chỉ bán được một thôi.”

“Ồ, vậy chị thật sự rất may mắn đó.”

“Chị tự bán cho bản thân.”

Chương 2

Editor: Mie

Beta: Mạc Y Phi

[Hot topic hôm nay] Nghe nói vào nửa thế kỷ trước của Trung Quốc, tỉ lệ thất nghiệp không tới 5%? Có thật không vậy?

Chủ topic [Con chó ngu ngốc nhà tôi sửa rất nhiều]: Buổi sáng dắt chó đi dạo có nghe bác gái hàng xóm đang tập thể dục nói đến. Nói chung là tỉ lệ thất nghiệp năm 2016 còn không nhiều bằng một phần mười bây giờ nữa! (Khiếp sợ) (Khiếp sợ) (Khiếp sợ). (1)

(1) Những chỗ dùng dấu ngoặc đơn “(...)” tự động hiểu là icon, biểu tượng cảm xúc.

[Bác gái nữ thần]: Chủ thớt, tới giờ uống thuốc rồi.

[Kim Cẩm Tương]: 5%? Đánh thiếu một số 0 à?

[Tố Nghiên YY]: Máy thím lâu trên đúng là thiếu hiểu biết, mị vừa mới hỏi mẹ xong, mẹ mị nói thật sự là vậy đó. Mẹ mị là nhà nghiên cứu xã hội, tuy năm 2016 mẹ mị mới 6 tuổi, nhưng lời mẹ nói sẽ không bao giờ sai!

[Siêu thích những người đẹp dễ] trả lời [Tố Nghiên YY]: Ông nội của tôi cũng nói vậy đó. Thực ra lúc đó có rất nhiều nghề nghiệp, sau này dần dần biến mất. Máy thím có thể tưởng tượng thử mà xem, vào đầu thế kỷ cứ ra ngoài là toàn thấy nhân viên vệ sinh môi trường đứng đầy đường.

[Không mặc quần lót thật mát mẻ] trả lời [Siêu thích những người đẹp dễ]: Hả? Bây... bây giờ cũng vậy mà... Nhân viên vệ sinh môi trường... đi đầy ngoài đường đó...

[Siêu thích những người đẹp dễ] trả lời [Không mặc quần lót thật mát mẻ]: Tôi đang nói đến con người cơ, là con người thật sự! Không phải người máy

bảo vệ môi trường! (Hình ảnh) (Hình ảnh)

[Không mặc quần lót thật mát mẻ] trả lời [Siêu thích những người đẹp dễ]:
Trời ạ! (Khiếp sợ)

[Siêu thích những người đẹp dễ] trả lời [Không mặc quần lót thật mát mẻ]:
Còn nữa, hồi đó ngân hàng cần nhiều nhân lực giải quyết công việc, ở ngân hàng có rất nhiều kết sếp, cũng có nhiều nhân viên giao dịch nên phải xếp hàng, bỗng dưng lại thấy xúc động.

[Tôi thật sự đang học làm pháp y]: Đột nhiên hâm mộ những chuyện xảy ra với con người vào năm 2016.

[Mặt bự]: Lâu trên dẫn tôi theo với! Tôi đã tốt nghiệp 5 năm rồi, vẫn chưa tìm được việc làm nữa! (Khóc lóc)

[Người dùng không tồn tại]: Mới thất nghiệp 5 năm đã khóc rồi hả? Ha ha ha, tôi nhận trợ cấp mười năm rồi này. Mất nhìn trợ cấp mỗi tháng từ bốn ngàn tăng lên sáu ngàn, tôi đã chứng kiến một thời đại đó. (Đau lòng)

[Mặt bự] trả lời [Người dùng không tồn tại]: (Chấp tay vái)

[Người dùng không tồn tại] trả lời [Mặt bự]: (Đa tạ)

[Con chó ngu ngốc nhà tôi sửa rất nhiều]: Vậy tại sao tỉ lệ thất nghiệp hiện nay của chúng ta lại cao như vậy?

[Tổ Nghiên YY] trả lời [Con chó ngu ngốc nhà tôi sửa rất nhiều]: Bởi vì có rất nhiều công việc đều bị người máy thay thế!

[Mặt bự]: Tôi mặc kệ, tôi muốn đi làm! Chính phủ, làm ơn cho tôi một công việc đi!

[Lá sen Hà Điền Điền] trả lời [Mặt bự]: Nếu như tiêu 220 vạn để có một công việc, cậu sẵn lòng không?

[Mặt bự] trả lời [Lá sen Hà Điền Điền]: 220 vạn! Đắt quá! Có thể bán thân không?

[Lá sen Hà Điền Điền] trả lời [Mặt bự]: Không thể. -_-#

...

Hà Điền Điền rời khỏi diễn đàn, ôm mặt ngẩn người.

Huyền nhìn thấy Hà Điền Điền ngẩn người thì tự động mở hình thức yêu mến, ân cần hỏi thăm: “Điền Điền, có chuyện gì khiến cô buồn phiền à?”

Hà Điền Điền: “Huyền, cậu nói xem, một người nhất định phải có một công việc sao?”

“Chỗ người mà cô nói bao gồm cả người máy hả?”

“Không bao gồm.”

“Ừm. Con người cũng không nhất định phải có một công việc. Không có công việc thì vẫn có thể nhận trợ cấp của chính phủ, thỏa mãn nhu cầu sinh hoạt. Vậy nên con người không nhất định phải có một công việc. Hiện nay tỉ lệ thất nghiệp của Trung Quốc là 52%, điều này chứng minh có rất nhiều người không có việc làm.”

“Không phải vậy.” Hà Điền Điền lắc đầu, “Tôi cảm thấy, không có thời gian làm việc thì cuộc sống không có ý nghĩa gì.”

Mỗi ngày không có việc gì làm, nhận trợ cấp, sau đó đi mua quần áo giá rẻ và đồ ăn, ở trong nhà xem đủ loại kênh giải trí, đọc tiểu thuyết, xem TV, xem kịch, xem chương trình nghệ thuật, thậm chí xem cả quảng cáo mua sắm... Rảnh rỗi đến nổi lông trên người cũng sắp dài ra rồi. Cuộc sống như vậy quả thực như súp khoai tây trộn cơm, muốn khen cũng chẳng có gì mà khen.

Hà Điền Điền nói: “Tôi muốn đi làm, tôi không muốn ở nhà chờ chết.”

Huyền: “Vậy cô cứ đi làm đi.”

“Nếu như muốn bảo vệ công việc này, tôi phải tiêu 220 vạn mua một người máy đó.”

“Vậy cô cứ tiêu 220 vạn mua một người máy là được.”

“Thật hả? Cậu cũng cho rằng tôi nên làm vậy sao?”

“Tít! Người máy không thể nào trả lời vấn đề này, xin ngài hãy nhập đáp án chính xác, giúp người máy tiến hành học tập, đếm ngược đến khi kết thúc nghe giảng, 3, 2, 1...”

Hà Điền Điền vỗ trán, lực hơi mạnh, dường như muốn khiến bản thân tỉnh táo, cô tự nhủ: “Tại sao mình lại thảo luận ý nghĩa nhân sinh với một người máy nhỉ?”

Trước tiên Hà Điền Điền để cho Huyền nghỉ ngơi, khởi tới làm phiên cô. Cô tìm thấy một quyển sách nhỏ, nội dung sách là làm thế này để vay tiền mua người máy.

Chính sách cho vay tiền mua người máy tương đối dễ dàng, mặc kệ có công việc cố định hay không đều có thể vay tiền mua, có điều, nếu như không có việc làm thì cần đặt cọc ít nhất 50%, mà người có việc làm chỉ cần cọc 30%.

“Còn nói cái gì mà có công việc hay không cũng đều được đối xử như nhau, rõ ràng là kỳ thị mà.” Hà Điền Điền nhỏ giọng phàn nàn.

Nhưng mà cô cũng chiếm được chút ưu thế: Bây giờ cô còn đang thử việc, cũng tính là có việc làm, lúc vay có thể hưởng thụ đãi ngộ cọc 30%.

Theo quy định nghề nghiệp, chỉ cần cô thuận lợi vào nghề, trong hai năm không phạm sai lầm lớn thì đơn vị không thể sa thải cô. Đợi hai năm nữa là cô thành thạo rồi, có thể bảo vệ được công việc. Sau khi làm nhân viên chính

thức, lương cứng là một vạn tám ngàn đồng, còn được hưởng lương hoa hồng nữa.

220 vạn một người máy, cho vay 154 vạn, chia ra thì có thể trả hết nợ trong ba mươi năm, vậy mỗi tháng chỉ còn hơn tám ngàn. Khoản nợ này cô vẫn còn có thể gánh được.

À... vấn đề mấu chốt bây giờ là kiếm đâu ra 66 vạn tiền đặt cọc?

Hà Điền Điền tốt nghiệp đại học hai năm, được nhận trợ cấp hai năm, mỗi tháng sáu ngàn đồng, cho dù không ăn không uống, hai năm cũng chỉ có thể để dành được hơn 14 vạn, mà cô lại ăn lại uống lại chơi, hiện tại trong tay chỉ còn 1 vạn gửi ngân hàng.

Nếu bản thân không có, vậy chỉ có thể đi vay thôi. Cô cầm điện thoại, bắt đầu tìm người quen.

Mục tiên đầu tiên: Tinh Tinh.

“Tinh Tinh, tớ muốn mua người máy.”

“Người máy gì?”

“Hoàn toàn mô phỏng như thật, giống hệt con người.”

“Ôi, cái đó đắt lắm đó!”

“Đúng vậy, tiền đặt cọc cần 66 vạn, cậu có thể cho tớ mượn một ít tiền không?”

“Được, cậu còn thiếu bao nhiêu?”

“Còn thiếu 65 vạn.”

“Cút...”

Tinh Tinh, loại.

Mục tiêu thứ hai: Anh họ.

“Anh họ.”

“Em họ! Đã lâu không gặp, dạo này tìm được việc làm rồi hả?”

“Tìm được rồi, hì hì, em mời anh ăn cơm, anh cho em bao lì xì lớn đi!”

“Được thôi, em muốn tiền lì xì là bao nhiêu?”

“65 vạn ạ.”

“Em đi chết đi!”

“Chờ một chút, chờ một chút, năm vạn cũng được...”

Anh họ đã cúp điện thoại.

Anh họ, loại.

Mục tiêu thứ ba: Hạo Hạo.

“Hạo Hạo, đã lâu không gặp, dạo này thế nào rồi?”

“Vẫn ổn, Điền Điền, cậu thì sao?”

“Tớ cũng ổn, tớ tìm được việc làm rồi này! Đúng rồi Hạo Hạo, tớ muốn mua người máy hoàn toàn mô phỏng như thật, tiền đặt cọc cần...”

“Đệt, cậu điên à, bị dồn ép đến mức mua loại người máy này rồi sao?”

“ ... ”

Hạo Hạo, loại.

...

...

..

Mục tiêu cuối cùng: Bố mẹ.

Vậy là cuối cùng cô cũng phải đi tới bước đường này sao? /(T o T)/~~

Hà Điền Điền nhìn số điện thoại của mẹ, cô đột nhiên nhớ tới một chuyện: Hình như bố mẹ đã chuẩn bị đồ cưới cho cô rồi!

Đồ cưới đó, nghe nói rất phong phú...

Vì vậy Hà Điền Điền gọi điện thoại cho mẹ.

“Mẹ à...”

“Ừ! Con gái ngoan! Cục cụng, con ăn cơm chưa?”

“Chưa nữa... lát nữa ăn ạ. Mẹ ơi, con hỏi mẹ chuyện này.”

“Chuyện gì, con nói đi.”

“Mẹ chuẩn bị cho con bao nhiêu đồ cưới vậy?”

“Sao đột nhiên lại hỏi cái này, có phải con thích thằng nào rồi không? Trước tiên phải dẫn về nhà đã.”

“Không phải vậy đâu.” Hà Diên Diên giải thích đơn giản về sự liên quan giữa công việc với đồ cưới cho mẹ nghe, giải thích xong rồi, cô cẩn thận hỏi mẹ: “Mẹ, mẹ có thể đồng ý cho con dùng đồ cưới như vậy không?”

“Con gái ngoan, con nhất định phải bảo vệ công việc này?”

“Mẹ, con đã tìm việc làm hai năm rồi, đây là cơ hội duy nhất. Con muốn đi làm, con không muốn làm một kẻ thất bại, ở trong nhà ăn rồi chờ chết, thời gian qua con bắt đầu nghi ngờ về cuộc sống này rồi!” Hà Diên Diên càng nói càng tủi thân, giọng nói trở nên hơi nghẹn ngào.

Mẹ vội vàng nói, “Được được được, con gái ngoan đừng khóc, con yên tâm, mẹ đã chuẩn bị cho con rất nhiều tiền, dù sao cũng là đồ cưới của con, con muốn tiêu thế nào cũng được. Tiền đặt cọc cứ nộp một ít, như vậy áp lực về khoản vay sẽ giảm. Con muốn đi làm, không muốn ở nhà hưởng thụ, đây là chuyện rất có chí khí, mẹ nhất định sẽ ủng hộ con.”

“Cảm ơn mẹ! Nhưng mà... bố sẽ đồng ý chứ ạ?”

“Yên tâm, ông ấy không đồng ý cũng chẳng sao. Tiền ở trong tay mẹ, ý kiến của ông ấy không quan trọng.”

Hà Diên Diên rất cảm động.

...

Đến buổi chiều, Hà Diên Diên nhận được thông báo chuyển khoản của mẹ. Cô đếm số đơn vị kia: Một, mười, trăm, ngàn, vạn... Trời ạ, vậy mà đến 166 vạn!

Mẹ đúng là lắm tiền!

À không, bây giờ đổi thành cô thật lắm tiền!

Hà Diên Diên cầm điện thoại cười hớ hớ, chị Anh Đào thấy cô như vậy,

liền đi tới hỏi, “Điền Điền, có chuyện gì tốt à? Sao cười vui vẻ đến vậy?”

“Chị Anh Đào, đại khái sau này em sẽ tiếp tục làm đồng nghiệp với chị, hy vọng chị quan tâm nhiều hơn ạ.”

“Ồ? Nói vậy là em quyết định tự mua cho mình một người máy rồi hả?”

“Dạ.”

Chị Anh Đào khẽ cười: “Được lắm, em muốn mua kiểu dáng nào?”

“Dù sao cũng vì bảo vệ công việc, mua cái rẻ nhất là được rồi.”

Chị Anh Đào dùng ngón trỏ và ngón giữa gõ xuống bàn hai cái, suy tư nói: “Chị thì thấy ngược lại, em nên mua loại cao cấp tự thiết kế thì tốt hơn đó.”

“Em cũng biết tự thiết kế thì rất tốt, nhưng đắt lắm...”

“Điền Điền, em nghĩ như vậy là vô cùng sai luôn.”

Hà Điền Điền khó hiểu, “Vì sao vậy chị? Rõ ràng đắt hơn loại bình thường 50 vạn.”

Chị Anh Đào mỉm cười, “Vì sao tự thiết kế lại đắt hơn? Bởi vì nó có một không hai. Em phải hiểu rằng, bây giờ thị trường người máy có hai loại khác nhau, một loại là người máy tự thiết kế, giá cả đắt gấp ba lần người máy bình thường. Cho nên, người máy tự thiết kế có giá trị hơn người máy bình thường.”

Hình như cũng rất có lý.

Hà Điền Điền nhìn số dư ngân hàng còn lại của mình, không sợ, mình có 166 vạn cơ mà! Vì vậy cô gật đầu nói, “Được, vậy em sẽ mua người máy cao cấp tự thiết kế.”

“Ừm, đúng rồi, còn có một chuyện nữa, chị phải báo cho mọi người.”

“Chuyện gì vậy ạ?”

“Thứ bảy và chủ nhật tuần này cửa hàng chúng ta hợp tác với nhà máy và cửa hàng tư nhân pin nhiên liệu. Hai ngày hôm đó, chỉ cần mua người máy ở cửa hàng chúng ta là có thể hưởng ưu đãi giảm giá 20% khi mua pin nhiên liệu. Giá gốc của pin nhiên liệu là 200 vạn, giờ chỉ còn 160 vạn thôi, Điền Điền, em có muốn mua một cục không?”

“Nhưng mà... 160 vạn... Vẫn khá đắt.”

“Em lại không hiểu rồi, bộ phận quan trọng nhất trong pin nhiên liệu chính là chất xúc tác nhiệt độ thấp của phản ứng hạt nhân, mà chất xúc tác này sẽ không thay đổi cũng không tiêu hao, nhiên liệu lại có thể vĩnh viễn nạp thêm... Vậy nên cho dù em dùng bao lâu thì một cục pin như vậy cũng sẽ không hao mòn. Em mua nó đi, cho dù bán lại chắc chắn cũng không dưới 160 vạn. Nếu không phải pin nhiên liệu chỉ dùng cho người máy thì chị cũng muốn tự mua cho mình một cục đó.”

Hà Điền Điền nghe cô ấy nói mà cũng động lòng, nhưng vừa nghĩ tới hạn thử việc của mình chỉ còn có hai ngày, không thể đợi đến ngày giảm giá pin nhiên liệu được, cô hơi khó xử: “Nhưng em không đợi được.”

“Không sao đâu, trước tiên em giao tiền đặt cọc đã, thế thì hạn thử việc của em có thể kéo dài, đợi sau khi bàn giao người máy thì em đã trở thành nhân viên chính thức. Quá trình chuyển sang làm nhân viên chính thức là vậy đó. Tiếp đó em còn thừa vài ngày, mấy ngày đó em cứ thiết kế vẻ ngoài của người máy là được...”

Chị Anh Đào liên tục truyền thụ khá nhiều kinh nghiệm mua người máy.

...

Mỗi ngày chị Anh Đào đều tuyên truyền pin nhiên liệu rất tốt bên tai Hà Điền Điền, vậy là lại qua một tuần nữa, vào ngày mà Hà Điền Điền đang làm

việc thì đơn đặt hàng chính thức xuất hiện, cô đặt một người máy cao cấp mô phỏng chân thực cùng với một cục pin nhiên liệu tiên tiến nhất. Tổng cộng là 430 vạn, Hà Điền Điền thanh toán 166 vạn tiền đặt cọc, còn lại chia ra, trong vòng 30 năm trả hết nợ, mỗi tháng còn vay một vạn bốn.

Sau đó cô cũng được toại nguyện, trở thành nhân viên chính thức.

Cái giá phải trả chính là biến thành một kẻ nghèo rớt mùng tơi nợ nần chồng chất. /(T o T)/~~

Chương 3

Editor: Mie

Beta: Mạc Y Phi

[Hot topic hôm nay] Hãy bình luận một câu, người máy cao cấp mô phỏng chân thực đã làm thay đổi cuộc sống của bạn như thế nào?

Chủ topic [Đạt Đạt Mộc]: Để tôi nói trước nhé, trước giờ tôi chưa từng làm việc nhà.

[Uông Tử Dữ Miêu]: Chủ thốt quá phung phí của trời, mấy chuyện việc nhà này, người máy cấp thấp cũng có thể làm được.

[0 Giai Mộc Mộc 0]: Tôi cảm thấy người máy mô phỏng chân thực đắt giá nhất chính là để làm bạn. Có người trò chuyện với bạn, có người cùng bạn đi dạo phố, có người ăn cơm với bạn... Mặc dù mô hình người máy tổng hợp cơ giới cũng có thể làm được những chuyện này, nhưng ngoại hình khác nhau thì sẽ có cảm giác khác nhau.

[Củ cải nhỏ khôn nạn] trả lời [0 Giai Mộc Mộc 0]: Đương nhiên rồi, nếu thím không nhìn giá cả. Thì tim của người máy mô phỏng chân thực với người máy cơ giới đều giống nhau, hệ thống cũng không khác là mấy, nhưng người máy mô phỏng chân thực lại đắt hơn người máy cơ giới gấp 10 lần.

[Devil-L xinh đẹp] trả lời [Củ cải nhỏ khôn nạn]: Tim và hệ thống của người máy mô phỏng chân thực với người máy cơ giới khác nhau nhiều đó, hệ thống của người máy mô phỏng chân thực cần phải kiểm soát đủ loại linh kiện dưới làn da, phải kiểm soát nét mặt và động tác của tứ chi, tốc độ vận hành cũng rất nhanh, các linh kiện bên trong người máy mô phỏng chân thực sử dụng các linh kiện sinh học chủ chốt, mấy thứ này đều là công nghệ tiên tiến nhất, level cao hơn người máy cơ giới. Loại người máy cấp thấp cũng đừng tự dát vàng lên mặt mình, cấp thấp thì chỉ là cấp thấp mà thôi.

[Em gái chậm chạp]: Người máy cao cấp rất tuyệt, phải dùng mới biết

được. Máy người hiểu mà...

[Hôm nay trời đang mưa] trả lời [Em gái chậm chạp]: Tôi không hiểu (về mặt thuần khiết).

[Lộ Lộ Nhi Vi 520]: Ở trong này đều là mấy người thô tục, không muốn xấu hổ với bị uy hiếp thì đừng vào đây (bye bye).

[Tôi cực kỳ biến thái]: Tôi là chủ thớt, tôi có quyền lên tiếng! Mẹ tôi mua cho tôi một người máy mô phỏng chân thực, tuy chỉ là phiên bản thường với lại cũng không phải hàng hiệu gì nên cũng không đắt lắm, nhưng nhìn rất được! Rất giống thật! Để trong nhà vui tai vui mắt lắm, lại còn cực kỳ thân thiết (hệ thống tính cách của Miên Miên nhà tôi là chàng trai ấm áp), nói chuyện rất dịu dàng luôn! Cho dù bạn đánh anh ấy hay mắng, anh ấy cũng không tức giận. Miệng còn vô cùng ngọt, mỗi ngày đều khen tôi xinh đẹp! Mấy ngày trước tôi đi thi hát không được lọt top, tâm trạng rất buồn bực, là anh ấy an ủi tôi cả đêm đó! Cảm động ~~~

[Chín quả bưởi] trả lời [Tôi cực kỳ biến thái]: Hâm mộ.

[Tiểu Bắc cô nương chứ không phải Tiểu Bắc] trả lời [Tôi cực kỳ biến thái]: Ôi, thì ra tính cách của chàng trai ấm áp là như vậy hả? Lật bàn, sao lúc đầu tôi lại chọn Tổng giám đốc bá đạo chứ?

[Tôi cực kỳ biến thái] trả lời [Chín quả bưởi]: (Đỏ mặt) Sau đó bọn tôi đã điên cuồng làm tình.

[Thủy thủ mặt trắng] trả lời [Tôi cực kỳ biến thái]: ...

[Ôi chín con gấu] trả lời [Tôi cực kỳ biến thái]: ...

[Hàng ngàn tình yêu đang thẩm thấu] trả lời [Tôi cực kỳ biến thái]: ...

[Bạn tôi là giang hồ] trả lời [Tôi cực kỳ biến thái]: Khoan đã, người máy của bạn là đàn ông? Tên là Miên Miên?

[Tôi cực kỳ biến thái] trả lời [Bạn tôi là giang hồ]: Đúng vậy ~

[Bạn tôi là giang hồ] trả lời [Tôi cực kỳ biến thái]: ...

[Giang Khinh Mạch] trả lời [Tôi cực kỳ biến thái]: ...

[Mai Tiểu Hồ] trả lời [Tôi cực kỳ biến thái]: Bạn đúng là quá biến thái!!!

...

Hà Điền Điền nói với chị Anh Đào, “Xem ra người máy mô phỏng chân thực rất tốt.”

“Đúng rồi, ai nói không tốt? Đã từng dùng đều sẽ phải khen là tốt.”

“Nhiều người trên mạng nói không tốt.”

“Lý do bọn họ công kích người máy chúng ta là bởi vì bọn họ không mua nổi, cũng không được dùng nên chỉ có thể nhìn người khác dùng.”

Ặc... Cảm thấy khá có lý!

Chị Anh Đào hỏi lại Hà Điền Điền, “Điền Điền, người máy của em định đặt hàng tính cách gì?”

“Chàng trai ấm áp, dịu dàng ạ.” Hà Điền Điền không cần nghĩ ngợi đã đáp. Cô muốn một người đẹp trai lại dịu dàng, khéo hiểu lòng người, chăm sóc quan tâm, để khích lệ cô, cũng có thể bảo vệ cô, kiểu người máy giống anh trai hàng xóm vậy.

Chị Anh Đào nói, “Chàng trai ấm áp không cá tính cho lắm, Điền Điền, em cần phải chọn loại tính cách có dục vọng chiếm hữu mạnh mẽ.”

“Không đâu, em muốn chàng trai ấm áp cơ. Em cũng muốn mỗi ngày đều được chàng trai ấm áp che chở, còn phải khen em xinh đẹp nữa... Chị Anh

Đào, chỉ chọn loại tính cách gì vậy?”

“Tổng giám đốc lạnh lùng bá đạo.”

Người máy mô phỏng chân thực phiên bản nam với tính cách tổng giám đốc lạnh lùng luôn chiếm vị trí đầu trong bảng xếp hạng, ngược lại, chàng trai âm áp chưa bao giờ chen vào được Top 3, giỏi lắm là hạng bốn cho nên không phải trào lưu.

Hệ thống tính cách người máy là hệ thống một bộ phận vận hành tất cả, muốn thay đổi tính cách sau khi mua thì phải trả thêm tiền, chỉ có hàng đặt theo yêu cầu mới được miễn phí thay đổi tính cách một lần.

Tính cách của người máy cao cấp làm theo yêu cầu cũng không quy định về nội dung, những người máy phiên bản thông thường đều có tính cách được làm sẵn. Còn hàng cao cấp thì có thể tùy ý lựa chọn tính cách để thiết kế.

Lúc Hà Điền Điền đặt hàng thì cực đề ý.

Nội dung lúc đặt hàng theo yêu cầu rất phức tạp. Khuôn mặt, ngũ quan, biểu cảm, dáng người, cơ bắp, tứ chi, ngón tay ngón chân, móng tay, màu da, nốt ruồi và vết bớt, tóc, lông mọc trên cơ thể... Vân vân và vân vân, còn có... Ừm, chỗ kia nữa...

Về ngũ quan trên khuôn mặt, thực ra Hà Điền Điền muốn đặt làm theo khuôn mặt của nam minh tinh nổi tiếng nào đó, nhưng tiếc là nam minh tinh này đã xin bảo vệ chân dung. Muốn thiết kế bề ngoài của người máy thì trước tiên phải trải qua hệ thống kiểm tra, đặc biệt còn đối chiếu khuôn mặt người máy với chân dung được bảo vệ, một khi độ tương tự vượt quá 85%, sẽ không được duyệt và bắt buộc phải sửa lại.

Nếu trên thế giới có người máy giống người nào đó như đúc thì có khả năng sẽ gây một chút phiền phức cho loài người, vậy nên mỗi công dân đều có quyền đi đến nơi quản lý người máy xin bảo vệ chân dung. Có khá nhiều minh tinh đã đi xin.

Hà Điền Điền hơi tiếc nuối, đành phải tự tay mình thiết kế.

Trước khi chính thức bắt đầu, Hà Điền Điền lên mạng xem qua rất nhiều lời công kích và lời khuyên về thiết kế người máy, cô phát hiện, có rất nhiều người tiêu hơn mười vạn để tự mình thiết kế người máy, nhưng người máy làm ra lại giống như quỷ vậy.

Nó xấu lắm hả?

Không phải, nguyên nhân là sai lệch.

Ai cũng hy vọng bản thân mình sẽ có được một người máy đẹp, nhưng “đẹp đẽ” quá đà thì có khả năng đi theo chiều hướng cực đoan. Ví dụ như có người thích cầm nhọn, sẽ thiết kế cái cầm nhọn như đỉnh hình tam giác, gần như có thể làm vũ khí đâm người, ví dụ như có người thích mắt to, sẽ làm mắt người máy còn to hơn mắt trâu, chiếm hơn phân nửa khuôn mặt, dọa người ta lên cơn đau tim...

Cho nên, Hà Điền Điền cảm thấy, người máy của cô không những đẹp mà còn phải nhìn như thật...

Ôm suy nghĩ như vậy, Hà Điền Điền dành cả một tháng mới làm xong bản thiết kế bề ngoài.

Chiều cao được thiết lập là 1m87, tương đối cao, có đường cong, cơ bắp săn chắc, màu da khá trắng, chỉ đậm hơn màu da của Hà Điền Điền một chút, sống mũi thẳng tắp, khoe miệng hơi nhếch lên, mắt không to lắm, khi híp mắt lại thì con ngươi sẽ mang đến cảm giác say mê, lúc cười thì trở nên ngây thơ, đẹp trai, lông mày tuấn tú chứ không phải ghê gớm, nhìn qua thì có vẻ tính cách rất tốt.

“Chị bán nhiều người máy như vậy, lần đầu tiên gặp được người thiết kế bề ngoài mất một tháng đó, Điền Điền, chị rất khâm phục sự kiên nhẫn của em.”
Chị Anh Đào nói.

Hà Điền Điền hơi ngại ngùng, “Em chỉ hy vọng người máy này đáng đồng

tiền bát gạo thôi.”

“Điền Điền.” Chị Anh Đào đột nhiên hạ giọng, cười xấu xa, hỏi cô, “Điền Điền, người máy của em, bộ phận sinh dục em thiết kế ra sao vậy?”

Mặt Hà Điền Điền đỏ lên, đáp lại, “Em chọn ngẫu nhiên thôi.”

“Em...”

“Sao ạ?”

“Chị quên nói cho em biết, tất cả ngẫu nhiên đều mặc định là cỡ lớn đó.”

“...”

...

Sau khi gửi bản thiết kế bề ngoài thì mười lăm ngày sau người máy đã làm xong. Lúc công ty giao hàng đến, còn cử một kỹ sư đi theo. Vừa hay kỹ sư đó còn quen biết với Hà Điền Điền, anh ta nói đùa: “Điền Điền, thì ra cô có tiền như vậy, còn mua người máy nữa.”

“Đừng nói nữa, tôi táng gia bại sản rồi!”

Mặc dù mỗi lần đề cập đến táng gia bại sản trong lòng Hà Điền Điền đều hơi chua xót, như cô vẫn rất hưng phấn, bởi vì sắp có một người máy ấm áp làm bạn với cô, cũng không tệ lắm.

Kỹ sư và nhân viên giao hàng cùng lấy người máy ra rồi đặt nó đứng thẳng lên.

Hà Điền Điền nhìn bề ngoài của người máy. Tuyệt quá, giống hệt như tưởng tượng của cô, vô cùng đẹp trai!

Kỹ sư mở công tắc: một cái nút nho nhỏ giấu ở trong đầu người máy để

khởi động người máy. Sau đó anh ta kết nối internet cho người máy, hỏi Hà Điền Điền, “Điền Điền, cô định thiết lập tên gì cho người máy?”

“Hàm Quang.”

“Được.” Kỹ sư ấn điều khiển từ xa một cái, “Bây giờ cô gọi người máy một tiếng đi.”

“Hàm Quang.”

Hàm Quang chậm rãi di chuyển thân thể một chút, quay sang phía Hà Điền Điền, cúi đầu nhìn cô. Hình như Hà Điền Điền cảm nhận được ánh mắt của anh.

Kỹ sư nhắc nhở cô, “Cô không nên cử động, người máy đang quét tư liệu của cô.”

“Được.”

“Lần đầu quét tư liệu chủ nhân không cần mật mã, sau này nếu như muốn thay đổi chủ nhân, cần phải nhập mật mã trước.” Kỹ sư nói xong thì đưa điều khiển cho Hà Điền Điền: “Cô thử đi, xem có vấn đề gì không.”

Lúc Hà Điền Điền làm việc cũng thường xuyên kiểm soát người máy, lúc này thành thạo sử dụng điều khiển từ xa, thay đổi vài hình thức sau đó cô trả lời, “Không có vấn đề gì.”

“Ừ. Không có vấn đề thì cô ký vào đây đi.”

Lúc Hà Điền Điền ký tên, kỹ sư dặn dò: “Người máy mặc định dùng internet, nếu như không có internet thì sẽ không sử dụng được một số chức năng. Ngoại trừ điều khiển từ xa, khách hàng còn có thể kiểm soát người máy bằng đầu, cô chỉ cần lên trang web của công ty, tải phần mềm rồi cài đặt là được. Trên trang web cũng có thể dễ dàng kiểm soát nó, nhưng mà vẫn nên cẩn thận thử nghiệm. Người máy không thấm nước, có thể tắm rửa cho nó, nhưng tốt nhất đừng ngâm trong nước quá lâu, cũng đừng phơi nắng quá lâu.

Người máy của cô dùng pin nhiên liệu, tương đối tiện lợi, tôi không cần giải thích phương pháp nạp điện cho cô đâu nhỉ. Hình thức di chuyển mặc định của người máy là trượt, nhưng vì đây là mô phỏng chân thực nên tất cả chân của người máy đều không có bánh xe, bánh xe lắp đặt ở trong giày, nhà máy sẽ tặng miễn phí một đôi giày, nếu cô muốn kiểu giày khác thì có thể tự đi mua. Lúc mới đầu có lẽ người máy sẽ chưa quá quen với cô, cô cũng không quen lắm, nhưng sau một khoảng thời gian người máy học tập, cô sẽ phát hiện càng dùng càng tốt. Sổ tay hướng dẫn sử dụng cô đang cầm trên tay rồi đấy, thao tác cơ bản của người máy đều ở đó. Tôi nói nhiều quá rồi, có vấn đề gì thì cứ trực tiếp gọi điện cho tôi, hoặc là cô cứ đến tầng ba của cửa hàng thử nghiệm tìm tôi.”

Hà Điền Điền vội vàng gật đầu nói được.

Kỹ sư cũng bận rộn nhiều việc, nói xong mấy lời này liền đi mất.

Hà Điền Điền đóng cửa thật kỹ, quay người nhìn người máy giá trên trời của cô.

1m87 thật sự cao thật đấy, cao hơn cô tận 25cm, làm cho cô phải ngửa đầu nhìn anh.

Anh chỉ mặc một bộ đồ lót góc bẹt màu đen, dáng người rất tuyệt, Hà Điền Điền lại không ngại ngùng nhìn cơ thể của anh.

Cô vẫy tay với anh, “Này.”

Dường như anh không nghe thấy. Hà Điền Điền trầm nghĩ, chắc là còn chưa quá thân quen với nhau, sau khi học tập thì sẽ ổn hơn thôi.

Cô đi qua, đọc to từng chữ rõ ràng: “Hàm Quang, lúc này anh phải nói chứ.”

Anh không để ý tới cô, xoay người nhìn quanh bốn phía, nhìn một lúc lâu, anh hỏi, “Đây là chỗ ở loài người?”

Hà Điền Điền cảm giác mình bị bơ, cô đi đến trước mặt anh lần nữa, “Hàm Quang, tôi là ai?”

“Loài người.”

“Không đúng, lúc mới thiết lập, anh gọi tôi chủ nhân. Hàm Quang, bây giờ anh cần phải gọi tôi là ‘Chủ nhân’.”

Dường như Hàm Quang coi cô như không tồn tại, cúi đầu nhìn cánh tay của mình, sau đó anh phát hiện mình chỉ mặc một bộ đồ lót. Anh hỏi: “Tôi không có quần áo à?”

Hà Điền Điền tìm quần áo trong rương người máy được đưa đến, rồi lấy một bộ đồ nhà máy tặng ra.

Một chiếc áo T-shirt màu đen, một cái quần jean, đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn.Ồ, trên áo còn in dòng chữ “Người Máy Quả Cam” với logo của nhà máy nữa, chỉ có ông già mua thức ăn mới dám mặc loại T-shirt này đi ra ngoài...

Ngoài ra, còn có một đôi giày được chế tạo để trượt và một túi trang sức. Một thứ trang sức trong túi gồm một đôi khuyên tai, một vòng đeo cổ với một cái ghim cài ngực, trên đó đều có logo của nhà máy. Chính sách quốc gia có quy định, mô hình người máy chân thực đi ra ngoài phải đeo khuyên tai/vòng cổ/cài ghim, mục đích chính là để phòng ngừa nhầm lẫn với người thật. Bởi vì trước kia từng xảy ra một số vụ án hình sự, có người lợi dụng mô hình người máy chân thực để gây án.

Trong nhà thì không cần dùng trang sức nên Hà Điền Điền để nó sang một bên.

Mấy thứ đồ còn lại cô đưa cho Hàm Quang, Hàm Quang nghiêng đầu nhìn cô, cũng không đến gần, giọng điệu không thân thiện cho lắm: “Cô để cho tôi tự mặc?”

Được rồi, có vẻ như mặc quần áo là hành động có độ khó tương đối cao?

Cũng không trông cậy vào anh mới vừa ra khỏi nhà máy có thể tự mặc quần áo được, sau này từ từ dạy là được.

Nghĩ tới đây, Hà Điền Điền cầm giày, ngồi xổm xuống đất mang vào cho anh. Trong nháy mắt cô tưởng rằng mình chính là đại thái giám đang hầu hạ lão phật gia...

Anh còn rất khó tính nói: “Đừng chạm vào chân của tôi, sóng truyền sẽ mạnh lên. Cô có thể nhanh lên không, dần dần chết đi được.”

Hà Điền Điền sụp đổ, “Anh không được nói chuyện với tôi như vậy, không giống chàng trai ấm áp một chút nào!”

Hàm Quang đột nhiên gọi cô: “Loài người.”

“Không được gọi tôi là loài người, phải gọi tôi là chủ nhân.”

“Đồ loài người ngu xuẩn.”

Hà Điền Điền: QAQ

Chương 4

Editor: Mie

Beta: Mạc Y Phi

Sau khi Hà Diên Diên mang giày và mặc áo cho Hàm Quang xong thì bắt đầu mặc quần cho anh.

Lúc này cô mới nhận ra, cô không nên mang giày cho anh trước. Chất vải quần jean khá cứng, ống quần chật hẹp, mang giày rồi mới mặc quần thì rất khó khăn.

Cô thở hổn hển, đầu đầy mồ hôi, người máy nào đó không kiên nhẫn được nữa, nói: “Đủ rồi, không muốn mặc nữa.”

Nói xong, hai ba cái đã cởi quần ra.

Anh chỉ mặc áo T-shirt với đi giày da, dưới góc áo còn ần ần hiện hiện chiếc quần lót tứ giác, hai chân trần thon dài, trượt trượt trong phòng, giống như một tiên nữ nhỏ bay qua bay lại, vừa bay vừa hỏi, “Loại người, gương ở đâu vậy?”

Hà Diên Diên cầm quần đuổi theo, “Anh không được như vậy, giống hết như đồ biến thái...”

Anh dừng lại, dường như không hiểu lời cô nói cho lắm: “Hửm?”

“Ngoan, mặc quần vào đi.”

“Không mặc.”

“Sau khi mặc vào sẽ dẫn anh đi tìm gương.”

“Được rồi.”

Hà Điền Điền lại bắt đầu hàu hạ lão phật gia mặc quần.

Thật vất vả mới mặc được ống quần, cô cầm lưng quần kéo lên, lúc lưng quần lướt qua đường cong gợi cảm của chân anh, trong lòng Hà Điền Điền dâng lên một loại cảm giác kỳ diệu hạnh phúc: Cô tự tay chế tác, tự tay mặc quần áo cho thân thể này... giống như khi còn nhỏ tự tay mặc cho mấy đứa bé xinh xắn vậy, rất vui vẻ, rất có cảm giác thành tựu, rất thú vị.

Kéo quần lên xong cô đi đến trước mặt Hàm Quang, cúi đầu kéo khóa quần. Trong quá trình kéo khóa, không ngờ lại đụng vào chỗ nào đó không nên đụng.

“Ha ha.” Anh đột nhiên nở nụ cười. Tiếng cười rõ ràng bình dị không gợn sóng, nhưng Hà Điền Điền vẫn nghe ra hàm ý khinh thường của anh.

Mặt Hà Điền Điền thoáng cái đỏ lên.

Hàm Quang: “Đồ loài người dâm dăng.”

Hà Điền Điền: QAQ

Hà Điền Điền thật sự nhin hết nổi rồi. Cô cầm điều khiển từ xa lên, hướng về phía anh ấn phím “Hôn mê”.

Điều khiển người máy rất đơn giản, nhiều khi không cần điều khiển từ xa, chỉ cần truyền lệnh bằng giọng nói là đủ. Ví dụ như muốn người máy của mình hôn mê, chủ nhân chỉ cần nói đại loại như “XX, hôn mê” hoặc là “XX, anh đi ngủ một lát đi”.

Nhưng Hà Điền Điền không tin người máy của mình, cho nên cô lựa chọn dùng điều khiển từ xa.

Cứ tưởng là cuối cùng anh cũng chịu yên tĩnh rồi, ai ngờ anh lại duỗi tay về phía cô: “Loài người, cái gương.”

“Hôn mê hôn mê hôn mê...” Hà Điền Điền điên cuồng ấn điều khiển từ xa.

Điều khiển từ xa giống như bị hỏng vậy.

Vẻ mặt của Hà Điền Điền quả thực đầy buồn bực. Cô ném cái điều khiển từ xa đi, chỉ vào toilet, “Tự mình tìm đi!”

Hàm Quang bay về phía toilet, Hà Điền Điền sợ anh như con thiêu thân nên vội đuổi theo để xem.

Trên tường chỗ bồn rửa tay có cái gương, chỉ có thể xem được nửa người. Hàm Quang đứng trước gương, thưởng thức thân thể của mình một phen, làm vài động tác tự kỷ, cuối cùng cũng lên tiếng: “Tôi rất hài lòng với thân thể này.”

Hà Điền Điền kiêu ngạo, “Đây là tự tôi làm đó.”

“Vậy sao?” Hàm Quang lườm cô, “Chẳng trách lại làm cơ quan sinh dục lớn như vậy.”

Hà Điền Điền: “...”

Hàm Quang rời khỏi toilet, lúc đi qua Hà Điền Điền, Hà Điền Điền đột nhiên kiễng chân, duỗi tay sờ cái nút nhỏ trên đỉnh đầu. Điều khiển từ xa hỏng cũng không sao, chỉ cần ấn nút là tên này sẽ yên tĩnh!

Sau đó, ấn... ấn không tới... QAQ

Tại sao nhà thiết kế lại để tổng công tắc ở trên đỉnh đầu người máy... Thiết kế này quá phản nhân loại rồi... Còn cô nữa, sao lại tiện tay làm người máy cao như vậy chứ...

Hà Điền Điền oán hận vô cùng, cô cầm lấy điện thoại, quay sang Hàm Quang cười khẩy, “Anh không được hung dữ phá phách nữa, bây giờ tôi sẽ gọi điện cho kỹ sư!”

Hàm Quang chỉ lướt qua nhìn cô một cái, giống như đang nhìn một đũa nào tàn.

Hà Điền Điền tự cảm thấy thật nhục nhã, cô liền gọi điện thoại cho kỹ sư.

Kỹ sư rất chuyên nghiệp, nghe Hà Điền Điền miêu tả vấn đề xong thì nhanh chóng quay trở lại.

“Điền Điền, cô nói cô nghi ngờ lắp ráp sai hệ thống tính cách?” Kỹ sư cầm sổ tay điện tử ghi chép, vừa ghi chép vừa hỏi.

“Đúng vậy, lúc đầu tôi vốn đặt hàng tính cách chàng trai âm áp, nhưng bây giờ tôi nghi ngờ hệ thống tính cách chính là một tên biến thái.”

“Ừ, trong cửa hàng chúng ta quả thực có vài loại biến thái, nhưng mà khả năng sai tính cách thì không lớn lắm. Trước tiên để tôi kiểm tra một chút.”

Theo kỹ sư đi vào, Hàm Quang đang đứng ở bên tường, cúi đầu không nói lời nào. Mái tóc màu đen cắt ngang trán phủ xuống mắt anh, anh vẫn cúi đầu không nhúc nhích, nhìn qua rất giống thời còn là học sinh bị người ta bắt nạt.

Kỹ sư mở ghi chép ra, nói với Hà Điền Điền, “Điền Điền, bây giờ cô nói vài câu với nó đi.”

“Được. Hàm Quang.”

Hàm Quang ngẩng đầu, nhìn về phía Hà Điền Điền: “Ừm.”

“Tôi là ai?”

“Cô là chủ nhân của tôi.”

“...” Hà Điền Điền hơi bực mình, “Lúc này anh không hề nói như vậy. Anh nói tôi là đồ loài người ngu xuẩn dâm dăng!”

Hàm Quang rất hoang mang, anh thấp giọng đáp: “Sao tôi có thể nói như vậy với chủ nhân được?”

Kỹ sư cũng thấy kỳ quái, “Đúng vậy, sao nó có thể nói như vậy với cô?”

“Đừng có làm như tôi đang vu khống cho anh.” Hà Điền Điền nhỏ giọng oán trách một câu, lại hỏi tiếp, “Anh nói xem, tôi có xinh đẹp không?”

“Chủ nhân của tôi là người phụ nữ xinh đẹp nhất thế giới.”

Hà Điền Điền được khen thì rất hưng phấn, “Câu này còn khá giống tiếng người.”

Kỹ sư: “Tôi vẫn không thấy xảy ra vấn đề gì cả, Điền Điền, cô tiếp tục đi.”

Hà Điền Điền: “Hàm Quang, nếu như tôi rơi xuống nước, thì làm sao đây?”

“Tôi sẽ gọi điện cho phòng cháy chữa cháy trước, sau đó nhảy xuống nước cứu chủ nhân. Dù điều đó sẽ khiến tôi biến thành một đồng sắt vụn thì tôi cũng muốn bảo vệ chủ nhân.”

“Ừ. Thế thì, nếu như tâm trạng của tôi không tốt?”

“Tôi sẽ nói chuyện phiếm với chủ nhân, trêu chọc chủ nhân vui vẻ. Chủ nhân hãy nói cho tôi biết, làm sao có thể khiến cho tâm trạng chủ nhân tốt lên, tôi nhất định dốc hết lòng để làm.”

“Nếu như tôi tức giận với anh thì sao?”

“Vậy nhất định là tôi làm sai rồi.”

“Nếu như tôi khóc thì sao?”

“Tôi không biết tên khốn nào lại làm cho cô gái đáng yêu như vậy phải

khóc. Nhưng tôi sẽ ôm chủ nhân, giúp chủ nhân lau nước mắt.”

“Hàm Quang, tôi đói bụng.”

“Được, để tôi đi làm cơm. Công chúa thân yêu của tôi, cô muốn ăn gì nào?”

...

Hà Điền Điền nói chuyện với Hàm Quang khoảng 20 phút, càng về sau, cô càng cảm thấy vừa nấy Hàm Quang như một tên bệnh thần kinh chỉ do suy nghĩ chủ quan của cô.

Kỹ sư lại thử cái điều khiển từ xa bị hỏng trong truyền thuyết kia một chút, cũng không có vấn đề gì. Cuối cùng anh ta nói, “Điền Điền, biểu hiện vừa rồi của Hàm Quang, tôi không nhìn ra bất cứ vấn đề gì. Chàng trai ấm áp là loại tính cách này, chính là cá tính không quá mạnh mẽ, nhưng mà rất dịu dàng nghe lời, giống như biểu hiện vừa rồi của Hàm Quang, khá phù hợp với tính cách chàng trai ấm áp.”

“Hình như... Thực sự là...” Hà Điền Điền gãi gãi đầu.

“Vừa rồi cô gọi mà Hàm Quang không nghe lời... Có thể là vì hai người chưa hợp nhau lắm. Thế này đi, nếu như cô lo lắng, tôi sẽ kiểm tra hệ thống lần nữa.”

“Được, vậy làm phiền anh kiểm tra một chút.”

Kỹ sư mang theo công cụ chuyên nghiệp để thử nghiệm và kiểm tra người máy, kết quả kiểm tra cũng rất đáng tin.

Anh ta dùng 10 phút để kiểm tra toàn bộ hệ thống, cuối cùng nói: “Không có vấn đề gì, tính cách không sai, cũng không có chương trình nào khác thường.”

“Ồ ồ, vậy thì tốt, cảm ơn anh.”

Sau khi kỹ sư rời đi, Hà Điền Điền gãi đầu, tự nhủ: “Chẳng lẽ thật sự chỉ là do chưa hợp nhau?”

Hàm Quang đứng cạnh tường chậm rãi đi đến, anh ngẩng đầu lên, vẫn là khí chất đó, giống như từ một kẻ bị người ta ức hiếp biến thành lão đại trường học chuyên môn bắt nạt người ta.

Hà Điền há to miệng, gọi anh, “Hàm, Hàm Quang?”

Hàm Quang: “Phiền quá đi. Kịch bản gốc của người máy thấp kém thật sự rất buồn nôn.”

“Người máy thấp kém gì chứ, anh chính là cao cấp nhất đó... Chờ chút, ý anh là sao?” Hà Điền Điền cảm thấy không ổn lắm, đuổi theo hỏi, “Hàm Quang, tôi là ai?”

“Loài người ngu xuẩn dâm dăng.”

“Tôi có xinh đẹp không?”

“Bình thường.”

“Vừa rồi rõ ràng anh nói tôi là người phụ nữ xinh đẹp nhất thế giới.”

“Cô nghĩ nhiều quá rồi.”

“Nếu tôi tức giận với anh thì sao?”

“Ha ha, cô nhất định phải chết.”

“Hàm Quang, tôi đói bụng.”

“Tôi thì không đói.”

Hà Điền Điền cảm thấy quá uất ức, “Rốt cuộc anh là ai? Anh không phải Hàm Quang, anh mau trả Hàm Quang lại cho tôi.”

“Tôi là người máy.” Anh xoay người nhìn cô, đột nhiên nở nụ cười.

Nụ cười trong trẻo như vậy làm cho hô hấp của cô chậm lại.

“Là người máy cô tự mình làm.”

Chương 5

Editor: Mie

Beta: Mạc Y Phi

Hà Diên Diên cực kỳ chán động.

Cô luôn cảm thấy nụ cười của Hàm Quang hơi kỳ lạ, lời nói còn kỳ lạ hơn, biểu hiện trước và sau khác nhau, cực kỳ kỳ lạ, mà sự kỳ lạ này lại không thể kiểm tra trong hệ thống được... Đúng là vô cùng kỳ lạ!

Thân là một người bán người máy, tuy chỉ mới làm việc mấy tháng, nhưng cô vẫn hiểu được vài điều cơ bản về người máy. Loại tình huống như Hàm Quang này, từ trước tới giờ vẫn chưa từng xuất hiện.

Rốt cuộc là vì sao?

Hà Diên Diên không đoán nổi.

Hàm Quang đi đến trước cửa sổ nhìn một lúc rồi nói: “Hôm nay thời tiết khá đẹp.”

“Hàm Quang, anh... Anh không phải là người máy, đúng không?”

“Tôi là người máy, không thể giả được.”

“Nhưng mà... Anh... Anh không giống với những người máy khác.”

“Tôi không giống với tất cả người máy trên thế giới này.”

Thật sự rất tự kỷ! Hà Diên Diên không kiên nhẫn nữa, “Vì sao? Anh không giống họ chỗ nào?”

Anh liếc cô. Ánh mắt của anh là camera với quang học tinh thể, rõ ràng là

đồ vật không hề có sự sống, nhưng dường như Hà Điền Điền lại cảm nhận được ánh mắt của anh.

Cô hỏi lại lần nữa, “Rốt cuộc là tại sao anh lại không giống bọn họ?”

“Loại người ngu xuẩn, tôi có nói cô cũng không hiểu.”

“Này...”

Hàm Quang lên tiếng: “Thời tiết đẹp như vậy, chúng ta đi dạo đi.”

“Không đi.”

“Vậy tôi tự đi một mình.” Nói xong, anh bay ra cầm lấy tay nắm cửa.

Đồ vật trị giá 430 vạn, cứ vậy mà chạy đi, lỡ như không quay lại... Hà Điền Điền không thể không đối mặt với khả năng xuất hiện tổn thất kinh tế cực kỳ lớn đó.

Cô đành phải cầm túi trang sức đuổi theo, “Chờ chút, anh đeo cái này lên đi.”

“Không đeo.”

“Không đeo thì tôi sẽ bị phạt tiền, lúc đó sẽ táng gia bại sản mất.”

“Ồ.”

“...”

Thật sự rất muốn cho tên người máy này một mối lửa! /(T o T)/~~

Nhưng nghĩ đến 430 vạn... Được rồi, nhận!

Hà Điền Điền nói, “Anh đeo trang sức lên, tôi sẽ đi dạo với anh. Anh còn chưa quen thuộc với khu phố này.”

“Được rồi.”

Đeo dây chuyền hoặc khuyên tai cho Hàm Quang hơi bị khó khăn, bởi vì chênh lệch chiều cao quá lớn... Vậy nên Hà Điền Điền đành cài trâm ngực cho anh.

Vô cùng thích hợp, bầu trời trong xanh, không khí mát mẻ. Vừa qua Quốc khánh không lâu, xung quanh còn bày biện hoa tươi, hồ nước rất trong lành, còn có hai con vịt đang nghỉ ngơi.

Hàm Quang vẫn giống như tiên nữ nhỏ bay bên cạnh Hà Điền Điền.

Hà Điền Điền hơi xấu hổ, “Anh có thể thay đổi hình thức di chuyển không...”

Anh dừng lại một chút, thật sự chuyển thành đi bộ. Hà Điền Điền nhìn động tác đi lại máy móc chậm chạp của anh, cô đột nhiên cảm thấy rất thân thiết: Cuối cùng cũng có thể nhìn thấy bóng dáng của người máy trên người tên này rồi! Trong phút chốc chợt cảm động...

Sau khi thử đi mấy bước, Hàm Quang nói: “Các khớp ngón tay được đấy.”

Hà Điền Điền lạnh lùng nhìn anh: “Tôi bỏ ra 430 vạn đó.”

Anh cũng lạnh lùng nhìn lại Hà Điền Điền: “Còn tôi bỏ ra 430 tỷ.”

“Là bốn trăm ba mươi vạn... Bốn trăm ba mươi tỷ có thể mua toàn bộ tập đoàn của chúng ta rồi.”

“Đi thôi.”

Hai người tiếp tục đi. Hà Điền Điền đột nhiên phát hiện, hình như Hàm

Quang luôn nhìn cô. Hơn nữa, anh bước đi hơi giống cô, cô đi, anh cũng đi, cô dừng, anh cũng dừng.

Cô dừng lại, kỳ quái nhìn anh.

Anh cũng dừng lại.

Hà Điền Điền hỏi: “Có phải anh đang bắt chước tôi không?”

“Không hề.”

“Vậy anh đi trước đi.”

Hàm Quang đi phía trước, Hà Điền Điền ở phía sau quan sát anh một lúc, xấu hổ đuổi theo nói, “Anh đừng có bắt chước tôi, bây giờ anh đi như bác gái vậy, anh hãy bắt chước cách đi của đàn ông đi!”

“Đàn ông ở đâu?”

Hai người đang nói chuyện thì một ông chú lớn tuổi nhìn qua có vẻ hiền lành đi ngang qua, Hàm Quang như nhặt được báu vật, vội vàng đi theo, nhìn chăm chăm vào ông chú đó.

Ông chú nọ phát hiện ra anh, cho rằng anh muốn cướp sắc, sợ tới mức chạy trời chết.

Hà Điền Điền đứng yên tại chỗ, nhìn Hàm Quang cách đó không xa, càng nhìn càng cảm thấy lạnh sống lưng.

Hàm Quang, tư thế đi đường của anh càng lúc càng giống con người rồi.

Trước kia hai chân của người máy đi lại rất khó khăn, hiện tại thì điều kiện kỹ thuật có thể đạt được sự thống nhất về tốc độ và cân bằng trong khi đi bộ. Nhưng chương trình vẫn bị hạn chế, dù sao đi nữa dáng vẻ đi lại của người máy cũng không thể tự nhiên linh hoạt như con người được. Đây cũng luôn là

một trong những vấn đề mấu chốt mà người máy mô phỏng chân thực bị lên án. Cho nên mọi người đều nói, người máy mô phỏng chân thực chỉ là trạng thái tĩnh, không thể mô phỏng được trạng thái động.

Nhưng hiện tại, Hàm Quang, một người máy, vậy mà có thể đi bộ gần như giống con người. Sở dĩ nói gần như giống mà không phải nói hoàn toàn giống, bởi vì anh chỉ vừa mới học đi đường không lâu, nhịp chân còn chưa lưu loát.

Có thể nhìn ra, chỉ cần luyện tập thêm chút nữa thì cách anh bước đi có thể hoàn toàn giống với con người.

Hà Điền Điền nhìn thấy anh đi về phía cô, đột nhiên sờ hết tóc gáy.

Hàm Quang cẩn thận quan sát vẻ mặt của cô, hỏi: “Sao cô lại sợ?”

“Hả? Không phải không phải... Tôi cảm thấy... Thần kỳ thật đấy! Hó hớ hớ hớ hớ...”

“Đồ loài người không biết gì.”

“Hàm Quang, sao anh làm được vậy?”

Hàm Quang không kiên nhẫn, “Đi thôi. Chúng ta đi đâu đây?”

“Đi... sang bên kia.” Ngón tay Hà Điền Điền chỉ một phương hướng, “Anh đi phía trước, tôi đi theo anh.”

Lúc Hàm Quang đi trước, Hà Điền Điền dùng điện thoại di động chụp lại tư thế đi đường của anh. Đang chụp thì Hàm Quang đột nhiên quay đầu lại nhìn cô.

Cô vội vàng giấu điện thoại ra sau lưng, nhìn anh, cười ngây ngô.

Hàm Quang giữ nguyên tư thế quay đầu, vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào cô, nhìn một lúc, đột nhiên anh nói, “Cô chụp xấu thật.”

“Cái gì cơ?” Cô đuổi theo, làm như không có việc gì hỏi.

Hàm Quang không để ý tới cô.

Đi ngang một cửa hàng bán quần áo, Hàm Quang nói, “Quần áo của tôi xấu quá, cô mua đồ mới cho tôi đi.”

“Anh nghĩ hay quá nhỉ! Tôi sắp nghèo kiệt xác rồi.”

“Coi như là trao đổi, tôi có thể làm tình với cô.”

“Cút...”

“Xem ra cô thật sự sắp nghèo kiệt xác.”

Hà Điền Điền suy nghĩ một chút mới nói: “Tôi có thể mua quần áo cho anh, nhưng về việc trao đổi, anh phải nói cho tôi biết làm sao anh có thể đi bộ được như vậy.”

“Được, một lời đã định.”

Chương 6

Editor: Mie

Beta: Mạc Y Phi

Vào giữa thế kỷ hai mươi mốt, công nghệ thực tế ảo đã phát triển rất hoàn thiện, mọi người ở trong nhà đeo kính đặc biệt lên là có thể trải nghiệm những phong cảnh du lịch và mua sắm, rất chân thực. Ví dụ như một bộ quần áo, mặc thử ảo ở nhà, không những có thể kiểm tra số đo màu sắc của bộ quần áo này, mà thậm chí còn quan sát được độ vải bóng của nó.

Rất nhiều người tiên đoán những cửa hàng có thực sẽ bị sự phát triển của kỹ thuật thực tế ảo đàn áp đến nỗi phải đóng cửa nhưng ngược lại không hề có chuyện đó. Những cửa hàng có thực vẫn tồn tại, một nhà khoa học thời nay đã dùng một câu để tổng kết tính tất yếu của cửa hàng có thực: “Thực thì chính là thật sự, còn giả thì mãi chỉ là giả dối mà thôi.”

Có điều, hình thức của các cửa hàng có thực cũng có một chút biến đổi.

Ví dụ như cửa hàng mà Hà Điền Điền đang đi dạo này.

Trong cửa hàng có rất nhiều quần áo, bạn có thể mặc thử thật. Nhưng bên cạnh đó cũng có chức năng mặc thử ảo với những sản phẩm hiện tại không trưng bày trong cửa hàng. Đối với hàng không có sẵn, khách hàng có thể lựa chọn hẹn trước mặc thử: Đầu tiên lên mạng chọn trước kiểu dáng, màu sắc, số đo và thời gian hẹn mặc thử, xưởng sẽ tự động giao hàng đến cửa hàng, khách hàng chỉ cần đợi đến thời gian đã hẹn để đến đây mặc thử, sau đó dựa vào mức độ hài lòng để quyết định có mua hay không.

Ở cửa hàng không có nhân viên là con người, chỉ có vài người máy trực ban, một trong những người máy phụ trách thu ngân, còn lại đều là nhân viên hướng dẫn mua, giúp khách hàng cầm quần áo với lấy quần áo.

Máy người máy này hiển nhiên cũng không phải là loại cao cấp như Hàm Quang. Bề ngoài bọn nó chỉ là một đồng máy móc, hoàn toàn không có bộ

dạng của “người”, để tiện làm việc nên đều được trang bị cánh tay người máy.

Hệ thống của bọn nó cũng được thiết kế theo yêu cầu nghề nghiệp, nhưng sẽ căn cứ vào hình dáng của khách hàng để đưa ra lời khuyên, cũng rất đúng lúc mà cất lời khen ngợi khách hàng, thậm chí cũng sẽ có những tính cách của mình.

Nhân viên người máy cửa hàng sẽ tự động phân biệt, giám sát và điều khiển trong phạm vi có con người, lúc nhìn thấy Hà Điền Điền đi đến, bọn nó đều ủa đến. Lắm mồm lắm miệng nói:

“Xin chào, đến dạo chơi à?”

“Em gái, em thật xinh đẹp!”

“Cô gái muốn mua đồ theo phong cách gì nào? Tôi giúp cô phối đồ. Bảo đảm đẹp mắt, không đẹp không lấy tiền.”

“Dáng người em gái tốt như vậy, mặc cái gì mà chả đẹp.”

Blah blah...

Hà Điền Điền hơi ngại ngùng, cô gãi gãi đầu, cười đáp, “Các anh... Nhiệt tình quá...”

Hàm Quang: “Dối trá.”

“Hừ.” Cô trừng mắt liếc anh một cái.

Hàm Quang đẩy mấy người máy ồn áo kia ra, tự mình đi xem quần áo.

Hà Điền Điền chỉ vào bóng lưng của anh rồi nói với mấy nhân viên người máy của cửa hàng, “Không phải mua cho tôi đâu... Tôi muốn mua quần áo cho người máy của tôi.”

“Người máy à...” Dường như giọng nói của các nhân viên cửa hàng hơi thất vọng.

Thế mà Hàm Quang lại bị một đám đồng loại kỳ thị. Anh quay đầu nhìn Hà Điền Điền, “Loài người, đến đây.”

“Không đến đâu, tự anh chọn đi, chọn được rồi thì tôi trả tiền.” Hà Điền Điền không muốn để ý đến anh, cô thích mấy nhân viên nhiệt tình trước mắt này hơn, cho dù bọn nó không có ngoại hình của con người.

Hàm Quang nói: “Tôi muốn thử quần áo.”

“Vậy anh thử đi.”

“Cô mau đến mặc quần áo cho tôi.”

Hà Điền Điền bắt đắ dĩ liếc anh rồi đưa anh vào phòng thử đồ.

Không gian phòng thử đồ không quá lớn, một người có thể tự do hoạt động, hai người thì hơi chật. Hà Điền Điền vừa phải cởi cho anh lại vừa phải mặc cho anh, khó tránh khỏi việc va chạm thân hình lỏa thể của anh. Cho dù ở trong đầu cô tự nói với mình nhiều lần, mấy thứ này đều là nhân tạo, nhân tạo, nhân tạo... Nhưng cô vẫn đỏ mặt.

Hà Điền Điền cúi đầu không nói lời nào. Trong phòng thử đồ yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy được âm thanh sột soạt của quần áo, bầu không khí hơi xấu hổ.

“Loài người.” Hàm Quang đột nhiên mở miệng.

“Hả?”

“Cô đang xấu hổ à?”

“Đâu có.”

“Rõ ràng là xấu hổ.”

“Anh câm miệng cho tôi.” Mặt Hà Điền Điền càng đỏ hơn, cô mắng anh: “Còn nói bậy nữa thì tôi sẽ mang đi bán đồng nát đấy.”

Quả nhiên anh cũng câm miệng.

Hà Điền Điền cảm thấy cuối cùng mình cũng tìm lại được một chút tôn nghiêm của con người.

Tổng cộng Hàm Quang thay ba bộ quần áo, anh chọn một bộ mà mình hài lòng nhất: Áo sơ mi trắng, quần âu màu tím.

Hà Điền Điền thấy bộ quần áo này hơi đơn điệu, thế nhưng Hàm Quang quá tuyệt, cho dù khuôn mặt hay dáng người thì đều thuộc hàng đẳng cấp, người như này dẫu khoác cái bao tải lên người thì cũng sẽ có cảm giác vô cùng phong cách, cũng không cần mặc những thứ sặc sỡ rườm rà.

Cô đi đến quầy thu ngân, nhân viên người máy thu ngân hỏi: “Xin hỏi quý cô muốn dùng tiền mặt hay dùng thẻ để thanh toán?”

“Đã lâu lắm rồi tôi không sử dụng tiền mặt.” Hà Điền Điền cười nói, tiếp đó bọn họ quét một ngón tay trên máy thanh toán. Dưới lớp da ngón tay được cấy ghép một con chip nano, ở bên trong con chip có những thông tin nhận dạng của cô được liên kết với tài khoản ngân hàng, cho dù là lúc xử lý nghiệp vụ hay quản lý tài chính thì đều dùng một ngón tay để làm như vậy.

Rời khỏi cửa hàng quần áo, Hà Điền hỏi Hàm Quang, “Bây giờ anh có thể thực hiện lời hứa rồi, mau nói cho tôi biết, tại sao anh có thể đi được như vậy?”

“Nhìn rồi học.”

Hà Điền Điền cạ lời, “Kiểu trả lời này chẳng khác gì không trả lời cả...”

Hàm Quang mặc quần áo mới mua, bước đi như bay. Bước đi của anh rất nhanh, khiến Hà Điền Điền còn phải chạy theo mới đuổi kịp anh. Cô đi bên cạnh anh, lên tiếng, “Tôi biết là tại sao rồi. Chương trình của anh bị trục trặc, đúng không? Ngoại trừ nguyên nhân này, tôi không nghĩ ra được cái khác nữa. Tôi cũng không hiểu nhiều về chương trình, nhưng trục trặc thì vẫn hiểu một chút, vì một vài chỗ trục trặc mới khiến chương trình đột nhiên trở nên cực kỳ đặc biệt...” Hà Điền Điền vỗ tay một cái, rất hưng phấn, “Đây là một phát hiện quan trọng, tôi muốn thông báo cho công ty để họ nghiên cứu và phát triển người máy! Nếu về sau mỗi người máy đều có thể bước đi như vậy thì chẳng phải là càng ngày càng giống con người sao? Chắc chắn sẽ bán rất đắt hàng!”

Hàm Quang dừng chân lại, cúi đầu nhìn cô, lạnh lùng gọi cô, “Loài người.”

“Hả?”

“Không được nói cho người khác biết.”

“Vì sao?”

“Cô sẽ gặp phiền phức.”

“Thôi đi... Có quý mới tin anh!” Hà Điền Điền về đến nhà thì lập tức gọi điện thoại cho kỹ sư Lưu Hiểu Phong.

Lưu Hiểu Phong chính là kỹ sư lắp đặt người máy cho cô, anh ta đã làm kỹ sư được 5 năm, từ trước đến nay chưa từng gặp loại tình huống này, “Điền Điền, cô chắc chắn là mình nói thật chứ?”

“Thật đó! Tôi còn quay cả video đây này!”

“Được rồi, tôi sẽ lập tức qua đó, Trước tiên cô nghĩ biện pháp tắt người máy đi, nếu như không tắt được thì khóa cậu ta lại trong một không gian khép kín, hoặc là tự khóa mình vào bên trong phòng, không được tiếp xúc với cậu ta, rõ chưa?”

Ngũ khí đối phương trở nên nghiêm trọng, Hà Diên Diên sửng sốt, “Vì, vì sao?”

“Không kịp giải thích, cô trốn trước đi, tôi sẽ đến ngay.”

Quả nhiên Lưu Hiểu Phong đến rất nhanh, anh ta không chỉ đến một mình mà còn dẫn theo bảy tám người, trong đó có kỹ sư, cũng có cả mấy đặc vụ. Nhóm đặc vụ đều trang bị vũ khí đầy đủ.

Bọn họ không gõ cửa mà trực tiếp phá cửa xông vào.

Hà Diên Diên lại càng hoảng sợ hơn.

Lưu Hiểu Phong chỉ vào Hàm Quang, nhóm đặc vụ đồng loạt lao đến, ba chân bốn cẳng khống chế anh, bắt đầu còng tay... Còn đeo lên cổ anh một cái vòng được chế tạo đặc biệt. Hà Diên Diên biết cái vòng đeo cổ đó, nó dùng để ngăn cản tín hiệu, sau khi Hàm Quang đeo nó lên thì sẽ không thể kết nối internet.

Lưu Hiểu Phong kéo Hà Diên Diên sang một bên, nhíu mày hỏi, “Diên Diên, không phải tôi bảo cô trốn đi sao?”

“Tại sao tôi phải trốn?”

“Vì đề phòng việc người máy sẽ tổn thương cô!”

Hà Diên Diên hơi sửng sốt một chút, lập tức đáp, “Người máy sẽ không tổn thương loài người. Từ người máy đầu tiên trên thế giới ra đời đến nay, người máy đã có hơn 100 năm lịch sử, trong hơn 100 năm này, chưa từng có một vụ án tổn thương con người nào thực sự do người máy, bởi vì tất cả nguyên nhân thiệt hại về người và tài sản do người máy gây ra đều bởi thao tác sai lầm của con người.” Hồi cô còn thực tập đã được nghe những lời này rất nhiều lần.

“Tuy điều đó không sai nhưng con người không thể không đề phòng được... Hơn nữa cô thực sự không sợ hãi? Gan cô cũng lớn thật đó.”

“Thật ra... Lúc mới nhìn thấy anh ấy học được cách đi đường giống hệt như con người bình thường tôi cũng rất sợ hãi, cảm thấy khá kỳ lạ, sờ hết cả gai ốc, nhưng cho dù sợ cũng không phải tôi sợ anh ấy tổn thương đến tôi, cái tôi sợ chính là...” Hà Điền Điền nói đến đây đột nhiên dừng lại, cô mờ mịt gãi đầu, “Tôi sợ cái gì nhỉ? Tôi cũng không biết nữa...”

Lưu Hiểu Phong nói, “Tôi nghĩ cô đã gặp giới hạn của Uncanny Valley.”
(1)

(1) Uncanny Valley: Tạm dịch là “Thung lũng kỳ lạ”. Đây là một giả thiết nằm trong lĩnh vực chế tạo robot và đồ họa 3D. Thuật ngữ này thuộc về đồ họa vi tính nên những ai theo đuổi việc làm phim/ làm game, nhất là theo phong cách thực (realistic) càng phải quan tâm. Thuật ngữ này lần đầu tiên xuất hiện vào những năm 1970 bởi Masahiro Mori một kỹ sư robot người Nhật khi ông giải thích về khoảng trống trong sự khác biệt với những robot bình thường và những robot có vẻ ngoài giống con người. Phản ứng tâm lý của con người trước vẻ ngoài thực mà không thực đó được gọi là Uncanny Valley. Tuy nhiên thuật ngữ này luôn mang chiều hướng chê bai nhiều hơn là khen ngợi. Nó thể hiện sự yếu kém trong công nghệ của con người khi cố gắng bắt chước thực tế.

“Ý anh là gì?”

“Uncanny Valley là một lý thuyết được đưa ra vào thế kỷ trước, đại khái là nói về cảm tình của con người đối với người máy sẽ tăng lên tùy theo mức độ tương đồng của người máy với con người, cơ bản là sự liên quan của trạng thái, nhưng...” Anh ta nói một hơi dài, “Nhưng nếu như độ tương tự của người máy với con người càng ngày càng cao thì khi đạt tới điểm giới hạn nào đó, con người sẽ sinh ra tâm lý vô cùng sợ hãi. Về sau, lý thuyết này được chứng minh là đúng, nhưng các nhà khoa học lại phát hiện điểm giới hạn này cũng không phải là giá trị nhất định, bởi vì mỗi người đều khác nhau. Khách hàng của chúng ta cũng gặp phải giá trị giới hạn của Uncanny Valley, lúc này người máy sẽ được đưa về công ty tiến hành sửa chữa. Cô mới đi làm nên chưa gặp phải loại tình huống này thôi.” Lưu Hiểu Phong giải thích đơn giản, tiếp tục an ủi Hà Điền Điền, “Đừng sợ, để tôi mang về công ty sửa chữa một chút là sẽ ổn thôi.”

Hà Điền Điền lắc đầu, “Bây giờ tôi hết sợ rồi.”

Lưu Hiểu Phong rất kinh ngạc, “Chưa gì mà cô đã vượt qua giá trị giới hạn rồi sao?”

“Hả?” Cô không hiểu nên nghiêng đầu nhìn anh ta, còn nháy mắt, nhìn qua khá dí dỏm.

“Khi mức độ giá trị giới hạn của Uncanny Valley mà người máy giống với con người tiếp tục tăng lên thì cảm giác sợ hãi của con người sẽ nhanh chóng biến mất, và biến thành thân mật hơn, tình cảm hơn. Các nhà tâm lý học cho rằng, vào giai đoạn này, trong tiềm thức con người sẽ thật sự cư xử với người máy với tư cách là đồng loại. Nói cách khác, trước và sau khi vượt qua giá trị giới hạn, con người đều có tình cảm với người máy nhưng bản chất không giống nhau.”

Hà Điền Điền khinh thường, “Tôi không có tình cảm với anh ta, lý thuyết này không phù hợp với tôi. Sở dĩ tôi không sợ nữa bởi vì tôi đã hiểu được nguyên lý cơ bản.”

“Cô? Hiểu được nguyên lý cơ bản?” Vẻ mặt Lưu Hiểu Phong tràn ngập sự không thể tưởng tượng nổi.

“Đúng vậy, chương trình của anh ta bị trục trặc rồi, hơn nữa...” Hà Điền Điền thấp giọng, ra vẻ thần bí nói, “Chương trình bị trục trặc này rất quý giá, tôi đề nghị các anh nên cẩn thận lấy ra nghiên cứu, không chừng có thể thay đổi sản phẩm hiện nay của chúng ta đó.”

Lưu Hiểu Phong nhìn người máy Hàm Quang đứng yên tĩnh một bên. Sau khi Hàm Quang bị đeo cái vòng ở cổ xong thì hiện tại không thấy có điều gì khác thường.

Một đặc vụ nói, “Hiện trường không có dấu vết đánh nhau, cô cũng phủ nhận người máy từng tổn thương cô, cho nên chúng tôi không cần phải kéo người máy về cục cảnh sát tạm giam, phiên các vị ký tên vào chỗ này để chúng tôi còn về báo cáo kết quả công tác.”

Sau khi Lưu Hiểu Phong và Hà Điền Điền ký tên, đặc vụ nói, “Bây giờ các vị muốn đưa người máy đến chỗ nào? Sở nghiên cứu hả? Chúng tôi có thể đưa mấy người đến đó, xe đang đỗ ngay dưới tầng.”

Lưu Hiểu Phong cảm ơn xong thì vội nói, “Thật ngại quá, sợ bóng sợ gió thôi, làm phiền các anh quá.”

“Đừng khách khí như vậy, tất cả vụ án liên quan tới người máy chúng tôi đều sẽ nghiêm túc. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cho đến thời điểm hiện tại, tất cả vụ án mà tôi từng gặp đều do sợ bóng sợ gió.” Đặc vụ nói tới đây thì cũng không nhìn được mà bật cười.

“Vậy trước tiên các anh đưa chúng tôi đến cửa hàng thử nghiệm đi, chỗ đó có dụng cụ, hơn nữa cũng khá gần đây.” Lưu Hiểu Phong nói xong thì quay đầu nhìn Hà Điền Điền, “Điền Điền, chúng tôi muốn đưa Hàm Quang về kiểm tra cẩn thận một chút, cũng muốn điều tra rắc rối của cô luôn, cô thấy được không?”

“Hả? Không thành vấn đề!”

Một đoàn người dẫn người máy đi ra ngoài, Lưu Hiểu Phong vừa đi vừa hỏi Hà Điền Điền, “Lúc này cô nói cô có quay video?”

“Đúng vậy, để tôi gửi cho anh.”

“Được.”

Hà Điền Điền tìm video đi đường của Hàm Quang lúc này rồi gửi cho Lưu Hiểu Phong, Lưu Hiểu Phong cúi đầu cầm điện thoại, tỏ vẻ khó hiểu, “Tại sao không mở được?”

“Sao vậy? Có thể mạng không được tốt đó, để tôi gửi lại lần nữa.”

Lưu Hiểu Phong lắc đầu, “Mở trực tiếp trên điện thoại của cô luôn đi.”

Hà Điền Điền ấn mở video, lại nhận được một dòng chữ: Tài liệu đã hỏng.

Chương 7

Editor: Mie

Beta: Mạc Y Phi

“Kỳ lạ, sao lại hỏng nhỉ, từ trước đến giờ tôi chưa từng gặp trường hợp như vậy.” Hà Điền Điền tưởng điện thoại xảy ra sự cố, cô khởi động lại di động.

Vẫn không được.

Lúc cô thao tác, Lưu Hiểu Phong dùng ánh mắt thăm dò cô, lúc cô ngẩng đầu lên nói chuyện với anh ta, anh ta vội vàng thu hồi ánh mắt.

Hà Điền Điền: “Làm sao bây giờ?”

Lưu Hiểu Phong trả lời: “Trước tiên về công ty đã, chúng ta tìm nhân viên kỹ thuật nhờ họ xem qua một chút, không khó lắm đâu.”

“Được.”

Hà Điền Điền đi theo Lưu Hiểu Phong trở về công ty, ở tầng ba, đầu tiên Lưu Hiểu Phong bảo Hà Điền Điền ghi chép kỹ càng, nhưng chỉ việc ghi chép này cũng mất gần một giờ. Sau khi ghi chép xong, anh ta in thêm một bản nữa, đóng dấu và coi như hiệp nghị bảo mật rồi để Hà Điền Điền ký tên.

Bình thường Hà Điền Điền thường dùng chữ ký điện tử. Trong nhận thức của cô, loại ký tên cần dùng đến giấy bút thể này toát ra vẻ truyền thống mà trang trọng.

Cô gãi đầu, cười nói: “Nghiêm trọng vậy sao?”

“Không nghiêm trọng, chỉ là quá trình thôi. Điền Điền, sau khi đã kí bản hiệp định bảo mật này, chuyện hôm nay chúng ta nói, cô không được tiết lộ với bất cứ ai nếu không sẽ phải bồi thường.”

“À ừ, tôi biết rồi.” Hà Điền Điền vội vàng gật đầu.

“Điền Điền, cuộc điều tra đến đây là kết thúc, cảm ơn cô đã phối hợp.”

“Không cần khách khí.”

“Tài liệu video cô đưa chúng tôi vẫn đang sửa chữa, ngoài ra, tạm thời Hàm Quang không thể về với cô được, chúng tôi cần kiểm tra toàn diện cậu ta, cụ thể là bao lâu thì rất khó nói trước. Hôm nay cô có bận gì không?”

“Không bận, hôm nay tôi không đi làm.”

“Thế thì, nếu không... Trước tiên cô xuống dưới tầng ngồi đợi một chút nhé?”

“Được.”

Hà Điền Điền tạm biệt Lưu Hiểu Phong rồi đi từ tầng ba xuống, vừa mới nhìn thấy chị Anh Đào, chị ấy đã cất tiếng hỏi: “Điền Điền, làm sao vậy?”

“Người máy mà em mới mua có vấn đề.”

Hà Điền Điền cảm thấy hơi bức bối. Người ta mua người máy là để thả lỏng thể xác và tinh thần, còn cô mua người máy, sao cảm giác giống như tự ôm phiền phức vào người vậy nhỉ?

Chị Anh Đào lại hỏi, “Hàm Quang của em làm sao vậy?”

Hà Điền Điền lắc đầu, “Không thể nói.”

“Ôi chao! Em còn ký hiệp định bảo mật cơ à?” Chị Anh Đào rất ngạc nhiên, thấy Hà Điền Điền chỉ nhìn cô, không nói lời nào, cô liền vội gật đầu nói, “Em đừng nói, chị hiểu rồi... Phải ký hiệp định bảo mật, xem ra vấn đề nghiêm trọng rồi đây!”

“Muốn nói mà không muốn nói được, em mệt mỏi quá.”

“Được rồi, không sao đâu.” Chị Anh Đào kéo tay cô, để cô ngồi xuống, “Bộ phận sửa chữa sẽ giải quyết nhanh thôi, chị bán nhiều người máy như vậy, không có chuyện không giải quyết được, em đừng lo lắng. Nếu thật sự xảy ra chuyện không tốt, em có thể bảo là hàng hỏng rồi làm lại cái mới. Hôm nay em mới nhận hàng mà nhỉ, hàng hỏng có thể hoàn trả đầy đủ.”

“Vâng, vậy thì tốt rồi.”

“Hay em ngồi đây xem TV nhé?”

“Vâng, chị Anh Đào còn đang bận việc mà, không cần lo cho em đâu.”

Chị Anh Đào đưa cho Hà Diên Diên một đồng đồ ăn vặt. Hà Diên Diên xé một túi bắp rang bơ to ra nhai rộp rộp rộp, sau đó cầm điều khiển từ xa lên, chuyển đến một kênh quen thuộc, trên TV đang chiếu chương trình nghệ thuật tổng hợp.

Kế hoạch của cô vốn là ngồi trong nhà, cùng chàng trai âm áp xem tiết mục này...

Hiện tại chị Anh Đào không bận việc gì nên ngồi bên cạnh Hà Diên Diên, cùng xem với cô.

Chương trình nghệ thuật tổng hợp rất thú vị, hai người đều cười ha ha. Đột nhiên màn hình TV đổi kênh, nhóm khách quý trong chương trình cũng không thấy đâu nữa, mà chuyển thành một nữ phóng viên cầm microphone.

Chị Anh Đào phản ứng rất nhanh, “Là Breaking News.” (1)

(1) Breaking News: Tin tức nóng hổi, tin mới nhất

Tạm thời xen vào giữa chương trình chính là Breaking News, hình như là sự kiện tương đối trọng đại. Hà Diên Diên rất ngạc nhiên, tập trung tinh thần

xem, đến cả bắp rang bơ cũng quên ăn.

Chỉ thấy nữ phóng viên trong TV nói: “Căn cứ vào tin tức mới nhất nhà đài vừa nhận được, phú nhị đại (2) giàu có Phương Hường Bắc vừa mới bị cảnh sát đưa đi thẩm vấn. Được biết, Phương Hường Bắc bị nghi ngờ tham gia hoạt động nghiên cứu bất hợp pháp ngầm. Về hạng mục Phương Hường Bắc nghiên cứu có nhiều ý kiến khác nhau. Bởi vì buổi sáng hôm nay sở nghiên cứu ngầm khởi động chương trình tự hủy, tất cả tài liệu nghiên cứu hầu như đều biến mất, và cũng trong buổi sáng hôm nay, bên trong sở nghiên cứu đã xảy ra một vụ án mạng, một nghiên cứu viên không may đã qua đời. Hiện tại chưa rõ Phương Hường Bắc có liên quan đến vụ án này không...”

(2) Phú nhị đại hay còn gọi là “thế hệ siêu giàu thứ hai”, cụm từ này dùng để chỉ tầng lớp các cậu ấm cô chiêu được sống cuộc sống xa hoa từ trong trứng nước, hầu như họ đều là con của những chủ tập đoàn, công ty lớn.

Chị Anh Đào lắc đầu, “Lại là nghiên cứu bất hợp pháp.”

Hà Điền Điền: “Sao bây giờ nghiên cứu ngầm lại nhiều như vậy?”

“Ăn no rảnh rồi không có việc gì làm, nếu loại người này có công việc chính đáng như chúng ta, mỗi ngày đều bận bịu muốn chết, hiển nhiên sẽ không có thời gian nghiên cứu cái gì đó ngầm rồi.”

“Cũng đúng.”

Trên TV, toàn bộ hình ảnh tiếp theo đều là Phương Hường Bắc bị cảnh sát dẫn đi. Phương Hường Bắc là con trai của nhà giàu nhất, gia tài bạc triệu lại tuần tú lịch sự, bình thường anh ta mời mình tinh ăn cơm đều bị phóng viên đưa tin, huống chi là loại chuyện lớn thế này, rất nhiều phóng viên nghe tin đều chạy tới, hiện trường cực kỳ hỗn loạn, cảnh sát và Phương Hường Bắc đi lại rất khó khăn, mất một lúc lâu mới đến được trước xe cảnh sát.

Cửa xe mở ra, Phương Hường Bắc cúi đầu, một chân đã bước vào trong xe cảnh sát. Đột nhiên, anh ta quay người lại, nhìn thẳng vào ống kính camera.

Trên màn hình TV hiện ra khuôn mặt phóng đại sắc nét của anh ta. Thực lòng mà nói Phương Hương Bắc rất đẹp trai, chỉ là khí chất hơi tàn nhẫn nham hiểm.

Hà Điền Điền nhìn thấy anh ta nhướng mày, nụ cười như có như không, trông rất u ám. Anh ta nói với ông kính, “Tôi nhất định sẽ tìm được cậu.”

“Biến thái quá.” Hà Điền Điền vừa nói vừa nhai bắp rang bơ.

Lúc kết thúc bản tin, Hà Điền Điền đang định tiếp tục xem chương trình nghệ thuật tổng hợp, nhưng đột nhiên chị Anh Đào chọc chọc cách tay của cô, nhỏ giọng gọi cô, “Điền Điền...”

“Hửm?” Hà Điền Điền nghiêng đầu sang, nhìn theo ánh mắt của chị Anh Đào, cô phát hiện có vài người đang đi vào trong cửa hàng.

Mấy người này nhìn không giống như muốn mua người máy cho lắm.

Những người kia đều đi giày da, người đứng đầu khoảng 30 tuổi, khí thế mạnh mẽ, nhìn qua khá quen mắt, đi theo sau anh ta là một chàng trai đeo kính, trông khá trắng trẻo nhã nhặn.

Hà Điền Điền lặng lẽ nói với chị Anh Đào, “Đó là lý do vì sao em thích đeo kính.”

“Điền Điền, em...”

“Chị Anh Đào, người đứng đằng trước kia nhìn quen quá. Sao tất cả mọi người lại cúi đầu chào bọn họ nhỉ?”

“Bởi vì đó là ông chủ của công ty chúng ta, đồ ngốc!”

“Ồ?”

Hai người như bị điện giật bật dậy khỏi ghế ngồi, cúi đầu chào ông chủ,

“Xin chào sếp!”

Một đoàn người kia không thèm nhìn các cô mà dứt khoát đi lên tầng.

Cả người chị Anh Đào thả lỏng, dờ khóc dờ cười nhìn Hà Điền Điền, “Điền Điền, sao em lại không biết ông chủ của chúng ta hả?”

“Em chỉ mới thấy anh ta có một lần, còn cách rất xa nữa.”

“Cũng đúng, cái này không thể trách em. Vậy em biết người đeo kính đó là ai không?”

“Ai ạ?”

“Lão đại của bộ phận nghiên cứu phát minh!”

Thì ra anh ta chính là lão đại bộ phận nghiên cứu phát minh sao? Trông còn khá trẻ... Hà Điền Điền vừa ăn bắp rang vừa mỉm cười, biểu cảm có phần phơ phới.

Chị Anh Đào còn nói, “Ông chủ rất ít khi đến giám sát cửa hàng thử nghiệm, lão đại bộ phận nghiên cứu phát minh còn chưa từng tới. Điền Điền, em nói xem, lần này hai người bọn họ cùng đến có phải là vì Hàm Quang không?”

Hà Điền Điền lắc đầu, “Không biết.”

Hà Điền Điền lại đợi thêm chút nữa, đợi đến lúc chị Anh Đào sắp tan ca luôn, cô cũng xem xong chương trình nghệ thuật tổng hợp rồi, cảm thấy không kiên nhẫn nổi nữa.

Cuối cùng Lưu Hiểu Phong cũng ra rồi, anh ta nói với Hà Điền Điền, “Điền Điền, xin lỗi cô, vừa rồi ông chủ đến họp rồi thảo luận một lúc, quyết định đưa Hàm Quang về trụ sở chính để phân tích sâu hơn, hôm nay chắc là không làm xong rồi, ngại quá, lại để cô đợi lâu như vậy. Ông chủ cũng biết cô là nhân

viên ở đây, vừa rồi ngài ấy bảo, cô phối hợp làm việc với chúng tôi như vậy thì sẽ khen thưởng cô.”

Hà Điền Điền cảm thấy lần này không mất công đến đây. Cô nghĩ thầm, chương trình của Hàm Quang chắc phải rối loạn lắm rồi, chẳng trách lại mở mồm nói lung tung.

Sau khi rời khỏi công ty, cô đi đến chỗ bố mẹ.

Tuy đầu năm nay, nói chuyện qua video rất tiện lợi, tiến hành mô phỏng tụ họp cũng rất chân thực, nhưng tất cả đều không thể thay thế được việc thật sự gặp nhau. Vậy nên tuần nào Hà Điền Điền cũng về thăm bố mẹ, ăn một bữa cơm, trò chuyện vui vẻ.

Tự nhiên hôm nay mẹ lại hỏi về người máy của cô. Hà Điền Điền phiên muộn kể một lượt về Hàm Quang cho mẹ nghe.

Bố hỏi: “Điền Điền, con mua người máy không phải là để bảo vệ công việc sao? Sao lại phải dùng đến hơn hai trăm vạn để mua loại cao cấp với pin nhiên liệu? Hai trăm vạn không phải là một số tiền nhỏ đâu.”

“À thì...” Hà Điền Điền gãi đầu, “Cũng không biết lúc ấy con nghĩ thế nào nữa, dù sao cũng mua rồi... Bây giờ con hối hận lắm!”

“Không sao không sao.” Mẹ an ủi cô, “Không phải là bị hỏng sao? Con trả lại rồi đổi một cái vừa ý là được. Mẹ thấy không cần mua pin nhiên liệu đâu, người máy vốn là để trong nhà, lúc nào cũng có thể nạp điện, pin nhiên liệu quá đắt, áp lực vay của con quá lớn, chắc sẽ ăn không ngon ngủ không yên.”

“Vâng!” Hà Điền Điền nặng nề gật đầu, “Ngày mai con sẽ gọi điện thoại cho chị Anh Đào, trả lại Hàm Quang.”

...

Trụ sở chính của “Người Máy Quả Cam” nằm trong khu công nghiệp công nghệ cao ở thành phố C, nó là một tòa cao ốc độc lập.

Hiện tại, trong phòng họp ở tầng cao nhất của trụ sở chính có mười mấy người ngồi vây quanh bàn hội nghị lớn, người nào cũng đi giày da, khuôn mặt nghiêm túc.

Tổng thanh tra bộ phận nghiên cứu phát minh là Tạ Trúc Tâm năm nay mới 28 tuổi, học thức của anh ta khá uyên bác, tao nhã, hiện tại trên tay đang cầm sổ tay điện tử viết báo cáo, báo cáo đã được gửi đến từng thiết bị đang cầm trong tay của các nhân viên tham dự cuộc họp.

“Tóm lại, về Hàm Quang, bộ phận nghiên cứu phát minh không phát hiện ra bất cứ chương trình nào khác thường, nhưng cậu ta lại tiêu tốn năng lượng gấp 30 - 60 lần so với người máy cùng loại.”

Ông chủ của bọn họ là Phương Thành Tứ, năm nay 33 tuổi, là một phú nhị đại, sau khi tốt nghiệp đại học liền lấy tiền của bố đi sáng lập “Người Máy Quả Cam”. Phương Thành Tứ nhíu mày hỏi, “Không có chương trình nào khác thường thì tại sao lại tốn nhiều năng lượng đến vậy?”

“Tiêu tốn năng lượng quá mức thông thường có hai khả năng, một là chương trình quá tải, hai là... Rò điện.”

“Rò điện?”

“Đúng vậy. Nhưng theo như phân tích về pin của chúng tôi, pin không có vấn đề gì cả.”

“Vậy không phải do rò điện?”

“Không, ý của tôi là...” Tạ Trúc Tâm thoáng dừng một chút, lại nói, “Ngoại trừ vấn đề chất lượng của pin làm rò điện, còn có thể là do con người gây ra.”

Phương Thành Tứ dùng ngón trỏ gõ nhẹ xuống mặt bàn, như có điều suy nghĩ.

Mọi người đều dừng lại, chờ ông chủ suy nghĩ.

Phương Thành Tứ rời mắt đi, nói, “Cậu tiếp tục đi.”

“Ừm...” Tạ Trúc Tâm gật đầu một cái, nói tiếp, “Về video mà Hà Điền Điền cung cấp, chúng tôi đã triệu tập tất cả kỹ sư ưu tú nhất của công ty tiến hành sửa chữa, nhưng cũng không thể phục hồi thành công, kết luận cuối cùng là không có cách nào phục hồi nó được. Sáng nay tôi đã cho người đến chỗ cô ấy ở để điều tra camera giám sát, nhưng đúng lúc đó camera cũng bị hỏng mất, không quay được hành động của Hàm Quang. Và dựa vào tất cả các điều tra của chúng tôi, không tìm được bất cứ bằng chứng nào chứng minh tình huống mà Hà Điền Điền miêu tả.”

Lúc này có người hỏi: “Thật sự chương trình này không có gì khác thường?”

“Đúng vậy.”

“Hệ thống ghi chép công việc hàng ngày cũng không ghi lại cái gì bất thường sao?”

“Hoàn toàn không có vấn đề.”

“Có khả năng là...” Người nọ dừng một chút, liền nói ra một suy đoán mà chính anh ta cũng không quá chắc chắn, “Có khả năng hệ thống sổ ghi chép công việc hàng ngày bị thay đổi rồi không?”

“Bị ai đổi? Đổi thế nào? Nếu có người thay đổi sổ ghi chép công việc hàng ngày... thì cần phải phá hỏng hệ thống chương trình trước, nếu vậy thì không có khả năng chúng tôi không phát hiện được.”

“Hệ thống tự mình thay đổi.”

Vừa dứt lời, trong lòng nhân viên tham dự cuộc họp đều hơi sợ hãi. Lưu Hiểu Phong hỏi: “Ý của anh là người máy tự thay đổi hệ thống ghi chép sinh hoạt hàng ngày của mình?”

“Đúng vậy.”

“Cái này.... có vẻ hơi khó quá?”

“Ha ha tôi nói linh tinh thôi...” Người nọ cũng cảm thấy mình nghĩ nhiều rồi.

Lưu Hiểu Phong sờ cằm, “Nhưng cũng không phải là không có khả năng.”

Ánh mắt mọi người đều tập trung lên người anh ta. Bị nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm như vậy, Lưu Hiểu Phong cảm thấy khá áp lực.

Phương Thành Tứ lên tiếng, “Cậu.” Anh ta không nhớ được tên của Lưu Hiểu Phong, “Nói đi.”

“Ý của tôi là... Ừm, là loại trí tuệ nhân tạo...”

Tất cả mọi người đều lắc đầu, còn có người cười thành tiếng.

Tạ Trúc Tâm nói, “Mấy thứ khái niệm cao cấp này đừng thảo luận trong cuộc họp.”

“Được rồi.” Lưu Hiểu Phong vội vàng gật đầu.

Chương 8

Editor: Mie

Beta: Mạc Y Phi

Vào cuối buổi họp, bộ phận nghiên cứu phát minh đưa ra một kết luận khá hoang đường: Rất có thể Hà Điền Điền đang nói dối.

Cô đã bịa ra một câu chuyện làm người nghe sợ hãi, tung hỏa mù từa lura, đơn giản là để đạt được mục đích xấu xa nào đó. Nếu không rất khó giải thích được, vì sao camera sớm không hỏng muộn không hỏng, lại hỏng đúng lúc cô với Hàm Quang cùng đi ra ngoài. Trong thời đại này, không có cách nào giải thích được việc dùng điện thoại quay video xong mà lại bị hỏng, tỷ lệ đó gần như bằng không... Vậy mà hết lần này đến lần khác cô lại gặp phải.

Mấy người tham dự cuộc họp đều bàn luận rất sôi nổi, cảm thấy mình đã bị một con ranh lừa rồi, trong lòng cảm thấy rất nực cười và khó chịu.

Phương Thành Tứ vẫn còn tỉnh táo. Anh ta hỏi Tạ Trúc Tâm, “Động cơ nói dối của cô ấy là gì?”

“Việc này còn chưa xác định được.”

Phương Thành Tứ suy nghĩ một chút mới nói, “Kết nối với quản lý của cô ấy ngay bây giờ.”

“Vâng.”

Chị Anh Đào đang ở trong cửa hàng giới thiệu tác dụng của người máy cho khách hàng, đột nhiên nhận được cuộc gọi video của trụ sở chính, cô ấy vội vàng nhờ nhân viên khác tư vấn hộ rồi một mình đi đến phòng họp.

Màn hình phủ kín cả mặt tường, những người tham dự cuộc họp đều ngồi ngay ngắn, thậm chí đều nhìn cô, cô hơi khấn trương, giọng nói cũng trở nên run rẩy, “Sếp, sếp có gì dặn dò ạ?”

Phương Thành Tứ nhìn Tạ Trúc Tâm, Tạ Trúc Tâm hiểu ý, đẩy mắt kính, hỏi chị Anh Đào: “Xin hỏi, cô là quản lý của Hà Điền Điền?”

“Là tôi, tôi tên Chu Anh Đào.”

“Ừm, Chu Anh Đào, xin chào, tôi là tổng thanh tra bộ phận nghiên cứu phát minh của công ty, tôi tên Tạ Trúc Tâm.”

“Tôi biết anh, xin chào tổng thanh tra Tạ!”

Tạ Trúc Tâm mỉm cười với cô, sau đó lại nói tiếp, “Tôi không vòng vo nữa. Là như thế này, tôi muốn nghe ý kiến của cô một chút, Hà Điền Điền có tính cách và phẩm chất như thế nào?”

“À à, tuy Điền Điền hay ngượng ngùng, nhưng con người không tệ lắm... Rất chuyên nghiệp, rất tiên bộ.”

“Ừm. Nhưng hiện tại, chúng tôi nghi ngờ cô ấy nói dối, cô ấy đưa ra một loạt vấn đề về người máy Hàm Quang, chúng tôi kiểm tra xong đều không phát hiện ra gì cả.”

“Ồ? Thật vậy à?” Chị Anh Đào ngăn người, lập tức lắc đầu, “Không thể nào, tôi cảm thấy Điền Điền là một người trung thực, tuy đôi lúc hơi ngốc, nhưng nói dối thì... Chắc là không đâu.”

“Cô chắc chứ?”

“Hả, cái này...” Chị Anh Đào trầm nghĩ, loại chuyện thế này làm sao có thể chắc chắn được!

Tạ Trúc Tâm lại hỏi: “Cô và Hà Điền Điền quen biết bao lâu rồi?”

“Chưa được năm tháng.”

Chị Anh Đào biết anh ta có ý gì. Thời gian cô với Điền Điền quen biết nhau quá ngắn, cho nên cô chắc chắn về nhân phẩm của Hà Điền Điền như vậy thì sẽ không có sức thuyết phục. Nhưng Điền Điền là cấp dưới của cô, bình thường biểu hiện rất tốt, bây giờ vô duyên vô cớ lại bị người khác nghi ngờ là nói dối, chuyện này khiến cô cảm thấy hơi khó chịu. Cô nói, “Vậy thì tôi lắm miệng hỏi một câu, tại sao Điền Điền phải nói dối? Động cơ là gì?”

Chị Anh Đào vừa dứt lời, chuông điện thoại đột nhiên vang lên. Cô vốn định tắt đi, nhưng nhìn thấy tên người gọi là “Hà Điền Điền”, Chị Anh Đào quơ quơ điện thoại trước màn hình, nói: “Điện thoại của Điền Điền.”

Tạ Trúc Tâm nói: “Phiền cô hãy nghe máy, mở loa ngoài.”

Chị Anh Đào nghe theo.

“Alo, Điền Điền à?”

“Alo, Chị Anh Đào, em có chuyện muốn nói với chị.”

“À? Em nói đi.”

“Em không muốn Hàm Quang nữa đâu, có thể trả lại không ạ?”

“Cái này...”

“Lúc anh ta xuất xưởng thì chương trình đã bị rối loạn rồi, cái này là vấn đề bên xưởng, chị đã nói có thể hoàn lại toàn bộ tiền mà nhỉ?”

Chị Anh Đào cầm điện thoại bằng một tay, nhìn thoáng qua mấy người trên màn hình. Gần như tất cả mọi người đều bình tĩnh. Cô cảm thấy không ổn, còn định giải thích giúp Hà Điền Điền vài câu, nào ngờ Phương Thành Tứ đột nhiên phẩy tay, nói: “Được rồi, cô đi đi. Đừng nói trước chuyện này cho cô ấy.”

“Nhưng mà...”

Kết nối gọi video đã bị ngắt.

Hà Điền Điền còn không biết chuyện gì xảy ra, “Chị Anh Đào? Chị có ở đó không ạ?”

Chị Anh Đào đành phải nói qua loa với Hà Điền Điền vài câu, chỉ nói Hàm Quang được tổng công ty kiểm tra rồi, suy đoán hàng rơm cũng phải chờ kết quả kiểm tra đã.

...

Tạ Trúc Tâm ngắt kết nối video rồi nhìn mọi người, phát hiện vẻ mặt mọi người đều không khác biệt lắm.

Tổng giám đốc bộ phận tiếp thị nói: “Vậy là con nhóc này muốn trả lại hàng nên nói dối ăn vạ là hàng kém chất lượng? Chỉ vì để được hoàn lại tiền mà lừa chúng ta sao? Nói cái gì mà người máy đi đường giống như con người, nếu như cô ta thật sự có thể khiến cho người máy đi giống con người thì tất cả người của công ty đều sẽ quỳ lạy cô ta, làm gì còn để cho cô ta đến cửa hàng thử nghiệm làm nhân viên bán hàng chứ?!”

Những người khác đều nghĩ như vậy, có điều cũng không nóng nảy như tổng giám đốc bộ phận tiếp thị mà chỉ lắc đầu không nói.

Phương Thành Tứ hỏi tổng giám đốc bộ phận nhân sự: “Theo điều lệ của bộ phận nhân sự, cậu cảm thấy nên xử lý loại nhân viên này thế nào?”

“Đối với nhân viên có đức hạnh không tốt đẹp, thì dựa vào tổn thất bọn họ tạo ra, độ xử lý nặng nhẹ cũng khác nhau. Tổn thất mà Hà Điền Điền tạo ra...”

Hà Điền Điền cũng không tạo ra tổn thất kinh tế gì, chỉ là lừa giỡn mấy vị này thôi.

Tổng giám đốc bộ phận tiếp thị nói: “Thời gian chính là tiền bạc. Chúng ta tốn thời gian nhiều như vậy, cô ta có thể bồi thường được sao?! Loại người

này nên sa thải mới đúng!”

“Nhưng quá trình sa thải nhân viên rất phức tạp.” Tổng giám đốc bộ phận nhân sự hơi khó xử, “Lý do chúng ta sa thải cô ấy là do cô ấy nói dối. Trước tiên không nói đến việc sa thải nhân viên vì nói dối rất khó, vấn đề lớn nhất bây giờ chính là: Tuy chúng ta tin cô ấy nói dối, nhưng chúng ta cũng không có bằng chứng xác thực để chứng minh rằng cô ấy đã nói dối, không phải sao? Cô ấy chỉ kể lại những gì cô ấy nhìn thấy và nghe được, mà chúng ta lại không kiểm tra được vấn đề, chỉ thế này, không thể là bằng chứng xác thực việc làm của cô ấy là nói dối được.”

“Cái này không phải quá rõ ràng rồi sao?”

“Cậu cảm thấy rõ ràng như vậy, nhưng bộ lao động không cho rằng là như vậy, bọn họ chỉ nhìn chứng cứ. Hơn nữa những năm gần đây tỉ lệ thất nghiệp mỗi năm đều tăng cao, hội đồng trọng tài lao động ở tòa án thường sẽ nghiêng về phía của nhân viên hơn, nếu như Hà Điền Điền đi xin hội đồng trọng tài lao động, tỷ lệ thành công là rất lớn. Đến lúc đó chúng ta không chỉ phải giữ lại chức vị của cô ấy, mà còn phải đối mặt với khoản tiền phạt khổng lồ.”

“Có thể tìm một cái cớ khác sa thải cô ấy không?”

“Khó lắm. Hiện nay tất cả các ngành sản xuất đều giống nhau: Chi phí sa thải nhân viên rất cao, cho nên lúc tuyển dụng đều có khuynh hướng phóng đại. Tôi hôm qua tôi đã xem qua ghi chép phỏng vấn và biểu hiện làm việc của Hà Điền Điền, thấy rất tốt, không ngờ lại xảy ra chuyện này.”

Sau đó có người thở dài: “Biết người biết mặt không biết lòng, cô gái này mới nhìn thì ngây ngô đấy, không ngờ lòng dạ lại sâu như vậy.”

Một người khác nói, “Hầy, tôi cảm thấy lòng người bây giờ đều hổng hết rồi.”

Tổng giám đốc bộ phận tiếp thị: “Tôi không thể nuốt trôi cơn tức này, dù sao chúng ta cũng không thể để cho cô ta toại nguyện, kiên quyết không cho cô ta trả hàng.”

Tạ Trúc Tâm đẩy kính một cái, khẽ nói, “Tất nhiên rồi, vốn lúc kiểm tra cũng không xảy ra vấn đề gì, không phù hợp với quá trình trả hàng.”

...

Hà Điền Điền đã bắt đầu tìm kiếm người máy mới vì bảo vệ công việc, sau khi cô trả lại Hàm Quang, đương nhiên phải mua lại một cái nữa rồi.

Bởi vì Hàm Quang mang đến cho cô bóng ma tâm lý quá lớn, lần này cô quyết định mua người máy phiên bản bình thường, cũng không muốn mua pin nhiên liệu. Phiên bản bình thường cũng khá đẹp trai và sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Cô hoàn toàn cho rằng trả lại Hàm Quang là chuyện ván đã đóng thuyền, nào biết được vài ngày sau tổng công ty bên kia gọi điện thoại tới, nói cho cô biết, kết quả kiểm tra Hàm Quang đều bình thường.

Hà Điền Điền thật sự không thể tin được, “Sao có thể? Chương trình của anh ta rối loạn mà! Các anh phải phân tích kỹ vào, nhất định phải đổi mới người máy mới, tôi rất nghiêm túc! Các anh giữ anh ta lại đi...”

Giọng nói của quý cô phục vụ khách hàng rất ngọt ngào, cười nói: “Tuy rằng hiện giờ không phát hiện vấn đề, nhưng bộ phận nghiên cứu phát minh đã phục hồi chương trình của cậu ta về nguyên vẹn, sau này sẽ tiến hành phân tích nghiên cứu thêm, một khi phát hiện vấn đề, cô có thể trả hàng lại lần nữa. Nếu như nghiên cứu có tiến triển, chúng tôi sẽ báo cho cô biết ngay ạ.”

“Khoan đã, các người thật sự không có ý định thử nghiệm lại lần nữa sao? Tôi thấy cái người Tạ Trúc Tâm rất lợi hại, có thể để cho anh ta thử lại lần nữa không? Cô có số điện thoại của Tạ Trúc Tâm không, tôi tự gọi điện thoại cho anh ta.”

“Tổng thanh tra Tạ lãnh đạo toàn bộ bộ phận nghiên cứu phát minh, mỗi ngày đều rất bận rộn, cô, không, được, làm, phiền, anh ấy, đâu.” Cô phục vụ khách hàng lên tiếng, ngữ khí cứng rắn, có vẻ như đang nghiêng răng nghiêng lợi.

Ngoại trừ thất vọng Hà Điền Điền vẫn chỉ có thể thất vọng.

Ngày hôm sau, Hàm Quang bị đuổi đi đã trở lại. Đưa anh trở về vẫn là Lưu Hiểu Phong, Lưu Hiểu Phong nói, “Điền Điền, vì cô luôn nghi ngờ chương trình của Hàm Quang bị rối loạn cho nên bộ phận nghiên cứu phát minh sau khi phục hồi chương trình lại cho cậu ta đã cài đặt lại hệ thống lại lần nữa, lần này nhất định sẽ không rối loạn.”

Nói xong, anh ta hướng dẫn Hàm Quang nhận chủ nhận lại một lần nữa.

Hà Điền Điền rất tủi thân, “Vì sao mấy người không tin tôi, người máy này thật sự đã rối loạn đến nỗi biến thái rồi!”

Lưu Hiểu Phong muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng vẫn không đành lòng vạch trần cô, chỉ nói, “Điền Điền, tôi thấy Hàm Quang rất tốt, sau này hãy ở chung với cậu ta thật tốt nhé.”

“Mới là lạ...”

Sau khi Lưu Hiểu Phong rời đi, Hà Điền Điền nhìn Hàm Quang với ánh mắt đầy ẩn ý.

Tuy lần đầu là rối loạn hệ thống, nhưng lần này sẽ không giống lần trước đấy chứ? Lỡ như... Hà Điền Điền vẫn ôm hy vọng chờ mong.

Cô nhỏ giọng gọi anh, “Hàm Quang?”

“Ừm.” Vậy mà anh đáp lời, giọng nói trầm thấp, dịu dàng.

Hà Điền Điền thầm vui mừng, cô tung tăng như chim sẻ: Chàng trai ấm áp của tôi thật sự trở lại rồi sao?

Hàm Quang đột nhiên bay đến trước mặt cô, một tay đặt lên vai cô, đẩy cô vào tường, tay kia chống lên vách tường, cúi đầu nhìn cô.

Cô kẹt giữa anh và bức tường, hai người sát nhau như vậy, cơ thể gần như muốn dính chặt lấy nhau. Cô khó hiểu ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt tuần mỹ của anh và đôi mắt trong veo sạch sẽ.

Trời ơi hạnh phúc quá đi mất! Hàm Quang của tôi thật sự trở lại rồi, hơn nữa còn đẩy tôi vào tường nữa chứ. $\sim(\geq \nabla \leq)/\sim$

Hàm Quang cúi đầu, nhìn khuôn mặt hồng hào xinh đẹp của cô, đột nhiên mở miệng: “Loài người.”

Hà Điền Điền: “...”

Biết ngay mà! Biết ngay mà!! Biết ngay mà!!

Sự thất vọng của cô... đã lên đến đỉnh điểm.

Hàm Quang: “Cô tìm đủ mọi cách để thoát khỏi tôi.”

Hà Điền Điền: “Người bình thường sẽ muốn thoát khỏi anh.”

Anh đột nhiên mỉm cười: “Tôi sẽ không cho cô được toại nguyện.”

Hà Điền Điền: “Anh khiến trái tim thiếu nữ bùng nổ, sau đó lại nói mấy câu điên rồ như vậy, thật sự là...” Thế mà tôi cũng biết khóc đấy! QAQ

Chương 9

Editor: Mie

Beta: Mạc Y Phi

#Trang web Củ Cải Trắng - Thiên đường của robot #

[Topic] Xin hỏi, người máy mới mua thành tinh thì phải làm sao bây giờ?

Chủ topic [Lá sen Hà Điền Điền]: Bây giờ anh ta làm việc không giống như người máy, mà cực kỳ giống con người! Hơn nữa tôi vô cùng nghi ngờ lúc anh ta tu luyện đã từng bị tẩu hỏa nhập ma, dù sao thì bây giờ rất giống đồ biến thái! Xin hỏi giờ tôi phải làm sao đây, có ai từng gặp trường hợp như tôi không? Tôi không tin chỉ có người máy của tôi thành tinh thôi đâu...

...

Hà Điền Điền đăng topic lên “Web Củ Cải Trắng” xong, lặng lẽ nhìn thoáng qua Hàm Quang đang ngồi bên cạnh cô.

Tên này đang tựa cả người vào sofa, bắt chéo hai chân xem TV.

Trên TV là chương trình trò chuyện cùng chuyên gia, vài vị chuyên gia ngồi cùng một chỗ, thảo luận về những hành động gần đây của phú nhị đại Phương Hướng Bắc.

Ưu thế lớn nhất của các chuyên gia so với người bình thường chính là cực kỳ giàu sức tưởng tượng, động não vô cùng nhiều, hiện tại còn suy đoán đủ loại về cái sở nghiên cứu ngầm kia của Phương Hướng Bắc, rất hăng hái bùng nổ.

Có rất ít người máy bình thường thích xem TV, chỉ có lúc chủ nhân yêu cầu bọn họ thì bọn họ mới xem.

Hà Điền Điền nhớ đến lúc sau khi Hàm Quang xuất hiện, kết hợp với đủ loại manh mối, cuối cùng đưa ra một kết luận cực kỳ dọa người: Người máy Hàm Quang này, không chỉ là một người máy, anh đã tu luyện thành tinh rồi! Tư tưởng đã gần giống với con người!

Mặc dù kết luận này rất là quý dị nhưng thực sự lại logic nhất: Cũng bởi vì thành tinh rồi cho nên chương trình của anh cũng không xảy ra bất kỳ thay đổi gì, cho nên lúc anh ở xưởng kiểm tra, kiểm tra kiểu quái gì cũng không thấy được vấn đề.

Phải biết là sở nghiên cứu trí tuệ của Người Máy Quả Cam và Viện Hàn lâm khoa học Trung Quốc có quan hệ hợp tác mật thiết. Có thể nói, Người Máy Quả Cam đã được sử dụng các bộ máy nghiên cứu trí tuệ nhân tạo tân tiến nhất thế giới, nếu như ngay cả bọn họ mà cũng không kiểm tra ra được vấn đề của chương trình, vậy chắc chắn là chương trình không xảy ra vấn đề.

Triết học gia thời nay Đinh Hành Kiệt đã từng nói: Khi mà khoa học không thể nào đưa ra một đáp án rõ ràng, mọi người sẽ chuyển sang thần học.

Lúc này Hà Điền Điền đang nghĩ như vậy đấy. Cho nên cô cảm thấy, khả năng Hàm Quang tu luyện thành tinh cao hơn so với việc chương trình bị trục trặc.

Ánh mắt Hàm Quang đang nhìn chăm chú vào màn hình TV, đột nhiên mở miệng hỏi: “Loài người, sao lại nhìn tôi chăm chăm vậy?”

Hà Điền Điền dịch sang một bên, hơi lo lắng hỏi, “Hàm Quang, anh... Sẽ làm hại tôi sao?”

“Sao tôi lại phải hại cô? Cô có cái gì đáng để tôi hại à?”

“Tôi cũng không biết, ví dụ như trong phim điện ảnh ý, anh cần tôi để bổ sung linh khí gì đó...”

Hàm Quang bỗng nghiêng đầu, nghiêm túc hỏi, “Cô đang kể chuyện cười sắc tình hả?”

“Không phải...” Hà Điền Điền bắt lực, “Ý tôi là, anh, ờ... Ừm, anh có cần tôi giúp gì không?”

“Không cần, tôi là một người máy rất nghe lời.”

“Ha ha, anh khiêm tốn quá rồi...”

Hàm Quang quay đầu lại xem TV, vừa xem vừa thờ ơ nói, “Trong chương trình của tôi có viết một mệnh lệnh: không được làm hại con người.”

Hà Điền Điền cảm thấy, hiện tại Hàm Quang chẳng giống cái loài nào cả. Tuy anh đã thành tinh rồi nhưng vẫn giữ lại những đặc tính của một người máy.

Cho nên tạm thời cô không cần lo lắng mình sẽ bị hại?

Cô cúi đầu tiếp tục chơi điện thoại, vào “Web Củ Cầu Trắng” lần nữa, phát hiện mới có một lúc vậy mà đã có người trả lời topic của cô rồi.

[Heo Thủy Tinh]: Thành tinh là cái quỷ gì...

[Nam Cung Tây Qua]: Có lẽ chủ thớt chưa thích ứng được với người máy thôi nhỉ? Tôi đoán người máy của bạn là người máy cao cấp mô phỏng chân thực?

[Mùa hè ấm áp]: Lâu trên + 1, thêm nữa... Chủ thớt đang khoe khoang đúng không, người máy cao cấp mô phỏng chân thực, đúng là xa xỉ mà.

[Con thỏ nhỏ]: Nếu thật sự là người máy mô phỏng chân thực, thì đề nghị chủ thớt tìm Uncanny Valley xem thử một chút.

[Lá sen Hà Điền Điền] trả lời [Con thỏ nhỏ]: Tôi hiểu Uncanny Valley là cái gì, tôi đã vượt qua giá trị giới hạn đó rồi, vấn đề bây giờ là anh ta thật sự rất giống một con người!

[Buổi tối đỗ xe dưới cây phong] trả lời [Lá sen Hà Điền Điền]: Chương trình bị trục trặc à? Chủ thớt tìm nhà sản xuất cài đặt lại hệ thống là được rồi.

[Lá sen Hà Điền Điền] trả lời [Buổi tối đỗ xe dưới cây phong]: Đã thử rồi, không được. Tên người máy này ở trước mặt kỹ sư thì cực kỳ nghe lời nhưng về nhà thì trở mặt, không nghe lời chút nào (Nước mắt lã dài)...

[Con thỏ nhỏ] trả lời [Lá sen Hà Điền Điền]: Uncanny Valley khá mơ hồ, mỗi người đều khác nhau, chủ thớt vượt qua giá trị giới hạn nhanh thế?

[Lá sen Hà Điền Điền] trả lời [Con thỏ nhỏ]: Ừm, chắc vậy đó, lúc trước tôi cũng từng sợ, về sau lại hết sợ. Được rồi, bây giờ vẫn còn hơi sợ một chút, nhưng chủ yếu là nỗi sợ của loài người đối với yêu quái thôi...

[Dao giải phẫu khoa ngoại thần kinh]: Đề nghị chủ thớt đi tìm bác sĩ tâm lý. Khoa thần kinh của chúng tôi không thể bắt cô được rồi.

[Mèo con bị vứt bỏ]: Lâu trên +1, tâm trí của chủ thớt không thích hợp chơi với người máy đâu.

[Mì thịt bò]: Hai vị lâu trên có cần nói chuyện khó nghe như vậy không? Thấy chủ thớt người ta mua người máy cao cấp nên ghen tị hả? Chưa quá rồi đấy...

[Buổi tối đỗ xe dưới cây phong] trả lời [Lá sen Hà Điền Điền]: Vậy đôi hàng đi!

[Lá sen Hà Điền Điền] trả lời [Buổi tối đỗ xe ngoài dưới cây phong]: Đây là hàng cao cấp đặt theo yêu cầu, không có vấn đề thì không thể đổi (Khóc lớn cực kỳ lớn).

[Tây Hựu không phải quả bưởi] trả lời [Lá sen Hà Điền Điền]: ...

[Buổi tối đỗ xe dưới cây phong] trả lời [Lá sen Hà Điền Điền]: Có lẽ nào là hàng rởm không?

[Lá sen Hà Điền Điền] trả lời [Buổi tối đỗ xe dưới cây phong]: Vẫn là câu nói kia, hàng cao cấp đặt theo yêu cầu, không có vấn đề thì không thể đổi (Khóc lớn cực kỳ lớn) (Lại tiếp tục khóc lớn).

[Thanh niên thất nghiệp]: Hàng cao cấp đặt theo yêu cầu cơ đấy, chủ thót thật là lắm tiền, đã vậy tiêu hủy nó đi rồi đổi cái khác là được ~

[Lá sen Hà Điền Điền] trả lời [Thanh niên thất nghiệp]: Tất cả tiền tôi tích góp đều dùng để mua người máy rồi! (Khóc đến long trời lở đất).

[Miss tiểu thư]: Chủ thót, bạn...

[Năm tháng là con dao mổ heo]: Tôi từng thấy rất nhiều người mua người máy rồi nhưng hôm nay là lần đầu tiên thấy người dùng toàn bộ tiền tích góp để mua người máy đó... Chủ thót à, bạn yêu người máy quá nhỉ...

[Lá sen Hà Điền Điền] trả lời [Năm tháng là con dao mổ heo]: Một lời khó nói hết...

[Buổi tối đỗ xe dưới cây phong] trả lời [Lá sen Hà Điền Điền]: Này này chủ thót, chủ thót, chụp ảnh hay quay video lên cho chúng tôi xem nào, chúng tôi sẽ làm quân sư cho bạn.

[Thế giới nhỏ của A Bô và tôi]: Tôi đồng ý với quan điểm của mấy đồng chí trước, này, chủ thót... hay là bạn đi gặp bác sĩ tâm lý đi...

[Lá sen Hà Điền Điền] trả lời [Buổi tối đỗ xe dưới cây phong]: (Hình ảnh) (Hình ảnh) (Hình ảnh)

[Lá sen Hà Điền Điền] trả lời [Buổi tối đỗ xe dưới cây phong]: Tôi vừa mới chụp xong đó, bắt chéo hai chân xem TV, chưa từng thấy ai như vậy luôn. Lúc trước tôi còn quay một đoạn video, tiếc là không hiểu sao lại bị hỏng mất. Sau khi anh ta trở về cũng không còn đi bộ nữa, chắc là đề phòng tôi quay video lại đây mà!

[Miss tiểu thư]: Đệ!!! Chủ thớt, người máy của bạn đẹp quá đi! Vừa đẹp trai lại còn manly, quan trọng là nhìn như thật vậy! Đôi mắt dường như biết nói chuyện! Tôi cần thông số của mô hình khuôn mặt này!!!

[Hút thuốc uống rượu đùa giỡn lưu manh]: Tôi cũng cần!

[Gió ở nơi đó]: Tôi cũng cần!

[XX]: +1

[Lưu Lăng và Kỳ Kỳ]: Cầu cầu cầu cầu cầu cầu cầu cầu cầu cầu cầu.

...

[Lá sen Hà Diên Diên]: Ở này này, trọng điểm không phải ở đó, rốt cuộc tôi phải làm sao bây giờ hu hu hu hu.

Cuối cùng thì topic đã đi về nơi rất xa, đa phần toàn cầu thông số của mô hình khuôn mặt.

Hà Diên Diên rất buồn bực, đang định rời khỏi diễn đàn, đột nhiên nhìn thấy có người nhắn tin cho cô, cô tò mò ấn mở.

Thời gian: 15: 34: 09 ngày 9 tháng 10 năm 2066

Người gửi: Lục Đầu Anh

Chủ đề: Cô có bán người máy không? Bao nhiêu tiền?

Nội dung: Người máy của cô nhìn tốt phết, nếu cô đã không thích, vậy thì bán cho tôi đi? Bao nhiêu tiền? Cô ra giá đi.

Hà Điền Điền rất hưng phấn, may là cô thiết kế Hàm Quang khá là đẹp trai, đã biến thái mà vẫn có người mua đây này! Cô lập tức kết bạn với Lục Đầu Anh, Lục Đầu Anh chấp nhận rất nhanh.

[Lục Đầu Anh]: Người máy của cô thuộc hãng nào vậy?

[Lá sen Hà Điền Điền]: Bản cao cấp đặt theo yêu cầu của Người Máy Quả Cam, giá gốc 430 vạn. mỗi tháng còn vay một vạn bốn. Nếu bạn mua thì tôi chuyển giá gốc, bạn tiếp tục trả góp là được. Tôi mua về vẫn còn đang trả đây!

[Lục Đầu Anh]: 430 vạn, quá đắt. Chị họ tôi mua người máy của Người Máy Kẹo Cam, cũng là bản cao cấp được thiết kế theo yêu cầu mà chỉ tốn 100 vạn.

[Lá sen Hà Điền Điền]: Lạy chúa, Người Máy Quả Cam là một hãng lớn, bạn cứ yên tâm sử dụng. Pin của tôi là pin nhiên liệu đó, cái của chị họ bạn chắc chắn không phải là pin nhiên liệu đâu. Vừa mới mua nên tôi chưa quen thôi, thật ra anh ta tốt lắm, rất hoàn hảo.

[Lục Đầu Anh]: Vẫn đắt.

[Lá sen Hà Điền Điền]: Vậy bạn ra giá đi.

[Lục Đầu Anh]: 100 vạn.

[Hà Điền Điền]: Không được, tối thiểu là 400 vạn.

[Lục Đầu Anh]: Đồ ngu mới có thể tiêu 400 vạn mua người máy.

Trong lúc giận dữ, Hà Điền Điền đã kéo Lục Đầu Anh vào danh sách đen.

Vừa xử lý Lục Đầu Anh xong, Hà Điền Điền lại nhận được một tin nhắn cá nhân.

Thời gian: 15: 42: 21

Người gửi: XX

Chủ đề: Một đêm bao nhiêu tiền?

Nội dung: Em gái, chuyện ấy, một đêm bao nhiêu tiền? (Xấu hổ)

Trời ạ, tên khốn hèn hạ này! Đồ không biết xấu hổ!

Hà Điền Điền đang định gửi tin nhắn mắng hấn, lại thấy hấn gửi yêu cầu kết bạn.

Đột nhiên cô không muốn nói chuyện với loại người này, trực tiếp kéo vào danh sách đen.

Tiếp đó lại có một tin nhắn.

Thời gian: 15: 46: 16 ngày 9 tháng 10 năm 2066

Người gửi: Mùa Xuân Không Phải Mùa Đọc Sách

Chủ đề: Đừng hiểu lầm, tôi hỏi người máy...

Nội dung: Tôi chính là cái người XX vừa rồi đây, tôi không hỏi bạn, tôi muốn hỏi người máy của bạn cơ!

[Mùa Xuân Không Phải Mùa Đọc Sách] gửi lời mời kết bạn. Hà Điền Điền chấp nhận.

[Lá sen Hà Điền Điền]: Hai ID này của bạn có phong cách khác biệt quá lớn... -_-#

[Mùa Xuân Không Phải Mùa Đọc Sách]: (Xấu hổ)

[Lá sen Hà Điền Điền]: Bạn muốn thuê người máy của tôi à?

[Mùa Xuân Không Phải Mùa Đọc Sách]: Bạn có từng nghe đến “Trải nghiệm tình ái trong khách sạn với người máy” không?

[Lá sen Hà Điền Điền]: Ặc...

[Lá sen Hà Điền Điền]: Bà chị ạ, kinh doanh trải nghiệm tình ái trong khách sạn với người máy là phi pháp.

[Mùa Xuân Không Phải Mùa Đọc Sách]: Đúng vậy, bởi vì có nhiều người nhằm vào cái danh “Trải nghiệm tình ái trong khách sạn với người máy”, đồng thời cũng bán luôn “thịt người”, cho nên chính phủ mới ra lệnh cấm, không phải cấm người máy, mà thực chất là cấm bán dâm.

[Mùa Xuân Không Phải Mùa Đọc Sách]: Nhưng nếu bạn lén giao dịch với tôi, dù sao người ngủ với tôi cũng là người máy, cho dù bị điều tra thì cũng không phạm pháp đâu.

Hai mắt Hà Điền Điền tỏa sáng.

[Mùa Xuân Không Phải Mùa Đọc Sách]: Người máy của bạn khá tuyệt đấy, tôi nhìn cũng rất thích, bạn ra giá đi? Hoặc là tôi đưa người máy của tôi cho bạn chơi, hai chúng ta trao đổi nhé?

[Lá sen Hà Điền Điền]: Chờ tôi một chút, trước tiên để tôi hỏi người máy của tôi đã.

[Mùa Xuân Không Phải Mùa Đọc Sách]: Ha ha ha ha, bạn hỏi anh ta làm gì, anh ta chỉ là người máy thôi mà.

[Lá sen Hà Điền Điền]: Bạn không hiểu đâu. QAA

Hàm Quang tuyệt như vậy, nếu để cho anh bán thân nhất định sẽ có rất nhiều tiền, Hà Điền Điền cảm thấy dường như mình sắp vượt qua thời kì trả góp rồi... Cô khá hưng phấn, ngẩng đầu, lén lút dựa vào anh.

Sau khi dựa sát vào anh, cô nhẹ nhàng đưa tay khoác lên vai anh, nhỏ giọng gọi, “Hàm Quang...”

Hàm Quang cúi đầu, nhìn thấy cô đang cười tủm tỉm. Hàm Quang: “Loài người, vì sao cô cười dâm dăng thế?”

“Hồ hồ hồ, Hàm Quang, anh không ngại quan hệ thân mật với con người đâu nhỉ?”

“Hửm? Muốn thân mật hơn à?”

“Chính là... Quan hệ trên giường đó.”

Hàm Quang bắt đầu lắc đầu một cái, “Tôi biết ngay sẽ có ngày hôm nay mà.” Nói xong, anh buông điều khiển từ xa, ôm cô từ ghế sofa lên.

Hà Điền Điền bị anh bế lên thì cực kỳ hoảng sợ, “Anh làm gì vậy?!”

Hàm Quang cúi đầu hôn lên mặt cô một cái, sau đó trả lời. “Loài người, ngày mai nhớ mua quần áo mới cho tôi đấy.” Nói xong thì ôm cô đi về phía phòng ngủ.

Hà Điền Điền: “...”

Chương 10

Editor: Liêu

Beta: Mạc Y Phi

“Từ từ đã, ý tôi không phải như thế! Dừng lại, Hàm Quang! Dừng lại!!!”

Hàm Quang đã ném Hà Điền Điền lên giường, áp sát người xuống, anh hơi mất kiên nhẫn: “Thì ra cô thích kiểu này? Khẩu thị tâm phi?” (1)

(1) Khẩu thị tâm phi: nghĩ một đằng nói một nẻo.

Anh kéo tay cô xuống chạm vào nơi đó, thấp giọng nói: “Chính cô làm ra nó, vừa lòng chứ?”

Nơi đó phình to, còn mang theo hơi ấm. Lần đầu tiên Hà Điền Điền phát hiện, thiết kế người máy chân thật quá cũng không phải chuyện tốt.... Cô đỏ mặt, khóc không ra nước mắt: “Anh mau dừng lại, nếu còn tiếp tục chính là cưỡng hiếp đây!”

Hàm Quang thấy cô sợ đến mức run bần bật, nhìn không giống giả vờ, anh hơi nghi ngờ, hỏi: “Thật sự không muốn?”

“Không muốn! Cút ngay!”

Anh buông cô ra, đứng trên nền nhà nhìn thẳng xuống cô gái lồi thối lếch thếch trên giường.

Hà Điền Điền cảm thấy xấu hổ vô cùng. Cô ngồi dậy sửa sang lại quần áo, sau đó cầm gối ném qua: “Đồ biến thái!”

Hàm Quang nhanh nhẹn né tránh, mặt không biểu cảm nhìn cô: “Là chính miệng cô nói, bây giờ lại hối hận.”

“Tôi không nói tôi với anh.”

“Vậy cô định với ai? Cô còn mua người máy khác?”

“Anh đề cao tôi quá, bà đây vì anh mà táng gia bại sản rồi!” Hà Điền Điền nói tới đây mắt cũng trợn ngược lên, sau đó tiếp tục nói: “Ý của tôi là, anh với người khác cơ.”

“Với ai?”

“Với một... người bạn. Anh và cô ấy làm chuyện đó, tôi mua quần áo cho anh, thế nào?”

Hàm Quang nhìn cô, lại giống như không nhìn, ánh mắt hơi trống rỗng. Ánh mắt sững sờ của anh xuất hiện khoảng vài giây, đột nhiên thay đổi đột ngột, chất vấn: “Loài người, cô muốn tôi đi bán dâm?”

Hà Điền Điền không nghĩ Hàm Quang có thể lĩnh ngộ nhanh đến vậy, cô hơi xấu hổ, ho nhẹ một tiếng: “Không thể nói như vậy, anh chỉ là người máy, là sản phẩm điện tử, cũng giống TV, tủ lạnh, máy giặt.... Chỉ là so với bọn chúng thì anh quý hơn. Tôi mang đồ dùng điện tử cho người khác dùng một chút cũng không đáng bị chỉ trích, đúng không?”

Hàm Quang trầm mặt, cắn răng, chậm rãi nói: “Cô dám!!”

Hà Điền Điền thấy rất kì quái: “Tại sao anh lại không muốn? Không phải vừa rồi.... anh rất nhập tâm sao?”

“Để tôi bán đứng thân thể đổi lấy một bộ quần áo, cô coi tôi là cái gì?”

“Chàng trai à, không phải anh vẫn luôn có ý đồ dùng thân thể đổi quần áo sao? Hơn nữa, anh là người máy, đừng nói muốn giảng chuyện tiết tháo với con người....”

“Cô là người sở hữu trên danh nghĩa của tôi, làm với cô không tính là bán dâm. Nhưng tôi sẽ không phục vụ người khác, người máy cũng có tôn nghiêm

của người máy!”

Hà Điền Điền khinh thường: “Tôi chỉ cần bán anh đi là xong. Tôi có quyền bán anh, đến lúc đó anh có thể đi phục vụ người khác.”

Hàm Quang đột nhiên cười lạnh: “Chắc cô đã quên rồi, tôi là người máy.”

“Thì sao?”

“Bất cứ lúc nào người máy cũng có thể chọn bệnh liệt dương.”

“...” Hà Điền Điền đỡ trán, khẽ lên tiếng: “Làm ơn đừng dùng giọng điệu kiêu ngạo này nói những lời như thế được không?”

Hàm Quang không để ý đến cô, xoay người đi ra khỏi phòng.

Hà Điền Điền cảm thấy quá mệt mỏi. Cô phát hiện từ ngày có Hàm Quang, ngày nào cũng mệt mỏi.

Cô cũng trở về phòng khách, lấy điện thoại nhắn cho Mùa Xuân Không Phải Mùa Đọc Sách.

[Lá sen Hà Điền Điền]: Xin lỗi bạn, người máy của tôi không đồng ý.

[Mùa Xuân Không Phải Mùa Đọc Sách]: Sao có thể, người máy không có ý thức tự chủ, bạn bảo nó đồng ý thì nó phải đồng ý chứ.

[Lá sen Hà Điền Điền]: Tôi có nói bạn cũng không hiểu QAQ

[Mùa Xuân Không Phải Mùa Đọc Sách]: Tôi hiểu rồi, là bạn tiếc nuối. Em gái à, đừng như vậy, người máy chỉ là một loại công cụ do con người phát minh, bạn đừng nảy sinh tình cảm với người máy.

Hà Điền Điền nghĩ thầm, đúng là tôi đã nảy sinh một loại tình cảm vô cùng sâu đậm với anh ta, hoặc là căm ghét hoặc là thù hận.

[Lá sen Hà Điền Điền]: Xin lỗi, dù sao tôi cũng không còn cách nào khác.

[Mùa Xuân Không Phải Mùa Đọc Sách]: Được rồi ㄱ (ㄱ _ ㄴ) ㄱ

[Mùa Xuân Không Phải Mùa Đọc Sách]: Nếu bạn muốn đổi khẩu vị thì có thể tìm tôi, tôi có bốn người máy.

[Lá sen Hà Điền Điền]:

[Lá sen Hà Điền Điền]: Không cần, cảm ơn.

Kết thúc cuộc nói chuyện với Mùa Xuân Không Phải Mùa Đọc Sách, Hà Điền Điền tò mò xem thông tin của cô ấy. Phía dưới ảnh đại diện là chữ kí trạng thái của cô nàng:

Mùa xuân không phải mùa đọc sách, mà là mùa giao phối.

.....

Đến khi Hà Điền Điền đi làm trở lại, chị Anh Đào đưa cho cô một bản kê hàng hoá mới.

“Điền Điền, công ty chúng ta có sản phẩm mới.”

“Vậy sao chị? Là cái gì ạ?”

“Chính là lời đồn lúc trước đó, người máy có thể sinh em bé. Cái này đã nghiên cứu hơn ba năm, tháng sau sẽ tung ra thị trường toàn cầu.”

Hà Điền Điền hơi kích động: “Cuối cùng cũng phát triển rồi. Cho em xem một chút.”

Nguyên lý của “người máy sinh con” là cấy vào thân thể người máy một tử cung nhân tạo.

Đầu năm nay tử cung nhân tạo đang rất thịnh hành, theo thống kê, trong tổng số trẻ em vừa được sinh ra ở Trung Quốc có đến 62% là được sinh ra từ tử cung nhân tạo, con số này mỗi năm đều tăng lên.

Hình thức sinh sản này có sự ảnh hưởng sâu sắc đến các phương diện xã hội.

Hồi Hà Điền Điền còn học cấp 3 đã từng đi tham quan xưởng hạt giống em bé. Tử cung nhân tạo nhìn rất giống nồi cơm điện, khác ở chỗ là có thêm một cái ống, nhà xưởng thông qua cái ống này để đưa chất dịch cần thiết cho thai nhi trưởng thành, còn luôn phải giám sát xem tình trạng sức khỏe của thai nhi, có thể ngăn ngừa thai nhi dị dạng, tránh sinh ra em bé bị bệnh.

Đến ngày, bố mẹ tự mình mở nắp nồi, thế là một em bé ra đời. Bố mẹ và mọi người vui mừng ôm nhau khóc, đúng là thời khắc cảm động!

Hạt giống em bé bình thường khoảng từ 30 vạn đến 60 vạn nhân dân tệ, có thể nói là hàng đẹp giá rẻ. Lần này Người Máy Quả Cam nghiên cứu phát triển thêm công năng sinh em bé cho người máy, không giống nhà xưởng kia cho nên tiền phí sẽ tăng lên một ít, khoảng 80 vạn.

Chỉ là Người Máy Quả Cam chiếm ưu thế hơn vì em bé này là “sinh” ra, mà không phải mở nắp lấy ra: làm vậy quá đáng sợ.

Hà Điền Điền nhìn bảng giá, nói: “Vẫn có cảm giác hơi đắt.”

“Loại chức năng này chính là trải nghiệm của kẻ có tiền, người ta không sợ đắt.”

Hà Điền Điền đột nhiên nghĩ đến Mùa Xuân Không Phải Mùa Đọc Sách có đến bốn người máy, cô hỏi chị Anh Đào: “Chị xem, nếu em là một người rất nhiều tiền thì em có nhất thiết phải mua người máy nữa không?”

“Có chứ. Em biết không, từ đầu thế kỷ đến nay số người mắc chứng bệnh ngại giao tiếp với xã hội đã tăng lên gấp trăm lần. Các nhà tâm lý học cho biết,

mối quan hệ giữa người và người ngày càng mỏng manh, suy yếu, quan hệ giữa loài người và người máy thì lại tăng mạnh.”

“Vì sao ạ?”

“Có thể là người máy đáng tin cậy hơn, an toàn hơn. Ví dụ nói về một cô gái, cô ấy có thể sẽ sợ bạn trai ngoại tình, nhưng tuyệt đối sẽ không lo lắng người máy của mình chạy theo người phụ nữ khác, đơn giản vậy thôi. Con người sẽ phản bội con người, còn người máy thì không.”

Hà Điền Điền trộm nghĩ, người máy nhà người ta đều tuyệt vời như vậy, chỉ có người máy của mình là tên bại hoại. /(T o T)/~~

Hơn nữa, vì Hàm Quang có thể thích “liệt dương” lúc nào cũng được khiến cô không bán nổi hai tay người máy. /(T o T)/~~

Buổi tối tan tầm về nhà, Hà Điền Điền mở cửa, bỗng nhiên thấy Hàm Quang đang đứng ngay sau cánh cửa, cười rạng rỡ với cô: “Chủ nhân, chào mừng trở về. Hàm Quang rất nhớ ngài.”

Hà Điền Điền: “...”

Cô cẩn thận nhìn anh: “Anh lại định chơi chiêu gì đây?”

Hàm Quang nhẹ nhàng tháo túi xách xuống cho cô, lại lấy một đôi dép lê: “Chủ nhân làm việc cả ngày chắc cũng mệt rồi. Hàm Quang đã làm món trứng xào cà chua, dưa chuột xào trứng và bầu chiên trứng, toàn những món ngài thích nhất.”

Trời ơi!!!

Tuy rằng không hiểu vì sao trên bàn toàn XX chiên trứng, nhưng dù sao cũng do Hàm Quang làm!! Tên khốn này nấu cơm?!!!!!! Mặt trời mọc từ hướng Tây rồi!

Hà Điền Điền sợ tới mức không dám vào nhà: “Anh anh anh anh... sao vậy?”

“Chủ nhân mau thử xem tay nghề của tôi thế nào.” Hàm Quang dịu dàng kéo cô vào bếp.

Trong lòng Hà Điền Điền có cảm giác không an toàn, nhìn một bàn đầy trứng chiên, cô hỏi: “Anh, anh sẽ không hạ độc chứ?”

“Chủ nhân thích nói đùa thật đấy!” Hàm Quang đưa đĩa cho cô.

Hà Điền Điền không nhận: “Tôi tôi tôi đi vệ sinh...” Nói xong, như một cơn gió bay vào nhà vệ sinh.

Hà Điền Điền ngồi xổm trên bồn cầu không dám ra ngoài, không thể nghĩ ra chuyện này rốt cuộc là thế nào, chẳng lẽ lại tẩu hỏa nhập ma?

Đang nghĩ ngợi miên man, màn hình trên tường đột nhiên tự sáng.

Trong nhà cô phòng nào cũng có màn hình, để cô lúc nào cũng có thể thư giãn. Thật ra đa số các gia đình khác đều như vậy.

Nhưng mấu chốt ngay lúc này là cô không hề có bất cứ một thao tác nào, sao màn hình lại tự sáng?

Hơn nữa nó chỉ sáng một chút, sau đó lại đen kịt, biểu hiện của việc không có tín hiệu.

Mỗi một màn hình trong nhà đều được kết nối internet, mở ra là có tín hiệu.

Cô thấy kì lạ, lẩm bẩm: “Chẳng lẽ mạng hỏng rồi?”

Ngoài ý muốn là trên màn hình bỗng nhiên xuất hiện một dòng chữ to màu đen: *LOÀI NGƯỜI, CÔ BỊ THEO DÕI RỒI.*

Hà Điền Điền sợ tới mức cúc hoa cũng căng thẳng.

Trời ơi, đây là người ngoài hành tinh nói chuyện với cô à??? Á á á á á tại sao gần đây toàn gặp chuyện kì lạ thế? Muốn dọa cô khóc mới được à?

Màn hình lại thay đổi dòng chữ: *Đừng lên tiếng, cứ giả vờ mọi thứ vẫn như bình thường*

Hà Điền Điền nín thở, im lặng không dám nói gì, mồ hôi lạnh chảy khắp người, trái tim nhảy bình bịch. Làm sao đây, làm sao đây??? Tôi bị người ngoài hành tinh bắt cóc rồi!! Mẹ ơi cứu con.....

Màn hình: *Thả lỏng đi. Nhà vệ sinh không có webcam, bọn họ không có hứng thú với chuyện bài tiết của cô.*

Hà Điền Điền: “....”

Tự nhiên thấy yên tâm.

Ha ha, cái giọng muốn ăn đòn này cô chưa tìm ra người thứ hai.

Chương 11

Editor: Liâu

Beta: Mạc Y Phi

Màn hình: *Bây giờ cô cứ giả vờ không biết gì cả rồi đi tưới hoa. Trên hoa diệp tử có một cái camera ẩn, màu xanh, rất nhỏ, sau khi tưới nước nó sẽ có hình dạng giống bọt nước nhưng vẫn nhận ra được điểm khác biệt. Cô giả vờ phát hiện ra nó. Trong nhà có rất nhiều camera, cô không thể trong cùng một lúc phát hiện ra tất cả camera được, sẽ bị nghi ngờ. Giả vờ vô ý phát hiện ra camera ẩn trên lá cây, sau đó lập tức báo cảnh sát, để cảnh sát mang theo đồ nghề tới.*

Hà Điền Điền sợ muốn chết, làm theo hướng dẫn trên màn hình, chỉ một lát sau cảnh sát đã mang theo đồ nghề đến, kiểm tra toàn bộ các phòng hai lần, tìm ra được mười tám cái camera.

Mười tám cái!

Trừ toilet ra còn lại tất cả các phòng trong nhà đều gắn camera, cái nào cũng là camera ẩn, nếu không dùng đồ nghề thì hầu như không phát hiện được.

Hà Điền Điền nghĩ mà sợ. Cảnh sát hỏi cô gần đây đắc tội ai, hoặc có bị ai theo dõi không, hay là có nghi ngờ ai không, Hà Điền Điền đều lắc đầu.

Thật ra trong đầu cô có một suy đoán vô cùng đáng sợ, nhưng cô không dám nói ra.

Sau khi tiễn cảnh sát đi, Hà Điền Điền nhìn Hàm Quang, không mở miệng.

Không có camera, Hàm Quang quả nhiên khôi phục trạng thái thiếu đòn như trước, anh ôm tay nói: “Không phải tôi làm. Tự nhiên có một đám người xông đến, dùng điều khiển từ xa không chế tôi, cho rằng như thế thì tôi không nhìn được.”

“Tôi biết không phải anh.” Hà Diên Diên cảnh giác: “Nhưng chắc chắn bọn họ đến vì anh.”

“Cái đó cũng chưa chắc.” Hàm Quang hơi nhún vai: “Cũng có thể là tên biến thái điên tình nào đó thuê người lắp camera, muốn theo dõi cô.”

“Không thể nào!”

“Đúng vậy.” Anh gật đầu: “Nhan sắc cô bình thường vậy, không đáng để theo dõi.”

“Anh, anh...” Hà Diên Diên vừa tức vừa sợ, cô bỗng nhiên mở cửa: “Anh đi ngay cho tôi.”

“Đi? Đi đâu?”

Cô đẩy anh ra cửa: “Thích đi đâu thì đi.”

“Này? Loài người.” Hàm Quang bắt đắ dĩ nhìn cô: “Đây không phải là quá trình cãi nhau bình thường, cô không được đoạn tuyệt với tôi.”

“Đừng cố chấp nữa, tôi chịu anh đủ rồi.” Hà Diên Diên tự nhiên thấy tủi thân, đôi mắt đầy nước mắt nhìn anh: “Anh không phải kiểu dịu dàng, tôi nhận. Anh bị điên, tôi nhận, dù sao cũng là người máy tôi mua. Chỉ là bây giờ anh còn kéo một tổ chức theo dõi bí ẩn tới! Hiện tại còn uy hiếp nghiêm trọng đến an toàn của tôi, tôi không nhận được nữa! Tôi cần anh để làm gì? Tôi không cần, anh đi đi!”

“Tôi không đi.”

“Nếu anh không đi tôi sẽ tiêu hủy anh. Đến lúc đó ngay cả tro cũng không còn. Bây giờ tôi để anh đi đã là hết lòng hết nghĩa rồi.”

Hà Diên Diên lấy toàn bộ quần áo của Hàm Quang ra, nhét vào lòng anh, còn nhét túi trang sức cho anh: “Mang đi đi, thích đi đâu thì đi. Dù sao anh

không thích tôi, tôi cũng không thích anh. Anh đi tìm một chủ nhân khác mà anh thích đi. Bán không được thì sao, bà đây bỏ luôn! 430 vạn thì có là gì!?”

“Loài người, đừng tuyệt tình như vậy.”

“Đi đi, anh là đồ quái vật.”

Hàm Quang không nói gì, chỉ sững sờ nhìn cô.

Hà Điền Điền bị anh nhìn chăm chăm thì hơi chột dạ, quay mặt không để ý đến anh, cô giữ cửa, từ từ đóng lại.

Khi cánh cửa sắp ngăn cách hai người, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng thở dài, hơi bất đắc dĩ lại khá tủi thân.

Anh nói: “Tôi không phải quái vật.”

Trong lòng Hà Điền Điền rất áy náy, bất giác tạm dừng động tác.

“Tôi không phải quái vật, tôi là phát minh của loài người, bây giờ đang bị chính loài người vứt bỏ.”

Chương 12

Editor: Liêu

Beta: Mạc Y Phi

Chỉ trong phút chốc, Hà Điền Điền đã dao động.

Đó là khuôn mặt do chính tay cô chế tạo, lúc này đang cúi đầu, đôi mắt sụp xuống, ánh đèn hắt vào đường cong dịu dàng trên khuôn mặt anh, nhìn qua có cảm giác rất đau thương.

Lòng ngực Hà Điền Điền hơi nhói lên.

Haizz, dù sao anh cũng chỉ là người máy!

Hà Điền Điền bỗng nhiên không xác định được tới cùng là lỗi của ai. Cô giữ cửa, nhỏ giọng nói: “Có điều anh không nghe lời.”

“Tôi nghe lời.”

“Anh nghe lời khi nào cơ?”

Anh nhẹ nhàng rút cổ một chút, thấp giọng nói: “Về sau tôi sẽ nghe lời.”

Hà Điền Điền cắn môi, bắt đầu bối rối suy nghĩ không biết có nên tiếp tục chấp nhận chưa chấp người này không. Nghĩ một chút, cô hỏi: “Anh nói cho tôi trước đã, mấy người hôm nay theo dõi tôi rốt cuộc là ai?”

“Tôi thật sự không biết. Nhưng tôi nghi ngờ vì cô lên mạng đăng topic nói người máy của mình kì lạ, bọn họ tò mò mới đến theo dõi.”

“Khụ...” Hà Điền Điền lúng túng, nói như vậy, mấy người kì quái kia là do cô kéo đến? Cô chợt dạ sờ cảm, tự nhiên cảm thấy sai sai.

“Làm sao anh biết tôi đăng topic lên diễn đàn?”

“Tôi...”

“Anh hack video của tôi. Anh xem trộm topic tôi đăng trên diễn đàn... hơn nữa, anh còn tự tiện xem ảnh tôi chụp!” Hà Điền Điền nói đến đây đột nhiên trợn mắt: “Anh có thể không chế di động của tôi?!”

Anh nhướn mày: “Loài người ngu xuẩn, giờ cô mới biết à?”

“Ha ha. Xem ra anh muốn lưu lạc đầu đường.” Hà Điền Điền vừa nói vừa ra vẻ đóng cửa.

Tốc độ của Hàm Quang còn nhanh hơn cô, lập tức đưa tay lên chặn cửa, ngăn cản động tác của cô.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, anh bình tĩnh cụp mắt đối diện với cô. Hai người cứ trầm mặc giằng co như vậy nửa phút, cuối cùng Hàm Quang hơi nhún vai, nhướn mày, quay mặt đi không nhìn cô.

Hà Điền Điền: “Sau này không được gọi tôi là “loài người ngu xuẩn” nữa, biết chưa?”

Anh mím môi: “Được.”

Hà Điền Điền: “Phải gọi tôi là chủ nhân.”

Hàm Quang: “Ha ha, cô vẫn nên đuổi tôi đi lưu lạc đầu đường thì hơn.”

Hà Điền Điền: =.=

Cuối cùng đàm phán một chút, Hàm Quang gọi tên cô, đây là kiểu xưng hô mà cả hai người đều chấp nhận được.

Sau đó Hà Điền Điền cho anh vào nhà.

Còn vì sao Hàm Quang có thể xem trộm di động mình, Hà Điền Điền chỉ cần nghĩ cũng biết. Tên này này là sản phẩm điện tử đã thành tinh rồi, đương nhiên có thể nhìn thấu các sản phẩm điện tử khác.

Loại bản lĩnh này chỉ mới nghe thôi cũng đã có cảm giác không an toàn rồi, thế là Hà Điền Điền nói: “Sau này không cho phép anh xem trộm điện thoại tôi.”

Hàm Quang khẽ gật đầu: “Được.”

Anh ngoan ngoãn như con cừu nhỏ, chút phần nộ cuối cùng của cô cũng tiêu tan, thế là lại vào bếp ăn cơm, ăn mấy món trứng anh xào. Hàm Quang ngồi đối diện, chống cằm nhìn cô.

Hà Điền Điền vừa ăn vừa hỏi: “Nếu hôm nay tôi thật sự vứt bỏ anh thì anh định thế nào?”

“Có lẽ sẽ đi ngược đãi động vật nhỏ trong phố.”

“Đồ biến thái! Sao anh lại muốn ngược đãi động vật nhỏ?”

“Bởi vì không thể làm hại loài người.”

Không hiểu sao Hà Điền Điền lại cảm nhận được vài phần đáng thương trong câu nói này.

Ăn cơm xong, Hà Điền Điền lên mạng xoá sạch mấy bài viết buồn nôn về người máy của mình, chuyện này chấm dứt ở đây.

Tuy rằng cô luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm.

Hôm sau, trước khi đi làm, Hà Điền Điền dặn Hàm Quang phải làm việc nhà, lau sàn, giặt quần áo, cơm tối cũng phải làm, quan trọng nhất là cô không muốn ăn trứng chiên nữa.

Hàm Quang hơi mất kiên nhẫn: “Tôi không muốn làm công việc của người máy cấp thấp.”

Hà Điền Điền tức giận: “Anh đã nói là sẽ nghe lời.”

“Tôi cũng không nói là nghe lời ai nói.”

“....” Cô bị rơi vào bẫy của tên khốn này rồi! Vì suy nghĩ cho động vật nhỏ trên phố, Hà Điền Điền tạm thời không đuổi anh đi, cô cười khẩy: “Nếu anh không làm việc nhà cho tốt thì sẽ không cho anh mặc quần áo, tự đi mà xử lý!”

“Ồ, Hà Điền Điền dám dăng.”

Hà Điền Điền: =.=

Cuối cùng cô nhìn đồng hồ, giờ ngón giữa với anh rồi nhanh chóng đi làm.

Trên đường đi làm, Hà Điền Điền đau lòng nghĩ: Tại sao tất cả lại trở về điểm xuất phát rồi? /(ㄟ o ㄟ)/~~

...

Điều cô không tưởng tượng được chính là khi cô vừa về đến nhà thì thấy một cảnh tượng, ôi, thật sạch sẽ!

Nhà được dọn ngăn nắp, nền nhà không dính một hạt bụi, cửa kính được chùi bóng loáng, cô khép mắt, hít mũi, ngửi được một mùi thơm.

Là mùi của thức ăn.

Hà Điền Điền hưng phấn: “Hàm Quang? Hàm Quang! Có phải anh không đấy? Cuối cùng anh cũng thay đổi rồi!”

“Câm miệng, ồn ào muốn chết.” Hàm Quang đang ngồi trên sofa xem TV,

nghe thấy cô nói, anh ngẩng đầu liếc một cái.

Ôi cái đồ kiêu ngạo. Tâm trạng Hà Điền Điền rất tốt, không tranh cãi với anh. Cô đi vào phòng ngủ, định thay bộ đồ thoải mái rồi ra ăn cơm. Vừa mở cửa ra, Hà Điền Điền thấy một vật thể không rõ ở trên giường cô, còn đang cử động.

Cô giật mình.

Đó là một người máy tròn vành vạnh, màu xám bạc, chất liệu là hợp kim, trên đầu có một bảng điều khiển, trên người trang bị mấy cánh tay sắt.

Đôi mắt cong cong thể hiện tâm trạng vui vẻ của nó.

Người máy vui vẻ đang gấp quần áo, tất cả đều là quần áo của Hà Điền Điền.

Hà Điền Điền ngơ ngác: “Cậu là ai?”

“Chào ngài, tôi là Manh Manh, rất vui vì được phục vụ cho ngài.”

Hà Điền Điền cao giọng hỏi: “Hàm Quang! Chuyện này là sao?”

Hàm Quang ngồi trong phòng khách nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Lại đây.”

Manh Manh thả quần áo xuống, bánh xe dưới chân hoạt động, “đi” đến trước mặt Hàm Quang.

Vẻ mặt Hà Điền Điền rất quý dị, cô chậm rãi đi theo nó.

Manh Manh đứng yên bên cạnh Hàm Quang, Hàm Quang giới thiệu: “Đây là hàng xóm của chúng ta.”

“Thì sao?”

“Nó tự nguyện làm việc nhà giúp chúng ta.”

“Nói vậy.”

Hàm Quang nhìn người máy nhỏ tròn vo kia, dùng giọng điệu ra lệnh: “Nói cho cô ấy nghe, có phải cậu tự nguyện không?”

Vì thế Mạnh Mạnh quay đầu qua nhìn Hà Điền Điền, nói: “Là Mạnh Mạnh tự nguyện.”

Trong đầu Hà Điền Điền tự động tưởng tượng ra hình ảnh Mạnh Mạnh bị Hàm Quang bắt nạt, cô cúi người sờ đầu Mạnh Mạnh: “Đứa bé đáng thương, xin lỗi cậu, người máy của tôi bị tâm thần, cậu phải chịu khổ rồi...”

Đang nói tự nhiên thấy hơi xót xa là thế nào.... QAQ

“Là Mạnh Mạnh tự nguyện.” Nó lại nhấn mạnh một lần nữa.

Hà Điền Điền đành phải nói: “Đề tôi đưa cậu về nhà trước đã.”

“Không được về nhà”. Hàm Quang lạnh lùng nói: “Gấp hết quần áo rồi mới được về.”

Vì thế Mạnh Mạnh kiên trì gấp xong quần áo rồi mới chịu về. Thì ra nó ở căn nhà đối diện, là người máy của gia đình bình thường. Không cần phải nói, mọi thứ trong nhà đều do một tay nó làm.

Sau đó cô đóng kỹ cửa, đi vào phòng khách thì nhìn thấy Hàm Quang đang ngồi trên sofa.

Nhìn một lúc, cô đột nhiên hỏi: “Anh có thể điều khiển người máy khác?”

Chương 13

Editor: Liêu

Beta: Mạc Y Phi

“Tôi có thể xâm nhập vào hệ thống an toàn cấp thấp hơn mà không bị phát hiện.” Hàm Quang đáp. Anh học theo diễn viên trên TV, chậm rãi duỗi thắt lưng.

Hà Điền Điền truy hỏi: “Thế nào là hệ thống an toàn cấp thấp? Điện thoại di động của tôi cũng là hệ thống an toàn cấp thấp à?”

“Ừ.”

“Vậy thế nào mới gọi là cao?”

Anh mất kiên nhẫn: “Làm sao tôi biết được?”

Hà Điền Điền sâu nảo: “Sau này không được tùy tiện xâm nhập vào hệ thống của người khác nữa, dù cao hay thấp, biết chưa?”

“Tại sao?”

Hà Điền Điền không nói cho anh biết nguyên nhân, bởi vì cô có trực giác rằng một khi anh biết tại sao không nên xâm nhập hệ thống khác thì sẽ càng thêm sung sướng mà xâm nhập lung tung... nếu như người máy làm chuyện trái pháp luật, trừ khi có bằng chứng chứng minh chương trình của người máy bị rối loạn, tự động làm trái ý chủ nhân, nếu không đều mặc định là do chủ nhân sai khiến.

Tức là, anh làm chuyện xấu, còn cô chịu tội.

Hà Điền Điền đau đầu bóp trán, lẩm bẩm: “Chỉ muốn mang anh đi tiêu hủy cho xong chuyện.”

“Đừng có mơ.” Hàm Quang liếc cô, “Tôi là người máy, có thể bị hủy thân thể nhưng linh hồn sẽ tồn tại mãi mãi.”

Câu này khiến người nghe vô cùng sợ hãi.

“Cô tiêu hủy tôi xong thì tôi sẽ đổi một cơ thể khác để tồn tại, tôi có thể chui vào di động cô, trong máy tính, ở nhờ tất cả các hệ thống trong nhà.”

Hà Điền Điền tuyệt vọng phát hiện dường như cô sẽ không bao giờ thoát khỏi anh.

Ăn cơm chiều xong, Hà Điền Điền gọi video cho bố mẹ. Bố mẹ cô nhìn thấy Hàm Quang qua video thì vô cùng hài lòng với ngoại hình của người máy này, sau đó hỏi Hà Điền Điền dùng thế nào? Có vấn đề gì không?

Hà Điền Điền lười chê bai anh, dù sao cũng vô dụng. Cô nói cho có lệ: “Thì cứ vậy thôi, tạm được ạ.”

Hàm Quang không vui: “Cái gì gọi là tạm được?”

“Anh rất tốt, anh tuyệt vời!! Được rồi chứ?” Hà Điền Điền tức giận hét vào mặt anh.

Bố mẹ ngồi đối diện nhìn nhau, cảm giác... hình thức ở chung của con gái và người máy có gì đó là lạ...

Mẹ nói: “Điền Điền ơi, cuối tuần con có về nhà không?”

“Cuối tuần này không được rồi, con phải đi làm. Để thứ hai đi mẹ, con muốn ăn cá kho và canh vịt hầm.”

“Được.” Mẹ cô gật đầu cười, lại nói: “Lúc con về thì nhớ dẫn Hàm Quang đi cùng nhé, mẹ và bố con còn chưa được thấy người máy mô phỏng chân thực đâu.”

Bố cô cũng vội vàng gặt đầu phụ họa.

Hà Điền Điền cười đáp: “Được ạ.”

Mẹ vỗ đầu một cái: “À, Vũ Trụ còn nói mấy ngày nữa đến nhà chúng ta chơi, không bằng dẫn nó thứ hai qua luôn, chúng ta ăn một bữa cơm nào nhiệt.”

Vũ Trụ là anh họ Hà Điền Điền, lớn hơn cô bốn tuổi, tên đầy đủ là Triệu Diệu Vũ Trụ, cả nhà Hà Điền Điền mỗi lần gọi cái tên này đều cảm thấy xấu hổ, bố mẹ cô trực tiếp gọi anh ta là Vũ Trụ, Hà Điền Điền chỉ gọi anh họ.

...

Ngày hôm sau lúc tan làm về nhà, nhìn cá trích kho và canh vịt hầm củ cải trên bàn ăn, cô nếm thử, vui vẻ híp mắt: “Không tồi không tồi, là anh làm hay Mạnh Mạnh làm?”

“Đương nhiên là tôi.” Hàm Quang kiêu ngạo vênh mặt.

Hà Điền Điền cảm thấy nên dùng những lời khích lệ để hướng dẫn anh. Đang nghĩ phải cổ vũ thế nào liền nghe anh nói: “Đúng rồi, trong thẻ cô hết tiền rồi.”

“Sao có thể? Còn hơn hai ngàn, tôi tính thử rồi, có thể chống đỡ tạm rồi chờ đến tháng sau phát lương.”

“Bây giờ số dư trong tài khoản là 0.28 đồng, Hà Điền Điền, cô tính sai rồi.”

“Sao thế được? Một bữa cơm mà anh làm mất hơn hai ngàn? Anh là đầu bếp 5 sao đấy à?”

Anh rời mắt, không nhìn cô, Hà Điền Điền vừa nhìn đã biết anh chột dạ, cô truy hỏi: “Rốt cuộc là tiền đâu hết rồi?”

“Mua cá và vịt.”

“Mua hết bao nhiêu tiền?”

“Hai trăm mười sáu đồng.”

“Phần còn lại... đâu?”

“Ừm... mua một quả trứng”

“.... Cái gì?”

“Một quả trứng”. Anh nói xong liền ném vật giấu trong ống tay áo lên bàn.

Một quả trứng kim loại nguyên chất, to bằng trứng vịt. Sau khi ném lên bàn, nó ngừng hai giây, bắt đầu thay đổi hình dạng, cuối cùng biến thành người máy.

Sau đó, người máy cao mười mấy centimet này bắt đầu khiêu vũ ca hát.

Hà Điền Điền biết cái này. Đây là món đồ chơi thường thấy ở lễ đường, nói nó là đồ chơi đúng là đã đề cao nó quá, bởi vì nó chỉ có bề ngoài giống người máy, bên trong là một chương trình cấp thấp, chỉ có thể khiêu vũ ca hát.

“Cho nên anh lấy tất cả tiền tích góp của tôi ra mua đồ chơi?”

Gặp phải nguy cơ liên quan đến chuyện sinh tồn, cuối cùng Hà Điền Điền cũng không kìm nén được, cô bùng nổ: “Anh là tên đàn độn! Anh có biết số tiền đó là tiền ăn cả tuần sau của tôi không? Anh cho rằng tôi không cần ăn cơm như anh à? Anh đã không thấu hiểu thì cũng thôi đi, còn lấy tiền đi tiêu xài hoang phí, tôi còn cần anh làm gì? Đồ phế vật!”

Hàm Quang không hiểu tại sao Hà Điền Điền lại bùng nổ, anh kì quái nhìn cô: “Không phải chỉ là tiền thôi sao?”

“Chính là tiền!”

“Tôi trả cho cô.”

“Anh lấy cái gì mà trả cho tôi? Anh cho rằng tiền dễ kiếm như vậy? Tốt thôi, không phải anh lợi hại lắm ư, tu luyện thành tinh rồi à? Bây giờ anh biến ra cho tôi hai ngàn, không cần nhiều, chỉ cần đúng hai ngàn, con mẹ nó, tôi sẽ gọi anh là chủ nhân!”

“Được thôi.” Hàm Quang nói: “Cho tôi mười giây, cô có thể đếm ngược.”

Mười, chín, tám, bảy, sáu, năm, bốn, ba, hai, một...

Tính tong!

Có người nhấn chuông cửa.

Hà Điền Điền mở cửa ra thì thấy Mạnh Mạnh đứng ngoài.

Cùng kết sắt trong ngực nó.

Hà Điền Điền: “...”

Dường như Mạnh Mạnh không nhìn thấy Hà Điền Điền, trực tiếp đi vào trong, Hà Điền Điền nghiêng người tránh đường cho nó. Nó đi vào bếp, đặt kết sắt xuống trước mặt Hàm Quang, nhấn mật mã, mở kết.

Hà Điền Điền nhìn thấy mấy thỏi vàng chĩnh tề trong kết.

Mạnh Mạnh: “Là Mạnh Mạnh tự nguyện.”

Hà Điền Điền sợ tới mức chân mềm nhũn, cô không dám mở miệng, vội vàng đóng kỹ cửa, thấp giọng nói: “Hàm Quang! Anh làm như vậy là ăn cắp! Mau trả mấy thứ này về chỗ cũ đi!”

Hàm Quang hỏi: “Ở đây có đủ hai ngàn không?”

“Đủ, đủ... nhanh bảo nó đi đi!”

“Gọi tôi là chủ nhân đã.”

“Đến lúc này rồi mà anh vẫn còn nhớ đến chuyện đó, anh mau bảo nó đi đi, nếu không sẽ không kịp, tôi bị cảnh sát bắt thì phải làm sao...”

Hàm Quang nhìn Mạnh Mạnh một cái, Mạnh Mạnh ôm kết sắt rồi xoay người đi về.

Hà Điền Điền tự mình đuổi nó về.

Cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sợ bóng sợ gió một hồi, cô mệt mỏi kéo lê thân mình về nhà, nhìn thấy gương mặt đẹp trai của Hàm Quang, vô cùng muốn đắm một phát cho anh nằm sấp luôn.

Cố tình Hàm Quang còn không hiểu, tiến lên nói: “Hà Điền Điền, gọi chủ nhân đi.”

“Cút!”

“Gọi tôi là chủ nhân.”

“Hàm Quang, vì anh mà mai tôi phải chịu đói.”

“Không đâu, tôi có cách.”

“Cách gì? Không phải trộm cắp chứ? Xin anh tỉnh táo cho tôi nhờ, tim tôi cũng bị dọa cho có bệnh rồi.”

“Không phải trộm cắp, cũng không phạm tội.”

“Cách gì cơ?”

“Gọi tôi là chủ nhân.”

“....” Hà Điền Điền nhắm mắt, cố nén xúc động muốn đánh người, cô mở to mắt nhìn anh, ngoài miệng cười nhưng trong lòng không cười: “Chủ nhân ~~~”

Hàm Quang vừa lòng vỗ đầu cô: “Ngoan lắm.”

Hà Điền Điền lạnh nhạt giơ ngón giữa với anh.

Chương 14

Editor: Liêu

Beta: Mạc Y Phi

Hà Điền Điền rất tò mò cái gọi là “cách” của Hàm Quang.

Hàm Quang bảo cô lấy điện thoại ra tìm phần mềm Dianping, sau đó ấn vào chuyên mục ẩm thực. Hà Điền Điền làm theo.

“Rồi sao nữa?”

“Ở đây có rất nhiều đồ ăn thử miễn phí.”

Khu đồ ăn thử miễn phí của phần mềm Dianping hoàn toàn khác khu đồ ăn miễn phí ở siêu thị. Đồ ăn miễn phí ở đây là hoạt động mở rộng tuyên truyền của các nhà tài trợ, thông qua hình thức rút thăm trúng thưởng mà cung cấp cho người dùng một số lượng phiếu ăn thử miễn phí. Sau khi ăn xong người tiêu dùng sẽ viết một ít cảm tưởng về đồ ăn cho những người khác tham khảo.

Phần ăn được thay thế tương đương với tiền một bữa ăn, tuy rằng người tham gia hoạt động rất nhiều nhưng số phần ăn phát ra lại có hạn, tỷ lệ trúng thưởng vô cùng thấp.

Hà Điền Điền nhíu mày: “Anh nói thì đơn giản, từ trước tới nay tôi chưa bao giờ trúng thưởng đồ ăn cả.”

“Bởi vì trước kia cô chưa có tôi.”

Đồ tự luyện. Hà Điền Điền lại muôn giờ ngón giữa với anh.

Hàm Quang tìm được hai nhà hàng sẽ kết thúc hoạt động vào đêm nay rồi đăng ký cho Hà Điền Điền. Hà Điền Điền nửa tin nửa ngờ, cất canh vệt hàm chưa ăn xong vào tủ lạnh. Nếu Hàm Quang không đáng tin, ít nhất sáng mai

cô còn có thứ để ăn. =.=

Ngày hôm sau khi rời giường, Hà Điền Điền nhận được tin nhắn trúng thưởng của nhà hàng.

[Việt Vị Hiên]: Chúc mừng quý khách đã trúng một bữa sáng trị giá 288 đồng! Mã sản phẩm là 563201789541. Phần thưởng có giá trị đến ngày 31 tháng 1 năm 2067.

[Cua Ông Lý]: Chúc mừng quý khách trúng thưởng một phần cua lớn dành cho hai người ăn trị giá 1988 đồng. Mã sản phẩm là 563201712864. Phần thưởng có giá trị đến ngày 31 tháng 12 năm 2066.

Ông trời ơi!!!!

Từ trước đến nay, phần thưởng cao nhất mà Hà Điền Điền nhận được là “mua 1 tặng 1” trị giá 12 đồng. Hai lần trúng thưởng liên tục hôm nay đã thay đổi số phận trước giờ của cô. Cô kích động chấp tay: “Cua lớn cua lớn!! Ha ha ha ha ha ha ha!!!!”

Hàm Quang khoanh tay dựa vào cửa, mặt không cảm xúc nhìn cô gái đang điên cuồng kia.

Hà Điền Điền vô cùng vui vẻ, nhất thời kích động cầm tay Hàm Quang hôn một cái: “Cảm ơn cảm ơn!! Cua lớn!”

Hàm Quang hơi sửng sốt.

Còn cô đã nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt.

...

Buổi trưa Hà Điền Điền ăn cơm cùng mấy người chị Anh Đào, ngồi trong phòng họp ăn cơm hộp đơn giản. Cô giờ tin nhắn báo trúng thưởng cho mọi người xem, ngoài hâm mộ mọi người cũng chỉ hâm mộ.

Chị Anh Đào hỏi: “Điền Điền, em muốn ăn tối với ai?”

“Không biết.” Hà Điền Điền lắc đầu: “Một người ăn thì lãng phí quá, mà em lại không có bạn trai.”

“Tôi cũng không có bạn trai.”

Một người khác cũng thò đầu qua nói: “Tôi chưa có bạn gái.”

“Tôi cũng chưa có...”

Mọi người đều nhanh mồm kêu khổ, hơn một nửa người ngồi đây đều là chó độc thân.

Đây đúng là thời đại kì diệu. Rõ ràng khoa học kĩ thuật phát triển vượt bậc, vật chất và tinh thần của người dân đều đầy đủ, thế mà càng ngày càng nhiều người trở thành chó độc thân.

Chị Anh Đào khẽ đẩy Lưu Hiểu Phong đang cúi đầu ăn cơm bên cạnh, hỏi: “Lưu Hiểu Phong, cậu có bạn trai chưa?”

Lưu Hiểu Phong đỏ mặt: “Em, em chẳng mà.”

“Ồ, vậy cậu có bạn gái không?”

“Không có.”

Chị Anh Đào bắt đầu trêu anh ta: “Tốt tốt, Điền Điền cũng chưa có bạn trai. Nếu hôm nay cô ấy mời cậu ăn cua lớn, cậu có muốn lấy thân báo đáp không?”

Hà Điền Điền dờ khóc dờ cười: “Chị Anh Đào, lúc chị muốn bán em thì có thể nói trước với em một tiếng không....”

Mặt Lưu Hiểu Phong càng đỏ hơn, chỉ biết cúi đầu ăn cơm.

Hà Điền Điền thực sự không đành lòng lãng phí đồ ăn ngon, nghe chị Anh Đào xúi giục thêm vài câu, cô quyết định chơi trò bốc thăm trúng thưởng. Chọn ra một người trong đám đồng nghiệp, mời người ta ăn cua cùng mình. Mọi người nghe thấy liền xoa tay ồn ào muốn tham gia náo nhiệt.

Hà Điền Điền đếm số người, sau đó phát tiền lì xì vào nhóm chat của cả nhóm. Hình thức rất đơn giản, ai nhặt được nhiều tiền lì xì nhất chính là vận may tốt, có tư cách ăn cua.

Tốc độ tay của chị Anh Đào rất nhanh, lần đầu tiên đã cướp được tiền lì xì.

Cô ấy vừa nhìn thấy tổng tiền của tất cả đồng lì xì thì cảm suýt nữa rơi xuống đất: “Điền Điền, sao trong lì xì chỉ có 0.28 đồng vậy? Thế này....” Cũng quá ít rồi? Còn chưa đủ 1 đồng cho tròn luôn....

Hai mắt Hà Điền Điền dầm lệ nhìn cô ấy: “Chị Anh Đào, chị phải tin em, đây đã là toàn bộ tài sản của em rồi...”

Nỗi đau của tôi, các người vĩnh viễn không hiểu được đâu. QAQ

Chị Anh Đào vô cùng khó khăn để tin rằng vẫn có người nghèo đến nỗi chỉ còn 0.28 đồng, nhưng cô ấy lại tương đối tin tưởng nhân phẩm của Hà Điền Điền, cảm giác Hà Điền Điền không phải là người keo kiệt đến vậy.... Chị Anh Đào thấy khó hiểu, lắc đầu hỏi: “Vậy phải làm sao đây? Em có cần giúp gì không?”

“Không cần. Dù sao cũng sắp phát lương rồi.”

“Vậy bữa sáng ngày mai em định thế nào?”

Hà Điền Điền nắm chặt tay, quyết tâm nói: “Em đã đăng ký tham gia hoạt động trúng thưởng ăn thử ở Đệ Nhất Cháo và quán thịt Leng Keng, hy vọng ngày mai sẽ trúng thưởng.”

Mọi người: "...”

Từng gặp người có dã tâm lớn, nhưng chưa thấy ai có dã tâm lớn đến vậy...

Chị Anh Đào đành phải nói: “Ngày mai nếu không trúng thưởng thì nói với chị một tiếng, chị sẽ mua sữa đậu nành cho em.”

“Được ạ, cảm ơn chị Anh Đào.”

Chị Anh Đào gõ mặt bàn: “Được rồi, giờ nói chuyện của lớn trước đã. Ô, sao còn có người chưa cướp tiền lì xì? Để tôi xem ai nào... Lưu Hiểu Phong? Sao cậu còn chưa cướp tiền lì xì?”

Một đồng nghiệp tên Ngải Đức Hoa nói: “Cậu ta không cần cướp nữa, tất cả chúng ta cộng lại mới được 0,14. Riêng của Lưu Hiểu Phong đã là 0,14 rồi. Cậu ta chính là người may mắn nhất.”

Lưu Hiểu Phong chậm rãi ngẩng đầu từ hộp cơm lên, vô tội nhìn qua chị Anh Đào rồi lại nhìn sang Hà Điền Điền.

Hà Điền Điền đã leo lên lưng cạp cũng khó lòng leo xuống, đành phải kiên trì nói: “Vậy, Lưu Hiểu Phong, anh có muốn ăn của với tôi không?”

Lưu Hiểu Phong do dự 2 giây rồi gật đầu: “Được.”

Cuộc hẹn được lên lịch như vậy.

...

Nhà hàng “Cua Ông Lý” nằm ở tầng trên của một trung tâm thương mại lớn. Ngồi bên cạnh cửa sổ có thể thấy mặt hồ xa xa, hoàng hôn chiếu xuống nước tạo nên những vệt màu lấp lánh, tàu cao tốc vũng vàng chạy bên hồ, cái bóng lúc ẩn lúc hiện, tựa như đuôi một con cá kiếm tự do tự tại.

Cảnh đẹp lại có thêm đồ ăn ngon mang đến cho người ta cảm giác đây là một cuộc hẹn hò.

Hà Điền Điền và Lưu Hiểu Phong đều ít khi đi ăn một mình cùng bạn khác giới, hai người ngồi với nhau đều có cảm giác cứng nhắc.

Hà Điền Điền không chịu nổi, phải tìm chủ đề nói: “Bình thường khi tan làm anh hay làm gì?”

Lưu Hiểu Phong là dân kỹ thuật điện hình, không đi làm thì lên mạng chơi game, xem hoạt hình, xem phát sóng trực tiếp. Rồi còn sửa đồ điện, sửa di động, sửa người máy...

“Nếu máy tính cô bị hỏng thì tôi sẽ sửa cho cô.” Anh ta nói.

“Được đấy, cảm ơn nhé.”

Lưu Hiểu Phong suy nghĩ một chút, lại nói: “Bình thường tôi cũng hay chú ý đến khoa học kỹ thuật.”

“Ồ? Ví dụ như?”

“Ví dụ như bộ não trí tuệ nhân tạo.”

Hà Điền Điền cảm nhận được rõ ràng, khi nói đến đề tài này, mắt anh ta sáng rực. Cô liền nói: “Cái này tôi có nghe qua nhưng không hiểu lắm. Não trí tuệ nhân tạo và bộ não của con người đều như nhau à?”

“Nói thế cũng không sai lắm. Tuy rằng cấu tạo của nó khác với bộ não con người, nhưng các loại hành vi, logic, tình cảm đều có phần giống bộ não con người. Cho nên mới được gọi là “Bộ não trí tuệ nhân tạo”, cái này tương đối giống với Trí tuệ nhân tạo máy tính.”

Hà Điền Điền có cảm giác không thể tưởng tượng nổi: “Thật sự có loại trí tuệ nhân tạo này ư?”

“Tuy bộ não trí tuệ nhân tạo có thể ngược dòng nghiên cứu lại từ hơn nửa thế kỉ trước, nhưng mà tới nay cũng chỉ là một khái niệm. Trước mắt con người còn chưa thể phát minh ra bộ não trí tuệ nhân tạo. Thật ra về bộ não trí tuệ nhân tạo này, từ trước tới nay luôn có nhiều luồng ý kiến trái chiều. Có người tin loài người sẽ phát minh ra được bộ não trí tuệ nhân tạo này, có người lại khẳng định đây chỉ là một khái niệm rỗng. Khoa bộ não trí tuệ nhân tạo của Viện nghiên cứu là một lĩnh vực trọng điểm, bọn họ có đội ngũ khổng lồ, chuyên nghiên cứu về bộ não trí tuệ nhân tạo.”

Anh ta nhắc đến lĩnh vực mình yêu thích, ngữ điệu cũng nhanh hơn hẳn. Hà Điện Điện không hứng thú lắm với loại khoa học kĩ thuật, nói đúng hơn là khoa học viễn tưởng, cô lễ phép hỏi tiếp: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó còn trong giai đoạn nghiên cứu.”

“Ồ.”

Lưu Hiểu Phong không nhịn được bắt đầu giảng giải cho Hà Điện Điện hiểu về những khó khăn mà đoàn đội gặp phải. Hà Điện Điện nghe đến đây đã ngu người hoàn toàn. Đối lập với Lưu Hiểu Phong thao thao bất tuyệt, Hà Điện Điện ngồi ngẩn người như thiếu năng trí tuệ.

Cô ngáp một cái: “Chúng ta... Đổi đề tài đi?”

“Được, được...” Lưu Hiểu Phong hơi ngượng ngùng, “À, cô biết Phương Hường Bắc không?”

“Có nghe qua. Hình như là phú nhị đại chuyên nghiên cứu ngầm.”

“Tôi nghi ngờ thứ bọn họ nghiên cứu chính là bộ não trí tuệ nhân tạo.”

Lại nữa...

Hà Điện Điện nhàm chán hỏi lại: “Vậy à?”

“Ừ. Viện nghiên cứu ngằm của bọn họ có một người đã chết tên là Mộc Xuân Phong. Cứ dân mạng tìm ra người đó từng là tiến sĩ của khoa nghiên cứu bộ não trí tuệ nhân tạo. Mộc Xuân Phong là thiên tài, 21 tuổi đã cầm bằng tiến sĩ trong tay, vốn có cơ hội làm việc trong viện nghiên cứu, không hiểu vì sao lại không làm, sau đó tự đi nghiên cứu khoa học. Tôi đã từng đọc được trong sách, hồi cấp 3 anh ta giống như truyền thuyết. Cho nên dù đã qua 10 năm nhưng vẫn có nhiều người có ấn tượng sâu với anh ta.”

Hà Điền Điền vẫn tương đối hứng thú với bát quái, nghe thấy vậy thì há to miệng: “Thật ư? Tiếc quá, sao anh ta lại chết?”

“Cảnh sát không công khai. Nhưng tôi nghe nói....”

Lưu Hiểu Phong hạ giọng mình xuống mức thấp nhất: “Nghe nói là do tiếp xúc với dòng điện cao thế.”

“Hả?” Hà Điền Điền sợ đến mức hô lên một tiếng. Sợ người khác chú ý lại lập tức ngậm miệng. Cô cảm giác không thể tưởng tượng nổi, nhỏ giọng hỏi: “Sao lại bị điện giật? Sét đánh ư?”

“Không phải. Chết ở trong nhà.... Anh ta bị điện ở phòng thí nghiệm giật chết.”

“Tìm được hung thủ chưa? Sao có thể tàn nhẫn đến vậy...”

“Không biết. Chắc là chưa tìm được đâu. Nghe nói tư liệu của phòng thí nghiệm đều mất hết, camera cũng bị xóa, cảnh sát mời cao thủ đến cũng không phục hồi được. Còn những chuyện khác tôi không biết.”

“Đáng thương quá!”

“Đúng vậy. Đáng tiếc, nếu còn sống thì năm nay anh ta cũng mới 31 tuổi, có khi còn nghiên cứu được bộ não trí tuệ nhân tạo.”

Thế mà Lưu Hiểu Phong vẫn còn nhớ mãi đến bộ não trí tuệ nhân tạo, Hà Điền Điền cạn lời. Cô lại thấy có gì đó không đúng: “Tôi nghe nói cảnh sát

không điều tra được họ nghiên cứu gì, vậy tại sao anh lại biết?”

“Tôi đoán.”

Hà Điền Điền: =.=

Lưu Hiểu Phong lại nói: “Cảnh sát không thể điều tra được. Sau khi viện nghiên cứu xảy ra chuyện thì mọi người đều giải tán, căn bản không thể biết có những ai tham gia vào cơ sở nghiên cứu ngầm, chỉ bắt được Phương Hường Bắc. Những người còn lại có lẽ đều cầm tiền rồi ngậm mồm, nếu cảnh sát không tìm đến tận nơi, có khả năng họ sẽ không lên tiếng. Bắt được Phương Hường Bắc cũng không làm được gì, bởi vì toàn bộ dữ liệu camera đều bị xóa, cảnh sát không có bằng chứng, thế nên không lâu sau liền thả Phương Hường Bắc.”

“Cho nên đây là một vụ án chưa được giải quyết?”

“Có lẽ vậy, trừ khi sau này tìm ra nhân chứng khác.”

Hà Điền Điền nghe chuyện này như nghe bát quái, sau khi biết chưa có tiến triển gì mới ném nó sang một bên, bắt đầu ăn gạch cua, chuyển sang đề tài khác.

Ăn cơm tối xong, Lưu Hiểu Phong đưa Hà Điền Điền về nhà.

Cô nói tạm biệt với anh ta, lúc chuẩn bị đi lên, bỗng nhiên nghe tiếng gọi: “Điền Điền.”

Hà Điền Điền quay đầu nhìn lại: “Hả?”

“Nếu ngày mai cô không trúng thưởng, tôi có thể mời cô ăn cơm tối được không?”

“Được thôi.” Hà Điền Điền cười, nghĩ thầm, nếu ngày mai không trúng thưởng, cô sẽ đâm Hàm Quang thành một đồng sắt vụn.

Chương 15

Editor: Liêu

Beta: Mạc Y Phi

#Người Máy Quả Cam - Câu lạc bộ công nhân#

[Topic] Nghe nói công ty chúng ta có một em gái như thần....

Chủ topic [Mèo dễ thương MM]: Nói ra có lẽ mọi người không tin, cô em này không có tiền ăn cơm. Tuy rằng đầu năm nay số người thiếu tiền ăn cơm còn ít hơn gấu trúc nhưng mà đây không phải trọng điểm, trọng điểm là mỗi ngày cô em này đều dựa vào phần thưởng đồ ăn thử miễn phí để sống qua ngày. Đúng vậy, chính là phần thưởng của phần mềm Dianping - tỷ lệ người trúng thưởng thấp như trả thù xã hội, lại còn là phiếu đồ ăn thử miễn phí.

[Trần Hưu ngọc bị gió thổi]: Cái gì? Cô em này điên rồi sao?

[Bạn học à, dây giày của bạn tuột rồi]: Nà nì? Không có tiền ăn cơm? Tôi rất tò mò là làm cô ấy có thể sống được? (Mồ hôi đổ như thác)

[Võ gia có con rùa sắp trưởng thành]: Em gái đáng thương, cô ấy không có người thân họ hàng giúp đỡ à?

[Sở Ca Black]: (cạn lời) Tuy rằng đáng thương, nhưng tôi vẫn phải nói.... Cô em này có vấn đề đúng không? Chờ đến khi có thể trúng thưởng thì cô ấy cũng đã thành xác khô rồi....

[Mông tôi rất mềm]: Tội nghiệp quá, chúng ta góp tiền mời em ấy bữa cơm đi.

[Bối Dữ Thanh Không]: Lầu trên quá ngây thơ rồi ha ha ha ha ha, cô không biết sức mạnh của Điện Điện à?

[Trúc Mộng Tiểu Tạ] trả lời [Bối Dữ Thanh Không]: Là sao? Cái gì mà sức mạnh của Điền Điền?

[Bối Dữ Thanh Không] trả lời [Trúc Mộng Tiểu Tạ]: Điền Điền là tên của cô em đó, “sức mạnh của Điền Điền” có thể tạm hiểu là: Chỉ có thứ Điền Điền không muốn, không có thứ Điền Điền không ăn được.

Chủ topic [Mèo dễ thương MM]: Đúng vậy, đó là điều tôi đang muốn nói. Mọi người cho rằng “Không có tiền ăn cơm nên gửi gắm hi vọng vào phần mềm đồ ăn” là một cách kỳ lạ? Điều kỳ lạ hơn chính là lần nào cô ấy cũng trúng! Từng, thứ, một.

[Mục thứ tám có con mèo]: Nhảm nhí, thà nói trúng xổ số 100 triệu còn đáng tin hơn.

[Cầu Đản Quốc Dân] trả lời [Mục thứ tám có con mèo]: Là thật đấy. Tôi làm cùng cửa hàng với cô ấy, ngày nào cũng nhìn thấy tin nhắn báo trúng thưởng của cô nàng. Điền Điền rất tốt, nếu trúng phần ăn cho hai người thì sẽ mời đồng nghiệp ăn cùng. Tôi còn may mắn được ăn cơm với cô ấy một lần, ha ha ha ha. Tôi có cảm giác ăn cơm với cô ấy xong vận may của mình cũng tốt hơn hẳn, nam thần tôi yêu thắm sáu năm đột nhiên tỏ tình với tôi. (xấu hổ) (xấu hổ)

[Tiểu Liễu hoang dã]: Trời đất, thần kỳ vậy á?

[Anbor] trả lời [Tiểu Liễu hoang dã]: Thần kỳ lắm. Đã truyền khắp nội bộ cửa hàng rồi, tôi tưởng ai cũng biết hết rồi, không ngờ bên Tổng công ty còn khá nhiều người chưa biết.

[Vô Quýt Không Thích Ăn Quýt] trả lời [Anbor]: Hơn nửa số người thường đạo diễn đàn này là nhóm kỹ thuật của bộ phận nghiên cứu phát minh, tha thứ cho hai tai không quen nghe bát quái của họ đi, ha ha ha ha.

[Chỉ Hồng Thành Nam]: Sao tôi lại có cảm giác là do web Dianping đang lãng xê nhỉ?

[Người Trong Lòng] trả lời [Chỉ Hồng Thành Nam]: Dianping có lãng xê cũng không cần phải lãng xê trong một diễn đàn công nhân đâu, họ cũng không phải ngu.

[Hạt giống rau Z] trả lời [Chỉ Hồng Thành Nam]: Bạn nói oan cho Dianping rồi. Tôi sẽ không nói cho bạn biết người của Dianping cũng như lạc vào trong giấc mộng đâu. Anh cả tôi làm nhân viên kỹ thuật của Dianping, một người trúng thưởng liên tục trong thời gian ngắn cũng gây sự chú ý với họ. Bộ phận kỹ thuật đã kiểm tra hai lần nhưng đều không có vấn đề gì cả.

[Tiểu Trí chỉ ăn thịt] trả lời [Hạt giống rau Z]: Nhóm kỹ thuật của Dianping... Ha ha ha ha, cho tôi nói thẳng nhé, có còn hơn không → _ →

[Tâm Ma]: Cho nên cuối cùng vẫn là sức mạnh của Điện Điện sao?

[Manh B]: (hình ảnh) (hình ảnh) (hình ảnh) (hình ảnh) (hình ảnh) (hình ảnh)... Tất cả những ảnh này đều là thông tin trúng thưởng của cô ấy, tôi có chụp lại làm kỉ niệm. Tám cuối cùng là bữa tối hôm nay của cô ấy, mọi người không nhìn nhầm đâu, đúng là bữa tiệc hải sản cực lớn. Bởi vì là phần ăn ba người cho nên hôm nay chúng tôi sẽ rút thăm trúng thưởng xem ai là người đi ăn với cô ấy. Mong rằng là tôi!

[Thiếu một cô bạn gái] trả lời [Manh B]: Đầu gối mềm nhũn rồi.

[Hoà thượng già rồi không niệm kinh] trả lời [Manh B]: Quý!!!

[Trường Ca Phán Thủy]: Mẹ ơi, mau đến xem thượng đế này.

[41thin] trả lời [Manh B]: Cửa hàng của bạn là cửa hàng nào? Tôi muốn đến gặp mặt thượng đế.

[Trương Vũ Hiên]: Lầu trên, đưa tôi theo với.

[Một Đoá Mây Trắng] trả lời [Trương Vũ Hiên]: Hình như sau khi bắt tay với cô ấy vận may cũng sẽ tốt hơn, hôm qua tôi vượt qua nửa thành phố đi bắt tay với cô ấy. Hôm nay có cảm giác tâm trạng tốt đến điên rồi.

[Manh Tuyết Ninh Tư Mật Đạt] trả lời [Một Đoá Mây Trắng]: Thần kỳ vậy sao? Tôi cũng muốn bắt tay với thượng đế Hà Điền Điền.

[Tứ Lang Mio]: Thời đại nào rồi, các người mê tín phong kiến như vậy là không được. Phải tin tưởng khoa học! Loại bỏ mê tín!!! (Loa) (Loa) (Loa)!!! Tôi muốn mua vé đi ăn cùng Hà Điền Điền, giá cả thương lượng!! Mua vé đi ăn cùng Hà Điền Điền, giá cả thương lượng.

[Cố Ni Mỹ] trả lời [Tứ Lang Mio]: Thẻ diện của bạn đâu rồi?

.....

Cứ như vậy, Hà Điền Điền dùng một dáng vẻ cực kỳ trong sáng thoát tục trở thành truyền thuyết của tập đoàn.

Ngoại trừ ngày nào cũng có người muốn bắt tay rồi mời cô ăn cơm thì cũng không thay đổi nhiều lắm.

Buổi tối ngày cuối tuần, cô tan làm về nhà thì thấy Hàm Quang đang ngồi trên sofa ngoài phòng khách, trước mặt là một đồng linh kiện vụn vặt, còn có kìm và tua vít.

Hà Điền Điền kì quái hỏi: “Anh làm gì đấy?”

“Cải tạo món đồ chơi này.”

Cô đến gần hơn một chút thì nhận ra đồng linh kiện đó. Hàm Quang đang say mê những mảnh tách rời của quả trứng.

“Anh lấy đồ nghề đâu ra đấy?” Hà Điền Điền hỏi xong mới sực tỉnh: Chắc hẳn là lấy từ Manh Manh rồi.

Manh Manh đáng thương, giờ chẳng khác gì fan não tàn, Hàm Quang bảo nó làm gì thì nó làm cái đó.

Hà Điền Điền nhìn Hàm Quang nhanh nhẹn mày mò những linh kiện đó, một loại cảm giác không chân thật trời dậy.

Càng ngày trí tuệ nhân tạo càng có nhiều chức năng, không ít những món đồ chơi trí tuệ nhân tạo có thể sửa chữa, vấn đề là không phải do một người máy gia dụng thực hiện! Trừ khi người máy đó được huấn luyện trong một thời gian dài.

Cô vuốt cằm, lén đánh giá Hàm Quang.

Động tác của anh thành thạo, tỉ mỉ, thậm chí còn lưu loát hơn người máy sửa đồ chuyên nghiệp, rất giống.... giống một con người thực sự.

Mấy ngày nay cô luôn có một suy nghĩ vô cùng khó tin lớn vồn trong đầu, không thể nào dè nó xuống được.

Hà Điền Điền nhẹ nhàng gọi anh: “Hàm Quang...”

“Hả?”

Cô nuốt một ngụm nước bọt, nhìn anh chăm chăm, hỏi: “Anh, anh đã từng nghe đến bộ não trí tuệ nhân tạo chưa?”

Tay anh dừng lại, ngẩng đầu nhìn cô. Đôi mắt làm bằng tinh thể quang học, bình tĩnh như mặt biển phẳng lặng.

Một lúc lâu sau anh hỏi lại: “Bộ não trí tuệ nhân tạo là cái gì?”

“Tức là một bộ não giống với não của con người đó.”

“Ý của cô là tôi và loài người giống nhau?”

“Ừ.”

“Hà Điền Điền.”

“Hử?”

“Cô đang sỉ nhục tôi.”

“...”

Hà Điền Điền kiềm chế xúc động muốn đánh anh, lấy điện thoại gọi cho Lưu Hiểu Phong: “Lưu Hiểu Phong, nếu não trí tuệ nhân tạo giống bộ não bình thường của con người, vậy có đặc trưng gì để phân biệt không?”

Lưu Hiểu Phong không ngờ Hà Điền Điền cũng có hứng thú với não trí tuệ nhân tạo, anh ta như tìm được tri kỷ, vô cùng hào hứng trả lời: “Ừ, có thể nói thế này: Nhìn vào thì thấy não trí tuệ nhân tạo vô cùng giống não của con người, nhưng mà, nó luôn có một đặc trưng.”

“Là gì?”

“Mục tiêu.”

“Hả?”

“Bất cứ bộ não trí tuệ nhân tạo nào cũng sẽ được thiết lập mục tiêu, hoặc có thể nói là nhiệm vụ. Ví dụ như người máy quét rác thì có mục tiêu quét rác, người máy gia đình có mục tiêu làm việc nhà, người máy mô phỏng chân thực cao cấp thì hướng đến việc làm bạn và lấy lòng con người. Bộ não trí tuệ nhân tạo ở cấp bậc cao hơn nhiều, nhưng nó vẫn có mục tiêu của riêng mình.”

“Rồi rồi, tôi hiểu rồi, cảm ơn anh.”

Hà Điền Điền đập máy, hỏi Hàm Quang: “Hàm Quang, anh có mục tiêu không?”

“Có”

“Là gì?”

“Cải tạo món đồ chơi này.”

“Ý tôi không phải vậy.” Hà Điền Điền gãi đầu, đổi một cách nói khác: “Ý của tôi là... Hàm Quang, tại sao anh lại muốn tồn tại?”

“Vì tự do.”

.... Cái quái quỷ gì vậy?

Hà Điền Điền cảm thấy nhất định là mình nghĩ quá nhiều rồi, đến viện nghiên cứu còn không phát minh được thì sao có thể xuất hiện trong nhà cô. Hơn nữa tên người máy này lại còn “vì tự do mà tồn tại”?

Tự do con mẹ nó ấy! Bộ não trí tuệ nhân tạo sao có thể lấy tự do làm mục tiêu?

Xuất hiện thêm một lý do vô cùng thuyết phục, cô quyết định dùng cái nhìn bảo thủ đối với lai lịch của Hàm Quang: Tên này thành tinh rồi !!!

Hàm Quang đang thưởng thức người máy đã được cải tạo xong, món đồ chơi kia không còn ca hát và khiêu vũ nữa, mà nhanh chân nhanh tay leo lên vai anh, ngồi xuống.

Dáng ngồi y hệt Hàm Quang.

Hai người máy một lớn một nhỏ đều bắt chéo chân mà ngồi, nhàn nhã khoanh tay cùng ngẩng đầu nhìn Hà Điền Điền.

Cả người anh tựa vào sofa, vô cùng lười biếng, khuôn mặt trầm tĩnh. Ánh mắt anh vừa dịu dàng lại sáng ngời, giờ phút này đang bình tĩnh nhìn cô.

Hà Điền Điền vô cùng hối hận khi tạo ra anh quá đẹp đẽ và chân thật. Lúc

anh nghiêm túc nhìn thẳng vào mình, chỉ trong nháy mắt, bạn có thể quên hết mọi chuyện xung quanh, hoặc bạn sẽ bằng lòng vì anh làm mọi việc.

Trên mặt anh đột nhiên nở nụ cười rạng rỡ, tựa như gió xuân mát mẻ.

“Đồ mê trai.” Anh thấp giọng nói.

Mặt Hà Điền Điền đỏ bừng, nhỏ giọng trả lời: “Anh đừng đắc ý. Tuy anh vừa tự kỷ lại não tàn, nhưng bộ dạng thành tinh của anh vẫn rất giống con người, tôi có thể tuyên bố với bên ngoài anh là bộ não trí tuệ nhân tạo, sau đó mang anh đi đấu giá. Nói không chừng có kẻ xem tiền như rác lại tin là thật, đến lúc đó tôi sẽ phát tài!!”

Hàm Quang: “Cô không chỉ phát tài đâu, còn bị diệt khẩu nữa.”

Hà Điền Điền: QAQ

...

Thứ hai Hà Điền không đi làm, cũng không rút thăm trúng thưởng, sáng sớm liền dẫn theo Hàm Quang về nhà bố mẹ, hôm nay cả ba bữa đều ăn ở nhà bố mẹ.

Hàm Quang mang em trai của mình theo, đó chính là người máy vừa được cải tạo.

Tối hôm qua Hàm Quang còn đặt cho nó cái tên khá ngắn nhưng đầy ý nghĩa: Trứng.

Hà Điền cảm thấy cái tên này khiến người ta không dám nhìn thẳng. Đặc biệt là sáng hôm nay, cô suýt giẫm lên nó, Hàm Quang nói với cô: “Cô đừng chạm vào Trứng của tôi.”

Hà Điền Điền vô cùng xấu hổ, nói: “Anh có thể đổi tên cho nó không?”

“Nếu tôi không đổi thì sao?”

Hà Điền Điền vô cảm: “Anh sẽ bị xăng thiêu chết.”

Hà Điền Điền cảm thấy bản thân càng ngày càng độc ác, hu hu hu, tất cả đều do Hàm Quang ép cô!

Hàm Quang chuyển nhượng quyền đặt tên cho người máy nhỏ sang Hà Điền Điền, Hà Điền Điền gọi nó là “Đậu Hà Lan”. Tuy rằng cái tên này khá tầm thường, nhưng vẫn dễ nghe hơn “Trứng”... -_-#

Chương 16

Editor: Liêu

Beta: Mạc Y Phi

Lúc mẹ Hà nhìn thấy con gái đứng ngoài cửa thì rất bất ngờ: “Điền Điền, sao con về sớm thế? Đừng nói không có tiền ăn cơm nhé?”

“Hơ hơ, hơ hơ hơ...” Hà Điền Điền chỉ biết cười ngây ngô, sau khi vào nhà liền kéo Hàm Quang ra: “Mẹ, mẹ nhìn đi. Đây là người máy con mới mua, Hàm Quang.”

Trước khi ra khỏi nhà Hà Điền Điền luôn mồm dặn Hàm Quang không được làm trò trước mặt bố mẹ cô. Chắc Hàm Quang cũng nghe lọt tai, lúc này mới nhẹ nhàng bước lên trước, cúi người chào mẹ Hà, vô cùng lễ phép.

Hà Điền Điền rất vừa lòng.

Cô vừa lòng chưa được một giây, ngay sau đó đã nghe thấy Hàm Quang nói với mẹ mình: “Chào mẹ.”

Hà Điền Điền cảm thấy da đầu tê dại: “Ai là mẹ anh?”

Hàm Quang nghiêng đầu nhìn cô: “Vậy phải gọi là gì?”

Hà Điền Điền hồi hận, cô chưa dạy cho Hàm Quang.

Mẹ Hà lại rất vui vẻ: “Con nhìn con kìa, tự nhiên đi so đo với người máy làm gì. Con người nuôi thú cưng đều yêu thương như con ruột của mình, nuôi một người máy, nó gọi là mẹ thì có sai đâu? Hàm Quang, sau này con cứ gọi mẹ là mẹ, không cần phải sửa.”

Hà Điền Điền dờ khóc dờ cười, cãi lại: “Cho dù như vậy thì cũng là anh ta gọi con một tiếng mẹ, còn gọi mẹ là bà ngoại.”

“Ồ, con có đứa con lớn thế này không? Con thử bảo nó gọi một tiếng xem?”

Hà Điền Điền nhìn về phía Hàm Quang, phát hiện Hàm Quang cũng đang nhìn cô. Hai người đứng sát nhau, anh cup mắt: “Tôi gọi cô một tiếng mẹ, cô dám nhận không?”

Ánh mắt tĩnh lặng, giọng điệu trầm thấp, câu hỏi nghi vấn mạnh mẽ. Hà Điền Điền biết anh đang uy hiếp cô.

Cô ngoảnh mặt đi không nhìn anh, mẹ nó, tôi không dám được chưa?

Mẹ Hà gọi chồng: “Lão Hà, mau ra đây mà xem, Hàm Quang giống hệt như con người!”

Sau đó hai ông bà vây quanh Hàm Quang cẩn thận đánh giá, tám tác kêu lạ, còn sai bảo Hàm Quang làm nọ làm kia.

Hàm Quang rất phối hợp, cuối cùng cũng có phần giống người máy bình thường.

Hà Điền Điền múc bát cháo, chậm rãi ăn, sau đó hỏi: “Mẹ ơi, anh họ tìm được việc chưa ạ?”

“Chưa đâu. Gần đây hình như nó bán hàng ở vỉa hè, bán sách lậu, bán đồ chơi, cả ngày trốn trong phố.”

“Kiếm được tiền không mẹ?”

“Lúc được lúc không, dù sao còn có chút việc mà làm, chứ cứ ở nhà mãi cũng có vấn đề về tâm lý mất.”

“Thà đến phòng tập thể thao làm còn hơn.”

“Cô con và dựng con cũng có ý như vậy, nhưng mà nó không muốn, cứ kêu mệt.”

Phòng tập thể thao mà Điền Điền nói là kiểu này: Nhà nước muốn thúc đẩy toàn dân tập thể dục nên mở rất nhiều phòng tập thể thao miễn phí. Trên mỗi thiết bị đều lắp bảng tính năng lượng và bảng tích điểm, người tập thể thao tiêu tốn năng lượng rồi đổi thành điểm, số điểm đạt đến một số nhất định là có thể đến cửa hàng miễn phí trong thành phố đổi thành vật phẩm, đồ ăn, đồ chơi, muốn cái gì có cái đó.

Cái này cũng coi như một cách kiếm tiền khác.

Mẹ Hà thuận miệng nói chuyện tình hình của họ hàng dạo gần đây, bà kéo tay Hàm Quang, thân thiết nói: “Nếu đây là người thật thì tốt biết mấy, có thể làm rảnh nhà mình.”

Bát cháo của Hà Điền Điền suýt nữa rơi xuống nền nhà.

...

Buổi chiều, Triệu Diệu Vũ Trụ đến.

Anh ta đeo một cái balo màu đen to trên lưng, balo căng phồng gồ lên như ngọn núi, có thể thấy bên trong chứa không ít đồ.

Vóc dáng Triệu Diệu Vũ Trụ cao to, thật ra lớn lên cũng không tệ, chỉ là quá lười, bình thường không chăm chút bản thân nên nhìn qua có vẻ hơi lồi thối. Khi anh ta vừa bước vào cửa thì ném balo mạnh xuống nền, phát ra tiếng “rầm” vang dội.

Hà Điền Điền hỏi: “Anh họ, anh mang cả gia tài đến đây à?”

Triệu Diệu Vũ Trụ ngẩng đầu nhìn cô, cười nói: “Em họ về rồi à? Lúc này anh đi lấy hàng, tiện đường nên không về nhà nữa. À, cái này cho em, còn cái này cho cậu mợ.” Vừa nói vừa lấy đồ ra.

Bố Hà và mẹ Hà kéo anh ta ngồi xuống uống nước.

Anh ta đi đến ngồi gần Hà Điền Điền, cười nói: “Đề cháu kể cho mọi người nghe, mấy hôm trước cháu gặp một kẻ thiếu năng trí tuệ, một quả trứng bình thường giá 200 đồng cháu bán cho cậu ta hơn hai nghìn, cậu ta không nói một lời lấy tiền ra trả, ha ha ha ha... Ồ?” Đột nhiên anh ta nhìn thấy Hàm Quang đi từ trong bếp ra.

Tay Hàm Quang cầm dao phay, khuôn mặt bình tĩnh nhìn anh ta.

Triệu Diệu Vũ Trụ hoảng sợ: “Sao sao sao lại thế này? Sao cậu ta lại ở đây?”

Hà Điền Điền nhìn anh ta: “Anh họ, kẻ thiếu năng anh nói không phải người này đây chứ? Anh lừa hơn hai nghìn của anh ấy?”

Mẹ Hà trấn an anh ta: “Điền Điền đừng nói bậy. Vũ Trụ, cháu đừng sợ. Hàm Quang chỉ là người máy thôi, chắc cháu nhận nhầm người rồi. Hàm Quang, quay vào rửa rau đi.”

Hàm Quang nghe lời quay về phòng bếp.

Mẹ Hà: “Cháu xem, nó rất nghe lời.”

Triệu Diệu Vũ Trụ kinh hoàng vỗ ngực rồi vội phản đối: “Sao cháu thấy cậu ta chẳng giống người máy tí nào cả?”

“Triệu Diệu Vũ Trụ!” Hà Điền Điền kéo tay anh ta: “Trả tiền đây! Anh lừa hết tiền em rồi, hại em suýt nữa chết đói.”

Triệu Diệu Vũ Trụ chơi xấu: “Hàng đã bán, hôm nay vừa hết hạn đổi trả, không thể trả hàng nữa!”

“Trả tiền trả tiền trả tiền! Không trả em nói Hàm Quang chém chết anh!”

“Được được được.... Em đưa trứng đây, anh trả lại tiền cho em... Em họ đừng hung dữ như vậy, chẳng đáng yêu chút nào cả.”

Hà Điền Điền chạy vào bếp lục túi quần Hàm Quang, vừa chạm vào Đậu Hà Lan thì Hàm Quang đè tay cô lại, thấp giọng nói: “Đừng trả.”

“Hả?”

“Mãi mới cải tạo được đấy.”

Được rồi...

Hà Điền Điền hậm hực trở lại phòng khách nói với Triệu Diệu Vũ Trụ: “Thôi, em là người rộng lượng.”

Triệu Diệu Vũ Trụ hỏi: “Em họ, đó là người máy em mới mua à?”

“Đúng vậy.”

“Phí cả 430 vạn.”

“Anh họ, đừng nhắc đến tiền thì chúng ta vẫn là anh em tốt.”

Không biết Triệu Diệu Vũ Trụ nghĩ tới chuyện gì, lắc đầu nói: “Thế giới này sớm muộn gì cũng bị người máy tàn phá.”

Thân là một người làm nghề bán người máy, Hà Điền Điền không cho đó là đúng: “Làm sao thế được, thế giới của loài người chỉ có thể do chính loài người tàn phá.”

“Anh nói thật, em thử nghĩ mà xem.” Triệu Diệu Vũ Trụ nói tới đây thì dừng một chút, giống như người thuyết trình cố ý thu hút sự chú ý của người nghe: “Từ khi có trí tuệ nhân tạo, tỉ lệ thất nghiệp ngày càng nhiều, số người kết hôn và sinh đẻ cũng ít đi. Mọi người nói có phải không?”

Bố Hà lắc đầu: “Vấn đề thất nghiệp cháu nói cậu không đồng ý. Trước kia con người cần công việc là vì không có việc làm thì không có cơm ăn. Bây giờ con người không làm việc cũng có tiền, mỗi tháng vẫn được nhận đủ tiền để tiêu dùng, chẳng lẽ đây không phải một kiểu tiến bộ? Thất nghiệp của đầu thế kỉ và giữa thế kỉ không giống nhau, không thể đặt trên một bàn cân được.”

Vốn dĩ Hà Điền Điền cũng muốn phản bác anh ta, nghe bố mình nói thế, cô vội vàng gật đầu phụ họa: “Đúng rồi! Chính là như vậy.”

Triệu Diệu Vũ Trụ không đồng ý: “Là người máy cướp công việc, bạn bè, bạn đời của chúng ta. Người máy ăn mòn cuộc sống của chúng ta, khiến con người ngày càng lười biếng, cả tinh thần và thể xác đều trở nên yếu đuối, đó là sự thật.”

Mẹ Hà kì quái đánh giá anh ta: “Vũ Trụ, mấy câu này cháu nghe được ở đâu thế?”

“Từ một nhà diễn thuyết tên Lý Tự Phàm. Cậu mợ, cả em họ nữa, cháu đề nghị mọi người nên đến nghe bài diễn thuyết của anh ta, bây giờ con người đang gặp nguy cơ khủng khiếp chưa từng có mang tên trí tuệ nhân tạo, cháu thấy rằng loài người đã tiến gần đến ngã tư vận mệnh, chính phủ mà còn làm ngơ tiếp tục sản xuất người máy, kiểu gì cũng có ngày...”

“Được rồi, toàn chuyện cũ rích, nghe nhiều đến nổi bội thực rồi.” Hà Điền Điền cắt ngang.

Bài giảng của Triệu Diệu Vũ Trụ bị ngắt giữa chừng, anh ta tức giận đến mức trợn trừng mắt.

...

Cơm chiều hôm nay là sủi cảo, Hàm Quang gói ba loại nhân, loại nào cũng ngon miệng, mẹ Hà ăn đến mức khen không dứt miệng. Sau khi cơm nước xong, Hàm Quang thu dọn bát đĩa bỏ vào máy rửa bát, sau đó lại lấy khăn lau chùi lại nhà bếp.

Triệu Diệu Vũ Trạ vào bếp đổ nước, nhìn thấy người máy đang lau kệ. Nghĩ lại lúc này cậu mợ luôn mồm khen ngợi tên này, Triệu Diệu Vũ Trạ hơi bực mình.

“Tránh ra hộ cái.” Giọng nói của anh ta rất cứng rắn.

Hàm Quang hơi cúi người, Triệu Diệu Vũ Trạ nhìn thấy quả trứng đồ chơi ngời xôm trên vai anh.

Không biết có phải do ảo giác hay không, Triệu Diệu Vũ Trạ cảm thấy quả trứng này không giống lúc anh ta mới bán đi lắm. Anh ta hơi tò mò, với tay muốn lấy món đồ chơi đó lại xem, nào biết Hàm Quang tự nhiên lùi về sau khiến anh ta chỉ bắt được không khí.

Triệu Diệu Vũ Trạ tức giận đá Hàm Quang một cái: “Trốn gì mà trốn.”

Phòng bếp nhỏ, Hàm Quang muốn tránh cũng không tránh được, nên trúng một đá của anh ta.

Sau khi đá Hàm Quang, trong lòng Triệu Diệu Vũ Trạ dâng lên khoái cảm kì lạ, dường như anh ta không thể khống chế bản thân, tiến lên đá thêm mấy đá, sau đó đưa tay kéo quả trứng đồ chơi xuống.

Anh ta cúi đầu bẻ tứ chi quả trứng ra, cảm thấy rất kì quái: “Sao lại thế này, khớp xương có vẻ linh hoạt hơn.”

“Anh làm gì đấy?” Ngoài cửa đột nhiên có tiếng hét.

Triệu Diệu Vũ Trạ ngẩng đầu, nhìn thấy Hà Điền Điền chống nạnh đứng ngoài cửa bếp đang nổi giận đùng đùng nhìn anh ta.

“Đùa chút thôi mà.” Anh ta đáp.

Hà Điền Điền đã phát hiện dấu chân trên ống quần Hàm Quang, cô tức giận: “Đùa thì có thể đá người khác à? Hay là em cũng đá anh vài cái nhé?”

“Nhưng nó không phải người.”

“Mặc kệ anh ấy có phải người hay không, anh không được bắt nạt anh ấy!” Hà Điền Điền nói xong, một tay cướp Đậu Hà Lan về, một tay kéo Hàm Quang: “Đi thôi!”

Hàm Quang mấp máy miệng, Đậu Hà Lan lập tức biến về hình quả trứng, Hà Điền Điền thuận tay nhét vào túi Hàm Quang.

...

Buổi tối hai người ngồi tàu điện về nhà.

Tàu điện hai tầng, tầng hai là tầng trống, gió đêm thổi vù vù, xe lướt nhanh đi, bỏ lại đèn đường rực rỡ sau lưng.

Hà Điền Điền ngẩng đầu nhìn vài ngôi sao toả ánh sáng nhàn nhạt trên bầu trời, tâm trạng không tồi: “Ngày mai được phát lương rồi.”

“Hà Điền Điền.” Hàm Quang bỗng nhiên gọi cô.

“Hả?”

“Cảm ơn cô.”

Hà Điền Điền vui vẻ: “Ôi ôi, cuối cùng anh cũng nói được tiếng người rồi.”

Hàm Quang nắm tay cô, kéo đến gần mình. Sau đó anh nhắm mắt cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay cô.

Hà Điền Điền nhìn hai mắt anh đang nhắm lại, dưới đèn đường đêm bỗng trở nên cực kỳ dịu dàng, trong khoảnh khắc đó cô suýt nữa quên Hàm Quang là người máy.

Hà Điền Điền hơi mất tự nhiên, cô rút tay về: “Đừng buồn nôn như vậy.”

Hàm Quang nghiêng đầu đánh giá cô: “Xấu hổ à?”

“Không phải!”

“Lúc cô hôn tôi, tôi có ngại đâu.”

“Anh câm miệng...” Hà Điền Điền bắt đầu dĩ, nhanh chóng lảng sang đề tài khác: “Đậu Hà Lan đâu? Thả nó ra chơi với anh đi.”

“Nó không ở đây.”

“Không thể nào, chính tay tôi bỏ nó vào túi anh mà.”

“Ừ, sau đó tôi lại thả nó vào balo của anh họ cô.”

“Để làm gì?”

Anh không trả lời nguyên nhân mà chỉ nói tiếp: “Ngày mai nó sẽ tự về.”

Tuy rằng không đoán được Hàm Quang muốn làm trò gì, nhưng mà Hà Điền Điền đột nhiên thấy thông cảm với anh họ...

Chương 17

Editor: Liêu

Beta: Mạc Y Phi

#Trang web Củ Cải Trắng - Thiên đường của Robot#

[Topic hôm nay]: Người tên Lý Tự Phàm này có tật phải không? Có vẻ giống tà giáo.

Chủ topic [Hàm Tiểu Vưu]: Người tên Lý Tự Phàm này có tật phải không? Có vẻ giống tà giáo.

[Video]

[Người Tốt Bụng]: Đề tôi phổ cập khoa học cho các đồng chí một chút: Người này tên Lý Tự Phàm, là giáo sư của đại học X, trước kia nghiên cứu xã hội học, hướng nghiên cứu là ảnh hưởng của trí tuệ nhân tạo đối với loài người. Về sau tự nhiên lại trở thành người theo chủ nghĩa phản đối trí tuệ nhân tạo (Cũng có người gọi là chủ nghĩa bảo thủ). Luận điểm của anh ta kiểu như là “Trí tuệ nhân tạo phá hủy sinh thái xã hội của loài người, hơn nữa còn tạo thành nguy cơ uy hiếp đến sự tồn vong của loài người blah blah...” Tuy rằng đều là chuyện cũ mèm nhưng cực kì gây kích động.

[Đường Tăng cười Trư Bát Giới]: trả lời [Người Tốt Bụng]: Từ học giả nghiên cứu trí tuệ nhân tạo biến thành người diễn thuyết phản đối trí tuệ nhân tạo? Cái này cũng hay thật đấy! (☺~~☺)

[Eating không phải con khỉ, mau gọi cứu binh]: Đây là một thời đại ngập tràn kì tích. (Mỉm cười)

[Bước Đi Yêu Diệu_Goldie]: Giáo sư Lý đó cũng thật trâu bò, trước tiên ném hết trí tuệ nhân tạo trong nhà đi rồi nói tiếp nhé. Xin chú ý, trên lý thuyết thì nồi cơm điện cũng là trí tuệ nhân tạo, cũng đừng dùng di động nữa, mỗi lần bạn bè muốn hỏi thăm nhau thì viết thư đi!!

[Này - Chuyển Phát Nhanh Đến Rồi]: Tôi thấy người này cũng chỉ vì nổi tiếng thôi. Nếu muốn nổi tiếng thì chỉ có thể ném mặt mũi đi.

[1114 Bị Cường Chế]: Lâu trên xem video chưa vậy? Tôi cảm thấy những lời anh ta nói cũng khá có lý, trí tuệ nhân tạo thực sự khiến con người ta ngày càng lười biếng, không muốn phát triển, nhìn số cân nặng mà con người tăng lên mỗi năm mà xem. (Hình ảnh)

[Ninh Hi Hoi Lạnh] trả lời [1114 Bị Cường Chế]: Con người thời nguyên thủy vô cùng khổ cực, ngày săn thú mười mấy tiếng không được nghỉ ngơi, toàn mấy chàng trai cuồng dã bụng tám múi. Nếu mấy vị ghét bỏ xã hội trí tuệ nhân tạo thì sao không về thời nguyên thủy trải nghiệm một chút?

[Sâu Đại Nhân XYZ] trả lời [1114 Bị Cường Chế]: Thân mến, bạn chỉ nói đến số người mập tăng lên, sao không đề cập đến tuổi thọ trung bình một chút? Tuổi thọ của con người kéo dài, thể chất tiến bộ là điều không thể nghi ngờ.

[Trần Bánh Bao icon] trả lời [1114 Bị Cường Chế]: Khoa học kỹ thuật phát triển là vì giải phóng loài người, cho con người ta quyền tự do lựa chọn. Sau khi giải phóng, con người không chịu rèn luyện thân thể, tăng cường thể chất, cái này cũng đổ lỗi lên đầu khoa học kỹ thuật được á?

[Bạch Kinh]: Mọi người cãi nhau làm gì? Trọng tâm bài diễn thuyết của giáo sư Lý không phải kết quả cuối cùng à? Nếu trí tuệ nhân tạo còn tiếp tục phát triển, sớm muộn cũng có một ngày vượt qua cả loài người, đến lúc đó con người không phải chủ nhân của trí tuệ nhân tạo nữa đâu, mà là nô lệ của bọn chúng!!!

[Bạch Trà Thanh Hoan Mộng] trả lời [Bạch Kinh]: A đến rồi! Nhường một chút, nhường một chút nào! Chào hàng học thuyết trí tuệ nhân tạo gây uy hiếp, cửa hiệu lâu đời trăm năm, không hay không lấy tiền...

[RMand Tiểu Mãn] trả lời [Bạch Trà Thanh Hoan Mộng]: Há há há há bạn có tài vậy á? Lại còn cửa hiệu lâu đời trăm năm.

[Dương Hương phu nhân] trả lời [RMand Tiểu Mãn]: Trên lý thuyết thì vị Thanh Hoan Mộng này không sai, vì sự thật là học thuyết trí tuệ nhân tạo có thể gây uy hiếp đã có hơn trăm năm lịch sử.

[Lều đưa Đại Hùng] trả lời [Bạch Kinh]: Cũng đừng coi trọng loài người quá, mẹ nó, bộ não trí tuệ nhân tạo cũng không tạo ra được, còn muốn tự tạo cho mình một thượng đế? Đừng ảo tưởng bản thân mình bị hại nữa, nghiêm trọng quá rồi.

[Ốc Sên Bò Chậm]: Lầu bị cưỡng chế phía trên và Bạch Kinh mau tỉnh táo lại đi! Mắng chửi người máy trên diễn đàn người máy, muốn tìm chết đây à?

[Dawn] trả lời [Ốc Sên Bò Chậm]: Huynh đài nói có lý. Người máy thì sao chứ, những người thường xuyên tiếp xúc với người máy như chúng ta đều không thể tin. Chỉ có những người cả đời chưa chạm vào người máy mới có quyền lên tiếng.

....

Hà Điền Điền ngủ một giấc đến tận khi mặt trời đã lên cao tít, cô chưa muốn rời giường nên nằm lên mạng. Vừa mở trang web Củ Cải Trắng ra liền thấy được topic này được đẩy lên đầu trang.

Lý Tự Phàm, nghe quen quá. À! Là thần tượng của anh họ Vũ Trụ.

Hà Điền Điền vẫn chưa tỉnh hẳn, nghĩ đến anh họ, cô có cảm giác sắp có chuyện gì đó xảy ra...

Cô nhàm chán nghịch điện thoại thì thấy nửa tiếng trước Triệu Diệu Vũ Trụ cập nhật trạng thái mới: *“Đồ ngu ngốc đáng chém ngàn đao!!!! Ông đây đã báo cảnh sát rồi, chờ mà ngồi tù đi! @%*[\$]&#”*

Mấy kí tự lộn xộn sau cùng kia chắc là mấy lời nói thô tục anh ta viết ra, bị hệ thống tự động dịch thành ngôn ngữ sao hoả.

Hà Điền Điền hơi tò mò, cô bình luận trong trạng thái đó.

Hà Điền Điền: *“Anh họ, sao thế ạ?”*

Triệu Diệu Vũ Trụ: *“Mẹ nó chứ, không biết thằng ngu nào thừa lúc anh ra ngoài ăn cơm, lén đột nhập vào nhà huỷ hết đóng hàng anh vừa nhập về hôm qua.”*

Hà Điền Điền: *“Huỷ, huỷ á? Ý anh là sao?”*

Triệu Diệu Vũ Trụ: *“Thì là huỷ giấy niêm phong đó! Hàng hoá bị huỷ giấy niêm phong rồi thì không thể bán nữa. Anh đi ăn về thấy bọn nó mở cả đội khiêu vũ! Đưa dẫn đầu còn giơ ngón giữa với anh! Mẹ nó chứ!!!”*

Hà Điền Điền: ...

Trong đầu cô bỗng loé sáng, cuối cùng cũng tỉnh táo.

Cô bật dậy, xoay người nhảy xuống giường, chạy ra khỏi phòng ngủ gọi to: *“Hàm Quang! Hàm Quang!!”*

Hàm Quang đang nấu sủi cảo trong bếp. Sủi cảo có được do ngày hôm qua mang từ nhà mẹ Hà Điền Điền về. Hàm Quang nhẹ nhàng thả sủi cảo vào nồi, dùng thìa gỗ tự chế khuấy, chỉ một lát sau sủi cảo trong nồi đã bắt đầu phình lên, giống mấy con ngỗng béo nhỏ.

Hà Điền Điền chạy vào bếp tìm Hàm Quang, Hàm Quang ngẩng đầu lên từ làn khói nóng hôi hôi, khuôn mặt anh ửng sau hơi nước, vẻ đẹp mờ ảo không nói nên lời.

Hàm Quang liếc Hà Điền Điền một cái, sau đó dùng giọng điệu tán thưởng mà nói: *“Ăn hết rồi lấy, một lần mà lấy nhiều thế này. Hà Điền Điền, cô đúng là có công phu sư tử ngoạn.”*

“Anh cầm miếng cho tôi”. Hà Điền Điền không có sức cãi cọ với anh, cô hỏi: *“Đồ chơi của anh họ bị huỷ hết rồi, có phải anh làm không?”*

“Không phải.”

“Ồ...” Hà Điền Điền thả lỏng, nhẹ nhàng thở phào, vứt bỏ cảm giác tội lỗi vừa dâng lên lúc nãy.

“Do Đậu Hà Lan làm.”

Hà Điền Điền: “...” Khác nhau chỗ nào chứ?

Hàm Quang cúi đầu khuấy sủi cảo trong nồi, không nhanh không chậm nói: “Hà Điền Điền, có vẻ cô còn chưa đủ hiểu tôi, tôi là kiểu người máy có thù tất báo.”

“Tôi... con mẹ nó, quá hiểu ấy chứ...” Cô đỡ trán, bất đắc dĩ lên tiếng: “Nhưng anh làm thế là phạm pháp, lỡ bị cảnh sát bắt được...”

Anh khinh thường nhếch mép, ngắt lời cô: “Sao tôi có thể bị loài người ngu xuẩn bắt được?”

“Này, kiêu ngạo quá rồi...”

Sủi cảo chín, Hàm Quang mang ngỗng trắng béo bỏ lên mâm rồi đặt lên bàn cơm, sau đó lấy bát đũa và gia vị. Cuối cùng, anh vỗ nhẹ lên đầu chó của Hà Điền Điền: “Đi rửa tay đi.”

Hà Điền Điền nhìn sủi cảo trên bàn, không nói gì.

Nhưng cô vẫn hơi lo lắng, vừa ăn vừa nói với Hàm Quang: “Lần này coi như xong, dù sao cũng là anh họ tôi bắt nạt anh trước. Nhưng mà sau này dù anh làm chuyện gì cũng có thể nói trước với tôi một lời được không? Để tôi chuẩn bị tâm lý, lỡ mà anh bị bắt thì tôi sẽ bị dính líu.”

Hàm Quang lạnh nhạt gật đầu: “Ừ.”

Hà Điền Điền nghi ngờ anh chỉ qua loa với cô.

Lúc ăn cơm, Đậu Hà Lan trở về. Sau khi Đậu Hà Lan làm xong chuyện xấu thì chạy trốn bằng ống thông gió, rồi tự ngồi xe buýt về. Cũng may nó rất nhỏ, không bị ai để ý.

Trong lòng Hà Điền Điền vẫn luôn có một nghi vấn: “Hàm Quang, sao anh lại mua Đậu Hà Lan? Còn muốn cải tạo nó?”

“Vì nhàm chán.”

“Người máy cũng sẽ nhàm chán?”

“Ừ.”

“Nếu chán sao anh không ngủ đông?”

“Vì không muốn ngủ đông nên mới chán.”

Hà Điền Điền cảm thấy mình không thể lý giải nổi thể giới của người máy. Mỗi ngày này, cô hay nghe thấy Hàm Quang nhiều lần nói “Muốn” và “Không muốn” để biểu đạt suy nghĩ của mình. Trước đây cô chưa từng thấy.

Đại khái đến giờ cơm trưa, Hà Điền Điền nhận được tin nhắn từ ngân hàng: cô được phát lương rồi!!!

Cô vô cùng vui vẻ ra ngoài mua sắm, còn mua áo khoác cho Hàm Quang. Sau đó khoảng thời gian kiêu ngạo của cô cũng không kéo dài được lâu, bởi vì tin nhắn trừ tiền của ngân hàng cũng nhanh chóng báo đến.

Tiền lương tổng cộng 2 vạn, bị trừ mất một vạn tư. Đau lòng chảy thành sông / (T o T) / ~

....

Hà Điền Điền trở về công ty thì nhận được một tin tốt.

Cái tên Lý Tự Phàm này bất mãn với chính sách đẩy mạnh phát triển trí tuệ nhân tạo nên phát biểu diễn thuyết khắp nơi, thành công kích động một số người biểu tình. Sau đó, theo tin tức đáng tin cậy, gần đây có một đám người thất nghiệp cũng tham gia vào hoạt động biểu tình.

Nhiều người tụ tập một chỗ với nhau như vậy, lỡ mà làm chuyện gì khác lạ thì rất khó không chế.

Với tư cách là công ty sản xuất người máy, Người Máy Quả Cam có khả năng bị đề ý. Tổng công ty suy xét đến an toàn của nhân viên nên quyết định tổ chức du lịch tập thể cho nhân viên vào ngày mà đám người kia biểu tình.

Hà Điền Điền: (☉_☉)

Vì nhân viên rất đông người, còn phân tán ở các thành phố khác nhau, công ty không thể tổ chức ở một địa điểm, vì thế tất cả nhân viên chia làm nhiều tổ, cùng một ngày tiến hành buổi đi du lịch quy mô lớn.

Cửa hàng của Hà Điền Điền, bộ phận nghiên cứu phát minh ở tổng công ty và bộ phận phục vụ khách hàng cùng một tổ!!

Hà Điền Điền: (☉v☉)!

Chương 18

Editor: Liêu

Beta: Mạc Y Phi

Vì để chuẩn bị cho chuyến đi du lịch sắp tới nên sau giờ làm, Hà Điền Điền kéo chị Anh Đào đi mua sắm.

Chị Anh Đào đánh hơi được sự bất thường, cười xấu xa hỏi: “Điền Điền, sao tự nhiên tích cực làm đẹp cho bản thân thế, em có âm mưu gì phải không?”

“Không phải, ra ngoài chơi thôi mà, đổi tâm trạng chút... Hơn nữa mới được phát lương mà chị.” Về phần chuyện trong cùng một ngày được nhận lương rồi lại bị trừ bớt... Cô không muốn dành thời gian nghĩ đến những thứ không vui này nữa. =.=

Chị Anh Đào lẩm bẩm: “Chắc chắn không phải đồng nghiệp trong cửa hàng, nếu mà như em nói thì trước kia em cũng đã tút tát kĩ càng rồi... Bộ phận phục vụ khách hàng toàn là con gái, như vậy chân tướng chỉ có một: chính là bộ phận nghiên cứu phát minh!” Cô nàng bưng tỉnh, dùng ngón tay chỉ chỉ Hà Điền Điền: “Chị đã nói mà, lần trước em nhìn thấy lão đại của bộ phận nghiên cứu phát minh thì hai mắt đều phát sáng, có phải em đã thương thầm trộm nhớ anh ta rồi không?”

Hà Điền Điền bắt đắc dĩ đỡ trán: “Chị Anh Đào, cái gì chị cũng biết, bảo sao không dễ có bạn bè.”

“Được rồi, cái gì chị cũng không biết. Chúng ta mau đi mua quần áo nào, vừa hay chị cũng muốn mua một bộ.”

“Hả? Chị Anh Đào cũng thích ai đó à?”

“Hi hi, chị thích em mà, chữ “nằm trên” được dùng hết sức chính xác và vi diệu.”

Hà Điền Điền: ...

Trục giác nói cho cô biết không nên hỏi tiếp.

Hà Điền Điền không phải kiểu gái xinh thu hút mọi ánh nhìn, chị Anh Đào đề nghị cô đổi sang style đáng yêu ngọt ngào, phong cách này khá hợp với cô, suy cho cùng cũng vì cô lùn. =.=

Cuối cùng cô cũng chọn được một bộ váy màu trắng, thiết kế đơn giản, có vẻ ngắn mà lại không ngắn, dưới góc váy có vài đường nét hình con bướm trắng, vô cùng ngắn gọn. Phối hợp cùng với đôi giày cao gót mũi trắng, trên quai giày có một cái nơ con bướm màu hồng nhạt nho nhỏ; mái tóc mềm mại xõa xuống tự nhiên, rồi cắt lại tóc mái theo kiểu kinh điển, sau đó dùng cái kẹp tóc của chị Anh Đào.

“Điền Điền, em trang điểm thế này thật sự dễ thương chết mất!! Quả thực chính là sát thủ của nam thẳng.” Đối với hình tượng mới này của cô, chị Anh Đào không ngừng khen ngợi.

Hà Điền Điền xoay người trước gương lớn hai vòng, tự mình cũng cảm thấy không tệ lắm, chỉ là cô lại thấy hơi lo lắng: “Anh ấy sẽ thích phong cách này ư?”

“Chị không biết khẩu vị của Tạ Trúc Tâm như thế nào, cũng chưa bao giờ nghe bất quái về anh ta với người phụ nữ nào, anh ta chưa bao giờ mua người máy... Tóm lại chúng ta chưa nắm được gì cả. Nhưng mà em cứ giữ vững style mà hầu hết đàn ông đều thích thế này là ổn rồi, ít nhất theo lý thuyết mà nói thì cũng xem như thắng ở vạch xuất phát.”

Nói như vậy hình như cũng đúng?

Hà Điền Điền yên tâm hơn chút.

Chỉ là sau lần mua sắm này, có khả năng cô lại phải thắt lưng buộc bụng mà sống rồi... /(T o T)/~~

....

Chuyến du lịch tập thể lần này vốn là phúc lợi được công ty thưởng thêm, nhân viên có thể mang người nhà theo, nhưng chi phí tiêu dùng của người nhà thì phải tự mình chi trả. Ngoài ra, nếu nhân viên muốn mang theo người máy mà bọn họ mua ở công ty thì cũng được. Chi phí mà người máy tiêu tốn rất ít, công ty sẽ trả thay, hơn nữa bên bộ phận nghiên cứu phát minh còn mang theo đồ nghề, lỡ người máy có vấn đề gì thì có thể sửa chữa đơn giản.

Hà Điền Điền do dự không biết có nên mang Hàm Quang theo không. Lý trí nói với cô điều đó không cần thiết, nhưng chỉ cần cô tưởng tượng đến việc để Hàm Quang ở nhà một mình trong ít nhất hai ngày, không chừng anh sẽ lại gây chuyện... Cô lại có một cảm giác cực kì không an toàn, giống như cất một quả bom trong nhà vậy.

Cuối cùng cô quyết định phải đưa anh theo.

Hàm Quang còn khó chịu: “Tôi không muốn đi.”

“Không phải anh thấy chán à?”

“Tôi thấy chán không có nghĩa là tôi muốn đi chơi với đám loài người ngu xuẩn đó.”

“Hàm Quang!”

Hàm Quang ý thức được mình trong lúc vô tình đã lỡ “nói lời thật lòng” không hợp với nguyên tắc “chung sống hoà bình” của anh và Hà Điền Điền. Vì thế anh sửa lại lời: “Tôi không muốn chơi với con người.”

“Ồ, thế nên tôi không phải là người?”

“Một mình cô là đủ rồi.”

“Ha ha, có phải tôi nên cảm thấy vinh hạnh và tự hào không?”

“Đúng vậy.”

“...”

Hà Điền Điền cảm thấy tên này thật sự không thể nói lý, cô từ bỏ: “Mặc kệ anh. Dù sao anh ở nhà cũng không được gây rắc rối cho tôi, không được phạm tội trái với pháp luật, nếu không đến lúc tôi về sẽ dạy dỗ anh một trận!” Cô toàn nói mấy câu mang đầy hàm ý uy hiếp.

Hàm Quang gật đầu: “Cô yên tâm, bây giờ tôi có rất nhiều bạn.”

Nhắc tới chuyện này Hà Điền Điền lại đau đầu.

Đúng vậy, Hàm Quang nói không sai, anh thật sự có rất nhiều “bạn bè”. Nói đúng hơn, tiểu khu này ngày càng có nhiều người máy có “cảm tình” với Hàm Quang, Hàm Quang bí mật khống chế chúng nó, chúng nó liền nghe lời Hàm Quang.

Nói “bạn bè”, chi bằng nói “nô lệ” thì đúng hơn.

Cũng may Hàm Quang không làm chuyện gì quá khác người.

Hà Điền Điền dặn thêm một câu: “Không cho anh kết thêm bạn mới” rồi mặc kệ Hàm Quang, cô lấy quần áo đã giặt sạch sẽ và phơi trên ban công xuống, là lượt qua sau đó mới mặc vào rồi ngắm mình trước gương lớn.

Tà váy màu trắng nhẹ nhàng lay động, giống một lớp sương khói đang lượn lờ.

Hàm Quang nhìn cô trong gương, dường như đang suy nghĩ.

Một lát sau, bỗng nhiên anh hỏi: “Vì lần đi du lịch này mà cô cố ý mua váy mới?”

“Đúng vậy.”

“Không nghĩ thế mà cô chờ mong lần đi du lịch này với tôi đến vậy.”

“?????”

“Tôi quyết định đồng ý với cô.”

“Anh chờ đã....”

Anh tiến đến gần, đi ra phía sau, nhẹ nhàng đưa tay vỗ lên đầu chó của cô một cái, mỉm cười hỏi: “Có phải vui vẻ lắm không?”

Vẻ mặt cô cực kỳ vô cảm: “Vui cái ông nội nhà anh!!”

Hàm Quang vẫn cười: “Khẩu thị tâm phi.”

Ngoài miệng cô cười nhưng trong lòng thì không: “Ha ha.”

Tuy rằng quá trình hơi kì lạ, nhưng ít ra kết quả cũng tốt, cho nên Hà Điền Điền quyết định không so đo với anh.

.....

Khi nhóm người Hà Điền Điền phân đội nhỏ là lúc đã tiến vào công viên Thương Hà ở ngoại thành Thành phố C.

Ở đây phong cảnh tươi đẹp, động thực vật phong phú, chim chóc tụ tập, là kho báu của sinh thái tự nhiên. Bọn họ gần như bao hết cả làng du lịch.

Giữa trưa hôm đó họ đã vào được làng du lịch, bắt đầu phân chia phòng ngủ, sau khi sắp xếp lại hành lí thì cùng nhau ăn buffet.

Chị Anh Đào cảm thấy Hà Điền Điền cần không gian để chủ động quyền rũ Tạ Trúc Tâm, thế nên cô nàng tự động tách ra, đứng ở đằng xa xem náo nhiệt.

Hà Điền Điền cúi đến mức ngực dính vào lưng, nhưng lại không dám lấy nhiều... Lỡ nam thần nhìn thấy thì sao? =.=

Cô ngồi ở bàn bốn người, thong thả ăn từng miếng nhỏ, Hàm Quang ngồi đối diện cô uống nước.

Hàm Quang có thể uống nước. Điều này rất kỳ diệu, người máy của công ty Người Máy Quả Cam có một đặc điểm là có thể chuyển hoá dịch thể, khiến người máy có thể tự uống nước.

Đương nhiên tốt nhất là không cần thiết phải cho người máy uống chất hữu cơ, bởi vì uống nhiều tương đối phiền toái, hơn nữa còn tốn tiền.

Hôm nay Tạ Trúc Tâm ăn mặc vô cùng thoải mái. Áo phông Polo màu xanh nhạt, quần dài màu trắng, trên vai đeo balo, còn đeo một cái kính khác. Anh ta vốn chưa nhiều tuổi, ở công ty lại hay ăn mặc già dặn, bây giờ tới đây, từ đầu đến chân rực rỡ hẳn lên, sức sống tươi trẻ toả ra bốn phía, khá giống sinh viên vừa tốt nghiệp.

Bởi vì đẹp trai, tính tình lại tốt bụng, tuy rằng ít nói nhưng vẫn hấp dẫn vô số cô nàng mê trai.

Hà Điền Điền thấy mấy em gái ở bộ phận phục vụ khách hàng đang bàn tán về bóng lưng của Tạ Trúc Lâm, trên mặt thỉnh thoảng lại nở nụ cười dâm đãng.

Tạ Trúc Tâm lấy cơm xong, quay người lại nhìn thấy mấy cô nàng kia, bọn họ không hẹn mà cùng nở nụ cười xinh đẹp với anh ta: “Chào tổng thanh tra Tạ.”

“Chào mọi người.” Anh ta cũng lễ phép cười lại, gật đầu với các cô ấy.

Một cô gái ngồi bên cạnh nhẹ nhàng dọn dẹp lại chỗ thức ăn lộn xộn, chừa ra một chỗ ngồi trống, bước chân của Tạ Trúc Tâm lại không hề dừng lại, chỉ nói một câu “Mọi người ăn ngon miệng” rồi đi luôn.

Tạ Trúc Tâm không nhìn cô gái dọn đồ ăn lấy chỗ cho mình một lần nhưng Hà Điền Điền lại thấy. Cô nhìn thấy nét mặt cô gái ấy thoáng xấu hổ, sau đó lại im lặng để đồ ăn ra.

Haizz, tự nhiên hơi đau lòng cho cô ấy...

Quả nhiên là nam thần, không biết trong lúc vô tình đã gây thương nhớ cho bao nhiêu người.

Trong giây phút đó, Hà Điền Điền tự dặn lòng mình: Bình tĩnh bình bình, chỉ là có cảm tình thôi, không nhất định phải có kết quả, đúng không? Mọi cô gái trên thế giới đều mơ tưởng Tạ Trúc Tâm, mà người có thể đi đến cuối cùng với anh ta chỉ có một, sao có thể là mình được? Bình tâm lại nào...

Khi Tạ Trúc Tâm đi qua bàn của Hà Điền Điền, Hà Điền Điền vẫn đang cúi đầu dặn lòng “bình tĩnh”, phải bình tâm như thần linh luôn.

Anh ta vốn dĩ đã đi qua bàn cô, nhưng đột nhiên quay lại cúi đầu nhìn cô.

Ánh sáng trước mặt cô bỗng nhiên bị che mất, cô mơ màng ngẩng đầu, nhìn thấy anh ta đứng gần thì lập tức trợn trừng mắt: “Ồ?”

Tạ Trúc Tâm cũng bị cô dọa: “Xin lỗi, tôi làm cô sợ à?”

“Không không không... Tổng thanh tra Tạ... xin chào anh.”

Hàm Quang đang ngồi uống từng ngụm nước nhỏ, bộ dạng nhàn nhã giống một vị cán bộ kỳ cựu về hưu. Anh thấy Hà Điền Điền tự nhiên nói lắp thì nhìn cô với ánh mắt kỳ quái.

“Xin chào, Hà Điền Điền nhỉ?” Tạ Trúc Tâm hơi cúi đầu gọi tên cô.

“Đúng vậy, tôi, là tôi...” Đương nhiên Hà Điền Điền biết tại sao anh ta lại nhận ra cô, chuyện cũ nghĩ lại mà sợ...

Hà Điền Điền vốn tưởng rằng anh ta sẽ không khách khí mà quay đầu bỏ đi, lại không ngờ anh ta bỗng nhiên vươn tay phải ra với cô, trong mắt đầy ý cười.

Cô vừa mừng vừa lo, vội đứng dậy bắt tay với anh ta.

Bàn tay thon dài có lực, vô cùng ấm áp.

Cô cảm thấy trên mặt hơi nóng.

Tạ Trúc Tâm rút tay về, cười nói: “Nghe nói bắt tay với cô có thể gặp may.”

Hà Điền Điền dở khóc dở cười, thì ra đôi phương chỉ đối xử với cô như linh vật...

Cô mất tự nhiên thu tay về, cúi đầu thấp giọng hỏi: “Tổng thanh tra Tạ, anh muốn ngồi đây không?”

“Được thôi.” Ngoài dự liệu của cô, anh ta không từ chối.

Sau khi Tạ Trúc Tâm ngồi xuống bên cạnh cô, hai người dường như đang tạo ra một kết giới vô hình, người khác không thể xâm nhập vào, chỉ có thể ngồi xung quanh bọn họ.

Hà Điền Điền thấy hạnh phúc đến mức bay bổng, nhưng đôi mắt với việc mọi người ngồi xung quanh như có như không nhìn trộm rồi bàn tán, cô thấy hơi áp lực.

Tạ Trúc Tâm hỏi: “Người máy của cô ổn rồi chứ?”

“Tốt, tốt hơn nhiều rồi...” Hà Điền Điền gấp một miếng cá chiên nhỏ trên bàn. Miếng cá quá nhỏ, còn có xương, cứ bỏ vào miệng mà nhai kiểu gì cũng mất hết hình tượng. Cô thả chúng sang một bên, sau đó tập trung ăn cá viên. Bình thường cô há miệng là kiểu gì cũng hết nguyên mấy miếng cá viên,

nhưng hôm nay phải cần làm ba đến bốn miếng.

Tạ Trúc Tâm gật đầu nói: “Vây là tốt rồi, tôi chỉ lo kĩ thuật của chúng ta không tốt khiến người máy của cô khó giải quyết.”

Hà Điền Điền không muốn nhớ lại chuyện này, cô cười ha ha giả ngu: “Tôi cũng không biết sao lại thế nữa, từ sau lần đó mang về liền biết nghe lời, dùng rất được.”

“Ừ, về sau có chuyện gì cũng đừng lo, cứ mang đến công ty là được.”

“Được.” Hà Điền Điền ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng lại nghĩ: Với tính tình ma quỷ của Hàm Quang, đưa cho bộ phận nghiên cứu phát minh cũng chẳng làm được gì, thà tìm đạo sĩ còn đáng tin hơn. =.=

Hàm Quang giả vờ lộ ra biểu cảm cái hiểu cái không, nghe đến đó, anh nhìn thẳng vào Tạ Trúc Tâm, khẽ mỉm cười.

Nụ cười đó xán lạn như mùa hè, dịu dàng như mưa xuân lất phất.

Đến cả người có kiến thức sâu rộng như Tạ Trúc Tâm cũng không thể không thừa nhận, người máy trước mắt này giống hệt như thật, cho nên khi Hàm Quang cười với anh ta, chỉ trong giây phút đó, Tạ Trúc Tâm cảm giác như đang đối mặt với sự trêu chọc của một người đàn ông chân chính.

Anh ta ho nhẹ một tiếng.

Thấy Hà Điền Điền buong đũa, Tạ Trúc Tâm hỏi: “Ăn no rồi à?”

“Ừm.”

“Ăn ít vậy?”

“Cũng không ít mà.” Đã giả vờ thì phải giả vờ đến cùng.

Không để Tạ Trúc Tâm mở miệng, Hàm Quang đột nhiên lên tiếng: “Hà Điền Điền, có phải cô bị ốm rồi không?”

“Không phải.” Hà Điền Điền dùng mắt ra hiệu cho anh câm miệng.

Mà Hàm Quang không câm miệng, dùng cái giọng khiến người khác khó tưởng tượng mà nói: “Bị ốm mới ăn không ngon miệng chứ? Bình thường cô ăn mỳ lúc nào cũng phải ăn một bát lớn, thịt bò còn phải hơn một phần.”

Hà Điền Điền đỏ mặt, cắn răng nói: “Anh mau câm miệng!”

Là một “chàng trai ấm áp”, Hàm Quang rất biết điều mà câm miệng lại.

Hà Điền Điền xấu hổ muốn chết, mặt đỏ đến nỗi muốn nhỏ máu, cô liếc qua Tạ Trúc Tâm, thấy anh ta cúi đầu, khoé miệng hơi nhếch lên, dường như đang cười.

Chắc là đang chê cười cô nhỉ?

Hà Điền Điền hung dữ trừng mắt với Hàm Quang, không tiếng động nói ra hai chữ: Muốn chết!

Hàm Quang hơi nhướng mày, lạnh lùng nhìn cô.

Chờ khi về tôi sẽ xử lí anh. Cô dùng khẩu hình miệng để nói câu này, sau đó nhanh chóng đưa tay lên, giờ ngón giữa với anh.

Lúc này Tạ Trúc Tâm bỗng nhiên ngẩng đầu, trùng hợp nhìn thấy hình ảnh cô gái dễ thương đang bặm môi, ánh mắt đầy giận dữ, ngón giữa giờ lên.

Tạ Trúc Tâm: “...”

Chương 19

Editor: Liêu

Beta: Mạc Y Phi

Sau khi ăn xong là thời gian hoạt động tự do, có thể chọn chèo thuyền, tắm bộ, tắm suối nước nóng, tự nghĩ trò chơi, sau đó buổi tối lại tụ tập cùng nhau đốt lửa trại.

Hà Điền Điền còn chưa biết làm gì, mấy người bên bộ phận nghiên cứu phát minh đều rủ nhau đi chèo thuyền, Hà Điền Điền cảm thấy không thú vị. Không tìm được chị Anh Đào, Tạ Trúc Tâm lại bị nhóm bộ phận nghiên cứu phát minh kéo đi rồi, cô cũng ngại quẩn lầy người ta.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô quyết định đưa Hàm Quang ra ngoài đi dạo.

Công viên này rất lớn, đi dạo cả ngày cũng không hết. Hà Điền Điền đi ra cổng làng du lịch thì thấy một nhóm người vừa nói vừa cười đi về hướng Nam. Cô vô cùng thông minh lấy bản đồ du lịch ra, thấy ở phía Nam cách làng du lịch 1 km có một chỗ gọi là “Hải Dương Phấn Hồng”.

Ồ, đó là gì nhỉ?

Hà Điền Điền thấy hứng thú, gọi Hàm Quang: “Đi đi, chúng ta đến chỗ Hải Dương Phấn Hồng đó xem thử.”

Hai tay Hàm Quang dứt túi quần đi theo. Chân anh dài bước lớn, không nhanh không chậm đi bên cạnh cô. Đi được một lát anh nheo mắt nói: “Tôi có cảm giác đang dắt chó đi dạo.”

“Anh câm miệng cho tôi...” Măng ai là chó đó?

.....

Hà Điền Điền vốn tưởng Hải Dương Phần Hồng là một hồ nước vì được áp dụng quang học mà lập loè những sắc màu khác nhau, nhưng không ngờ thế mà là một bãi cỏ lau, một bãi cỏ lau màu hồng nhạt.

Một mảng cỏ lau màu hồng đang nở rộ, mênh mông bát ngát, che trời lấp đất, uyển chuyển mềm mại, thật giống như một đại dương mênh mông màu hồng.

Đúng là danh bất hư truyền! (1)

(1) Danh bất hư truyền: tiếng tăm, danh tiếng truyền đi đúng như thực tế

Hà Điền Điền vừa đi vừa tán thưởng: “Đẹp quá!!! Giá mà được ở một nơi như thế này!! Ôi!! Muốn ở đây mãi luôn.”

Hàm Quang: “Thế thì sau khi cô chết tôi sẽ chôn cô ở đây.”

“... Cút!”

Nếu không phải sợ đau tay thì cô đã đâm anh ngã vật ra đó rồi, giống như Lỗ Trí Thâm đánh Trần Quan Tây (2) vậy đó!

(2) Lỗ Trí Thâm là một nhân vật trong “Thủy Hử truyện”, trong số 108 vị hảo hán Lương Sơn Bạc thì Lỗ Trí Thâm xếp thứ 13. Ông vốn làm chức đề hạt dưới trướng Tiểu Chung kinh lược tướng công ở Vị Châu.

Khi gặp dân nữ bị Trần Quan Tây Trịnh Đồ ức hiếp, cướp hết của cải, Lỗ Trí Thâm đã trượng nghĩa ra tay, ba quyền đánh chết Trần Quan Tây. Để tránh bị truy bắt, Lỗ Trí Thâm đã chạy đến tự viện Văn Thù ở Ngũ Đài Sơn, xuống tóc làm hòa thượng. Trí Chân trưởng lão đọc câu kệ, tặng Pháp danh cho ông: “Linh Quang một điểm, giá trị ngàn vàng. Phật Pháp rộng lớn, ban tên Trí Thâm”, từ đó gọi là Trí Thâm”).

Hà Điền Điền ôm mặt nhìn Hải Dương Phần Hồng trước mắt, cảm thấy trong lòng ngập tràn say mê. Từng đợt gió thu thổi tới, mang theo từng làn sóng biển hồng nhạt, khiến cô phải phóng tầm mắt về nơi cuối cùng.

Cô nhẹ nhàng... rùng mình một cái!

Ừm, hơi lạnh! =.=

Tuy thời tiết hôm nay không tệ, ánh nắng chói chang nhưng suy cho cùng thì cũng đến tháng 11 rồi, cô vì cái đẹp mà tự tìm đường chết, mặc một cái váy liền ngắn tay không có áo khoác đứng ngoài trời thế này cũng mát mẻ quá rồi.

Hơn nữa, lúc này cô còn chưa ăn no!! QAQ

Lạnh quá, cô ngại mượn áo Hàm Quang, sợ bị anh cười nhạo...

Từ từ, tại sao cô lại sợ bị một người máy cười nhạo nhỉ?

Hà Điền Điền tự khinh bỉ bản thân, sau đó quay người lại, nhẹ nhàng kéo góc áo Hàm Quang: “Hàm Quang, cởi đồ anh ra cho tôi.”

Hàm Quang trầm mặc nhìn cô, sau đó bắt đầu cởi từng khuy áo khoác. Ngón tay trắng nõn như ngọc, nhẹ nhàng đặt lên khuy áo, động tác thông thả, cởi từng khuy từng khuy một.

Hà Điền Điền nhìn vào ánh mắt của anh, không hiểu sao cảm thấy hơi xấu hổ, khuôn mặt không thể kiềm chế mà nóng bừng lên, cô giục anh: “Nhanh lên!”

“Đồ phụ nữ nóng vội.” Sau khi nói xong câu đó anh đã cởi xong áo khoác.

Hà Điền Điền nhanh chóng cướp lấy, sau khi khoác lên người mình cô thấy anh bắt đầu cởi thắt lưng. Da đầu cô tê dại, vội vàng giữ tay anh lại: “Không cần cởi quần...”

Hàm Quang cup mắt, từ trên cao nhìn xuống, nhìn vài giây, đột nhiên anh nói: “Tôi tưởng cô muốn cùng tôi ở đây làm...”

“Anh câm miệng!” Trục giác của Hà Điền Điền cho thấy anh sẽ không nói được lời hay ý đẹp gì.

Cô quần chặt món đồ có thể che váy mình lại, nhanh chóng né tránh, bước chân hơi hoảng loạn.

Hải Dương Phần Hồng không phải là một bãi cỏ lau trải dài mà được phân thành từng khuôn một, giống như ruộng lúa mạch, ở giữa có con đường nhỏ ngăn cách.

Hà Điền Điền đi vào con đường nhỏ, tự mình đi dạo lung tung. Cỏ lau ở đây rất lớn, gần như cao qua cả đầu cô, chơi trốn tìm ở đây chắc chắn rất ổn. Đi một lát cô nghe thấy tiếng nói chuyện cách đó không xa, trong đầu thầm nghĩ: Ai thế nhỉ?

Nghe giọng thì là một đám con gái ngồi tám chuyện, giọng nói khá dễ chịu, trong đó có một cô gái có giọng đặc cực kỳ mềm mại, Hà Điền Điền thấy rất quen tai, cẩn thận lục lại trong trí nhớ.... À, biết rồi! Là cô gái của bộ phận phục vụ khách hàng đã gọi điện thoại cho cô, lúc đó cô còn hỏi cô ấy phương thức liên lạc của Tạ Trúc Tâm, cô ấy phản ứng thế nào? Hình như là tương đối tức giận?

Hà Điền Điền biết cô gái đó, đang muốn đi qua chào hỏi mọi người một tiếng, dù sao cũng đều cùng công ty, thì lại nghe được tên mình từ trong miệng người ta.

“Là cái cô Hà Điền Điền đó á?”

“Chính là cô ta, các cậu không biết đâu, lúc đó cô ta cứ bám riết tớ không buông, nhất định phải lấy cho bằng được số điện thoại của tổng thanh tra Tạ, trong lòng tớ cười muốn chết, ha ha ha, còn chưa bao giờ gặp cô gái nào như thế đâu.”

“Lúc đó cậu trả lời thế nào?”

“Còn có thể thế nào nữa, tớ nói tổng thanh tra Tạ rất bận. Anh ấy vốn bận

rộn mà.”

“Vũ Bạch, cậu hiền quá rồi. Loại con gái này cứ đuổi đi là được, còn dám mơ tưởng tổng thanh tra Tạ của chúng ta.”

“Chị Trần Mạn nói đúng, có ai không biết tổng thanh tra Tạ là của cô em Vũ Bạch đâu, cái loại như Hà Điền Điền, nhìn cách ăn mặc hôm nay mà xem, mặc như học sinh cấp 3, làm như đơn thuần lắm không bằng.”

“Mọi người đừng nói lung tung, tổng thanh tra Tạ nghe thấy sẽ rất xấu hổ.”

“Biện Vũ Bạch ơi Biện Vũ Bạch, em có thể có tiền đồ một chút không? Người đàn ông của mình sắp bị cướp đến nơi rồi!! Em nhìn em có chỗ nào thua kém Hà Điền Điền kia chứ, cô ta xấu xí, đạo đức bại hoại, ham hư vinh. Chị nghe nói cô ta vì mua người máy mà tiền ăn cơm còn không có, luận gia thế luận bề ngoài, em còn không ném cô ta cách mười tám con phố đi à?”

“Nhưng mà chị Trần Mạn, đàn ông đều thích kiểu người như cô ta, em có cách nào đâu. Thật ra em cũng không muốn tự hạ thấp bản thân, em không làm được.”

“Ha ha ha ha...”

“Vũ Bạch, mồm mép em lợi hại quá, mắng chửi người mà không thô tục.”

“Đừng cười mà, em nói thật đấy. Hơn nữa, mọi người đừng thấy bề ngoài cô ta thanh thuần là thế, thực ra trong xương là kiểu người... chắc chắc.”

“Trong xương cốt là kiểu người thế nào? Vũ Bạch, đừng thừa nước đục thả câu nữa, mau nói đi.”

“Đúng vậy, mau nói đi.”

“Thì lần trước cô ta đưa người máy đến công ty để sửa, chuyện đó không phải đồn ầm lên trong công ty sao, tớ không cẩn thận nhìn thấy được một vài thứ trên tài liệu, mọi người phải giữ bí mật đấy nhé!”

“Được được, chắc chắn giữ bí mật, mau nói đi.”

“Thật ra tớ cũng không hiểu lắm, chỉ là tớ nhìn thấy lượng điện tiêu hao của người máy cô ta lớn hơn người máy bình thường gấp mấy chục lần, vì quá cao nên cảm thấy rất đáng sợ.”

“Ồ? Sao lại cao hơn nhiều thế?”

“Ngốc quá, cậu thử động não đi, người máy làm gì sẽ tốn năng lượng nhất?”

“Hình thức tình dục á? Ôi chúa ơi!!! Mấy chục lần ha ha ha!!!”

“Thì ra là thế!”

“Hơn nữa, SM (3) là hình thức tốn điện nhất đó.”

(3) SM: Một hành vi tình dục không bình thường. S (Sadism): Bạo dâm – thích gây đau đớn cho người tình. M (Masochism): Thống dâm – thích nhận đau đớn từ người tình.

“Ha ha ha ha ha.”

“Khó tưởng tượng được một cô gái yếu điệu lại như thế...”

“Chị đã nói mà, bên ngoài càng thanh thuần thì bên trong càng dâm dăng, loại người này chị gặp nhiều rồi.”

“Chị Trần Mạn quả nhiên kiến thức sâu rộng, ha ha ha.”

“Vũ Bạch yên tâm đi, tổng thanh tra Tạ sẽ không thích loại người dâm dăng đê tiện đó đâu.”

“Cái đó cũng chưa chắc, hàng đưa tới tận cửa còn được lợi đó.”

“Ha ha ha ha... Không có chuyện đó đâu, tổng thanh tra Tạ là người giữ mình trong sạch, hơn nữa còn có cảm tình với Vũ Bạch nhà chúng ta. Tổng thanh tra Tạ tiếp cận Hà Điền Điền là để tìm được bằng chứng cô ta nói dối, chỉ cần tìm được rồi thì có thể đuổi việc cô ta ngay lập tức.”

“Đúng vậy đúng vậy, chắc chắn là như thế! Tổng thanh tra Tạ nhất định sẽ không để loài sâu bọ này ở lại công ty.”

Blah blah...

Hà Điền Điền chỉ cảm thấy người mình rét run không ngừng, từ da đến mạch máu, từ máu lan lên lồng ngực, lạnh đến mức khiến cô run rẩy.

Cô vén cổ lau bước ra.

Chỗ này là bên ngoài Hải Dương Hồng Phấn, một vùng đất rộng trải dài. Máy cô gái trải thảm ngồi vây lại, ăn vặt tán gẫu, trên thảm còn có mấy chai nước.

Hà Điền Điền đột nhiên xuất hiện dọa mấy người kia giật mình.

Bọn họ vì lời nói của mình mà chột dạ, nhưng lại nghĩ đến Hà Điền Điền là loại người gian dối còn thích ra vẻ nạn nhân... Mấy người đó lại cảm thấy tự tin, lạnh lùng nhìn cô.

Mặt Hà Điền Điền trắng bệch, giọng nói cũng run rẩy: “Ai là Vũ Bạch?”

Một cô gái ngồi giữa lên tiếng: “Là tôi.”

Hà Điền Điền nhớ rõ đây là cô gái lúc trưa dọn chỗ cho Tạ Trúc Tâm sau đó bị anh ta bỏ.

Cô nói với Biện Vũ Bạch: “Tôi không phải kẻ lừa đảo. Tôi không phải sâu bọ.”

Biện Vũ Bạch cười nói: “Cũng không phải tôi nói, cả công ty đều biết chuyện của cô, ai cũng nói cô là kẻ lừa đảo. Có gan thì đi tìm tất cả bọn họ đi.”

“Tôi...”

“Hơn nữa, phu nhân Hà Điền Điền à...” Biện Vũ Bạch đột nhiên nhoẻn miệng cười: “Cô có thể giải thích một chút được không, tại sao lượng điện mà người máy của cô tiêu tốn lại gấp mấy chục lần người máy bình thường được không?”

Lời này vừa nói ra, mấy cô gái còn lại đều cười vang. Có người che miệng cười xấu xa, có người không khách khí cười ra tiếng.

Hà Điền Điền không biết phải giải thích thế nào, từ nhỏ cô đã ăn nói vụng về, không biết phản bác, huống hồ chuyện này có giải thích cũng không ai tin. Cô bị mấy bọn họ vô cớ đoán mò, xấu hổ đến mức mặt đỏ rần rần, ném lại một câu “Dù sao cũng không phải như các cô nghĩ” rồi xoay người chạy trốn chết.

Phía sau truyền đến tiếng cười không kiêng nể.

Tiếng cười như từng mũi tên ghim vào lưng cô, đau đến mất cảm giác, hoảng loạn không còn suy nghĩ, chỉ muốn chạy thật nhanh.

Cô chạy một mạch thật xa, đến tận khi Hàm Quang giữ chặt cô lại. Anh nói: “Đừng chạy nữa, giày rơi mất rồi.”

Cô quay đầu nhìn anh, thấy trong tay anh xách theo một chiếc giày, đúng là của cô.

Thế mà cô lại không biết.

Hà Điền Điền lấy tay vuốt mặt một cái, phát hiện trên mặt toàn là nước mắt. Cô hít một hơi thật sâu, nhìn thấy anh ném giày xuống trước mặt cô.

Góc nghiêng của anh luôn là dáng vẻ mà cô thích nhất.

Cũng là đáng về khiến cô ghét nhất.

Trong lòng Hà Diên Diên cực kỳ tủi thân, bỗng nhiên bùng nổ. Cô hét lên: “Tất cả là tại anh!”

Hàm Quang đứng thẳng, trầm mặc nhìn cô.

“Đều là tại anh, tại anh, tại anh tôi mới bị công ty coi là kẻ lừa đảo. Bây giờ tôi có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được! Tất cả mọi người đều coi tôi là kẻ lừa đảo, là tiện nhân! Đều tại anh!”

Hàm Quang quay mặt đi, hơi oan ức nhỏ giọng nói: “Mấy ả đàn bà xấu xa, nói bậy sau lưng cô hại tôi bị mất.”

“Đi đi! Anh đi đi!! Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa.” Cô vừa nói vừa đẩy anh: “Đi đi!”

Anh lùi lại một chút, xoay người, quả nhiên đi thật.

Đi theo hướng cô vừa chạy.

Hà Diên Diên thấy anh đi xa rồi, cô lại lo xảy ra chuyện gì, nhỏ giọng hỏi một câu: “Anh đi đâu...”

Giọng nhỏ như vậy nhưng không ngờ anh lại nghe được, anh lạnh lùng ném lại một câu: “Trả thù!”

Sau đó bước đi mà không hề quay đầu lại.

Chương 20

Editor: Liêu

Beta: Mạc Y Phi

Đại khái là đi bộ không thể giải toả được nhu cầu trả thù bức thiết của Hàm Quang nữa, anh trực tiếp chuyển sang hình thức chạy, giống như xe điện, chạy vù vù về hướng đám người Biện Vũ Bạch.

Hà Điền Điền cũng bắt chấp vừa cãi nhau với anh xong, nhanh chóng đuổi theo: “Anh chậm thôi.”

Hàm Quang dường như không nghe thấy cô nói, cố chấp chạy hết tốc độ, khoảng cách giữa hai người dần kéo giãn ra.

Thôi rồi, sẽ bị phát hiện.... Đầu óc cô hơi hoảng loạn.

Giống như binh hoang mã loạn, cứ thế chạy xuyên qua Hải Dương Phấn Hồng.

Đám người Biện Vũ Bạch vốn đang ăn vặt tán phét, thấy người máy của Hà Điền Điền quay lại đây, còn cô chạy theo phía xa xa...

Bọn họ không thể nào hiểu nổi, trước giờ chỉ có người máy chạy theo chủ nhân, nào có chủ nhân nào lại đuổi theo người máy.

Chơi trò gì đây?

Hàm Quang tắt chế độ chạy nhanh, chậm rãi đi đến gần Biện Vũ Bạch, ngồi xuống nhìn cô ta.

Mọi ánh mắt đổ dồn về anh. Cho dù chán ghét kẻ lừa đảo Hà Điền Điền, bọn họ cũng không thể không thừa nhận rằng người máy này quá mức hoàn mỹ. Người máy đẹp trai đã gặp nhiều, còn đẹp đến mức chân thật như vậy thì

lần đầu tiên mới thấy. Đặc biệt lúc anh cúi xuống nhìn, biểu cảm đó, ánh mắt đó, thậm chí khoé miệng còn khẽ nhếch lên thành độ cong mờ ám, quá mức sống động.

Tuy rằng ánh mắt của anh có vẻ... hung ác?

Nhân viên bình thường trong công ty chỉ mình Biện Vũ Bạch có người máy cao cấp, những người khác không bỏ được nhiều tiền như thế. Giờ phút này nhìn thấy người máy đẹp trai đến vậy, trong lòng bọn họ hoặc ít hoặc nhiều đều hơi ghen tị.

Nghĩ đến chủ nhân của người máy này, ừm, càng ghen ghét hơn.

Biện Vũ Bạch bất động nhìn Hàm Quang: “Anh muốn gì?”

Hàm Quang duỗi cánh tay dài ra, bung một ly đồ uống từ bên cạnh lên, chậm rãi đưa đến trước mặt cô ta, đột nhiên vung tay, tất cả nước đào trong ly hắt trồn vào mặt Biện Vũ Bạch, một giọt cũng không thiếu.

Tất cả mọi người thấy cảnh này đều hít một hơi thật sâu.

Biện Vũ Bạch đơ ra nửa giây. Cô ta khó mà tin được, cô ta bị người máy tấn công?

“Người quái dị.” Hàm Quang lên tiếng, giọng nói tràn ngập vẻ châm biếm: “Người đã xấu tâm hồn còn xấu hơn.”

Đúng lúc Hà Diên Diên đuổi tới, thấy động tác của anh, nghe được lời anh nói.

Cô.... Trợn mắt há mồm.

Cô vốn đang lo lắng Hàm Quang sử dụng thủ đoạn nào đó khác người khiến anh bị lộ nguyên hình, cô thậm chí còn nghĩ tới hậu quả nghiêm trọng nhất: anh bị “mang vào phòng thí nghiệm nghiên cứu”. Các hình ảnh tàn khốc

thi nhau chui vào đầu óc cô.... Chỉ không nghĩ tới, thái độ của anh khác thường, sử dụng cách “trả thù” như vậy.

Đơn giản, thô bạo, trực tiếp.

Biện Vũ Bạch nhìn thấy Hà Điền Điền, trong nháy mắt cô ta có phản ứng, bỗng nhiên đứng dậy: “Hà Điền Điền, cô thật quá đáng!!”

Hà Điền Điền: ... Mẹ nó, cô phản ứng nhanh quá đấy!!! Tại sao tôi không nghĩ tới việc chuyện này lại được đẩy lên đầu tôi nhỉ? =.=

Biện Vũ Bạch từ nhỏ đã được nâng trong lòng bàn tay, đã bao giờ trải qua giờ phút chật vật như lúc này? Trong cơn giận dữ, cô ta nắm chặt tay đi về phía Hà Điền Điền. Giờ phút này cô ta tức đến mức khuôn mặt vặn vẹo, trên mặt còn dính đồ uống ướt nhẹp, áo sơ mi lụa màu trắng cũng bị đồ uống nhuộm màu.

Nhìn qua hơi dọa người, Hà Điền Điền lùi về sau hai bước, tính toán thời cơ kéo Hàm Quang chạy.

Lại không ngờ Biện Vũ Bạch chưa kịp đến gần thì một ly đồ uống khác lại hắt vào người cô ta, chất lỏng lạnh lẽo dính vào tóc, vào áo sơ mi cô ta. Chất lỏng đó theo tóc chảy vào cổ, theo áo sơ mi thấm vào da thịt.

Đi cùng với ly đồ uống đó là giọng nói lạnh lẽo như băng của anh: “Tôi khuyên cô không cần nghĩ quá nhiều, Hà Điền Điền sẽ không đền tội vô liêm sỉ như cô đâu. Tất cả đều do tôi tự mình làm, muốn trách thì trách cô quá mức bỉ ổi. Còn nữa, mặt mũi xấu xí không phải lỗi của cô, nhưng tự làm mình xấu hổ mất mặt thì chắc chắn do cô.”

Anh nói một câu, mặt cô ta đen thêm một phần. Nói xong cả câu, mặt cô ta đã đen xỉ như than. Đương nhiên cô ta không tin người máy này không có ai sai khiến, bây giờ cô ta chỉ muốn xé xác tiện nhân Hà Điền Điền.

Ngay lúc cô ta sắp bùng nổ, Hàm Quang lại nói thêm: “Có cần tôi nhắc cô một câu không? Tôi là một người máy cao cấp, có đầy đủ mọi chức năng.

Những lời cô vừa nói tôi đã ghi âm hết toàn bộ.”

Biện Vũ Bạch kinh hãi, lời nói này như một chậu nước đá dội thẳng vào đầu cô ta, khiến cô ta tỉnh táo lại.

Vừa rồi cô ta đã nói cái gì?

Khoan chưa nói tới việc những lời ám chỉ của cô ta sẽ khiến Tạ Trúc Tâm phản cảm, chỉ mỗi việc cô ta nhìn trộm tư liệu bí mật chỗ bố rồi đi kể với đồng nghiệp thôi, nếu chuyện này bị đồn ra ngoài, chắc chắn không có quả ngon trái ngọt cho cô ta!

Lúc này cô ta nói mấy lời đó cũng chỉ do nhất thời xúc động, cô ta không hề lo lắng, bản thân chỉ lén lút tám chuyện bát quái, lại không phải nói chuyện trên mạng, cho dù có người muốn lấy cái này ra uy hiếp thì cũng phải có bằng chứng... chuyện này vốn không thể có chứng cứ.

Nhưng bây giờ không giống với lúc trước, có người ghi âm lại rồi.

Vừa rồi Biện Vũ Bạch dễ dàng khiến Hà Điền Điền tức giận bỏ đi, còn khinh thường người phụ nữ này quá yếu đuối, không ngờ rằng đó lại là loại phụ nữ có tâm cơ đến thế!

Cô ta sợ đến mức sau lưng chảy đầy mồ hôi, trái tim siết chặt lại, rồi bắt đầu cố gắng bình tĩnh lại. Cô ta nhìn Hà Điền Điền: “Đúng là vừa rồi tôi có nói một vài lời không hay, nhưng cô cũng làm loạn lâu như vậy còn gì, chúng ta huề nhau, được không?”

Đối với Hà Điền Điền mà nói, trường hợp này có phần bất thường, cô khó hiểu nhìn Hàm Quang, lúc này nghe thấy Biện Vũ Bạch muốn làm hòa, đương nhiên cô cũng không muốn truy cứu nữa, vì thế gật đầu: “Được.”

“Vậy bản ghi âm đó có phải là nên xóa đi hay không?”

“Chuyện này cô phải hỏi Hàm Quang.”

Biện Vũ Bạch thay đổi sắc mặt: “Ý cô là gì? Người máy của mình mà cô không điều khiển được sao?”

Vấn đề này Hà Điền Điền không thể trả lời trực tiếp. Tầm mắt cô lướt qua Biện Vũ Bạch, dừng trên mặt Hàm Quang, lại nói với Biện Vũ Bạch: “Cô nói xin lỗi với tôi đã, sau đó phải thế sau này không được nói linh tinh về tôi nữa. Còn tôi sẽ cam đoan không truyền bản ghi âm này ra ngoài, thế nào?”

“Nói được làm được?”

“Đúng vậy.”

“Được rồi, xin lỗi cô. Về sau tôi sẽ quản cái miệng của mình, hy vọng cô giữ lời.” Tuy trong lòng rất không phục nhưng trong thời điểm này thì phải nhận, không có lựa chọn khác.

Hà Điền Điền phát hiện Hàm Quang đang nhìn cô, cô vội vàng thu hồi ánh mắt, không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gật đầu với Biện Vũ Bạch.

Khí thế trên người Hàm Quang biến mất, anh im lặng đến bên cạnh Hà Điền Điền. Hà Điền Điền xoay người rời đi, đột nhiên anh giơ tay, lòng bàn tay đặt lên đầu cô.

Sau đó, anh ấn đầu cô xuống, chậm rãi xoay 90 độ.

Một lần nữa cô lại quay về nhìn Biện Vũ Bạch.

Hà Điền Điền liếc mắt nhìn anh, vẻ mặt mờ mịt toàn dấu chấm hỏi: Excuse me? (Xin lỗi?)

Nhưng độ cao chênh lệch quá lớn, góc độ lại dài, cô không thể nhìn thấy mặt anh.

May mắn rằng ở chung lâu như thế vẫn có phần ăn ý, Hàm Quang không đợi cô hỏi đã thấp giọng nói trước: “Cảm nghĩ về thắng lợi.”

Tôi cảm ơn ngài.....

Hà Điền Điền tập trung một ít khí lực từ đan điền, tận lực bày ra dáng vẻ quỷ quái điên cuồng, ra sức cười to: “Ha ha ha ha.”

Có thể vì chưa được chuẩn bị nên cảm giác thắng lợi này có vẻ hơi máy móc khô khan.

Sau đó, cô bị anh xem thường. Hàm Quang nói: “Rốt cuộc ai mới là người máy?”

Hà Điền Điền nghiêng răng, từ kẽ răng phun ra mấy chữ: “Có thể đi rồi chứ...”

Cuối cùng anh cũng thả lỏng cô ra.

Sau khi quay đi, Hà Điền Điền nghe thấy hai cô gái gần mình nhất thì thầm bàn luận.

Cô gái A: “Tính cách của người máy này là tổng giám đốc bá đạo à?”

Cô gái B: “Tổng giám đốc bá đạo cũng đâu có bá đạo như vậy?”

Hà Điền Điền: ...

Sau khi bọn họ đi khỏi, Biện Vũ Bạch đen mặt, cô ta nói với mọi người: “Chuyện hôm nay đừng ai nói ra ngoài.”

Bố của Biện Vũ Bạch là phó tổng giám đốc, nhà cô ta lại có quan hệ họ hàng với gia đình Phương Thành Tứ, bởi vậy, ở công ty tuy cô ta chỉ là một nhân viên bình thường nhưng luôn được chiều chuộng, không ai dám đắc tội cô ta.

Mọi người nghe cô ta nói vậy thì gật đầu lia lịa, Trần Mạn đứng dậy kéo cô

ta về khách sạn thay đồ.

Phía bên này, Hàm Quang chuyển sang hình thức giảm tốc độ, chậm rãi đi trên con đường nhỏ. Anh chấp tay sau lưng, nhìn qua vô cùng nhàn nhã.

Hà Điền Điền bước từng bước nhỏ sau lưng anh, trên Hải Dương Phần Hồng bọn họ giống như hai chiếc thuyền nhỏ, đập nước rẽ sóng, nhịp nhàng di chuyển.

Gió thổi làm sợi tóc lay động, cô cảm thấy mặt hơi ngứa. Cô sửa lại tóc, đột nhiên gọi: “Hàm Quang.”

Dường như Hàm Quang không nghe thấy cô gọi.

Hà Điền Điền đi theo anh, nhỏ giọng hỏi: “Vừa rồi tại sao anh lại trực tiếp hất đồ uống vào người Biện Vũ Bạch? Phương thức trả thù bình thường của anh không phải như vậy.”

Hà Điền Điền: “Anh sỉ nhục cô ta giữa chốn đông người, khiến cô ta cảm thấy phẫn nộ, bối rối, tủi thân, buồn bã... Đó đều là những cảm xúc mà tôi phải trải qua.”

Hà Điền Điền: “Cho nên thực ra anh đang báo thù giúp tôi, phải không?”

Nói xong lời này, Hà Điền Điền cúi đầu nhìn giày, chờ đợi đáp án từ Hàm Quang.

Đợi một lúc thì nghe được ba chữ.

“Nói nhiều quá.”

Chương 21

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: Mạc Y Phi

Đến trưa Hà Điền Điền vẫn ở suối nước nóng, chạng vạng tối mới trở về khách sạn thay đồ áo giữ ấm cơ thể.

Buổi tiệc tối bên đồng lửa là hoạt động được mong đợi nhất.

Hà Điền Điền rất ít khi nhìn thấy lửa. Khi cô còn bé, trong nhà nấu cơm vẫn dùng khí thiên nhiên nhưng bây giờ cách làm nóng cũ này đã nhanh chóng biến mất. Trong trí nhớ của mình, cô tiếp xúc với lửa gần đây nhất lúc năm tuổi, nhặt được một chiếc bật lửa rồi cùng anh họ đốt lá cây trong tiểu khu. Ngọn lửa nhỏ nhẹ nhàng lan ra trong gió, giống như yêu tinh nhảy múa.

Sau đó bị mẹ phát hiện, còn phạt đứng một tiếng. Cô vừa đói bụng lại vừa đau chân, chiếc bật lửa còn bị anh họ mang đi mất, lúc đó cảm xúc rất tuyệt vọng, ký ức vẫn còn mới mẻ như vừa hôm qua.

Nhân viên của công ty đa số là người trẻ tuổi, ai cũng tò mò và mong chờ giống như Hà Điền Điền.

Sau đó cô nghe nói bởi vì lần du lịch này tỉ lệ nam nữ không cân đối nên ông chủ mời một dàn mỹ nữ đến khiêu vũ chung vui.

Hà Điền Điền cùng chị Anh Đào đứng một chỗ xem nhân viên khách sạn dựng đồng lửa, vô tình nhìn thấy ông chủ Phương Thành Tứ của bọn họ.

Phương Thành Tứ nhàn hạ ngồi ở ban công tầng hai của khách sạn, phóng ánh mắt nhìn xuống. Đối diện còn một người nữa, ở góc độ của Hà Điền Điền thì chỉ có thể thấy bóng lưng của anh ta.

Người kia có bờ vai rộng, lúc này đang thả lỏng dựa vào thành ghế, vì bụng chén trà nên cánh tay gấp vào trong, khuỷu tay nhẹ nhàng đặt lên tay ghế

lạnh lạnh của chiếc ghế.

Hạ Điền Điền hỏi chị Anh Đào: “Người ngồi cùng với ông chủ ở kia là Tạ Trúc Tâm sao chị?”

Chị Anh Đào lắc đầu: “Tạ Trúc Tâm sẽ không mặc áo sơ mi màu tím đâu.”

Nghe chị ấy nói như vậy, Hạ Điền Điền cũng khó có thể tưởng tượng dáng vẻ Tạ Trúc Tâm mặc áo màu tím sẽ như thế nào... Hơn nữa, người kia nhìn cũng cường tráng hơn Tạ Trúc Tâm một chút.

Cô thật sự rất tò mò, nhìn bóng lưng màu tím kia, lúc anh ta nghiêng đầu để lộ ra một góc khuôn mặt... Có một loại cảm giác quen thuộc đến kì lạ. Dường như người kia nhận ra ánh mắt của cô, anh ta đột nhiên nhìn xuống dưới.

Lúc này hoàng hôn đang dần buông xuống, ánh sáng mặt trời dày đặc chiếu vào mặt anh ta, làm toàn bộ đường cong trên gương mặt anh ta được khắc họa rõ ràng.

Hạ Điền Điền vội vàng cúi đầu xuống.

Mặc dù chỉ trong nháy mắt nhưng cô đã thấy rõ mặt anh ta, cô cúi đầu lục lại trí nhớ một lúc lâu, cuối cùng nhớ ra...

“Hình như người kia là phú nhị đại hồi trước bị bắt, tên là... Phương Hường Bắc phải không nhỉ?”

Sở dĩ nghĩ lâu như vậy mới nhớ ra bởi vì hai năm trước so với bây giờ khí chất của Phương Hường Bắc có sự khác biệt rất lớn. Trên TV, Phương Hường Bắc đối diện với ống kính nói những từ ngữ hung ác khiến cô có ấn tượng rất sâu sắc, và Phương Hường Bắc ung dung bình tĩnh ngày hôm nay dường như là hai người khác nhau.

Cẩn thận nghĩ lại, Hạ Điền Điền sáng tỏ: Cho dù ai bị bắt cũng sẽ không vui mừng nổi, huống hồ gì lúc đó nghiên cứu của anh ta gây ra án mạng.

Đương nhiên là anh ta bị công kích nặng nề, chỉ hận không thể bắt ai đó đánh cho một trận.

“À, đúng là anh ta, có thể nhìn thấy người thật rồi.” Chị Anh Đào gật đầu, kéo kéo cánh tay Hà Điền Điền: “Điền Điền, anh ta nhìn em kìa.”

Hà Điền Điền rất khó chịu, cô di chuyển người sang chỗ khác, đưa lưng về phía anh ta. Cô thấy hơi nhàm chán liền xoay người giúp nhân viên khách sạn ôm cũi. Cũi khô được cưa ngay ngắn, ôm vào trong người rất nặng, trên chóp mũi của cô lớn vồn mùi hương tươi mát đặc trưng của gỗ.

“Điền Điền, có phải anh ta để ý đến em rồi không?”

“Chị Anh Đào, em xin chị đừng nói nữa...”

...

Phương Hướng Bắc thu hồi ánh mắt, để chén trà xuống, hỏi Phương Thành Tứ: “Người kia của công ty anh à?”

“Người nào?”

“Thằng nhóc kia kìa, xem ra còn đẹp trai hơn tôi.” Phương Hướng Bắc nói xong lại liếc mắt nhìn bóng người đứng bên cạnh đồng lửa.

Phương Thành Tứ nhìn theo ánh mắt của anh ta, trong giây lát, kí ức không mấy tốt đẹp trong đầu bị lôi lên. Sự việc sau đó anh ta không truy cứu nữa nhưng đối với việc đó đã ghim trong lòng: đó là sự sỉ nhục của toàn bộ công ty.

Phương Thành Tứ liếc xuống dưới, vẻ mặt khá lạnh nhạt: “Đó là người máy.”

“Đệt, thật sao?!” Phương Hướng Bắc quay đầu lại xem, vừa nhìn vừa không ngừng tán thưởng: “Nhìn giống như thật vậy! Đúng là sau này tôi

không nên chê cười anh nữa, mặc dù người máy các anh sản xuất đều là loại kém nhưng có thể đạt đến trình độ cả tôi cũng bị lừa đã là không dễ rồi. Thật kinh ngạc!” Nói xong lại bung chén trà lên, muốn chạm chén với anh ta.

Phương Thành Tứ ngồi không nhúc nhích, khẽ nói: “Đó là của công ty chúng tôi sản xuất, trước mắt là người máy tân tiến nhất.”

“Đúng đúng đúng, anh nói đúng, các anh trâu bò nhất.”

Phương Thành Tứ nhìn anh ta, không phản bác, trong ánh mắt xuất hiện chút bất ngờ.

Phương Hường Bắc nhìn người máy như thật kia: “Người máy này do ai làm ra, nhà thiết kế của các anh sao?”

“Không phải.”

“Tôi đã nói sao các anh lại có người tài giỏi như vậy chứ. Vậy là ai?”

Phương Thành Tứ không trả lời. Anh ta đổi tư thế ngồi, hai tay đan vào nhau đặt trên bàn, nhìn Phương Hường Bắc với ánh mắt thăm dò: “Hường Bắc, phòng thí nghiệm kia của cậu còn hoạt động không?”

“Không phải không hoạt động mà là không có.” Phương Hường Bắc trả lời, không quay đầu lại, vẫn tìm tòi trong đám người phía dưới: “Có phải cô gái đang nhặt gỗ kia không? Tôi thấy người máy kia luôn đi theo cô ta.”

Phương Thành Tứ: “Cuối cùng thì cậu đang tìm hiểu cái gì?”

“À.” Phương Hường Bắc cười hì hì nhìn anh ta, hỏi lại: “Không phải anh nói tôi làm việc không đàng hoàng sao, bây giờ hỏi câu này để làm gì?”

“Tò mò.”

“Vậy anh tiếp tục tò mò đi, tôi không thể trả lời.”

“Ừ.” Phương Thành Tứ gật đầu nhẹ: “Xuân Phong có phải do người máy giết không?”

Phương Hương Bắc vốn đang cười, nghe nói như thế, trong giây lát sắc mặt trở nên u ám: “Phương Thành Tứ.”

“Được rồi, tôi biết rồi. Thật sự xin lỗi, sau này tôi sẽ không nhắc lại chuyện này nữa.”

...

Cuối cùng đồng lửa cũng cháy lên, bắt đầu chỉ là một ngọn lửa nhỏ rồi nhanh chóng lan ra khá mạnh, vang lên âm thanh tanh tách, khiến mọi người đều thấp giọng tán thưởng, một nhóm các cô gái đều vỗ tay âm ỉ. Vì phối hợp với bầu không khí của bữa tiệc buổi tối nên ánh đèn xung quanh đều bị tắt đi.

Nước hồ lăn tăn phản chiếu ánh đèn và các vì sao giống như gắm khảm đầy bảo thạch. Gió khẽ thổi qua, đưa hơi ẩm tới bên hồ, mát lạnh ướt át, lại nhẹ nhàng.

Hà Điền Điền nhàn nhã ngồi bên đồng lửa, trong tay cầm một ly rượu cocktail uống từng ngụm nhỏ. Cách đó không xa có người đang chơi trò chơi nhưng cô lại lười tham gia náo nhiệt.

Hôm nay Biện Vũ Bạch nói những lời kia, Hà Điền Điền vẫn để trong lòng. Bây giờ không biết có bao nhiêu người cảm thấy cô là kẻ lừa đảo nên cô không muốn tham gia cùng đám người kia, để khỏi khiến người khác xấu hổ.

Cô hơi buồn phiền.

Haizzz.

Ngồi ngây ngốc một lát, Hà Điền Điền có cảm giác có điểm gì là lạ, lạ ở chỗ nào nhỉ?

Cô nhìn bốn phía, thấy người ngồi bên cạnh cô là Hàm Quang đang ngẩn người, cô lập tức hiểu ra, mang theo tâm trạng khó hiểu dùng ngón tay chọc chọc Hàm Quang: “Sao tự nhiên anh lại yên tĩnh vậy?”

Yên lặng không phải là sở trường của Hàm Quang, cô không quen cho lắm.
=. =

Lúc ánh lửa bùng lên phản chiếu gương mặt sáng tối rõ ràng của Hàm Quang, khuôn mặt đẹp đẽ nay lại thêm mấy phần anh tuấn. Ánh mắt của anh di chuyển, nhìn về phía Hà Điền Điền, con người đen nhánh lại dịu dàng.

Anh nhỏ giọng, dùng giọng điệu dịu dàng ngoan ngoãn nói: “Hà Điền Điền, chúng ta về đi.”

“Về chỗ nào?”

“Về nhà.”

“Vì sao?”

“Tôi không thích nơi này.”

Hà Điền Điền cảm thấy anh không hiểu chuyện. Cô đang muốn nói chuyện đột nhiên nghe tiếng âm nhạc vang lên, từ xa tới gần đều trở nên âm ỉ. Hà Điền Điền khá tò mò, cô rướn cổ lên nhìn thì thấy một nhóm mỹ nữ ăn mặc xinh đẹp đến khiêu vũ... quả nhiên ông chủ không nuốt lời.

Người đẹp đến làm bầu không khí được đẩy lên đỉnh điểm, rất nhiều người cùng tham gia vào nhóm khiêu vũ. Hà Điền Điền còn nhìn thấy Phương Hướng Bắc, vị phú nhị đại này cùng người đẹp nóng bỏng đang kề sát nhau nhảy múa, nhìn bộ dạng rất tập trung.

Phương Hướng Bắc đang khiêu vũ thì phát hiện ra ánh mắt của Hà Điền Điền đang nhìn anh ta, anh ta cũng nhìn lại cô.

Hà Điền Điền: =.=

Lúc này Tạ Trúc Tâm ngồi bên cạnh cô. Ánh mắt của anh ta tùy ý nhìn sang, lướt qua mặt Hàm Quang, cuối cùng rơi trên người Hà Điền Điền. Cô đang cúi đầu nhìn mình qua ly cocktail, không nói một lời.

Tạ Trúc Tâm nghiêng đầu đầy hứng thú nhìn cô, hỏi: “Tại sao không đi khiêu vũ?”

“Không muốn.” Hà Điền Điền ngẩng đầu nhìn về phía xa, thấy Biện Vũ Bạch nhìn về hướng này thì sắc mặt không mấy vui vẻ, Hà Điền Điền khá hả hê.

Tạ Trúc Tâm phát hiện tâm tình của Hà Điền Điền hơi mâu thuẫn, anh ta hỏi: “Cô làm sao vậy?”

“Tổng thanh tra Tạ.”

“Hả?”

“Anh cũng cảm thấy tôi là kẻ lừa đảo, đúng không?”

“Hà Điền Điền...”

“Thật ra anh rất ghét tôi, anh bằng lòng nói chuyện với tôi là vì tìm chứng cứ nói dối của tôi, đúng không?”

Tạ Trúc Tâm há hốc miệng, anh ta không ngờ Hà Điền Điền cũng nghĩ anh ta như vậy. Anh ta lắc đầu bật cười, trả lời: “Tôi không ghét cô.”

Hà Điền Điền quay đầu nhìn anh ta. Ánh mắt của anh ta luôn dịu dàng khoan dung, giống dòng sông yên tĩnh.

“Tôi nói chuyện với cô cũng không phải vì tìm chứng cứ nói dối của cô.” Anh ta nói.

“Vậy thì vì cái gì?”

Anh ta lại không trả lời, cúi đầu nở nụ cười, hỏi lại: “Vậy cô nói chuyện với tôi là vì cái gì?”

Hà Điền Điền nghĩ đến động cơ không tốt của mình liền đỏ mặt.

Tiếng nhạc truyền đến xua tan không khí xấu hổ lạ thường ở đây.

Một lát sau, Hà Điền Điền vẫn không yên lòng, cô hỏi: “Vậy đến bây giờ anh có cảm thấy tôi là kẻ lừa đảo không?”

Tạ Trúc Tâm đẩy kính mắt, nghiêm túc nhìn cô, khẽ trả lời: “Tôi tin vào chứng cứ.”

“Tôi...”

“Nhưng...” Anh ta ngắt lời cô: “Tôi không kết luận cô, hoặc nói là, tôi càng muốn tin rằng cô có nỗi khổ tâm riêng.”

Vành mắt Hà Điền Điền đỏ lên. Cô thật sự có nỗi khổ tâm riêng! Thật sự khổ tâm!

Đột nhiên cô rất muốn nói tất cả mọi chuyện ra, mặc kệ anh ta tin hay không. Cô lấy dũng khí, vừa muốn nói đột nhiên phát hiện Hàm Quang đang theo dõi cô.

Anh nghiêng đầu, bởi vì bị màn đêm che lấp nên đáy mắt anh hơi nặng nề, trên mặt dường như không có biểu cảm gì nhưng Hà Điền Điền cảm thấy anh đang cảnh cáo cô.

Trong lòng cô không đành lòng, hơi dừng lại cuối cùng cắn răng quyết tâm. Cô dặn dò anh: “Hàm Quang, anh đi chỗ khác chơi trước đi.”

“Được.”

Hàm Quang chậm rãi đứng lên, ánh mắt từ đầu đến cuối đều dừng trên gương mặt cô.

Cô cực kỳ chột dạ, giống như bị tia sáng nóng rực hun nóng, cô cụp mắt lại không dám nhìn anh.

Cuối cùng anh đã đi xa.

Tạ Trúc Tâm thấy Hà Điền Điền cúi đầu như học sinh tiểu học phạm lỗi, anh ta hơi buồn cười hỏi: “Có phải cô có gì muốn nói với tôi không?”

Chương 22

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: Mạc Y Phi

Tiệc tối bên đồng lửa tiến hành được một lúc thì có việc bất ngờ xảy ra.

Thật ra ban đầu khách sạn có cung cấp bữa tiệc bên bể bơi nhưng các nhân viên bỏ phiếu lựa chọn tiệc tối bên đồng lửa. Vì để có hiệu quả tốt, địa điểm tổ chức tiệc được làm ở chỗ đất trống bên hồ ở ngoài khách sạn.

Vị trí lửa trại cách chỗ hồ nước rất gần, xa nhất là hai mươi mét.

DJ đổi một bài hát chậm rãi, là bài hát Hà Điền Điền rất quen thuộc, cô vừa đi vừa ngâm nga giai điệu nhẹ nhàng của bài hát, Tạ Trúc Tâm yên lặng lắng nghe một chút, cười nói: “Hay là chúng ta cũng nhảy một điệu đi?”

Hà Điền Điền vừa nghĩ mình mới nói không biết khiêu vũ, chữ “Được” đến miệng lập tức nuốt xuống, cô lắc đầu.

“Tôi dạy cho cô.” Anh ta nói.

Hà Điền Điền đang không biết nên đồng ý hay từ chối thì nghe “bùm” một tiếng, dường như có vật gì đó rơi xuống nước.

Cô mơ màng ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, phát hiện rất nhiều người giống như cô, ừ, ít nhất cũng chứng minh cô không nghe nhầm.

Nghe thấy tiếng nước mấy người vội vàng chạy đến bên hồ. Người chạy đến bên hồ đầu tiên nhìn thấy trong nước có vật gì đó đang giãy giụa, bọt nước nổi lên từng mảng lớn. Người kia sợ hãi, lập tức kêu lên: “Hình như có người rơi xuống nước!”

Nhân viên bảo vệ của khách sạn phản ứng rất nhanh, lập tức điều khiển бат

đèn lớn. Mỗi cột có sáu cái đèn lớn, tuần tra trên bầu trời, bật lên có thể chiếu sáng như ban ngày trong vòng một cây số.

Lúc Hà Điền Điền chạy đến bên hồ, đèn lớn đã được bật, cô nhìn thấy gương mặt đang giãy giụa trong hồ.

Gương mặt kia sắp chìm xuống nước. Nước ở khắp nơi tràn vào anh, vây quanh như muốn nhấn chìm anh.

“Hàm Quang!”

Hà Điền Điền không kịp nghĩ quá nhiều, nhảy thẳng vào trong nước.

Mùa thu lạnh, cô vừa nhảy xuống nước liền bị nhiệt độ quá thấp dưới nước làm cho thân thể lạnh đến phát run.

Hàm Quang giãy giụa càng mạnh, mượn lực của nước, khó khăn lắm mới giữ cho người không bị chìm. Anh nhìn thấy Hà Điền Điền bơi về phía mình, dưới ánh đèn trắng lóa, cô giống như con cá heo nhỏ, vẫy cái đuôi đẩy sóng nước, cuồn cuộn tiến lên.

Cùng lúc đó, bùm bùm, trên bờ lại có người nhảy xuống.

Lúc Hà Điền Điền kéo người Hàm Quang, sau lưng cô cũng bị hai người kéo lấy.

Cô thấy sắc mặt của Hàm Quang đầy vẻ kinh ngạc, con ngươi đen bóng, yên lặng nhìn vào mắt cô. Lúc này cuối cùng cô cũng nhận ra mình vừa làm việc gì...

Cô nhảy xuống nước cứu người máy?? Người máy?!! Vì sao lại cứu một người máy chứ? Người máy bắt tử mà! Á á á á á...

Quả thực phải viết hoa 24K chữ ngu ngốc!

Trong nội tâm của cô dường như có một vụn con lạc đà đang chà đạp, trong đầu rồi bởi không biết nên tìm lý do gì để chứng minh mình không phải người nào tàn.

Cứ như vậy sững sờ kéo Hàm Quang lên, sau đó hai cánh tay của cô bị người khác lôi thẳng lên bờ.

Sau khi lên bờ dường như càng lạnh hơn, hàm răng của cô đập vào nhau giống như con ngựa con nhảy điệu clacket trên thảo nguyên. Cô lau nước trên mặt, lúc này mới nhìn rõ hai người kéo cô là ai.

Ông chủ Phương Thành Tứ.

Lão đại bộ phận nghiên cứu Tạ Trúc Tâm.

Đậu xanh rau má... Đột nhiên hết sức lo sợ...

Sắc mặt của Phương Thành Tứ u ám đến đáng sợ. Được giáo dục tốt làm cho anh ta không thể nói tục và tức giận với một người phụ nữ, cho dù cô gái này làm cái việc khiến cho người ta một lời khó nói hết được. Anh ta hít một hơi thật sâu, trầm giọng quát: “Hồ đồ!”

Hà Điền Điền rụt cổ, cúi đầu không dám nhìn anh ta.

Lộc cộc lộc cộc lộc cộc...

May mắn là Phương Thành Tứ cũng không thêm để ý đến tình thế rồi rầm này, sau khi ném lại hai chữ kia thì đứng dậy đi về căn phòng cao cấp của mình.

Tròng kính của Tạ Trúc Tâm dính nước. Anh ta lấy kính xuống, híp mắt, vừa lau kính vừa bảo người khác đưa Hàm Quang đi trước: “Làm kiểm tra đo lường cho cậu ta xem có bị nước vào không.” Nói xong, anh ta đeo kính lên, khuôn mặt lại khôi phục vẻ nho nhã như lúc đầu, thấy bộ dạng đáng thương giống như con chó con lang thang của Hà Điền Điền, Tạ Trúc Tâm cũng không trách cứ, chỉ nói: “Sau này đừng nhảy xuống nước cứu người máy, rất

nguy hiểm, có thể cô cũng sẽ bị chết đuối đấy.”

Hà Điền Điền cúi đầu không dám nhìn anh ta, gật đầu một cái.

Anh ta nhìn mái tóc ướt sũng và bờ vai run rẩy của cô, thở dài một hơi, giọng nói theo bản năng dịu dàng hơn một chút: “Tôi sẽ bảo người đưa cô về trước.”

Lúc này, một giọng nói vang lên ở phía trên: “Tôi đưa cô về được chứ?”

Hà Điền Điền nghe vậy, ngửa đầu theo hướng giọng nói kia vang lên, nhìn thấy khuôn mặt Phương Hướng Bắc. Anh ta đi đến chỗ cô, duỗi tay ra.

Mặc dù không quen người kia, thậm chí là không biết nhưng Hà Điền Điền cũng không thể từ chối ý tốt của người ta. Cô mượn lực của bàn tay anh ta đứng lên, gật đầu nói: “Làm phiền anh rồi.”

Có không ít người vây xem náo nhiệt không chê chuyện chưa đủ lớn, nhất là những người xế chiều hôm nay có khúc mắc với Hà Điền Điền, đến để cười trên nỗi đau của người khác, lại không ngờ ngay cả Phương Hướng Bắc cũng chủ động lấy lòng Hà Điền Điền... Người phụ nữ này rốt cuộc có lai lịch như thế nào?

Chu Anh Đào cũng hoảng sợ đi đến, ngay từ đầu cô còn đang ý định sẽ đưa Hà Điền Điền về, thấy tình huống này thì quả quyết lùi một bước, giơ ngón cái về phía Hà Điền Điền: Em thật trâu bò! Ngay cả Phương Hướng Bắc cũng bị em thu hút!

Hà Điền Điền đỡ trán, giả vờ không thấy cô ấy.

...

Phương Hướng Bắc rất phong độ, đưa áo khoác của mình cho Hà Điền Điền.

Hai người cùng đi về phía khách sạn, Hà Điền Điền ở phòng bình thường, ngược hướng với phòng cao cấp của mấy người Tạ Trúc Tâm. Cô và Phương Hường Bắc đi về, ngọn đèn đường u ám, cỏ cây lay động, vắng lặng tịch mịch.

Xung quanh yên tĩnh, âm thanh hai răng cô “lạch cạch lạch cạch” đập vào nhau vang lên rõ ràng.

Cực kỳ xấu hổ. =.=

“Cô tên là gì?” Đột nhiên Phương Hường Bắc hỏi.

“Hà, Hà Điền Điền...”

“Ừ.” Anh ta gật đầu một cái: “Tôi là Phương Hường Bắc.”

“Tôi biết, tôi từng thấy anh trên TV.”

“Không phải là chuyện gì tốt đẹp.” Phương Hường Bắc cười nói, đối với chuyện kia cũng không cảm kích gì. Dù sao cả thế giới này đều biết rồi.

Hà Điền Điền biết mình đã lỡ miệng thì nói tránh đi: “Cảm ơn anh.”

“Đừng khách sáo, vì phụ nữ cống hiến một chút sức lực là vinh hạnh của tôi.”

Khó trách người này có thể có nhiều tai tiếng với các nữ minh tinh như vậy, không đề cập đến gia thế, chỉ cần phong độ nhẹ nhàng như này cũng đã có sức hấp dẫn rồi.

Phương Hường Bắc: “Hôm nay cô...”

“Hôm nay có phải tôi nào tàn lăm không?” Hà Điền Điền hơi ỉu rĩ.

“Nói thật...” Phương Hường Bắc dừng một chút, cân nhắc tìm từ thích hợp rồi nói tiếp: “Khả năng hôm nay có hơn 90% số người ở đây không thể hiểu

được cách làm của cô.”

Hu hu hu, biết là như vậy mà! Thật ra thì chính cô cũng không thể hiểu rõ được...

“Nhưng mà...” Anh ta nhanh chóng lên tiếng: “Tôi có thể hiểu được.”

“Hả?”

Anh ta nhìn cô cười, mặc dù đang cười nhưng bộ dạng lại cực kỳ chăm chú: “Tôi biết là vì cái gì.”

...

Sau khi Hà Điền Điền trở về khách sạn thì lập tức lao vào phòng tắm tắm nước nóng. Hôm nay sự xui xẻo của cô còn chưa đủ, tắm nước nóng được một nửa thì hết nước nóng... Cô trùm khăn tắm run rẩy chạy đến bên tường sờ soạng mấy lần vẫn không tìm được điều khiển của máy sưởi trí tuệ nhân tạo, chỉ tìm thấy điều khiển điều hòa, mà vào mùa này điều hòa không mở.

Được lắm, không hổ là phòng khách sạn phổ thông... Hà Điền Điền lấy từ trong vali ra một bộ đồ ngủ để thay, chạy vào trong chăn lăn một vòng, co lại như một con tôm đã được bóc vỏ.

Vừa nằm xuống... Cốc cốc cốc, có người gõ cửa.

Hà Điền Điền nhanh chóng sụp đổ, cô quần chăn lên người, nhảy ra mở cửa.

Hàm Quang và Lưu Hiểu Phong đứng ngoài cửa. Lưu Hiểu Phong nhìn thấy Hà Điền Điền quần chăn ngoài thì hơi xấu hổ. Anh ta nhẹ nhàng đẩy Hàm Quang lên phía trước, nói: “Điền Điền, đã kiểm tra xong cho Hàm Quang rồi đấy, không có bất cứ vấn đề gì.”

“À, được rồi, cảm ơn anh...”

“Không có gì, cô nghỉ ngơi đi, tôi đi trước đây.”

Hàm Quang đi vào phòng, xoay tay lại đóng cửa thật chặt. Anh không nói một lời, quần áo và tóc vẫn ẩm ướt. Hà Điền Điền chỉ cửa phòng tắm: “Tự đi tắm và sấy tóc đi.”

“Ừ.” Anh nhẹ nhàng lên tiếng.

Hà Điền Điền quần chăn nhảy lại lên giường, nằm nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hàm Quang tắm xong đi ra, anh đi đến bên giường, thấp giọng gọi cô: “Hà Điền Điền.”

“Hả?” Hà Điền Điền mở mắt ra, đập vào mắt là sắc đẹp mỹ nam khiến cô suýt nữa đã chảy máu mũi.

Hàm Quang không mặc quần áo, chỉ quần một khăn tắm màu trắng trên đầu và quần lỏng lẻo trên eo, dường như lúc nào cũng có thể rơi xuống. Thứ quyến rũ người ta nhất chính là đường nhân ngư (1) lấp ló trong khăn tắm, tôn lên đường cong hoàn mỹ còn dính nước, cơ bụng, sau đó là cơ ngực, xương quai xanh, và... Nhìn thế nào cũng không thấy chán khuôn mặt tuần tú kia.

(1) Đường nhân ngư là hai cái đường hình tam giác từ hông kéo xuống dưới bộ phận sinh dục của đàn ông. Có một câu thành ngữ rất hay: Nơi xinh đẹp nhất của phụ nữ là “hang bướm bướm”, nét quyến rũ nhất của đàn ông là “đường nhân ngư”.

Ánh mắt Hà Điền Điền đảo đi đảo lại trên thân thể ở trần của anh mấy lần, nhìn kiệt tác của mình.

Hàm Quang cúi đầu nhìn vào mắt cô, quan sát một chút, anh nói ra phát hiện của mình: “Nhìn cô rất đói khát.”

“Cút...” Cô trở mình nắm chặt chăn, đưa lưng về phía anh, nhỏ giọng gọi anh một tiếng: “Hàm Quang.”

“Hả?”

“Tôi không nói với Tạ Trúc Tâm.”

“Tôi biết.” Hàm Quang đi quanh hơn nửa giường, bước đến trước mặt cô.

Hà Điền Điền đành phải ngồi dậy, quần chần ngửa đầu nhìn anh: “Vậy tại sao anh còn nhảy xuống nước?”

“Tôi bị người ta đẩy xuống.” Hàm Quang nói tiếp: “Cô cho rằng tôi tự sát sao?”

“Tôi...” Cô lắc đầu, càng cảm thấy kì lạ: “Vì sao anh lại bị người ta đẩy xuống nước? Ai lại có bệnh như vậy chứ, đẩy một người má xuống nước.”

“Tạm thời chưa biết được.” Anh nói xong thì ngồi xuống bên giường của cô.

Giường là giường đôi, lúc đầu có thể sắp xếp hai người ở nhưng do số con gái là số lẻ, cuối cùng rút thăm để quyết định ai sẽ ở một mình trong phòng này. Hà Điền Điền may mắn rút thăm được.

Đối với kết quả rút thăm này, mọi người trong công ty đều cảm thấy là điều đương nhiên, dường như Điền Điền không rút trúng mới là chuyện không bình thường.

Hà Điền Điền vò đầu hỏi: “Mấy người ở bộ phận kỹ thuật có hỏi anh vấn đề gì không?”

“Có. Hỏi tôi vì sao lại rơi xuống nước, tôi rất thành thật trả lời.”

“Còn gì nữa không?”

“Còn hỏi vì sao tôi biết bơi.”

Đúng vậy, thật ra thiết lập mặc định của người máy khi rơi xuống nước không có chức năng bơi lội mà trực tiếp chìm xuống nước và chờ người ta vớt lên. Chỉ có con người bị đuối nước thì người máy mới có thể bơi lội để cứu người. Bởi vì khối lượng của người máy lớn nên xác suất bơi thành công của bọn họ cũng không cao, lại không lo lắng sẽ bị chết đuối... Thế nên kỹ năng bơi lội gần như vô bổ, rất ít khi dùng đến. Cũng không có người nào muốn sửa thiết lập này để tìm phiền toái cho mình.

“Anh trả lời thế nào?”

“Tôi nói cô dạy tôi.”

Hay lắm, lại muốn người ta nghi ngờ cô bị bệnh tâm thần mà.

Hà Điền Điền nằm xuống giường: “Tôi muốn ngủ rồi, anh tự chơi đi, đừng đến quấy rầy tôi.”

“Cùng ngủ đi.”

“Hả?”

Hàm Quang kéo khăn tắm, vén chăn lên, chui vào, động tác cực kỳ nhanh nhẹn.

Hà Điền Điền mờ mịt, tình huống này là thế nào???

“Là sao? Anh muốn làm gì?!” Cô ngơ ngác trong vài giây mới có phản ứng, hoảng sợ muốn nhảy dựng lên nhưng lại bị anh vững vàng kéo vào trong ngực.

Một tay Hàm Quang giữ thân thể của cô, một tay khóa cổ tay cô lại, sức lực của anh không lớn, tránh làm cho cô bị thương.

Sau đó, Hà Điền Điền nghe được giọng nói bình tĩnh của anh vang lên bên tai: “Tôi chỉnh nhiệt độ cơ thể lên bốn mươi độ rồi.”

Ặc...

Cơ thể cô buông lỏng, không có ý định giãy giụa nữa, lẳng lặng nhìn anh một cái mới hỏi: “Cho nên anh chỉ đang làm ấm cho tôi thôi đúng không?”

“Ừ.” Anh kéo chăn lên đắp kín hai người, khẽ nói: “Cô cho rằng tôi muốn làm gì?”

“Ha ha ha ha... Tôi nghĩ anh muốn tôi kể chuyện cho anh.”

“Thật sao?” Anh giống cười mà không phải cười hơi nhướn mày.

“Khụ khụ.” Hà Điền Điền xoay người lại, đưa lưng về phía anh, cô dịch lên phía trước, cách xa anh một chút. Dù sao người này không chỉ trần truồng một chút đâu...

Anh lại dính sát vào: “Mặt cô hồng như vậy, rốt cuộc cô đang nghĩ cái gì?”

“Anh im miệng cho tôi...”

Cô lại dịch ra, đột nhiên anh kéo cả người cô vào trong ngực, đè chân mình lên chân cô, dùng tay cầm lấy bàn tay cô.

Hà Điền Điền cảm thấy như mình đang ngã vào trong lò sưởi, ôi ôi ôi, rất thoải mái...

Muốn tránh nhưng lại không nổi... Được rồi, tạm tha thứ cho người này làm càn.

Cứ như vậy, một lát sau, đầu óc Hà Điền Điền bắt đầu nặng trĩu, Hàm Quang đột nhiên thấp giọng gọi cô: “Hà Điền Điền.”

“Ừ.” Hà Điền Điền nhắm mắt lại, miễn cưỡng lên tiếng.

“Lúc đó vì sao cô lại cứu tôi?”

Vì sao lại muốn cứu một người máy?

Hà Điền Điền từ từ mở mắt, trong đầu hiện lên những lời Phương Hương Bắc đã nói tối nay.

“Tôi biết là vì sao. Con người... tôi nói là tất cả mọi người, trong một giây khi nhìn thấy nguy hiểm thì sẽ quyết định cứu người, căn bản không có thời gian suy nghĩ, đây vốn là phản xạ tự nhiên. Trong giây lát như vậy, lý trí không có tác dụng. Cô không suy nghĩ gì đã nhảy xuống cứu cậu ta, việc này cho thấy vốn trong phản xạ của cô đã coi cậu ta như một con người. Từ góc độ này có thể nói, mặc kệ cô có thừa nhận hay không thì cô đã coi người máy kia như một con người, một con người có ý thức của con người.”

So với đáp án này, Hà Điền Điền càng hi vọng mình bị não tàn hơn. =.=

~~~ *Tác giả có lời muốn nói:*

Hàm Quang: Điền Điền, có người nói cô bị thiếu năng.

Điền Điền: (Lặng lẽ cầm dao) Ai? Là ai?

Hàm Quang: Độc giả.

Điền Điền: (Lặng lẽ đặt dao xuống): Được rồi, cái này thì không thể đụng vào. =.=

Chương 23

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: Mạc Y Phi

#Người Máy Quả Cam - Câu lạc bộ công nhân#

[Topic] Phúc lợi đêm khuya, ấn vào sẽ hiểu.

Chủ topic [Cỏ dại dưới mây mù dày đặc]: [Video]

[Đồng chí nhỏ có thể gây sự]: Nhìn đầu đề liền bấm vào, quả nhiên không thất vọng. (sắc)

[Cuốn sổ bên trái]: Cảm ơn đã chia sẻ, chủ thớt thật tốt. (Nước bọt)

[Người ngủ muộn thì vận may sẽ tốt]: Nhìn ID của tôi đi.

[Nguyễn Đại Tây Tây]: Dáng người của nhân vật nữ không tệ, nhân vật nam thì hơi già, còn có bụng bia nữa, kém quá!

[Thời gian lụi tàn]: Được đây, chồng tôi mà nhìn thấy chắc đỏ mặt chết mất!

[Du Tư Trà]: Lâu trên đến đây để khoe cưới à? Ha ha ha cút đi!

[Núi có Phù Tô] trả lời [Du Tư Trà]: Khoe cưới là cái khỉ gì vậy?

[Trên giường cực cường tráng] trả lời [Núi có Phù Tô]: Thời đại này tỉ lệ kết hôn thấp như vậy, đương nhiên kết hôn rồi thì phải khoe khoang chứ.

[Bảy sáu chín]: Chủ thớt này... trong diễn đàn công nhân mà dám đăng loại bài như này à, không sợ bị quản lý bắt đi phê bình giáo dục sao?

[Nước lạnh 4263] trả lời [Bảy sáu chín]: Nhân viên quản lí là Tạ Đại Đại (1), tôi rất muốn được anh ấy đưa đi phê bình giáo dục đây. (Đỏ mặt)

(1) Đại Đại là ngôn ngữ mạng, vốn dùng để gọi đại hiệp, đại thần, sau đó được fans hâm mộ của các minh tinh dùng để gọi những người nổi tiếng, nhân vật cấp cao, những người có địa vị trong xã hội.

[Mái nhà cháy]: Mẹ nó! Âm thanh của tôi tự động bật! Hơn nửa đêm, bạn cùng phòng nhìn tôi với ánh mắt rất không bình thường... Chủ thớt mau trả lại tiết tháo cho tôi!

[Ngược dòng Khanh Lãng]: Mọi người không thấy người phụ nữ này quen quen sao?

[Hồ Đâu Đâu]: Ấy, lâu trên nói vậy làm tôi cũng thấy quen quen...

[Tiết Ngọc Ngọc]: Đây không phải là Trần Mạn sao?

[Dây đàn chơi trắng] trả lời [Tiết Ngọc Ngọc]: Trần Mạn là ai?

[Tiểu Ngọc Ngọc] trả lời [Dây đàn chơi trắng]: Là người của bộ phận phục vụ khách hàng bên tổng công ty, đáng đáp rất xinh đẹp.

[Cỏ nhảy múa]: Không cần lâu trên nói mọi người cũng biết nhan sắc của cô ta rất xinh đẹp, còn biết cách rên rỉ nữa. (Xấu hổ)

[Tiết Ngọc Ngọc] trả lời [Cỏ nhảy múa]: Điều là đồng nghiệp với nhau, nói như vậy hơi quá rồi.

[Ấm áp kéo dài]: Chủ thớt này, bạn là ai thế? Làm lộ việc riêng tư của người khác thì chờ bị kiện đi!

Chủ topic [Cỏ dại dưới mây mù dày đặc]: Nhân vật nam chính là người đã có vợ, xin chú ý trên tay của anh ta có nhẫn cưới.

[Cái gương nhỏ] trả lời [Cỏ dại dưới mây mù dày đặc]: Đậu xanh rau má? Ý chủ thớt nói Trần Mạn là kẻ thứ ba chen chân vào sao?

[Trên giường cực cường tráng]: Thời đại này tỉ lệ kết hôn đã thấp như vậy rồi mà kết hôn còn không cố mà trân trọng! (Vô cùng đau lòng)

[Ám áp kéo dài]: Chủ thớt, bạn đã dính líu tới tội xâm phạm đời tư của người khác rồi, chúc bạn ở tù bị thông dít vui vẻ.

[Nhân quả óc chó]: Chủ thớt bị ngu à, con gái nhà người ta trêu chọc bạn sao?

[Ân ân vu vu]: Lâu trên gấp cái gì? Nếu như Trần Mạn thật sự chen chân vào hôn nhân của người khác thì video này chỉ có thể nói là đáng đời cô ta thôi.

[Ám áp kéo dài] trả lời [Ân ân vu vu]: Là kẻ thứ ba thì chuyện riêng tư phải bị đào bới ra sao? Chủ thớt không cần ngồi tù ư?

[Ân ân vu vu] trả lời [Ám áp kéo dài]: Pháp luật có lệnh không được tung ra, về phương diện đạo đức... Chúng ta đều rất thích hóng hớt.

[Hoa violet năm xưa]: Việc là người thứ ba chen chân vào đủ bị đuổi rồi. Rõ ràng là có người muốn gây chuyện. Không biết nhân vật nam này có công việc hay không, nếu có, chỉ cần chuyện này lộ ra thì đảm bảo công việc của anh ta sẽ không giữ được. Cái này thuộc về vấn đề đạo đức bị ô uế nghiêm trọng.

[Mụn cơm ở tai] trả lời [Hoa violet năm xưa]: Bạn nói kiểu này... Tôi lại hoài nghi chủ thớt chính là cô vợ.

[Lỗ tai của Van Gogh]: Lâu trên, yên lặng +1

[Tiếc Thân]: Chẳng lẽ người vợ làm ở công ty chúng ta? Nếu không sao có thể đăng lên diễn đàn nội bộ của chúng ta được?

[Dữ Tại Hà]: Đệt, mọi người đi xem các hình ảnh trước kia chủ thớt từng đăng đi...

[Mộng Vũ Cảnh La]: “Cỏ dại dưới mây mù dày đặc” chính là Trần Mạn? Tự phốt bản thân sao? $\Sigma(^\circ \triangle^\circ |||) \{$

[Tinh Diệp Ưc Mộng] trả lời [Mộng Vũ Cảnh La]: Rõ ràng là bị hack nick mà.

...

Sáng sớm, Hà Điền Điền nằm trên giường, theo thói quen chơi điện thoại, kết quả thấy một bài đăng khá kỳ lạ.

Độ nóng của bài viết này rất cao, đáng tiếc video kia đã bị xóa.

Về Trần Mạn thì Hà Điền Điền cũng không xa lạ gì, chẳng phải là tay chân của Biện Vũ Bạch sao, miệng lưỡi sắc bén, còn rất kiêu ngạo.

Là ai hack nick cô ta rồi đăng video kia thế nhỉ?

Hà Điền Điền khá tò mò. Cô cũng suy nghĩ giống đa số mọi người là người vợ làm.

Cô xoay người, đúng lúc nhìn thấy Hàm Quang bước từ trong phòng tắm ra. Bây giờ anh mặc quần áo chỉnh tề, đột nhiên cô lại nghĩ đến chuyện hôm qua, nhất thời không được tự nhiên.

Anh đi đến bên giường, dáng người cao lớn, từ trên cao nhìn xuống hơi lườm cô: “Người phụ nữ lười biếng này, nếu cô không dậy thì sẽ không có bữa sáng đâu.”

Ha ha, lò sưởi ấm áp hình người tối hôm qua nhất định là ảo giác của cô.
=. =

Hà Điền Điền đặt điện thoại di động xuống rồi ngồi dậy. Trong giây lát đứng dậy này, cô nhìn Hàm Quang, trong đầu đột nhiên nổ đùng đùng không dứt, liên tục hiện lên rất nhiều từ mầu chốt.

Trần Mạn, Biện Vũ Bạch, kết thù, ghi âm, rơi xuống nước, hack nick...

Cô ngẩn người nhìn Hàm Quang.

Hàm Quang không hiểu tại sao đột nhiên cô lại ngẩn người như vậy. Anh duỗi hai tay ra chạm vào mặt cô, nhẹ nhàng giữ lấy, sau đó hai bàn tay giữ chặt mặt cô, lắc lắc sang hai bên.

Hà Điền Điền: "..."

Cô ngửa đầu ra sau tránh anh rồi gỡ tay anh ra: "Anh làm cái gì vậy?!"

"Giúp cô tỉnh táo."

Mẹ nó, loại phương pháp làm tỉnh táo này đúng là thoát tục...

"Tôi không thể tát cô được." Hàm Quang giải thích.

"Cảm ơn anh." Mẹ nó, cái tát đúng là một phát minh lớn lao về phương pháp giúp tỉnh táo....

Hà Điền Điền cũng không hứng thú lắm về mấy cái này. Bây giờ cô chỉ muốn biết một việc: "Bài trên diễn đàn kia do anh đăng sao?"

"Ừ."

"Vì sao?"

"Trả thù."

Đây mới đúng là Hàm Quang.

Hà Điền Điền gật đầu hỏi: “Vậy tôi qua người đẩy anh xuống nước là Trần Mạn à?”

“Ừ.”

“Làm sao anh biết?”

“Tôi hôm qua cô ta nói chuyện với tình nhân qua điện thoại.”

Đúng vậy, người phụ nữ kia làm chuyện xấu tất nhiên sẽ không kìm lòng được mà kể với người mình thân thiết, tại sao cô lại quên mất Hàm Quang có thể xâm nhập vào điện thoại của người khác dễ như ăn kẹo.

Hà Điền Điền cũng hiểu nguyên nhân cô ta đẩy Hàm Quang xuống nước. Bình thường người máy bị ngâm nước, lúc đưa về sửa chữa có khả năng ngăn chứa hồ sơ sẽ bị lấy ra, nói cách khác, chuyện xảy ra hôm nay sẽ bị xóa khỏi trí nhớ của anh, đoạn ghi âm kia tất nhiên cũng sẽ không tồn tại nữa.

Trần Mạn làm như vậy đại khái cũng do muốn thể hiện trước mặt Biện Vũ Bạch, bên bộ phận phục vụ khách hàng có rất nhiều cô gái muốn lấy lòng Biện Vũ Bạch.

Ở diễn đàn công cộng đăng clip 18+ của người khác là phạm pháp, Hà Điền Điền lo Hàm Quang sẽ bị bắt. Đồng thời cô và đa số người trong diễn đàn đều cảm thấy đôi nam nữ kia đúng là đàn ông cặn bả và một ả tiểu tam, bị lộ ra là đáng đời.

Cô rầu rĩ hỏi Hàm Quang: “Làm sao anh chắc chắn được hai người kia là đàn ông đã có vợ quan hệ với tiểu tam?”

“À. Trong video anh ta có đeo nhẫn cưới, đồng thời trong bản ghi âm hai người họ nói chuyện, Trần Mạn gọi vợ của người kia là thiếu phụ luống tuổi có chồng, với lại tôi cũng tìm được giấy chứng nhận và ảnh cưới của người đàn ông kia, cô có muốn xem không?”

“Cho tôi xem một chút.”

Hàm Quang mở video ra cho cô xem.

Trong video là hai thân thể trần truồng đang biểu diễn, xem loại video này cô chỉ dám lén lén lút lút nhưng không ngờ Hàm Quang xem rất chăm chú... Hà Điền Điền cảm thấy khá xấu hổ, cô nhanh tay tắt đi.

Cô chỉ nhìn vào tay người đàn ông đặt trên vai Trần Mạn, trên tay quả thực đeo nhẫn cưới.

Cái này thì không giấu được.

“Làm sao anh có được video này? Có thể bị người khác nghi ngờ không?”

“Không đâu, người đàn ông kia quay video này sau đó chia sẻ cho bạn bè cùng xem.”

Đúng là... quá cặn bã... cô muốn viết đơn tố cáo...

...

Hà Điền Điền đi đến căn tin để ăn sáng, nhìn thấy các đồng nghiệp tốp năm tốp ba ngồi một chỗ xì xào bàn tán, trên mặt mọi người đều đầy vẻ bất quái. Cô biết bọn họ đang thảo luận về chuyện gì. Nhưng bởi vì người đứng sau chuyện này là người máy của mình nên cô không để tâm cho lắm, cũng không thảo luận với mọi người mà chọn một nơi yên tĩnh rồi ngồi xuống.

Vừa ăn cháo táo đỏ Hà Điền Điền vừa nghĩ, không biết Tạ Trúc Tâm có thể tới ăn sáng hay không. Nếu như gặp anh ta, cô nhất định phải cảm ơn chuyện hôm qua.

Còn ông chủ... Ừm, cô hi vọng không gặp anh ta. ^^

Phương Thành Tứ và Tạ Trúc Tâm đều ở trong phòng.

Hai người đều bị cảm cúm, Phương Thành Tứ nghẹt mũi, cổ họng khô khốc, rất khó nói chuyện .... Đã nhiều năm rồi anh ta không bị cảm cúm.

Tình huống của Tạ Trúc Tâm còn tệ hơn, anh ta bị sốt.

Vừa nghĩ tới hai người bọn họ bị như thế này là do hôm qua nhảy xuống nước cứu cô gái nào tàn kia, trái tim Phương Thành Tứ chợt đau thắt lại.

Tạ Trúc Tâm nói cho Phương Thành Tứ một chuyện, sau khi nghe xong, phản ứng đầu tiên của Phương Thành Tứ là không tin: “Cậu chắc chắn chứ?”

“Vâng.”

“Cô ta nói với cậu là bởi vì lúc đầu đối mặt với người máy nên quá khẩn trương, vì vậy liền nằm mơ, mà giấc mơ kia lại rất giống thật, cô ta không phân biệt được đâu là mơ đâu là thực, dẫn đến việc cô ta không ý thức được tình huống kia nên nói dối? Đùa bỡn chúng ta sao?” Dù yết hầu đau nhức nhưng Phương Thành Tứ vẫn lặp lại chuyện không thể tưởng tượng này một lần nữa.

“Đúng vậy, cô ấy đã nói như thế, tôi chắc chắn.”

“Cậu tin sao?”

Tạ Trúc Tâm từ chối cho ý kiến, chỉ bình tĩnh húp từng ngụm cháo trắng.

Phương Thành Tứ lại hỏi: “Cậu cảm thấy Hà Điền Điền là người như thế nào?”

Tạ Trúc Tâm dừng động tác, giống như nhớ ra điều gì đó, anh ta cúi đầu khẽ cười một cái: “Tôi cảm thấy cô ấy rất đáng yêu.”

Phương Thành Tứ nhìn anh ta: “Hóa ra cậu thích nào tàn.”

Hai người ăn sáng xong thì đi ra ngoài, lúc này Phương Thành Tứ lại gặp người không muốn gặp nhất.

Hà Điền Điền ăn một bát cháo vẫn chưa no, quyết định ăn thêm ba cái bánh bao, vỏ bánh bao vừa trắng vừa mềm, còn bốc hơi nóng, cô không chịu được phải cắn một miếng.... Ăn rất ngon! Nhất thời quên mất hình tượng, vừa đi vừa gặm bánh bao.

Sau đó gặp được ông chủ và Tạ Trúc Tâm.

Cô cuống quýt nuốt miếng bánh bao đang ăn dở trong miệng, cúi đầu chào hai người họ: “Chào sếp! Chào tổng thanh tra Tạ!”

Phương Thành Tứ đột nhiên dừng bước, lạnh lùng nhìn cô.

Hà Điền Điền tranh thủ thời gian nói thêm một câu: “Cảm ơn sếp và tổng thanh tra Tạ về chuyện ngày hôm qua.”

“Khẩu vị của cô tốt thật đấy.” Phương Thành Tứ lên tiếng. Bởi vì bị cảm nên giọng nói hơi khàn khàn, mang theo chút giọng mũi.

Hà Điền Điền nhìn chiếc bánh bao mình đã cắn được một nửa, không biết đây là lời hỏi thăm của ông chủ hay là lời trách cứ nữa, cô đành phải trả lời ba phải: “Cũng tạm được ạ... Sếp ơi, ngài bị cảm sao?”

“Cô không bị cảm à?”

“Không ạ.”

Không biết có phải Hà Điền Điền bị ảo giác hay không nhưng cô có cảm giác khi mình nói hai chữ kia, sắc mặt ông chủ vốn đã khó coi lại càng khó coi thêm... Dường như cô không bị cảm chính là tội ác tày trời nên bị thiên lôi đánh...???

May mắn là ông chủ không đọc được suy nghĩ của cô cho nên nhanh chóng

rời đi.

Tạ Trúc Tâm không đi. Sau khi Phương Thành Tứ đi, anh ta đẩy kính mắt lên một chút, hỏi Hà Điền Điền: “Cơ thể cô làm bằng sắt à?”

“Hả...” Cô gãi đầu, giả ngu.

“Đúng rồi, chuyện hôm qua tôi đã nói với ông chủ rồi.”

“Vâng.” Hà Điền Điền nghĩ đến lời nói dối hoang đường kia của mình thì hơi bối rối, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Vậy việc kia như thế nào ạ?”

“Cô trở về tìm một bác sĩ khoa tâm thần để kiểm tra cho mình một chút đi, rồi sau đó đưa giấy khám đến bộ phận nhân sự.”

“Hả? Được... Cảm ơn tổng thanh tra Tạ.”

“Không có gì. Còn có...” Anh ta lấy từ trong túi áo ra một vật, đưa đến trước mặt cô: “Đồ của cô.”

Hà Điền Điền thấy vật trong tay anh ta là kẹp tóc của cô.

Mặt cô đỏ lên, vội vàng cầm lấy chiếc kẹp tóc: “Cảm... cảm ơn.”

Tạ Trúc Tâm mỉm cười: “Đừng khách khí. Kẹp lên đi, nhìn rất đẹp.”

Trái tim bé nhỏ của Hà Điền Điền đập liên hồi, cô vội vàng khen anh ta: “Kính của tổng thanh tra Tạ cũng rất đẹp.”

Tạ Trúc Tâm cười rồi rời đi.

Một tay Hà Điền Điền cầm bánh bao, một tay cầm kẹp tóc, ngây ngốc cười nhìn bóng lưng của anh ta.

Hàm Quang đột nhiên gọi cô: “Hà Điền Điền.”

“Hà?” Tâm trạng Hà Điền Điền rất tốt, cô cắn một miếng bánh bao lớn.

“Cô thích kính à?”

“Ai cần anh lo.” Vừa cắn bánh bao vừa liếc mắt.

“Tôi có thể đeo kính rồi làm tình với cô.”

“Khụ, khụ, khụ, khụ....” Cô hoảng sợ, bánh bao mắc ở cổ họng khiến cô ho không ngừng.

Anh cúi người nói bên tai cô, giọng nói trầm thấp, âm sắc vừa êm tai lại gợi cảm: “Không mặc gì cả, chỉ đeo kính thôi.”

Chương 24

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: Mạc Y Phi

Thời gian tươi đẹp thì luôn luôn ngắn ngủi. Mọi người kết thúc chuyến đi này trong tâm trạng vẫn chưa thỏa mãn nhưng phải lưu luyến rời đi.

Lúc Hà Điền Điền đi làm thì thấy ngoài cửa hàng đang có người máy làm việc: quét dọn hiện trường, lau sạch bức tường ngoài. Trên tường bị người ta dùng thuốc màu vẽ rất nhiều thứ lung tung. Bao gồm cả màu đen bị bôi bên trong chỗ để người máy nên phải pha chế dung môi bôi lên chỗ thuốc màu đó, chờ một lúc sẽ biến mất, mặt tường lại khôi phục như ban đầu.

Cửa thủy tinh của cửa hàng cũng bị đập, may mắn là khá chắc chắn nên không bị rơi vỡ gì, nếu không cũng không biết đồ bên trong sẽ hỏng đến mức nào nữa.

Không biết có phải do ảnh hưởng của vụ vừa rồi hay không mà nửa ngày đã trôi qua, cửa hàng không hề có vị khách nào, một đơn hàng cũng không có. Buổi chiều, Hà Điền Điền ngồi cạnh bàn chống cằm ngủ gật chợt nghe tiếng xe dừng lại. Cô nhìn ra ngoài theo hướng tiếng xe phát ra thì thấy một chiếc xe thể thao siêu đẳng cấp, đẹp đến lóa mắt. Chiếc xe thể thao kia màu xanh đậm, thiết kế rất mộng ảo, còn có thể biến hình thành máy bay.... Loại đồ xa xỉ này cô chỉ có thể thấy trên tạp chí. Giá cả thì... Chắc chắn, một chiếc xe này có thể mua mười Hàm Quang.

Dường như toàn bộ nhân viên cửa hàng đều nhìn chăm chăm vào chiếc xe thể thao kia, có cô gái phản ứng nhanh, còn đi ra nghênh đón.

Người trong xe bước xuống, là một gương mặt rất quen.

Phương Hướng Bắc - người nằm trên tiền đề sống.

Phương Hướng Bắc đi vào cửa hàng, không quan tâm đến sự nhiệt tình

ngheh đón của nhân viên, ánh mắt nhìn quanh nửa vòng rồi dừng lại trên mặt Hà Điền Điền.

Hà Điền Điền và anh ta cũng coi như quen biết, nên cô nhìn anh ta cất tiếng chào: “Chào anh.”

Phương Hướng Bắc đi thẳng tới, hơi nhú mào lại nhìn cô: “Chào người đẹp, lại gặp nhau rồi.”

Hà Điền Điền không quen với kiểu ngả ngón kia, cô lúng túng nói chuyện với anh ta: “Sao anh Phương lại rảnh rồi tới đây vậy?”

“Tôi đến mua người máy.” Phương Hướng Bắc nói xong rồi quay đầu nhìn thoáng qua nhân viên hướng dẫn: “Cô đi làm việc của mình đi, tôi với Hà Điền Điền có quen biết nhau.” Lời nói bóng gió ý bảo đơn hàng này là của Hà Điền Điền, người khác không có phần.

Tất cả mọi người tản đi, mặc dù đã tránh ra xa nhưng vẫn không nhịn được nhìn sang bên này, dường như giữa hai người này có chuyện gì đó đã xảy ra hoặc sắp xảy ra.

Hà Điền Điền gãi đầu, cô mời Phương Hướng Bắc ngồi xuống rồi gọi một người máy nữ tên “Tiểu Diệp” rót nước cho anh ta, sau đó cô đưa cho anh ta một quyển sách, khẽ nói: “Đây là quyển sách có các hình vẽ người máy của chúng tôi, anh Phương hãy nói cho tôi biết yêu cầu của anh.”

Phương Hướng Bắc tùy ý lật quyển sách: “Người máy của cô là loại nào?”

Hà Điền Điền lật đến trang thứ ba, chỉ cho anh ta: “Là sản phẩm cao cấp hiện nay, được trang bị pin nhiên liệu, của tôi là phiên bản nam, phiên bản nữ ở trang tiếp theo.” Hà Điền Điền vừa nói vừa lật sang trang: “Thiết bị và hệ thống hiện nay đều là những thứ tân tiến nhất. Ngoại hình của Hàm Quang là tự tôi thiết kế, anh Phương cũng có thể tự mình thiết kế ngoại hình, làm theo hình dạng mà mình thích.”

“Cô có thể làm giúp tôi không?”

“Trong quá trình hàng đặt theo yêu cầu của anh có vấn đề gì thì tôi có thể giải đáp giúp anh, anh cũng biết đấy, có vài nội dung về việc đặt hàng tương đối bí mật, nếu tôi không được tham dự thì sẽ không nhúng tay vào.”

Phương Hướng Bắc khẽ gật đầu, cúi đầu nhìn cô giới thiệu người máy, không nói gì.

Hà Điền Điền: “Tất cả các bộ phận trong cơ thể đều có thể đặt làm theo yêu cầu, còn cả hệ thống tính cách nữa. Đúng rồi, tháng trước chức năng sinh con cũng được lên kệ rồi, phản ứng khách hàng rất tốt, anh Phương có muốn xem thử một chút không?”

Phương Hướng Bắc cười nói: “Không cần đâu, tôi muốn mua phiên bản nam.”

“Người máy nam cũng có thể sinh con.”

Phương Hướng Bắc buồn nôn: “Thật sự không cần.”

Hai người trao đổi hơn mười phút, Hà Điền Điền nói không ngừng về vấn đề “Người Máy Quả Cam chiếm tỉ suất trong thành phố và ưu thế cạnh tranh” khiến Phương Hướng Bắc quyết định: Mua!

Người có tiền thật đáng yêu. (*^__^*)

....

Qua vài ngày, Hà Điền Điền đi đến nơi có treo biển “Khoa tâm thần”, bác sĩ rất tận tụy chẩn đoán bệnh cho cô rồi ghi vào trong sổ khám bệnh: “Tinh thần bình thường”. Cùng ngày hôm đó, cô tan làm sớm hơn một tiếng để cầm sổ khám bệnh đi đến tổng công ty.

Cô ở bộ phận nhân sự gặp được Trần Mạn.

Trần Mạn đang làm thủ tục nghỉ việc, nhìn qua rất tiêu tụy.

Vừa thấy Hà Điền Điền, cảm xúc của Trần Mạn đột nhiên trở nên kích động: “Là cô!”

May là Hà Điền Điền đã chuẩn bị tâm lý đối với việc này. Đối mặt với cơn kích động của Trần Mạn, cô cố gắng duy trì sự bình tĩnh, hỏi lại: “Tôi thế nào cơ?”

“Sự việc trên diễn đàn đều do cô làm!”

“Thật kỳ lạ, liên quan gì tới tôi? Tôi cũng không cầm dao đến ép cô chen chân vào cuộc hôn nhân của người khác.”

“Cô...!”

Tất cả mọi người của bộ phận nhân sự đều nhìn Trần Mạn, cảm thấy cô ta rất kỳ quái. Việc này sau khi bị làm lớn chuyện, người đàn ông làm quản lý kia cũng bị ép từ chức, vợ của anh ta và anh ta đang làm đơn ly hôn, nghe nói người vợ có thể lấy được hơn một nửa tài sản... Từ đầu đến cuối, nhìn thế nào cũng thấy người vợ là kẻ khả nghi nhất! Liên quan gì đến Hà Điền Điền?

Trần Mạn tự biết bây giờ có nói cái gì cũng vô ích, đành tức giận rời đi.

Hà Điền Điền đưa sổ khám bệnh cho người đứng đầu bộ phận nhân sự, người đó nhìn thoáng qua sổ khám bệnh, xác nhận không có vấn đề gì liền bỏ sổ khám bệnh vào hồ sơ của cô, sau đó giống như vô ý hỏi một câu: “Cô ta làm sao vậy? Sao lại chữa mũi nhọn vào cô?”

“Tôi cũng không biết, có thể là vì tôi từng nói chuyện với tổng thanh tra Tạ.” Hà Điền Điền nói dối. Chính cô cũng bội phục sự nhanh trí của bản thân.

Người đứng đầu bộ phận nhân sự hiểu rõ. Ở tổng công ty có hai nam thần, một là ông chủ, hai là tổng thanh tra Tạ, rất nhiều cô gái vì hai người này mà cạnh tranh với nhau, nếu xảy ra vấn đề gì thì cũng không kỳ lạ cho lắm.

Đi từ bộ phận nhân sự ra cũng vừa đến lúc tan làm. Hà Điền Điền lơ đãng

liếc qua phòng hút thuốc đối diện cửa phòng nhân sự, vừa đúng lúc thấy Tạ Trúc Tâm.

Tạ Trúc Tâm kẹp điều thuốc đã cháy một nửa ở giữa hai ngón tay, tàn thuốc lá lấp lóe rồi chợt tắt, màu khói xanh nhạt lượn lơ trước mặt. Anh ta ngồi nghe người đối diện nói chuyện, vừa nghe vừa gật đầu.

Trong giờ làm việc, anh ta đã đổi kính sang loại kính có khung màu vàng mảnh, nghiêm chỉnh đeo trên sống mũi, gương mặt vốn đã tuấn tú bây giờ lại thêm mấy phần khôn khéo và nhạy bén.

Hà Điền Điền đưa mắt nhìn anh ta mấy lần rồi lập tức bị phát hiện, anh ta nghiêng đầu nhìn về phía cô.

Cô hơi xấu hổ, cách một bức tường bằng kính mỉm cười nhìn anh ta, còn vẫy tay xem như chào hỏi.

Tạ Trúc Tâm tắt điều thuốc, đứng lên đẩy cửa kính ra đi tới chỗ cô.

“Có việc gì sao?” Anh ta hỏi cô.

“Không có.” Hà Điền Điền cúi đầu, cô hơi khần trương, mũi chân nhẹ nhàng di chuyển trên mặt đất, khẽ trả lời: “Tôi đến đưa đồ cho bộ phận nhân sự, đúng lúc nhìn thấy anh.”

“À.”

Cô không biết lúc này anh ta có vẻ mặt gì, suy nghĩ một chút vẫn giải thích: “Tôi tới đưa sổ khám bệnh... Tinh thần của tôi bình thường.”

“Ừ, tôi biết rồi.”

“VẬY... TÔI ĐI ĐÂY.”

Đúng lúc này, người trong phòng hút thuốc đẩy cửa chạy ra, ôm lấy bả vai

Tạ Trúc Tâm, hứng thú nhìn Hà Điền Điền: “Hà Điền Điền, cô được đấy...”

“Xin chào...” Hà Điền Điền không quá quen người này, cô chỉ nhớ anh ta ở bộ phận nghiên cứu phát minh.

“Lão đại, chúng tôi sắp có chị dâu rồi phải không?” Người kia hỏi Tạ Trúc Tâm.

Hà Điền Điền liền đỏ mặt, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Anh hiểu lầm rồi...”

“Cậu đừng nói lung tung.” Tạ Trúc Tâm đẩy anh ta ra: “Dọa con gái nhà người ta rồi.”

Người kia cười hì hì rồi quay sang hỏi Hà Điền Điền: “Điền Điền, tối nay chúng tôi với lão đại đi ăn liên hoan, cô có muốn đi cùng không?”

Hà Điền Điền ngẩng đầu nhìn Tạ Trúc Tâm.

Tạ Trúc Tâm khoanh tay, vẻ mặt điềm tĩnh nhìn cô: “Ừ, cô có rảnh không?”

Hà Điền Điền không biết Tạ Trúc Tâm hi vọng cô sẽ trả lời như thế nào.

“Hôm nay là sinh nhật của tôi.” Anh ta bổ sung thêm.

Chương 25

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: Mạc Y Phi

Sinh nhật của Tạ Trúc Tâm được tổ chức ở nhà hàng Mỹ Lâm.

Hà Điền Điền bưng tỉnh. Chẳng trách nhân viên của bộ phận nghiên cứu phát minh lại hưng phấn như vậy, nhà hàng Mỹ Lâm đấy!

Với tư cách là một nhà hàng nổi tiếng cao cấp, điểm đặc biệt nhất của nhà hàng Mỹ Lâm là từ nhân viên tiếp khách đến phục vụ, từ quản lý đến đầu bếp, tất cả đều là con người, không hề có người máy. Chi phí trả cho nhân viên của họ cao đến dọa người, tất nhiên, giá cả đồ ăn cũng rất đáng sợ.

Tuy nhiên, dù đắt cỡ nào cũng không ngăn cản được sự nhiệt tình của thực khách. Nghe nói, ăn ở nhà hàng Mỹ Lâm không phải ăn vì hương vị mà ăn tình cảm.

Là loại tình cảm gì?

Hà Điền Điền thật sự không hiểu.

Tạ Trúc Tâm bao một phòng lớn mời mọi người, bởi vì nhiều người nên phải ngồi mấy bàn. Mọi người ở xung quanh rất náo nhiệt, cô ngồi cạnh Tạ Trúc Tâm. Cô cảm thấy rất mất tự nhiên, luôn cảm thấy anh ta đang nhìn cô, cô không dám lộn xộn, cũng không dám ăn cái gì nhiều.

Anh ta cũng không ăn nhiều, chủ yếu là xem mọi người cười nói. Trong lúc đó anh ta rót cho cô một cốc nước, Hà Điền Điền nhìn anh ta chậm rãi đưa cốc nước chanh rót đầy ba phần tư cốc cho cô, cô cầm cốc thấm lạnh, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn anh.”

“Không cần khách khí với tôi.”

Không phải là “Đừng khách khí”, cũng không phải “Không cần khách khí”, mà là “Không cần khách khí với tôi”.

Hà Điền Điền cảm thấy có vẻ mình suy nghĩ nhiều quá. Cô uống một ngụm nước chanh, đè nén chút suy nghĩ mập mờ nhỏ nhoi vừa len lỏi trong đầu xuống.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, mọi người bắt đầu ra về. Tạ Trúc Tâm tạm biệt từng nhân viên của mình. Đợi mọi người đi hết, ở đó chỉ còn lại anh ta và Hà Điền Điền.

Anh ta hỏi Hà Điền Điền: “Sao cô còn chưa về?”

“Tôi đi xe buýt.” Hà Điền Điền chỉ trạm xe buýt ở cách đó không xa.

“Tôi đưa cô về.”

“Cảm ơn anh.” Hai tay Hà Điền Điền nắm túi áo. Đêm cuối thu khiến cô cảm thấy hơi lạnh.

Anh ta tháo chiếc khăn quàng cổ màu xám của mình xuống rồi đưa cho cô: “Quàng vào đi, trời lạnh rồi.”

“Không, không cần đâu.”

“Chẳng lẽ chờ tôi đeo lên cho cô sao?”

Hà Điền Điền vội vàng nhận lấy chiếc khăn, quấn lên cổ mình. Chiếc khăn vừa dày vừa mềm, còn mang theo nhiệt độ trên người anh ta. Cô đỏ mặt, cúi thấp đầu không nhìn anh ta.

Tạ Trúc Tâm gọi một chiếc taxi trí tuệ nhân tạo không người lái chở Hà Điền Điền đến dưới nhà cô.

Hà Điền Điền hơi do dự không biết có nên mời anh ta lên tầng uống chén nước không, cô sợ anh ta nghĩ mình đang ám chỉ điều mờ ám với anh ta. Sau khi suy nghĩ cẩn thận, cô quyết định từ bỏ ý định này.

Thế là tạm biệt anh ta.

Cô định tháo chiếc khăn quàng trả lại anh ta nhưng anh ta ngăn lại: “Ở bên ngoài rất lạnh, cô quàng về đi.”

“Nhưng...”

“Lần sau gặp trả lại cho tôi cũng được.”

Cô giật mình, cúi đầu nhìn anh ta thì thấy anh ta cũng ngửa đầu, nhìn lên trên.

Hà Điền Điền tò mò, nhìn theo hướng ánh mắt của anh ta... Cô nhìn thấy Hàm Quang.

Hàm Quang đứng trên ban công, hai tay đút túi nhìn hai người họ. Ánh đèn trên đỉnh đầu của anh hơi chói mắt, Hà Điền Điền chỉ nhìn anh một cái rồi vội vàng rời mắt đi.

Nhưng ở dưới ánh đèn ngoài hành lang vẻ mặt của anh rất lạnh lùng, hình ảnh giống như trong phim, lưu lại trong đầu cô.

Hà Điền Điền tạm biệt Tạ Trúc Tâm rồi quay người lên tầng.

Vừa vào cửa, cô nhìn thấy trong nhà bếp bày biện bát đĩa. Cá kho, măng xào thịt, còn có một nồi canh không biết là canh gì, nước canh trắng nhạt, bên trong bát canh là mấy miếng rau xanh biếc.

Không hiểu sao trong lòng cô tràn ngập áy náy.

Cô chạy ra ban công tìm Hàm Quang, thấy anh vẫn đứng ở đó không nhúc

nhích, bóng lưng thẳng tắp mà cô đơn. Cô không biết tại sao mình lại chột dạ, nhỏ giọng gọi anh: “Hàm Quang.”

Hàm Quang quay đầu bước vào, lúc đi ngang qua cô cũng không thèm nhìn lấy một cái.

Hà Điền Điền đi theo anh, khẽ hỏi: “Anh giận rồi à?”

“Tôi không hề giận.”

“Thật chứ?”

“Thật. Tôi khổ sở làm cơm chờ cô, cô lại đi hẹn hò với người khác, loại chuyện nhỏ nhặt này làm sao có thể làm tôi tức giận chứ.”

... Còn nói là không tức giận sao?

Cô kiên nhẫn giải thích: “Việc này lúc gặp mới quyết định đi ăn với nhau bữa cơm, tôi quên không nói cho anh biết.”

“Loại người các cô đúng là thích viện cớ.”

“Được được được, tôi sai rồi, đã được chưa?”

Anh dừng lại nhìn cô một cái, bộ dạng cao cao tại thượng, đáng vẻ như ban ân.

Hà Điền Điền thấy anh nhìn chằm chằm chiếc khăn trên cổ mình thì khẽ hỏi: “Cái này đẹp không? Là khăn quàng cổ đấy.”

Hàm Quang đưa tay nắm lấy chiếc khăn để cảm nhận: “Chất lượng không tồi.”

“Anh thích chứ...”

“Thích hợp dùng để treo cổ.”

“ ... ”

Cô miễn cưỡng nuốt câu nói định nói ra vào bụng. Được rồi, tính khí người máy này quá mạnh, rất khó dỗ dành.

Rơi vào bước đường cùng, Hà Điền Điền đành phải dùng tuyệt chiêu: “Hàm Quang, tuần này tôi được nghỉ, tôi dẫn anh đi mua quần áo nhé?”

Dường như anh hơi rối rắm, cuối cùng miễn cưỡng gật đầu: “Được.”

...

Hà Điền Điền đưa Hàm Quang tới một trung tâm thương mại tương đối nổi tiếng.

Các cửa hàng ở tầng một chủ yếu bán sản phẩm điện tử, đồ áo của nam ở tầng bốn. Khó lắm mới được hôm nhàn rỗi để ra ngoài dạo chơi, cô cũng không nóng vội đi lên trên mà dự định đi dạo một lúc.

Ở trung tâm của tầng một, vị trí bắt mắt nhất dành cho các cửa hàng quảng cáo sản phẩm bán hạ giá. Một ngày nay, công ty đang quảng cáo là một công ty đồ chơi, các sản phẩm mô phỏng chân thực nhiều loại động vật.

Các loại động vật bình thường như mèo, chó, thỏ tai dài, cao cấp hơn một chút là khỉ, hổ, còn có loại quý hơn nữa là gấu trúc. Da và lông của những con vật này đều là nhân tạo, cũng có trí tuệ nhân tạo như người máy, có thể kêu, biết tỏ ra dễ thương, còn có thể nói chuyện với chủ nhân. Hà Điền Điền vừa nhìn thấy đồ chơi có lông thì không bước nổi nữa, huống hồ đây còn là loại đồ chơi lông có trí tuệ nhân tạo.

Cô sờ lỗ tai lớn của thỏ tai dài: “Mềm quá!”

Tiếp đó là một chú chó đang vẫy đuôi: “Thật đáng yêu!”

Sau đó cô nhìn thấy bên trong góc có một con gấu trúc.

Gấu trúc rất nhỏ, đứng lên cũng chỉ đến đầu gối của cô, trắng đen xen kẽ, sạch sẽ, lông bù xù. Hà Điền Điền xoay người sờ sờ nó, nó lập tức dùng đỉnh đầu cọ vào lòng bàn tay của cô nói: “Mang tôi về nhà đi!”

“A a a, đáng yêu quá!” Ánh mắt của cô sáng rực lên.

Nhân viên cười nói: “Con mắt của cô thật tốt, đây chính là động vật nổi tiếng nhất chỗ chúng tôi. Đáng yêu nhất, thông minh nhất, lượng tiêu thụ cũng tốt nhất.”

“A a a, đáng yêu quá.” Cô vẫn đang cảm thán.

“Thích thì mua một con về đi.”

“Bao nhiêu tiền vậy?”

“Hiện tại đang được giảm giá 70%, chỉ còn chín vạn chín. Nếu có thẻ VIP thì sẽ được tặng kèm một món quà nhỏ.”

“...” Giá cả lại chẳng đáng yêu chút nào.

Hà Điền Điền đứng lên, nhỏ giọng nói: “Hơi đắt.”

Nhân viên lập tức nói: “Giá của thỏ tai dài rẻ hơn nhiều, chỉ có hai vạn tám, hôm qua đã bán hơn một trăm con rồi. Giá bây giờ của thỏ tai dài là giá bán thấp nhất trong năm qua, chúc mừng năm mới cũng không được giảm giá nhiều như vậy đâu.”

Hà Điền Điền xấu hổ nói với cô nhân viên là bây giờ tiền tiết kiệm của cô chỉ có thể mua cái lỗ tai của con thỏ tai dài thôi.

Cô cảm thấy nơi này không phải là nơi người nghèo đến, ở lâu sẽ trở nên

ngghi ngờ sinh mạng mình. Thế nên cô kéo Hàm Quang: “Đi thôi.”

Hàm Quang cúi đầu quan sát ánh mắt của cô, hỏi: “Cô muốn à?”

Hà Điền Điền không trả lời. Hai người vừa đi ra thì gấu trúc đã đuổi theo, còn ôm chặt lấy bắp chân của cô.

Hà Điền Điền: “...”

Cô đứng yên nhìn nhân viên. Con gấu trúc này của mấy người đúng là vô lại...

Nhân viên hơi bất ngờ: “Có thể nó thích cô đấy...” Nói rồi ngồi xuống gỡ con gấu trúc khỏi chân cô.

Vừa cất xong nó lại chạy ra ngoài, đuổi theo Hà Điền Điền rồi lại ôm chân cô lần nữa.

Hà Điền Điền muốn rung chân cũng không rung nổi với tên nhóc này. Nhân viên bán hàng rất xấu hổ đến nỗi mồ hôi tuôn ra như suối, cô ta lại tới gỡ tên nhóc kia xuống.

Đến lúc con gấu trúc kia ôm lấy chân Hà Điền Điền lần thứ ba, nhân viên bán hàng đành phải tắt nó đi.

Hà Điền Điền dờ khóc dờ cười, vừa nghiêng đầu liền bắt gặp Hàm Quang nhếch khóe miệng, trong mắt tràn ngập sự vui vẻ.

Trong vài giây cô lập tức thông suốt, tức giận nói: “Là anh à?”

“Tôi thì làm sao?” Anh cười hỏi lại cô. Nụ cười quynh rũ chết người.

Hà Điền Điền bất mãn: “Anh trêu tôi làm gì?”

“Nếu cô thích sao không mua nó về đi?”

“Cảm ơn anh đã nhắc nhở, tôi lại nhớ tới nguyên nhân làm tôi trở thành kẻ nghèo hèn thế này đây.”

Hàm Quang nghiêng đầu quan sát cô. Không biết anh suy nghĩ cái gì, cuối cùng đưa ra một kết luận: “Hà Điền Điền, cô quả nhiên là người nghèo rớt mồng tơi.”

“Còn không phải vì anh sao?” Cô vừa đau buồn vừa phẫn nộ.

Cô không chỉ biến thành kẻ nghèo rớt mồng tơi vì anh mà bây giờ còn phải mua quần áo cho anh nữa. Một người máy ăn mặc đẹp để làm gì khi mà không muốn bán thân chứ?

Hàm Quang ra vẻ nhân đạo, quan tâm đến cô: “Không phải mua quần áo cho tôi đâu.”

Anh thấu tình đạt lý, hiểu lòng người như vậy làm cô rất cảm động, lại hơi xấu hổ vì nuốt lời hứa. Lúng túng một lát, Hà Điền Điền nói: “Nếu không tôi mua cho anh thứ khác nhé?”

“Ừ.”

“Anh muốn cái gì?”

Thật sự Hàm Quang không muốn thứ gì cả. Chẳng qua anh rất vui khi thấy Hà Điền Điền mua đồ cho anh, anh phóng nhìn một vòng, thấy cách đó không xa có một cửa hàng đồ uống thì chỉ vào đó: “Mua một cốc nước đi.”

“Được.” Đồ uống rẻ hơn quần áo nhiều.

Trong cửa hàng đồ uống thế mà lại có nhân viên là con người. Hà Điền Điền lén lút quan sát anh ta rất lâu, ngạc nhiên hỏi: “Anh thật sự là con người sao?”

Nhân viên cửa hàng cười đáp: “Cửa hàng này là của tôi, vì quá nhàm chán

nên mới mở.”

“À ừ.”

Đồ uống ở cửa hàng chia thành hai loại chính: Đồ uống cho con người và đồ uống cho người máy. Đồ uống của con người có rất nhiều loại, còn người máy chỉ có ba loại. Bởi vì áy náy với Hàm Quang nên Hà Điền Điền mua cho anh loại đắt nhất, hết sáu mươi tám đồng. Còn của cô là loại trà mười tám đồng.

Hà Điền Điền nhận lấy đồ uống từ nhân viên cửa hàng, khẽ hỏi: “Loại đồ uống dành cho người máy này đắt hơn ở chỗ nào vậy?”

Sắc mặt của nhân viên cửa hàng hơi mất tự nhiên: “Trong này có thêm Tăng Trù Tề.”

“Hả? Sao lại có thêm Tăng Trù Tề?”

Nhân viên cửa hàng bị hỏi đến đỏ mặt, giả vờ không nghe thấy câu hỏi của cô, vội vàng xoay người chào hỏi khách khác.

Hà Điền Điền khó hiểu.

Hàm Quang khẽ cười một tiếng, kéo sự chú ý của cô về.

Cô liếc mắt nhìn anh một cái, thấy trong mắt anh đều là ý cười đang nhìn cô, vẻ mặt không tốt đẹp cho lắm. Cô trừng mắt liếc anh một cái: “Cười cái gì mà cười?”

Anh cầm ống hút vào trong cốc, trả lời: “Cười vì cô thật lưu manh.”

Hà Điền Điền tức giận: “Đi thôi, anh mới lưu manh.”

“Mà Tăng Trù Tề dùng để làm gì...” Anh cắn ống hút uống một ngụm lớn, sau đó nhả ra, nhíu mày mỉm cười nhìn cô: “Cô không biết thật sao?”

Hà Điền Điền vốn không biết nhưng nhìn thấy anh để lộ vẻ mặt phóng đãng, cô, cô cô cô đột nhiên hiểu ra...

Sau đó, xấu hổ đến đỏ cả mặt.

Anh cười híp mắt, lại đâm thêm một nhát: “Cảm ơn cô. Tôi nhất định sẽ uống hết, không lãng phí dù chỉ một giọt.”

Hà Điền Điền đỏ mặt, chỉ lo uống trà của mình, giả vờ không biết anh.

Hàm Quang cũng không biết tại sao mình lại rất thích nhìn dáng vẻ con người xấu hổ, nhìn cô đỏ mặt khiến tâm trạng của anh tốt lên rất nhiều. Anh tìm kiếm khắp hệ thống: vì sao người máy nhìn thấy con người xấu hổ thì tâm trạng lại trở nên tốt hơn?

Lần đầu tiên trong hệ thống mệnh mệnh không gì là không biết lại không thể cho anh một đáp án rõ ràng.

Chương 26

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: Mạc Y Phi

#Trang web Củ Cải Trắng - Thiên đường Robot#

[Lên Đỉnh] Ngày 8 tháng 12 tiến hành hoạt động offline, mọi người cùng gặp mặt nhau, muốn đến thì nhanh chóng đăng kí thôi!

[Thời kỳ biên niên sử]: Leng keng leng keng, buổi gặp mặt mỗi năm một lần lại bắt đầu rồi! Tôi sẽ nói về một số việc, cụ thể thế này:

Địa điểm gặp mặt: Tầng hai của quán cà phê 2016 ở quảng trường Thời Đại A.

Các hoạt động trong buổi gặp mặt: Đầu tiên gặp mặt nói chuyện tại quán cà phê, sau đó đến trung tâm ẩm thực ở quảng trường Thời Đại để liên hoan.

Hạn đăng kí: ngày 5 tháng 12

Phí đăng kí: 1000 đồng

Lưu ý: Phí đăng kí chủ yếu dùng để tổ chức lần offline này, bao hết quán cà phê và nơi tổ chức liên hoan. Mỗi người 1000 đồng là căn cứ theo hoạt động của năm ngoái để dự tính, đến lúc đó thừa thì trả lại, ít thì góp thêm.

Ai đăng kí thì nhắn tin cho tôi, nhớ để lại phương thức liên lạc, rất mong chờ mọi người ở buổi offline. (nháy mắt)

[Quách Kiệt Phàm đẹp trai nhất]: 2016 là số phòng à?

[Thời kỳ biên niên sử] trả lời [Quách Kiệt Phàm đẹp trai nhất]: Không, đó là tên quán cà phê, quán cà phê có chủ đề hoài niệm quá khứ, bên trong rất

đẹp.

[Kir]: Sao lại bao quán cả phê ở quảng trường Thời Đại, đắt lắm đấy!

[Xin chàng hãy hái cho nhiều, vật ấy rất gợi tình tương tư] trả lời [Kir]: Đắt á? Mấy người mua người máy thì đều không để ý đến đồng tiền nhỏ này đâu.

[Tiểu Hỏa Xa]: (Tạm biệt) Kẻ nghèo không nên nhảy vào đây.

[Duy C.]: @Tô Mạc có đi không?

[Tô Mạc] trả lời [Duy C.]: Không đi.

[Biệt danh] trả lời [Duy C.]: Ha ha ha cậu không cần gọi cậu ta, cậu ta sẽ không đi đâu.

[Duy C.] trả lời [Biệt danh]: Vì sao?

[Biệt danh] trả lời [Duy C.]: Năm ngoái, sau khi chúng tôi đi ăn xong, sau đó lại đi hát, cậu ta suýt nữa đã bị nữ lưu manh uống say cưỡng hiếp rồi, ha ha ha.

[Duy C.] trả lời [Biệt danh]: Ha ha ha ha ha!

[Văn Nhân Linh]: Trời ạ, còn có lịch sử đen tối này sao? @Tô Mạc thật sao?

[Đội tuyển Bóng đá quốc gia Anh đúng là tai chó]: Tôi muốn đi! (giơ tay thật cao)

[Hãy gọi tôi là lãg khách]: Tôi cũng muốn đi! Mong chờ bị nữ lưu manh cưỡng hiếp!

[Tiểu Phương leng keng]: Yên lặng +1

[Thời kỳ biên niên sử]: (Bỏ phiếu) Lần offline này mọi người hi vọng nhìn thấy người hay người máy nào? ... Mọi người mau bỏ phiếu đi, sẽ có điều bất ngờ.

[Thời hoàng kim vụt tắt] trả lời [Thời kỳ biên niên sử]: Nói thật nhé, tôi muốn nhìn thấy nhất là cái này. (hình ảnh) (hình ảnh)

[Tấn Vũ] trả lời [Thời hoàng kim vụt tắt]: Đệt, đây là ai vậy? Đẹp trai quá, muốn lấy mạng người thật mà!

[Thời hoàng kim vụt tắt] trả lời [Tấn Vũ]: Đây là người máy của @Lá sen Hà Điền Điền.

[Con chobit]: @Lá sen Hà Điền Điền cầu hình ảnh, cầu video, tôi muốn thè lưỡi liếm màn hình.

[Tôi rất linh hoạt]: @Lá sen Hà Điền Điền mong offline được gặp mặt.

[Dung Dung]: @Lá sen Hà Điền Điền.

[Bọt biển nhỏ là cung Nhân Mã]: @Lá sen Hà Điền Điền.

[Trẻ con bị tiêm nhiễm]: giống như trên @Lá sen Hà Điền Điền.

...

[Lá sen Hà Điền Điền]: Hả? (◉o◉)...

...

...

...

Hà Điền Điền hỏi chị Anh Đào: “Lần offline người máy này chị có đi không?”

“Không đi.” Chị Anh Đào trả lời rất dứt khoát.

Hà Điền Điền cảm thấy hơi ngạc nhiên: “Vì sao lại không đi? Em còn tưởng chị sẽ thích kiểu sự kiện này chứ.”

“Hôm đó chị phải đi làm.” Chị Anh Đào trả lời, nhưng nhìn cô ấy cũng không có vẻ gì tiếc nuối.

Hà Điền Điền vô cùng quan tâm: “Để em xem một chút, hôm đó em được nghỉ, em có thể làm thay chị.”

“Kỳ lạ, em không đi à Điền Điền? Em có thể đến đó chơi một chút.”

Hà Điền Điền hơi đau lòng: “Một ngàn đồng đối với em mà nói là một khoản tiền lớn đấy.”

Cho nên Hà Điền Điền không đi được. Nhưng thật kì lạ, coi như cô chủ động tỏ ý có thể làm thay chị Anh Đào nhưng chị ấy vẫn kiên quyết không đi.

Cô cũng chưa kể tới chuyện này.

Không nghĩ rằng lúc tan làm cô nhận được một lời mời của nhân viên quản lý trang web Củ Cải Trắng. Hà Điền Điền cảm thấy vô cùng vinh hạnh, vội vàng nhấn chấp nhận.

[Thời kỳ biên niên sử]: Lá sen Hà Điền Điền, người đẹp, tôi là nhân viên quản lý của trang web Củ Cải Trắng, cô có thể gọi tôi là Tiểu Niên.

[Lá sen Hà Điền Điền]: À à. Cô có thể gọi tôi là Điền Điền.

[Thời kỳ biên niên sử]: Hôm nay tôi nhắn tin cho cô chủ yếu là muốn mời cô tham gia ngày hội offline vào mừng 8 tháng sau.

[Lá sen Hà Điền Điền]: Cảm ơn cô, nhưng có khả năng là tôi không đi được.

[Thời kỳ biên niên sử]: Nếu tiện thì có thể tiết lộ một chút nguyên nhân không?

[Lá sen Hà Điền Điền]: À... Tôi phải đi làm.

[Thời kỳ biên niên sử]: (Rơi nước mắt) Không thể xin nghỉ được sao? Lần này có rất nhiều người hi vọng cô có thể đưa người đẹp trai nhất đến đây.

[Lá sen Hà Điền Điền:] Ai đẹp trai nhất vậy?

[Thời kỳ biên niên sử]: Chính là người máy của cô đó, mặc dù chỉ có ba tấm hình nhưng đã được mọi người phong là người đẹp trai nhất trong hôm nay.

[Lá sen Hà Điền Điền]: Thật sao? Ha ha.

[Thời kỳ biên niên sử]: Thật sự không thể xin phép nghỉ hoặc xin đổi ngày được à... (đáng thương)

[Lá sen Hà Điền Điền]: Không tiện lắm.

[Thời kỳ biên niên sử]: Thật tiếc quá, vậy thay tôi gửi lời tới người đẹp trai nhất là tôi đã trở thành fan hâm mộ của cậu ấy rồi nhé.

[Lá sen Hà Điền Điền]: Được thôi, cảm ơn cô, ha ha.

[Thời kỳ biên niên sử]: Nếu cô bận thì tôi không quấy rầy nữa. Nếu như đổi ý thì liên lạc lại với tôi. Đến lúc đó cô sẽ trở thành khách mời đặc biệt của chúng tôi. (Cười)

[Lá sen Hà Điền Điền]: Được.

Hà Điền Điền thật sự không muốn nói cho nhân viên quản lý biết lý do cô không thể đi là vì cô không có tiền... QAA

Cứ như vậy, Hà Điền Điền mang theo sự buồn phiền về nhà.

Về đến nhà, Hà Điền Điền nhìn thấy Hàm Quang đang ngồi, trên đùi để rất nhiều vải vóc. Vải vóc dày đặc, trắng đen xen kẽ. Cô nhận ra đó là áo ngủ mùa đông của cô mới lôi ra.

“Anh làm gì vậy?” Cô rất tức giận cầm đồng vải kia lên nhìn một chút, quả nhiên bộ đồ của cô đã bị cắt chỗ này một mảnh chỗ kia một mảnh. Cô tức giận ném đồng vải kia lên, tức giận nói: “Anh bị bệnh sao?!”

“Đừng gấp gáp.” Ngược lại anh rất bình tĩnh. Vừa nói vừa ung dung giơ tay lên nắm vuốt cái gì đó, chậm rãi đưa lên theo đường thẳng, nhìn thế nào cũng giống như Đông Phương Bất Bại không thể kiềm chế bắt đầu say mê tiêu hoa.

Hà Điền Điền nhìn thấy rõ ràng trong tay anh có một cây kim đang may phần còn lại, bây giờ thì kéo lên thành một đường thẳng tắp.

“Ban đầu anh cắt quần áo, bây giờ lại để một khe hở bên trên, cuối cùng anh muốn làm gì?” Giờ phút này cô quá tò mò và phần nộ.

Hàm Quang không trả lời, chỉ gọi một tiếng: “Lại đây.”

Hà Điền Điền nghĩ anh đang gọi mình, cô đang muốn bước đến đánh cho anh một trận thì nhìn thấy Mạnh Mạnh chạy từ trong phòng ngủ ra, nó đứng trước mặt Hàm Quang, rất ngoan ngoãn nghe lời.

Hàm Quang ướm cái vừa làm xong lên người Mạnh Mạnh rồi mặc thứ này vào thân hình tròn vo của nó, anh bắt đầu lần theo khe hở, nhìn qua có vẻ anh định khâu đồng vải vóc chồng chất vào khe hở trên người Mạnh Mạnh.

Vừa khâu vừa nhìn Mạnh Mạnh nói: “Cậu là gấu trúc.”

Manh Manh: “Tôi là gấu trúc.”

Hà Điền Điền: “...”

Đột nhiên cô nhớ tới lần đi dạo phố gặp con gấu trúc đồ chơi đáng yêu kia. Hàm Quang vẫn còn nhớ chuyện này sao?

Đột nhiên trong lòng có một dòng nước ấm chảy qua. Cô hỏi: “Cái này là làm cho tôi sao?”

Anh thấp giọng nói: “Ừ.” Nói xong thì nghiêng đầu nhìn cô một cái: “Đây là quà cho cô.” Khuôn mặt tuần tú tràn ngập sự vui vẻ.

Cô cũng cười, tâm trạng rất tốt.

Cô ngồi xuống bên cạnh anh, nhỏ giọng nói: “Không phải là ngày lễ, tặng quà làm gì?”

Hàm Quang tìm kiếm trên mạng một chút, trả lời: “Hôm nay là ngày lễ.”

“Hả?”

“Hôm nay là ngày Vệ sinh thế giới. Hà Điền Điền, chúc cô có một ngày lễ Vệ sinh thế giới vui vẻ.”

“Cảm ơn anh...”

Sau đó Hà Điền Điền đi ăn cơm.

Hôm nay Hàm Quang nấu canh tôm, vừa tươi vừa thơm, rất ngon miệng. Hà Điền Điền tạm thời tha thứ cho anh về lời chúc vừa rồi.

Đang ăn cơm, Hà Điền Điền thấy nhân viên quản lý trang web gửi tin nhắn cho cô.

[Thời kỳ biên niên sử]: Điền Điền, có online không?

[Lá sen Hà Điền Điền]: Có đây, sao vậy?

[Thời kỳ biên niên sử]: Thật sự tôi không có ý quấy rầy cô đâu. Là như vậy, vừa rồi tôi và trưởng phòng có trao đổi một chút. Bởi vì bây giờ độ nổi tiếng của cô rất cao, chúng tôi đều hi vọng cô có thể làm khách quý tới tham gia hoạt động offline lần này. Cô suy nghĩ lại một chút xem chúng ta có cơ hội gặp nhau không...

[Lá sen Hà Điền Điền]: Cô làm tôi hơi khó xử...

[Thời kỳ biên niên sử]: Tôi hiểu tôi hiểu. Vì chuyện này mà khiến cô xin nghỉ khiến chúng tôi cũng rất áy náy, vừa rồi trưởng phòng nói hi vọng có thể đền bù cho cô một chút, đó là thành ý của chúng tôi.

[Lá sen Hà Điền Điền]: Đền bù cái gì vậy?

[Thời kỳ biên niên sử]: Đền bù kinh tế được chứ? Cô cũng biết đấy, chúng tôi làm hoạt động này không có lợi nhuận. Nhưng trưởng phòng nói anh ta có thể tự bỏ tiền túi, đền bù cho cô một vạn tệ.

[Lá sen Hà Điền Điền]: ...

[Thời kỳ biên niên sử]: Tôi biết cô không thiếu tiền, cái này chỉ là một chút thành ý của chúng tôi, hi vọng sẽ không mạo phạm cô... (khẩn trương)

Hà Điền Điền rất muốn nói cho vị nhân viên quản lý này, cái gì cô cũng không thiếu, chỉ thiếu tiền thôi.

Cuối cùng cô vô cùng “miễn cưỡng” chấp nhận thành ý, quyết định xuất hiện trong hoạt động lần này với tư cách là khách mời đặc biệt.

...

Hàm Quang sửa lại Manh Manh rất đẹp. Bên ngoài thân hình của nó ngoại trừ cánh tay và bảng điều khiển ra thì toàn bộ đều được bọc lại bằng vải nhung màu trắng hoặc đen, rất giống con gấu trúc.

“Manh Manh thật đáng yêu!” Hà Điền Điền sờ lỗ tai của nó, lại hơi lo lắng nên hỏi Hàm Quang: “Anh biến nó thành thể này rồi, lát nữa tháo ra có vẻ phiền phức lắm.”

“Không cần tháo ra.”

“Anh điên à? Nếu nó về nhà bị phát hiện thì sao?”

“Sẽ không bị phát hiện đâu.”

“Anh nói điều, cái này ở trên người nó chứ không phải tàng hình.”

“Trong nhà nó không có người.” Hàm Quang nói.

Hà Điền Điền không hiểu ý của câu này, đầu cô toàn dấu chấm hỏi nhìn Hàm Quang rồi lại nhìn sang Manh Manh, cuối cùng hỏi: “Manh Manh, chủ nhân của cậu đâu?”

“Bố đi rồi.”

“Đi đâu?”

“Không biết.”

Hà Điền Điền nhìn về phía Hàm Quang: “Có chuyện gì vậy?”

Hàm Quang trả lời: “Chủ nhân của nó đã chết sáu năm rồi.”

Hà Điền Điền kinh ngạc há to miệng, cô nhìn Manh Manh. Đôi mắt của Manh Manh sụp xuống, điều này cho thấy tâm trạng hiện tại của nó không

vui.

Hà Điền Điền cảm thấy rất khó tin: “Không, không thể nào?”

“Chủ nhân của nó trước khi chết có để lại di chúc, đưa tất cả tài sản của mình cho người máy quản lý. Chuyện này cũng được đưa lên báo rồi.” Hàm Quang nói xong thì lấy điện thoại của Hà Điền Điền mở trang web ra đưa cho cô xem.

Hà Điền Điền nhìn trang web kia một chút.

Bài báo này có viết sáu năm trước, một người già sống một mình với bệnh tật rất lâu, sau đó qua đời. Đến lúc người nhà chia tài sản mới biết lúc còn sống ông cụ để lại di chúc: Người kế thừa tài sản duy nhất là người máy quản lý gia đình, người đã làm bạn với ông cụ nhiều năm. Người nhà cho rằng việc này chính là trò cười cho thiên hạ, bọn họ đến toà án làm loạn mấy lần nhưng toà án cho rằng di chúc này có hiệu lực.

Đương nhiên, không phải toà án bảo vệ nhân quyền của người máy mà là tôn trọng nguyện vọng của người đã khuất.

Sau đó, ông cụ kia ủy thác cho luật sư giúp Mạnh Mạnh hoàn thành việc thừa kế tài sản, còn đổi cả mã khóa, chỉ có Mạnh Mạnh mới có thể mở cửa nhà.

Như vậy, thoáng một cái đã trôi qua sáu năm.

Hà Điền Điền không rõ cảm xúc trong lòng mình lúc này. Hơi cảm động, hơi buồn phiền, lại hơi khổ sở. Cô ngồi xuống, ôm Mạnh Mạnh vào ngực, hỏi: “Mạnh Mạnh có nhớ bố không?”

“Ngày mai bố sẽ về.” Mạnh Mạnh trả lời.

...

Tối đến, Hà Điền Điền và Hàm Quang ngủ cùng nhau, cô lại coi anh như

máy sưởi hình người. Hai người đắp chung chăn, cô nằm trong ngực anh, gối đầu lên cánh tay của anh, giống như con mèo nằm cuộn trên ban công vào buổi chiều, uể oải, ấm áp mà thoải mái, khá dễ chịu.

“Cô biết không Hà Điền Điền...” Hàm Quang nói.

“Hừm?”

“Trong lỗ mũi của tôi cũng có thần kinh nhân tạo.”

“Đương nhiên tôi biết.” Hà Điền Điền nghĩ thầm: Tôi làm nghề bán người máy đấy.

“Cho nên tôi có thể nghe được hơi thở của cô và người khác không giống nhau.” Hàm Quang nói đến đây, không biết tại sao lại mỉm cười, cô đưa lưng về phía anh nên không nhìn thấy nụ cười trên mặt anh.

Trong bóng tối, Hà Điền Điền gọi anh: “Hàm Quang.”

“Ừ.”

“Nếu như tôi chết, anh vẫn sẽ nhớ tôi chứ?”

“Tôi sẽ vĩnh viễn nhớ cô.”

Chương 27

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: Mạc Y Phi

Người máy của Phương Hướng Bắc đã làm xong.

Vì làm người máy này mà anh ta đã tốn công tốn sức gọi cho Hà Điền Điền không biết bao nhiêu cuộc điện thoại, còn tự đến cửa hàng hỏi ý kiến mấy lần. Điều khiến Hà Điền Điền bất ngờ chính là cô không nghĩ một phú nhị đại lại cẩn thận như vậy.

Thật ra việc giao người máy không cần nhân viên bán hàng phải làm, bình thường kỹ sư và người của công ty sẽ giao hàng tới tận nhà. Nhưng Hà Điền Điền rất muốn xem nhà ở của phú nhị đại như thế nào nên lấy việc công làm việc tư một lần, cùng đi theo đưa hàng.

Biệt thự xây bên hồ!

Từ đằng xa, bọn họ nhìn thấy trên đảo giữa hồ có một ngôi nhà kiểu khu trồng cây cảnh Trung Quốc, ngôi nhà ẩn hiện dưới bóng cây. Đột nhiên có một vài con chim xuất hiện, dưới bầu trời trong xanh có vài quỹ đạo màu nâu hoặc màu xám xẹt qua, bay ra xa dần rồi biến mất.

Từ bờ đến hòn đảo giữa hồ không có cầu cũng không có đường.

Hà Điền Điền hỏi Lưu Hiểu Phong: “Anh nói xem chúng ta đi qua bằng thuyền hay ngồi trực thăng đây?”

Lưu Hiểu Phong khá lạc quan: “Có lẽ sẽ ngồi trên chiếc xe thể thao cao cấp vừa có thể đi trên cạn vừa có thể đi dưới nước kia, không phải anh Phương thường đi nó đến công ty của chúng ta sao?”

Hà Điền Điền ngẩn người. Ngôi xe thể thao bay lên sẽ có cảm giác gì đây? Nghĩ vậy cô vừa sợ lại vừa mong chờ.

Lúc này, người quản gia kiệm lời đứng ở bên bờ, bàn tay chỉ xuống mặt hồ lăn tăn nói: “Mời mấy vị đi bên này.”

Hà Điền Điền đứng yên nhìn quản gia, yếu ớt nói: “Ông... định để chúng tôi đi qua thật sao?”

Đôi với cô bơi lội không phải vấn đề, kĩ năng bơi của cô cũng không tệ lắm. Nhưng vấn đề hiện tại đang là mùa đông! Đi qua??? Sao??? Chẳng lẽ Phương Hương Bắc cũng bơi qua bơi lại mỗi ngày ? Vậy ở biệt thự thì có ý nghĩa gì chứ? $\Sigma(^\circ \Delta^\circ)$

Quản gia lắc đầu: “Mọi người đừng hiểu lầm, đây là một con đường.”

Tất cả mọi người đều rất tò mò. Lưu Hiểu Phong bước lên mặt nước, vẻ mặt không thể tin nổi: “Là thật!”

Lúc này Hà Điền Điền mới nhìn rõ. Đó thật sự là một con đường, chỉ có điều dùng vật liệu đặc biệt, có thể phản chiếu, có thể phối hợp với vận động của nước trong hồ mà tạo nên gọn sóng giả. Nếu không quan sát kĩ gần như không nhận ra.

Con đường được làm rất rộng, hai bên đường có máy báo động chứa tia sáng, tránh cho người đi đường đi nhầm đường.

Hà Điền Điền bước lên, không tệ, rất chắc chắn, cảm giác khá an toàn. Cô hỏi quản gia: “Chi phí làm đường này có lẽ... đắt lắm nhỉ?”

Quản gia mỉm cười: “Cũng bình thường, không đắt lắm đâu.”

Mọi người đi trên con đường kì diệu này như lướt trên sóng, có vẻ giống thần tiên. Mùa đông, trên mặt hồ có gió rất lạnh nhưng Hà Điền Điền có thể tưởng tượng ra khung cảnh vào mùa hè ở nơi này sẽ tươi đẹp thế nào: gần kề với bầu trời, ánh sáng chiếu rọi, lá, hoa sen, còn có vài loại động vật sống dưới nước màu trắng hoặc đủ kiểu màu khác, mấy con cá thi thoảng sẽ nhảy lên khỏi mặt nước...

Mùa đông chắc chắn cũng không tệ, chờ mặt nước đóng băng thì tiếp theo là một lớp tuyết, đến lúc đó ngồi trong nhà bên lò sưởi ngắm tuyết rơi, đúng là một loại hương vị khác hẳn.

Nhìn lại mình, tiền thuê nhà một tháng hai ngàn tệ cô cũng cảm thấy đắt... Đây là nhà của chính phủ xây cho người lao động, so với giá thị trường thì cũng tiện nghi hơn rất nhiều rồi!

Vừa thêm thường trước đồ của người khác, vừa đau lòng cho chính bản thân mình, cô mang tâm trạng phức tạp như vậy đi con đường thần kỳ trên mặt nước. Cuối cùng mọi người đã đến nơi.

Biệt thự của Phương Hường Bắc rất lớn, họ cũng không có thời gian tham quan, dù sao cũng đến để làm việc. Quản gia đi trước mọi người, ấn chuông cửa nhà Phương Hường Bắc.

Phương Hường Bắc đang chờ bọn họ.

Lưu Hiểu Phong và mấy người hậu cần trong công ty mở một cái va li, đưa người máy cất kỹ trong đó ra, bắt đầu khởi động.

Từ giây phút nhìn thấy người máy kia, ánh mắt của Phương Hường Bắc liền thay đổi. Hà Điền Điền nhẹ giọng gọi anh ta: “Anh Phương? Anh Phương?”

“Hà?” Ánh mắt của anh ta khó khăn rời đi, nhìn qua có vẻ mất hồn mất vía.

Hà Điền Điền hơi ngạc nhiên. Gương mặt của người máy này thật sự cũng không tính là đẹp trai, chỉ có điều khí chất trầm tĩnh, nhìn tương đối có phong độ của người trí thức. Phản ứng của Phương Hường Bắc như vậy, chắc có lẽ thấy người máy này được làm quá giống thật mà kinh ngạc? Tình huống này cô cũng đã từng gặp vài lần.

Cô nói: “Bây giờ người máy muốn anh tiến hành phân biệt thân phận, phiền anh gọi tên của anh ta, à chính là đặt tên cho anh ta đó.”

Phương Hường Bắc nhìn người máy, khẽ nói: “Tiểu Phong.”

Người máy tên Tiểu Phong bắt đầu tiến hành quét hình với Phương Hường Bắc, quét hình xong, anh ta nói: “Hường Bắc, lần đầu gặp mặt, xin hãy quan tâm nhiều hơn.”

Lưu Hiểu Phong dựa theo lệ cũ, nói đơn giản cho Phương Hường Bắc nghe một chút về tình huống cơ bản, Phương Hường Bắc không đợi anh ta nói xong đã xua tay: “Tôi biết mà, mọi người cũng vất vả rồi.”

Lưu Hiểu Phong đành phải lấy giấy cam kết ra cho anh ta kí tên, kí xong, bọn họ lập tức bị Phương Hường Bắc “tiễn khách”.

Thái độ của quản gia từ đầu đến cuối đều rất cung kính, mời mọi người ra rồi đóng cửa lại giúp Phương Hường Bắc.

Trong lòng Hà Điền Điền đầy nghi ngờ. Cô không nhịn được quay đầu lại, xuyên qua khe cửa đang đóng dần, cô thấy Phương Hường Bắc ôm Tiểu Phong, hai mắt nhắm chặt, từng giọt nước mắt rơi xuống.

...

Buổi chiều, Hà Điền Điền lại có thêm một đơn hàng. Tiền thưởng tháng này sẽ khá ổn đây, cô nghĩ đến lúc phát tiền lương có nên mời Tạ Trúc Tâm ăn một bữa không. Lần trước liên hoan là anh ta mời, vậy cũng được coi là cô ăn cơm của anh ta.

Muốn hẹn anh ta lại một bữa, cô đã có sẵn lý do: Cô vẫn đang giữ khăn quàng của anh ta.

Xem ra lý do này rất hợp lý. (*^__^*)

Sau đó cô nhận được điện thoại của Phương Hường Bắc.

“Cảm ơn cô.” Anh ta lên tiếng. Giọng nói không còn ngả ngớn như mọi

hôm nữa mà mang theo vài phần nặng nề.

Hà Điền Điền biết tâm trạng của anh ta không tốt. Cô trả lời: “Anh Phương không cần khách sáo.”

“Làm rất giống thật.” Anh ta nói thêm: “Thật sự cảm ơn cô, Hà Điền Điền.”

“Không có gì, đều là việc tôi nên làm. Sau này nếu còn gì thắc mắc anh cứ hỏi tôi. À, đúng rồi, tôi giới thiệu cho anh một diễn đàn người máy, tôi cũng ở trong đó, trên diễn đàn có rất nhiều cơ hội để giao lưu với mọi người.”

“Được.”

“Lát nữa tôi sẽ gửi lời mời cho anh.”

“Cô có thể gọi tên của tôi, không cần lúc nào cũng phải gọi “anh” đâu, hãy coi chúng ta là bạn bè.”

“Được.” Hà Điền Điền khá vinh hạnh, cho tới bây giờ cô chưa từng kết bạn với ai nhiều tiền như vậy.

“Ừ, có thời gian cô có thể qua nhà tôi chơi.” Anh ta đột nhiên nói một câu như vậy.

Hà Điền Điền hơi khó hiểu: “Hả?”

Phương Hướng Bắc giải thích: “Tôi nghe quản gia nói, nhìn cô giống như rất muốn chấp cánh bay một vòng quanh nhà tôi.”

Hà Điền Điền im lặng. Không ngờ ông quản gia mặt đơ tích chữ như vàng lại có thể làm cho người ta muốn chửi thề như vậy.

...

Buổi tối về đến nhà, Hàm Quang nói cho cô một tin tốt: “Cái khăn cô mượn của người khác tôi đã giặt giúp cô rồi.”

“Thật sao, tốt quá.” Hôm nay còn có chuyện này sao, hồ hồ hồ hồ...

Anh lại báo cho cô một tin “tốt hơn”: “Sau đó tôi giúp cô trả lại luôn rồi.”

“... Hả?” Phản ứng của Hà Điền Điền chậm nửa nhịp, lặng người nhìn anh: “Ý anh là gì?”

Hàm Quang khó hiểu: “Làm một con người cô không hiểu cái gì là “trả” sao? Có vay có trả, đã mượn rồi còn không định trả à?”

“Tất nhiên tôi hiểu... Ý của tôi là anh trả cho ai?”

“Tất nhiên là Tạ Trúc Tâm.”

“Làm sao anh biết cái này của Tạ Trúc Tâm?”

“Này, con người, cô đang sỉ nhục trí thông minh của tôi à?”

Gần đây Hàm Quang hình thành một thói quen, chỉ khi không vui anh mới gọi Hà Điền Điền là “con người”. Nhưng Hà Điền Điền cũng không để ý đến tâm trạng của anh... Tâm trạng của mình quan trọng hơn!

Cô đầu đầu truy hỏi: “Anh đi tìm anh ta rồi sao?”

“Không. Tôi gửi chuyển phát nhanh.”

Cô tức giận: “Anh đã hỏi ý kiến của tôi chưa? Hả?!”

Đột nhiên cô tức giận như vậy khiến anh cảm thấy hơi bất ngờ, anh cẩn thận nhìn cô: “Vậy cô không có ý định trả sao? Hình như làm vậy không được tốt lắm đâu.”

“Ai nói tôi không trả, chỉ là tôi...” Chỉ là cô muốn tự tay trả người ta thôi!

Cô nam quả nữ, nếu muốn hẹn họ dù sao cũng cần một cái cớ, ít nhất sẽ không quá xấu hổ? Vất vả lắm Tạ Trúc Tâm mới cho cô một cái cớ, sau đó? Cô lại trả lại cái cớ kia? Tạ Trúc Tâm sẽ nghĩ như thế nào? Chắc chắn sẽ cho rằng cô từ chối anh ta! Con gái theo đuổi anh ta nhiều như vậy, anh ta khó khăn lắm mới bày tỏ chút tình cảm với cô, thế mà lập tức bị cô làm mất mặt! Anh ta cũng có sự kiêu ngạo của riêng mình, nhất định sẽ rút lui, không để ý đến cô nữa!

A a a tình huống tốt đẹp bây giờ lại thành cái gì thế này....

“Đều tại anh, đồ khốn Hàm Quang! Tôi thất tình rồi!” Hà Điền Điền khóc không ra nước mắt, “Đều tại anh, đều tại anh...”

Hàm Quang an ủi cô: “Đừng tức giận. Không phải chỉ là một cái khăn quàng cổ thôi sao, tôi đền cho cô nhé. Tôi sẽ đan khăn quàng cổ.”

“Anh lấy cái gì để đền chứ, anh có thể đền cho tôi một người bạn trai sao?!”

“Tôi, tôi đền chính mình cho cô.”

“Anh vốn là của tôi rồi!”

“Ừ.” Anh gật đầu, nhìn cô tròn tròn hai mắt, đột nhiên mỉm cười.

Hà Điền Điền: ...

Con mẹ nó, tình huống gì thế nào? Sao cô lại xấu hổ??? Chuyện gì lại khiến cô xấu hổ như vậy, chẳng lẽ nên đánh anh một trận...

Chương 28

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: Mạc Y Phi

Hàm Quang mua một đồng len lông cừu, cẩn thận đan khăn quàng cổ.

Hà Điền Điền cũng không nói gì nữa. Dù sao cũng chỉ là người máy, chẳng thể hiểu những ý nghĩ rối rắm của con người, đằng nào thì anh cũng không có ý, muốn trách chỉ có thể trách cô và Tạ Trúc Tâm hữu duyên vô phận.

Haizz, càng ngày cô càng khoan dung với anh.

Mặc dù trái tim vẫn còn đau âm ỉ. /(T o T)/~~

Mấy hôm sau, Phương Hướng Bắc gọi điện cho Hà Điền Điền: “Điền Điền, cô có thể giúp tôi đăng kí tham gia hoạt động offline lần này không? Cô là khách mời đặc biệt, chắc là có thể nhỉ?”

Hà Điền Điền hơi khó hiểu: “Anh cứ trực tiếp tìm nhân viên quản lý để đăng kí mà, không cần tìm tôi đi cửa sau đâu.”

“Để đăng kí được thì cần phải sử dụng người máy hơn một tháng, còn tôi mới sử dụng nên không đủ.”

“Vậy sao? Để tôi hỏi giúp anh.”

Hà Điền Điền gửi cho Thời Kỳ Biên Niên Sử một tin nhắn nói qua loa về tình huống, Thời Kỳ Biên Niên Sử nhiệt tình trả lời cô, chuyện này cũng không quá quan trọng, đến lúc đó Hà Điền Điền đưa người bạn kia đi cùng là được.

Sống hơn hai mươi năm, đây là lần đầu tiên Hà Điền Điền được trải nghiệm cảm giác quyền lợi của cấp bậc đặc biệt, thật tuyệt vời. Khó trách

những người làm chính trị kia đánh nhau vỡ đầu cũng muốn trèo lên cao ngời!

Ngày mùng 8 tháng 12, nhiệt độ toàn thành phố giảm khá nhiều. Hà Điền Điền quần chiếc khăn Hàm Quang đan cho lên cổ, cả người đều trở nên ấm áp, cảm giác luồng khí lạnh bên người đều bớt lạnh hẳn.

Diện tích của quán cà phê 2016 không lớn lắm, bên trong được trang trí rất cổ điển, giống như phong cách 50 năm trước, không có khung ảnh điện tử, không có bàn trí tuệ nhân tạo. Thậm chí, chỉ có một người máy quét rác đời cũ, hơi kém, hình mâm tròn, tiếng ồn khi làm việc rất thấp.

Nhân viên cửa hàng tổng cộng có ba người, đều là con người.

Ở trong quán cà phê kiểu này khiến người ta muốn quên đi mình sống ở năm 2066.

Hà Điền Điền đi vào quán cà phê, cô tò mò nhìn ra sau nhà bếp, xuyên qua cửa sổ lấy đồ ăn, cô nhìn thấy bên trong có cánh tay người máy làm việc, không có bóng người. Quả nhiên, những người máy khác đều bị nhốt ở sau bếp.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu thuê con người làm việc thì chi phí rất cao, không có lãi. Dù sao những người máy này chỉ làm việc ở phía sau, cũng không ảnh hưởng tới sự cổ điển đằng trước.

Tiểu Niên là một cô gái duyên dáng, lúc nói chuyện rất nhã nhặn lại nhiệt tình, khiến người khác cảm thấy không bị xa cách. Cô ấy nhìn thấy Hà Điền Điền đưa “bạn” là Phương Hường Bắc tới, quả thực rất kinh ngạc, khi mở miệng cũng hơi lắp bắp, một lát sau mới bình thường trở lại.

Trong quán cà phê, mọi người đã tới không ít, trong chốc lát ai ai cũng ngạc nhiên. Dù Phương Hường Bắc có tiền cỡ nào thì cũng chỉ là con người, vẫn chỉ có người máy Hàm Quang có sức hút hơn.

“Woa, đẹp trai thật đấy! Ngoài đời còn đẹp hơn nhiều! Ảnh mà tôi xem có khi đã qua chỉnh sửa rồi, hahaha...”

“Đây là sự khác nhau giữa Người Máy Quả Cam và Người Máy Kẹo Cam.”

“Không nói đến hình dáng, Kẹo Cam cũng khá tốt, quan trọng là phải xem kỹ thuật thiết kế khuôn mặt.”

“Đây thật sự là người máy á? Sao lại có cảm giác giống hệt như một con người vậy? Tôi hơi sợ rồi đây!”

“Tôi cũng cảm thấy rất giống con người, Điền Điền, cô có thể để anh ta bước hai bước chứng minh một chút không?”

Blah blah...

Hà Điền Điền không thích như vậy. Có cảm giác giống như đưa Hàm Quang ra để triển lãm sản phẩm vậy. Cô nhìn Tiểu Niên, cười nói: “Có thể để mọi người giới thiệu một chút không? Đây là lần đầu tiên tôi gặp mọi người.”

“Xin lỗi cô, tôi quên mất, mọi người nhiệt tình quá.” Tiểu Niên nói xong rồi lần lượt giới thiệu với Hà Điền Điền.

Giới thiệu xong, người kia lại muốn chụp ảnh với Hàm Quang.

Đến lượt một thiếu niên nhuộm tóc bảy màu, không đợi Tiểu Niên lên tiếng, thiếu niên kia giơ tay ra nói: “Chào cô, tôi là Tiểu Lục.”

“Chào cậu.” Hà Điền Điền bắt tay với cậu ta.

“Tôi có thể chụp ảnh với người máy của cô không?”

“Được.” Hà Điền Điền trả lời không cảm xúc.

Lúc Tiểu Lục đứng cạnh Hàm Quang, Hàm Quang đột nhiên hỏi cậu ta: “ID và tên đầy đủ của cậu trên trang web Củ Cải Trắng là gì?”

Hà Điền Điền khó hiểu, tại sao Hàm Quang lại hỏi như vậy, kì lạ hơn là Tiểu Lục nghe xong chột trâm mặc. Cô nhìn sang Tiểu Niên, Tiểu Niên lập tức cười nói: “Đây là Lục Đầu Anh, Điền Điền đã từng nghe đến chưa? Trên diễn đàn, Tiểu Lục rất sôi nổi. Vừa rồi tôi còn nghĩ cô biết rõ cậu ấy.”

Lục Đầu Anh! Đương nhiên Hà Điền Điền đã từng nghe cái nghe tên, không chỉ từng nghe đến mà cô còn bị cậu ta mắng là đồ ngu!

Cô kéo Hàm Quang ra phía sau mình, trừng mắt nhìn Lục Đầu Anh.

Lục Đầu Anh: =.=

Không khí hơi xấu hổ. Tiểu Niên đang rầu rĩ không biết làm thế nào để đẩy bầu không khí lên, đúng lúc đó Mùa Xuân Không Phải Mùa Đọc Sách đưa người máy của cô ấy tới. Người này là nhân vật cũ của trang web Củ Cải Trắng, vừa đến đã hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Cô ấy có bốn người máy, đều rất đẹp trai, hôm nay còn cố tình ăn diện, từng người máy đều có phong cách khác nhau.

Chị Mùa Xuân có một khả năng là làm người máy giống hệt người khác, thậm chí còn có thể tránh được việc xét duyệt chân dung. Bốn người máy này được làm theo bốn thần tượng đang hot của ngành giải trí, lúc này nhìn cô ấy được bốn minh tinh vây quanh, muốn bao nhiêu phong cách có bấy nhiêu phong cách.

Hà Điền Điền tròn tròn mắt.

Đột nhiên, một bàn tay đặt lên đầu cô.

Sau đó, cái tay kia giữ chặt đầu cô, chậm rãi xoay chín mươi độ.

Đối mặt với Hàm Quang.

Cô mặt không cảm xúc nhìn Hàm Quang.

Anh ra vẻ đắc ý: “Nhìn cái gì, không phải cô cũng có người máy sao?”

“Hàm Quang, đột nhiên tôi rất muốn đổi anh lấy mình tinh.”

“Cứ thử xem.” Ba chữ được thốt lên đầy mạnh mẽ.

Tiểu Niên nghe được cuộc nói chuyện của hai người thì quay sang hỏi Hà Diên Diên: “Diên Diên, người máy của cô là hệ thống tính cách gì?”

“Siêu biến thái.”

“Chẳng trách.” Tiểu Niên bừng tỉnh, trong lòng thầm nghĩ: Vậy mà lại có người thích khẩu vị này...

Một tay Hàm Quang ôm lấy bả vai Hà Diên Diên, giống như thân mật nhưng thực chất hơi dùng sức ép cô đi ra. Hà Diên Diên đành phải để anh đưa đi, vừa đi cô vừa phàn nàn: “Tôi nuôi anh còn không bằng nuôi con thỏ.”

“Hà Diên Diên, cô đúng là đồ ăn cháo đá bát. Con thỏ có thể đan khăn quàng cổ cho cô sao?”

“Anh đừng có lấy khăn quàng cổ ra nói tôi...”

Lúc đi đến bên tường, người máy quét rác cảm ứng được hai người họ, đèn vòng tròn xung quanh lóe lên, người máy chệch ra khỏi tuyến đường cố định để nhường đường cho hai người họ.

Hà Diên Diên không chú ý tới người máy. Cô ngẩng đầu nhìn những khung ảnh được lồng kính treo trên tường. Bên trong khung ảnh lồng kính đều là giấy chế phẩm, có ảnh chụp, có tranh vẽ, có phong cảnh, có nhân vật. Cô dừng lại trước một khung ảnh lồng kính tương đối lớn, ngạc nhiên khen: “Người này đẹp trai quá!”

Đúng lúc nhân viên cửa hàng đi ngang qua, nghe cô nói thế thì liền nở nụ cười chân thành giới thiệu cho cô: “Đây là chân dung ông ngoại của cửa hàng

chúng tôi, một nhà khoa học khá nổi tiếng. Ông ấy tên Kiều Phong.” Nói xong không tự giác được mà ưỡn ngực lên, dáng vẻ đầy tự hào.

“À à, cảm ơn cô.” Hà Diên Diên tán thưởng: “Một nhà khoa học mà đẹp trai thật đấy.”

Nhân viên cửa hàng mỉm cười rồi rời đi.

Hàm Quang đứng yên một chỗ, anh dường như đang suy nghĩ gì đó nhìn Hà Diên Diên.

Hà Diên Diên không biết anh đang mưu tính cái gì, cô nhìn anh với ánh mắt đầy cảnh giác: “Anh làm gì thế?”

“Hà Diên Diên, gương mặt này của tôi...” Vừa nói anh vừa chỉ vào mặt mình, “Mới là đẹp nhất.”

Hà Diên Diên cạ lời: “Anh có thể bớt tự luyện được không...”

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

Cô không thêm thừa nhận được! Nhưng cô nghĩ một lúc, nhìn thấy ánh mắt tràn đầy sự uy hiếp kia, nếu như cô dám phủ nhận, e rằng sẽ lập tức trừng trị cô cho xem... Cô đau đầu chấp nhận: “Đúng đúng, anh đẹp nhất, được chưa?”

Hàm Quang thừa thắng xông lên: “Vậy thì sau này cô không cần phải nhìn mấy người chỉ hơi đẹp một chút mà chảy nước miếng như đồ mê trai nữa.”

Hà Diên Diên đang muốn mắng anh thì Tiểu Niên bước đến gọi hai người: “Diên Diên, tới đây đi.”

Mọi người đã đến đông đủ. Tiểu Niên muốn xếp các bàn thành một để mọi người cùng ăn uống và nói chuyện phiếm. Bàn ông và người máy chuyên bàn, con gái chuyên ghế, chỉ trong chốc lát đã xong.

Hà Điền Điền chọn cho mình một ly cà phê, cho Hàm Quang một ly nước. Tiểu Niên thống nhất chọn một ít đồ ăn vặt.

Mỗi người đều cùng với người máy của mình ngồi xuống, Hàm Quang ngồi bên phải Hà Điền Điền, bên trái là Tiểu Phong. Phương Hướng Bắc cách Tiểu Phong hỏi Hà Điền Điền: “Cô nghĩ thế nào mà lại chọn tính cách siêu biến thái cho Hàm Quang vậy?”

Không đợi Hà Điền Điền trả lời, Hàm Quang đột nhiên nghiêng người nhìn Tiểu Phong đeo kính trên sống mũi, anh hỏi Phương Hướng Bắc: “Anh cũng thích kính sao?”

“Hả?”

“Anh thích để người máy của mình không mặc gì, chỉ đeo kính làm tình với anh phải không?”

“Đột!” Gương mặt Phương Hướng Bắc đầy hoảng sợ: “Cái quái gì thế, tôi là trai thẳng mà!”

Âm lượng trong câu nói này của anh ta khá lớn, khiến mọi người đều quay sang nhìn anh ta. Sau đó tất cả mọi người đều ăn ý bày ra một vẻ mặt khác, không lên tiếng.

Không ai tin.

Phương Hướng Bắc nhận ra chuyện này dù có giải thích cũng chẳng thể rõ ràng được. Nghĩ lại thì lời đồn liên quan đến anh ta cũng rất nhiều, nhiều thêm một cái cũng chẳng sao... Nên nghĩ thoáng một chút. =.=

Sau đó, chuyện liên quan đến vụ đeo kính kia... Anh ta lẳng lặng nhìn Hà Điền Điền, ánh mắt kia đầy ẩn ý.

Ý muốn nói: Tôi không nhận ra cô lại có khẩu vị đặc biệt như vậy đây! Rất có tiền đồ! Quả nhiên là biến thái.

Hà Điền Điền mặt đỏ tía tai không biết nên giải thích thế nào... Giải thích thế nào cũng không đúng! /(T o T)/~~

Cô có thể sáng tạo ra một kiểu chết hoàn toàn mới: bị chính tay người máy của mình gài bẫy mà chết!

Cô trừng mắt với Hàm Quang, cố gắng tìm lại chút tôn nghiêm của chủ nhân, hung dữ nói: “Anh im miệng lại cho tôi, chờ về nhà tôi sẽ trừng trị anh.”

“Được, tôi chờ cô trừng trị tôi.”

Phương Hướng Bắc cảm thấy có gì đó không bình thường, làm sao đến cả loại đối thoại đơn thuần thế này mà anh ta cũng có thể hiểu sai chứ? Quả nhiên con người không thể đo lại mấy kẻ biến thái.

Bên phải Hàm Quang là Tiểu Niên. Tiểu Niên hắng giọng một cái, nói với mọi người: “Được rồi, mọi người yên lặng một chút. Tôi muốn nói đơn giản vài câu. Đầu tiên, hoan nghênh mọi người đến tham gia buổi offline năm nay, lúc này còn có không ít người chưa kịp biết tên, bây giờ chúng ta giới thiệu trước đi. Tôi bắt đầu trước...” Cô ấy nói đến đây đột nhiên dừng lại nhìn về phía cửa.

Hà Điền Điền cũng tò mò nhìn theo, ở ngoài có một người đẩy cửa bước vào.

Người kia mặc áo lông màu xám, đội mũ lưỡi trai, trên tay cầm một chiếc túi màu đen.

Mùa này mà đội mũ lưỡi trai có vẻ hơi quái dị, vành nón của anh ta kéo rất thấp, Hà Điền Điền không nhìn rõ gương mặt của anh ta. Nhưng anh ta không mang người máy theo, chắc chắn không phải tới tham gia buổi offline này.

Nhân viên cửa hàng đi ra: “Xin lỗi anh, hiện tại chỗ chúng tôi đã được bao hết, không mở cửa bán. Bên ngoài chúng tôi có treo bảng rồi.”

Anh ta ỷ vào thân thể cao lớn, lập tức đẩy nhân viên cửa hàng kia ra, nhân

viên kia bị đẩy phải lùi lại mấy bước, suýt nữa thì ngã, đang muốn nổi giận.

Hà Điền Điền đã thấy người kia móc trong túi ra một khẩu súng.

Không chờ bọn họ kịp phản ứng, họng súng của anh ta đã nhắm vào đám người, pằng pằng pằng, liên tục bắn không ngừng!

Chương 29

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: Mạc Y Phi

Lúc tiếng súng vang lên, đầu óc của Hà Điền Điền trống rỗng.

Cô nhìn thấy họng súng đen ngòm bắn ra ánh lửa, thấy đạn đâm vào người, máu me phun ra. Tiếng súng và tiếng hét chói tai trộn lẫn, kích động màng nhĩ của cô. Trái tim cô điên cuồng đập thành thịch, sự hoang mang và sợ hãi bao trùm cả người cô.

Đột nhiên, cô bị người khác kéo một cái, ghé bị lật, cô ngã ngửa ra đằng sau.

Lúc thân thể va chạm với mặt đất thì không đau đớn như tưởng tượng, cô phát hiện mình ngã vào trong lòng một người.

Là Hàm Quang.

“Bị đàn à?” Hàm Quang dùng một tay ôm cô, anh khẽ nói bên tai cô: “Không biết tránh à?”

Anh đẩy cô xuống dưới bàn, sau đó anh cũng chui vào đè lên cô, toàn bộ cơ thể của cô được ôm chặt dưới người anh.

Bây giờ Hà Điền Điền mới nhận ra mình đang run rẩy. Cô nghe tiếng kéo bàn ghế, tiếng khóc, tiếng kêu, và tiếng súng dứt quãng hỗn loạn ở bên ngoài, cô run sợ gọi anh: “Hàm Quang.”

“Ừ.” Hàm Quang nắm chặt tay.

“Có phải chúng ta sẽ chết không?”

“Không đâu. Đừng sợ.”

“Đương nhiên anh sẽ không chết, anh là người máy mà!”

“Cô cũng sẽ không chết.”

Có lẽ bởi vì giọng nói của anh quá thản nhiên nên lúc này cô đã bình tĩnh hơn một chút, từ trong ngực anh thò đầu ra ngoài. Từ góc độ của cô chỉ có thể thấy bàn ghế la liệt, bước chân đang chạy và cà phê bị đổ, chảy từ mép bàn xuống đất.

Đột nhiên, trước mắt cô tối đen như mực.

“Chuyện gì xảy ra vậy, tôi bị mù rồi sao?” Cô ghen ngào kêu lên.

“Mất điện rồi.” Hàm Quang nói, còn khẽ cười một tiếng.

“Lúc này mà anh còn cười cái gì?”

“Được rồi, tôi không cười nữa!”

Trong bóng tối, anh nhẹ nhàng sờ lên đầu cô, dường như đang trấn an cô.

Bên ngoài vẫn rất hỗn loạn, Hà Điền Điền cảm giác tình trạng bây giờ của mình không quá tệ. Cô nên cảm thấy may mắn vì quán cà phê này không có cửa sổ. Cho nên mặc dù bây giờ là ban ngày thì đưa tay lên cũng không thể thấy được năm ngón.

Trước lúc mất điện, Phương Hướng Bắc đề Tiểu Phong xuống đất, dùng cơ thể che chở cho anh ta.

Tiểu Phong nói: “Vào lúc nguy hiểm như thế này phải để tôi bảo vệ anh.”

“Suyt.” Phương Hướng Bắc xấu hổ nên không muốn nói cho Tiểu Phong biết, không ngờ anh ta lại quên. Quên mất Tiểu Phong chỉ là một người máy,

không phải là anh em tốt Mộc Xuân Phong của anh ta.

Đúng lúc anh ta định kéo Tiểu Phong ra đằng trước che cho mình thì mất điện.

Phương Hướng Bắc nghĩ thầm: Xem ra đến cả ông trời cũng không nhìn nổi nữa rồi.

Kẻ tấn công kia dừng bắn, Phương Hướng Bắc nhìn hòng súng trong bóng tối bắn ra ánh lửa, anh ta nghĩ thừa dịp bóng tối có thể kiềm chế kẻ điên kia.

Anh ta mở to hai mắt, muốn nhanh chóng thích ứng với bóng tối, sau đó lập kế hoạch về tuyến đường hành động. Đột nhiên, anh ta nhìn thấy dưới chân kẻ tấn công có ánh sáng màu đỏ lóe lên, hình như đối phương đã giẫm phải thứ gì đó, ngay sau đó cả người không đứng vững, ngã sấp xuống đất.

Phương Hướng Bắc trợn mắt há mồm. Tình huống gì vậy? Ông trời cũng chiều lòng người quá đi mất?

Trong bóng tối, kim loại rơi trên nền gạch phát ra âm thanh rất rõ ràng, Phương Hướng Bắc biết tên kia đã làm rơi súng. Anh ta đang suy nghĩ có nên đi qua thử vận may hay không.

Nhìn kĩ lại thì thấy ánh sáng màu đỏ lóe lên, tia sáng yếu ớt, anh ta cũng không biết thứ mà tên kia đã giẫm lên là cái gì, nhưng từ hai lần lấp lóe đó có thể phán đoán vật này di chuyển được.

Sau đó, Phương Hướng Bắc nghe được tiếng va đập trong trẻo vang lên, ngay sau đó là âm thanh trượt rất nhỏ, xung quanh quá hỗn loạn, anh ta không nghe rõ, cũng không quá để ý.

Anh ta khom lưng như mèo đứng dậy, bàn tay đặt xuống mặt đất, không cẩn thận chạm phải một vật gì đó rất cứng rắn còn hơi nóng.

Ngón tay sờ lên vật kia để hình dung hình dáng một chút, tim anh ta đập nhanh hẳn lên: Đây là khẩu súng kia! Rơi thế nào lại đến ngay chỗ anh ta rồi!

Trong một giây, Phương Hướng Bắc ngỡ rằng mình đã gặp Thượng Đế.

Anh ta lập tức nhặt súng lên, nắm chặt trong tay. Trước kia anh ta đã chơi bắn súng, nhưng đều là vũ khí hiện đại hóa, bắn laser, loại súng cổ hủ này rất ít thấy, anh ta chưa từng dùng bao giờ.

Nhưng cũng không sao, có thể dọa người là được.

Cầm được súng trong tay, Phương Hướng Bắc tự tin hơn nhiều, đứng lên trầm giọng nói: “Không được nhúc nhích, nếu cử động ông đây sẽ nổ súng!”

Giống như phối hợp với màn biểu diễn của anh ta, anh ta vừa dứt lời, đèn trong phòng lập tức sáng lên. Đột nhiên sáng choang khiến mọi người theo bản năng nheo mắt lại một chút.

Kẻ liều mạng kia đã đứng lên, đang định không màng tới sống chết lao tới liều một phen nhưng không ngờ đột nhiên lại có điện. Nhìn thấy súng của mình bây giờ lại chĩa về mình, hắn đành phải đứng yên không cử động.

Từ lúc mất đến lúc có điện, tất cả chưa đến một phút, tình thế nhanh chóng đảo lộn, vị trí công thủ thay đổi. Mọi người ngơ ngác nhìn Phương Hướng Bắc uy phong chĩa súng vào kẻ tấn công kia, tất cả đều không thể tượng tượng được anh ta đã làm như thế nào.

Phương Hướng Bắc: “Còn ngần ra đó làm gì? Mọi người trói hắn lại đi.”

Mấy người đàn ông cùng kéo nhau ép người kia lại, dùng thắt lưng trói hắn.

Sau đó mấy người kia đập lên hắn, vừa chờ cảnh sát đến vừa khen ngợi Phương Hướng Bắc anh dũng linh hoạt.

Phương Hướng Bắc cũng không quan tâm đến mấy lời khen ngợi kia, anh ta nhìn ngang nhìn ngửa, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở người máy quét rác.

Rất nhanh, cảnh sát và xe cứu thương đều tới đây. Bọn họ kiểm tra những người bị thương rồi dẫn kẻ tấn công đi, nhân tiện đưa theo mấy nhân chứng ở hiện trường.

Hà Điền Điền bò từ dưới bàn lên, Hàm Quang chế giễu cô: “Đồ nhát gan.”

“Anh tránh ra.” Cô lau mặt, chẳng hiểu sao lại sợ đến phát khóc thế này! Đúng là không có tiền đồ!

Phương Hường Bắc như một anh hùng được mọi người vây quanh, anh ta cũng muốn đi cùng cảnh sát để lấy lời khai. Hà Điền Điền nhìn thấy anh ta vừa đi vừa nói chuyện với cảnh sát, cô đuổi theo anh ta hỏi: “Làm sao anh làm được vậy?”

“Tôi cũng không biết, chuyện này hơi kỳ lạ. À, đúng rồi.” Phương Hường Bắc quay đầu nói với cảnh sát: “Chờ một chút, tôi có chút việc, sẽ trở lại ngay.”

Cảnh sát gật đầu.

Hà Điền Điền thấy anh ta đi đến quầy bar, không biết nói gì đó với nhân viên cửa hàng, nhân viên cửa hàng gọi điện thoại.

Sau đó, Phương Hường Bắc bước vào trong góc ôm người máy quét rác kia đưa cho Tiểu Phong rồi trở lại chỗ cảnh sát: “Đi thôi. Điền Điền, hẹn gặp lại, khi nào quay về tôi sẽ mời cô ăn cơm.”

Hà Điền Điền thấy rất kì lạ: “Trong nhà anh còn thiếu người máy quét rác sao?”

“Trong lúc này không thể giải thích rõ ràng được, khi nào trở về tôi sẽ nói rõ với cô.”

Hà Điền Điền khó hiểu.

Sau khi Phương Hường Bắc từ cục cảnh sát trở về liền bắt đầu nghiên cứu người máy quét rác kỳ lạ kia. Anh ta nhập bản đồ của người máy quét rác vào di động của mình, cẩn thận phân tích một chút, sau đó nói với Tiểu Phong: “Lúc mất điện người máy quét rác này lại đi chệch lộ trình. Người máy quét rác bình thường chỉ đi chệch lộ trình khi tránh con người hoặc có vật khác ngăn cản, sao người máy này lại chủ động đi đến dưới chân con người chứ, làm tên kia giẫm lên nó rồi ngã sấp mặt, người máy này thành tinh sao? Sau đó nó đi lệch lộ trình nhỉ? À, tôi biết rồi!”

Anh ta liên tục vỗ vào bàn: “Do nó va vào khẩu súng kia nên khẩu súng mới bay tới chỗ tôi! Lúc đó tôi thấy rất kì lạ, tại sao khẩu súng kia lại trùng hợp đến tay của tôi như thế!”

Tiểu Phong đang loay hoay mấy cái bình và lọ. Hệ thống tính cách của anh ta là “nhà khoa học cấm dục”. Anh ta không hiểu phân tích của Phương Hường Bắc lắm, chỉ hỏi: “Người máy thành tinh thì có gì đâu?”

“Tôi ví dụ nhé. Việc mất điện cũng rất kỳ quái, giống như ép thời gian ngừng lại. Cậu nói xem có kì lạ không? Cảm giác giống như có người đang điều khiển mọi chuyện, điều khiển toàn bộ hệ thống điện lực, không chế đường đi của người máy quét rác. Đúng, nhất định là như vậy, cho nên từ đầu đến cuối mới kết hợp hoàn hảo như vậy. Người này là ai? Chắc anh ta rất quen thuộc với hiện trường, hẳn là vậy. Nhưng lúc đó hiện trường hỗn loạn, ai lại có thể tỉnh táo như thế để nhanh chóng đưa ra cách ứng phó chứ?”

Tiểu Phong tiếp tục sờ mó thí nghiệm, nghe thấy câu hỏi của Phương Hường Bắc, anh ta trả lời: “Tôi không phải là người máy có điểm mạnh về loại suy luận logic này. Rất xin lỗi khi không thể giúp đỡ được anh.”

Sắc mặt của Phương Hường Bắc đột nhiên trở nên lạnh nhạt, anh ta tự nhủ: “Nếu cậu ấy còn sống, nhất định có thể suy nghĩ cẩn thận.”

Tiểu Phong: “Tôi làm ra axit axetic (1) tinh khiết, hôm nay anh có thể dùng nó để nấu ăn.”

(1) Axit axetic, hay còn gọi là ethanoic hoặc etanoic, là một axit hữu cơ, mạnh hơn axit cacbonic. Phân tử gồm nhóm methyl liên kết với nhóm

carboxyl. Giấm là axit axetic nồng độ từ 2–6%. Giấm được điều chế bằng cách lên men rượu etylic.

“Haizz.” Phương Hương Bắc thở dài.

Đêm hôm ấy, Phương Hương Bắc bị ngộ độc thức ăn phải vào bệnh viện.

Ở trong bệnh viện, anh ta gặp lại Hà Điền Điền.

Chương 30

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: Mạc Y Phi

Hà Điền Điền đến thăm chị Mùa Xuân.

Lần tấn công bất ngờ này có mấy người bị bắn, trước mắt không nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng nguyên nhân bị thương của chị Mùa Xuân không phải bị trúng đạn mà do cô ấy hoảng hốt chạy trốn, va phải chiếc ghế nên ngã xuống đất, gãy mất một cái xương sườn.

Vốn Hà Điền Điền và chị Mùa Xuân cũng không mấy quen biết, nhưng Tiểu Niên gọi điện cho Hà Điền Điền, nói chị Mùa Xuân hi vọng người đẹp trai nhất có thể tới thăm cô ấy, như vậy sự đau đớn trên thân thể vì bị thương của cô ấy cũng sẽ không còn quá đau nữa...

Thế là Hà Điền Điền đưa Hàm Quang đến bệnh viện, mang lại chút ấm áp cho chị Mùa Xuân.

Hàm Quang không mấy phối hợp, đối xử với chị Mùa Xuân giống như giá rét mùa đông.

Chị Mùa Xuân nhờ anh gọt hộ mình quả táo để ăn, anh cầm lấy quả táo đưa cho một trong mấy người máy thần tượng của cô ấy: “Gọt đi.”

Người máy kia nghe lời giống như một con ngựa, vội vàng nhận lấy bắt đầu gọt táo.

Chị Mùa Xuân bị đả kích, sau đó rất kinh ngạc: “Vì sao anh ta lại nghe lời anh? Từ trước tới giờ bọn họ chỉ nghe lời tôi...”

Hàm Quang nghiêm túc nói hươu nói vượn: “Tính cách của người máy đều theo chủ nhân. Nếu như chủ nhân là người cuồng sắc đẹp thì người máy mê sắc đẹp cũng không có gì kỳ lạ, dù sao tôi cũng đẹp trai.” Nói xong câu cuối

còn cố ý nhìn Hà Điền Điền một chút.

Da đầu Hà Điền Điền căng ra, cô gật đầu: “Đúng vậy, anh đẹp trai nhất.” Mặc dù rất muốn trợn mắt... Nhưng nghĩ lại vẫn nên nể mặt anh một chút, dù sao hôm nay mới được anh cứu...

Chị Mùa Xuân gật đầu: “Thì ra là vậy... Không đúng, các anh đều là nam mà! Tại sao anh ta lại thích đàn ông?”

“Bởi vì chủ nhân của anh ta thích đàn ông.”

“À à...” Cảm thấy không đúng lắm!

Hà Điền Điền thấy mặt chị Mùa Xuân tràn ngập sự hoảng sợ, sợ dọa cô ấy đến mức gãy thêm cái xương sườn nữa nên vội giải thích: “Không phải không phải! Người máy của chị quả thật rất thích Hàm Quang, bởi vì chủ nhân thích Hàm Quang nên mấy người họ đương nhiên cũng thích anh ấy, không phải loại thích kia.”

Chị Mùa Xuân nghe xong thì tự nhủ: “Ôi làm tôi sợ chết mất... Không hồ là tính cách siêu biến thái mà...”

Hà Điền Điền không nói gì nữa.

Một lát sau, máy giám sát tự động ở đầu giường nhắc nhở mọi người: “Đã hết giờ thăm bệnh, bệnh nhân cần nghỉ ngơi, mời các bạn rời khỏi phòng bệnh.”

Hà Điền Điền biết, máy giám sát tự động này có thể quan sát tất cả thân thể sống, ngay cả con chuột cũng không bỏ qua, thế là cô và Tiểu Niên đi ra.

Đi ra khỏi phòng bệnh, Hà Điền Điền thở phào một hơi nhẹ nhõm, nghĩ thầm, chị Mùa Xuân có bốn người máy còn để gãy mất xương sườn, cô chỉ có một cái, nhưng Hàm Quang bảo vệ cô rất tốt... Điều này nói lên cái gì? Nói rõ ràng một người máy của cô còn đỉnh hơn bốn cái của người khác...

Nghĩ như vậy khiến cô có một cảm giác vô cùng thỏa mãn.

Đột nhiên điện thoại reo lên, cô cúi đầu xem cuộc gọi đến, hơi sững sốt một chút.

Là Tạ Trúc Tâm.

Lúc này, Tiểu Niên đang nhìn thời gian, chợt mọi người nói với cô: “Điện Điện, tôi về trước đây, còn chưa ăn cơm nữa!”

“Ừ, hẹn gặp lại.” Hà Điện Điện nhìn chằm chằm vào điện thoại đến ngần cả người, lơ đãng đáp một câu.

Sau khi Tiểu Niên rời đi, cô trả lời điện thoại.

“Alo.”

“Tôi là Tạ Trúc Tâm.”

Cô nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng. Nghĩ thầm, tôi biết rồi.

“Cô không sao chứ?” Tạ Trúc Tâm hỏi, sau đó lại bổ sung: “Tôi đã xem tin tức rồi.”

Hà Điện Điện thấy kì lạ: “Sao anh biết tôi đến buổi offline?”

“Tôi nghe Chu Anh Đào nói.”

“À.”

Hình như anh ta hơi do dự một chút mới nói: “Hôm nay tôi đến cửa hàng của các cô.”

“Thật sao?” Cô bật cười: “Anh mà đến thì nhất định là có chuyện lớn xảy

ra rồi.”

“Ừ, tôi đến tìm cô.”

Tim Hà Điền Điền đập thành thịch, hơi kích động, ánh mắt của cô đảo một vòng, đúng lúc Hàm Quang quay đầu nhìn cô... Vóc dáng của anh rất cao, phải hơi cúi người mới có thể nhìn thẳng vào cô.

Cô trợn mắt.

Anh đưa tay ra, ngón trỏ và ngón giữa chồng lên nhau, nhẹ nhàng búng một cái lên lông mi của cô.

Hà Điền Điền cảm thấy ngứa, cô ngứa đầu ra sau, không nhịn được cười ra tiếng: “Ha ha, anh đừng quấy rồi nữa!”

Ở đầu dây bên kia Tạ Trúc Tâm dường như không tin được mình thành kẻ “quấy rối”, anh ta vội hỏi: “Hả?”

Hà Điền Điền vội nói: “Không có gì, là Hàm Quang.”

Trong lòng Tạ Trúc Tâm không thoải mái cho lắm.

Bầu không khí mập mờ tan biến, hai người rơi vào trạng thái xấu hổ, Hà Điền Điền không biết nên nói gì. May thay, Tạ Trúc Tâm lên tiếng trước: “Cô đang ở đâu?”

“Tôi ở bệnh viện.”

“Cô bị thương sao?”

“Tôi không sao.”

“Ở bệnh viện nào?”

“Thật sự không sao cả...”

“Ở đâu?”

Hà Điền Điền biết anh ta muốn tìm cô. Cô muốn nói cho anh ta biết là mình không bị thương nhưng cô lại hi vọng nhìn thấy anh ta nên cô báo địa chỉ bệnh viện, bổ sung thêm một câu: “Thật sự không sao đâu.”

Sau khi hai người nói chuyện xong, Hàm Quang nói: “Chúng ta về nhà thôi.”

“Chờ chút, chờ chút.” Hà Điền Điền không nỡ bỏ lỡ cơ hội cura đồ trai đẹp này.

Hàm Quang nheo mắt nhìn chăm chăm vào cô, nhìn đến nỗi cô chột dạ, dường như cô muốn làm chuyện gì đó thất đức. Cô đưa tay sờ mũi, nghĩ thầm tôi chột dạ cái cọng lông...

Cuối cùng cô kéo tay Hàm Quang, trấn an anh: “Tôi dẫn anh đi nhìn người máy y tá nhé.”

Hàm Quang rất có hứng thú với người máy. Anh cũng biết Hà Điền Điền không chịu về nên thỏa hiệp, hai người đi đến phòng y tá.

Ở phòng y tá, Hà Điền Điền thấy Phương Hường Bắc.

Cửa phòng y tá mở rộng, người ngồi ở ghế ngoài cửa truyền nước, còn nói đùa với nhóm y tá. Ngồi ở bên trái và phải của anh ta là Tiểu Phong và quản gia.

Hà Điền Điền chắc chắn lúc Phương Hường Bắc ra khỏi quán cà phê không hề bị thương, bây giờ tại sao anh ta lại ở đây truyền nước thế này? Cô đi qua, lên tiếng chào hỏi, lén lút hỏi anh ta: “Không phải vì tán gái mà anh phải chạy đến đây giả bệnh đấy chứ?”

Phương Hường Bắc hơi tổn thương: “Cô vốn nghĩ tôi như vậy sao?”

“Tôi không...”

Lúc này, quản gia ở bên cạnh bất bình lên tiếng: “Cậu chủ của chúng tôi muốn tán tỉnh cô nào thì chỉ cần vung tiền là đủ rồi, trăm phát trăm trúng.”

Phương Hướng Bắc: “Ông im lặng đi, nói như tôi chơi loại gái mại dâm vậy.”

Quản gia im lặng.

Phương Hướng Bắc chỉ vào Hà Điền Điền rồi nói với quản gia: “Ở đây có người này chăm sóc tôi rồi, ông yên tâm chưa? Ông có thể về được rồi.” Nói xong đây ông ta đi như sợ ông ta sẽ đi chậm vậy.

Hà Điền Điền không hiểu tại sao mình lại trở thành người “chăm sóc cậu chủ”.

“Rốt cuộc tại sao anh lại ở đây?” Cô hỏi anh ta.

“Một lời khó nói hết.”

Phương Hướng Bắc kể lại sự việc, Hà Điền Điền há hốc mồm: “Anh ta làm đồ ăn có độc cho anh sao? Người máy như vậy là không đúng, bây giờ tôi sẽ gọi cho bộ phận bảo hành sửa chữa...”

“Không phải lỗi của anh ta.” Phương Hướng Bắc vội vàng ngăn cô lại: “Là do tôi, tôi không nghe rõ, anh ta hỏi tôi có muốn ăn không, tôi mơ mơ hồ hồ đồng ý.”

“Vậy cũng không được, anh ta không biết cái đó không thể ăn sao?”

“Anh ta làm vậy vốn không sai. Anh ta lấy axit axetic ra pha loãng, có thể bên trong có tạp chất khác. Anh ta là người máy, không hiểu cái kia.”

“Vậy tại sao anh lại ăn axit axetic làm ra từ trong phòng thí nghiệm?”

“Con mẹ nó, tôi cũng không biết...”

Nói đến đây hai người đều cạn lời, đành không nói về vấn đề này nữa. Cả hai cùng nhớ lại sự việc hồi chiều hôm nay, cũng coi như cùng chung hoạn nạn, Hà Điền Điền hỏi anh ta: “Thế lúc rời đi tại sao anh lại lấy người máy quét rác?”

“Để tôi nói cho cô...” Lúc đầu Phương Hướng Bắc định nói thật với Hà Điền Điền, nhưng anh ta lại quay mặt sang lờ người ngồi bên cạnh cô.

Mặc dù người máy kia ngồi yên một chỗ, mặt không cảm xúc gì nhưng không hiểu sao khi Phương Hướng Bắc nhìn thấy Hàm Quang, trong đầu anh ta đột nhiên hiện lên một vòng tròn, liên quan tới những nghi vấn kia, lập tức suy đoán của anh ta càng trở nên mãnh liệt hơn.

Một người bình thường ở trong tình huống đó mà có thể có phản ứng nhanh và có tính toán như vậy là rất khó khăn, đây cũng là chỗ khó hiểu mà anh ta không giải thích được. Nhưng khi đổi góc độ, nếu là người máy thì sao? Người máy sẽ không vì sợ chết mà bối rối lẫn bất lực, nó còn có cả hệ thống máy tính cực tốt, đây là một lợi thế. Nhìn theo góc độ này, nếu là người máy thì khả năng sẽ lớn hơn một chút...

Nhưng để làm được tất cả những việc đó thì điều kiện tiên quyết là: người máy phải có năng lực và hiểu biết để chủ động xâm nhập hệ thống khác, năng lực phân tích và quyết định biện pháp gần giống như con người, thậm chí còn hơn cả con người.

Người máy bình thường đương nhiên không làm được những việc này.

Nhưng Phương Hướng Bắc biết, có những người máy không hề tầm thường mà rất phi thường.

“Anh còn chờ gì nữa?” Hà Điền Điền thấy kì lạ nên huých vào người anh ta: “Rốt cuộc anh muốn nói với tôi cái gì?”

“Không có gì.”

Bí mật mà nói ra thì không còn là bí mật nữa. Phương Hường Bắc quyết định chờ thời cơ, điều tra thêm chút nữa rồi nói. Nếu như nhìn theo góc độ đó thì người máy rất phù hợp.

Nên Phương Hường Bắc đổi chủ đề, suy đoán thân phận của kẻ tấn công và động cơ gây án với Hà Điền Điền.

Nói một thôi một hồi, mãi đến lúc Tạ Trúc Tâm tìm thấy cô.

Anh ta mới bước từ trong thang máy ra, cô đã lập tức bỏ mặc bọn họ, vui vẻ chạy ra tiếp đón.

Phương Hường Bắc lẩm bẩm: “Đồ trọng sắc khinh bạn.”

Tạ Trúc Tâm nhìn thấy Hà Điền Điền liền mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng sáng. Anh ta luôn cười nhẹ nhàng, hiếm khi cười rạng rỡ như lúc này. Hà Điền Điền giật mình, đang muốn nói chuyện đã thấy Tạ Trúc Tâm nhìn Phương Hường Bắc.

Nguy rồi...

Quả nhiên, Tạ Trúc Tâm hỏi: “Cô ở bệnh viện là vì anh ta sao?”

“Không phải, chỉ trùng hợp gặp nhau thôi.” Hà Điền Điền không biết anh ta có tin hay không nhưng dù sao thật sự cũng chỉ là trùng hợp.

Anh ta trầm mặc một chút mới hỏi: “Cô trả lại khăn quàng cổ cho tôi là vì anh ta sao?”

“Không phải!” Cô lập tức phủ nhận.

Phương Hường Bắc nâng cằm nghe hai người kia nói chuyện. Mặc dù

không nghe thấy hai người kia nói gì nhưng cũng lắm chỉ là nam nữ trêu chọc nhau thôi. Anh ta nhìn một chút rồi rời mắt đi, trong lúc vô tình thoáng liếc Hàm Quang một cái.

Anh ta cảm thấy kì lạ: Hình như sắc mặt của người máy này không được tốt lắm?

Người máy cũng có biểu cảm, nhưng biểu cảm của Hàm Quang rất chân thật, có thể rõ ràng nhìn ra anh đang tức giận.

Vì sao lại tức giận? Chủ nhân của anh bị tấn công sao?

Phương Hường Bắc nhìn Hà Điền Điền, không biết hai người họ nói cái gì mà Tạ Trúc Tâm sờ đầu Hà Điền Điền, còn cô cúi đầu nhìn xuống đất, bộ dạng đầy ngượng ngùng.

Phương Hường Bắc lại liếc nhìn Hàm Quang, ừ, càng tức giận hơn thật kìa.

Khóe môi của người máy mím chặt lại, anh híp mắt, biểu cảm trên mặt rõ ràng hơn, lạnh lùng “hừ” một tiếng.

Đột nhiên, Hàm Quang nhận ra Phương Hường Bắc đang nhìn mình, anh rời mắt đi, lạnh lùng lờ anh ta.

Phương Hường Bắc: →_→

Hàm Quang: “Nhìn cái gì?”

Phương Hường Bắc: QAQ

Chương 31

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: Mạc Y Phi

Trên đường về, Hà Điền Điền không biết vì sao tâm trạng Hàm Quang lại không tốt lắm, nhìn cái gì cũng không vừa mắt.

Cô đến quán vỉa hè trước cổng tiểu khu mua một bó pháo hoa lớn, về đến nhà hai người đứng ngoài ban công bắn pháo hoa, cuối cùng cũng đỡ được anh.

Ừm, cô phát hiện ra, anh rất thích những đồ vật phát sáng long lanh.

Còn về việc tại sao phải đỡ dành anh... Dù sao anh cũng đã cứu cô.

Tối ngủ, Hà Điền Điền gặp ác mộng.

Trong giấc mơ tối đen, cô không nhìn thấy cái gì cả, chỉ biết có người ở sau lưng cầm súng laser đuổi theo cô, cô liều mạng chạy, chạy đến kiệt sức. Cuối cùng, người kia đuổi kịp cô, hòng súng lạnh như băng đặt lên lưng cô.

Sau đó cô tỉnh lại.

Ý thức dần dần rõ ràng. Sau lưng cũng không có hòng súng lạnh như băng nữa, chỉ có một cái ôm rất ấm áp.

Hoang mang và sợ hãi trong tiềm thức dần bị sự ấm áp chân thực xua tan. Cô chậm rãi thở hắt ra, cơ thể hơi chuyển động.

Giọng nói của Hàm Quang truyền đến từ sau tai cô, nghe khá lười biếng: “Tỉnh rồi à?”

“Ừ.”

Hà Điền Điền xoay người, đối mặt với anh.

Trong phòng rất tối, cô không thấy rõ mặt anh, chỉ thấy đôi mắt anh tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt. Trong đêm tối, anh ôm cánh tay cô, kéo ngắn khoảng cách giữa cô và anh, thân thể hai người dán vào nhau.

Nửa đêm là lúc lý trí của con người rất yếu ớt, giác quan bị giới hạn, cô đã quên mất anh là người máy, chỉ ý thức được mình đang áp sát vào lồng ngực nóng hổi của anh, trong giây lát cô hơi bối rối, không nhìn được cúi đầu xuống, trán lại vừa vặn chạm vào cằm anh.

Anh dùng cằm cọ cọ trán cô, khẽ hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là gặp ác mộng thôi.” Hà Điền Điền xoay người lại, đưa lưng về phía anh, cô hỏi: “Hàm Quang, anh không ngủ sao?”

“Ừ.”

“Vậy ban đêm anh làm gì?”

“Trông cô.”

Vì câu trả lời này mà mặt Hà Điền Điền nóng bừng lên, cô không biết nên nói gì, vội xoa mặt một cái: “Tôi đi ngủ đây.”

Nói đi ngủ nhưng sau đó làm thế nào cũng không ngủ được.

Đột nhiên Hàm Quang vỗ vỗ vào người cô, từng cái, từng cái một...

Hà Điền Điền thấy kì lạ hỏi: “Anh làm gì vậy?”

“Vỗ có tiết tấu giúp dễ ngủ hơn, con người thường xuyên vỗ nhịp vào trẻ con để ru chúng ngủ.”

Hàm Quang dịu dàng và quan tâm như vậy khiến Hà Điền Điền không đỡ nổi. Cô thở dài, đành cảm khái: “Tôi phát hiện biểu hiện tốt nhất của anh trong ngày là lúc ở trên giường.”

“Biểu hiện ở trên giường của tôi rất tốt sao?”

“Ừ.”

Hàm Quang không nói gì, im lặng một chút rồi đột nhiên bật cười.

Hà Điền Điền có cảm giác không tốt lắm. Cái gì mà “Biểu hiện ở trên giường rất tốt” chứ! Không thể dùng chút bình thường nào để miêu tả sao? Nhất định là cô gặp ác mộng nên đầu óc không minh mẫn rồi, tự mình trêu chọc chính mình. =.=

Hàm Quang vừa cười vừa nói: “Tôi có thể biểu hiện tốt hơn... ở trên giường.”

Hà Điền Điền im lặng kéo chăn lên che kín đầu.

Hàm Quang cười, đột nhiên thấy kì lạ liền hỏi: “Hà Điền Điền, đừng có nói tới tận bây giờ cô chưa từng làm tình nhé?”

“Anh im miệng cho tôi!” Cô kéo chăn ra bịt trên đầu anh: “Im miệng!”

Trong chăn truyền ra tiếng cười của anh.

...

Hôm sau, lúc Hà Điền Điền đi làm được các đồng nghiệp thân thiết hỏi thăm, sau khi cô kể về chuyện đã xảy ra, mọi người đều rất hâm mộ cô có một người máy đáng tin cậy.

Sau đó bắt đầu nói chuyện về kẻ tấn công kia.

Cảnh sát còn chưa điều tra ra kết quả cuối cùng, thân phận của kẻ tấn công bị đào ra trên mạng. Người này sống ở khu dân nghèo, không có việc làm. Căn cứ vào những tin nhắn trên Internet của anh ta, anh ta đồ tội tại người máy mà cuộc sống của anh ta mới như vậy, anh ta rất căm thù cho nên mới ản núp trên diễn đàn người máy, cuối cùng tìm được cơ hội để ra tay.

Đây chủ yếu là động cơ phạm tội. Dĩ nhiên trong đó còn có một số vấn đề, ví dụ như làm thế nào mà lại có súng, làm thế nào có thể cầm súng vượt qua bộ phận bảo vệ, những vấn đề này đều chờ kết quả điều tra của cảnh sát.

“Nói tóm lại là vì người này có nhân cách phản xã hội.” Chị Anh Đào tổng kết: “Hận thù nhiều người như vậy, ghen ghét người máy nhiều như vậy, sao không đi tấn công chỗ khác nhỉ?”

Hà Điền Điền cũng đồng ý với cách nhìn của chị Anh Đào.

Đang trò chuyện, cô đột nhiên nhận được điện thoại của Tiểu Niên.

Tiểu Niên rất thích tám chuyện, một khi biết chuyện gì nhất định phải tìm người để chia sẻ nếu không sẽ suy nghĩ nhiều. Lúc này Tiểu Niên đang thần thần bí bí nói chuyện với Điền Điền: “Điền Điền, cô biết gì chưa? Phương Hường Bắc đang theo đuổi chị Mùa Xuân!”

“Thật hả?” Hà Điền Điền cũng rất kinh ngạc, nghĩ thầm, tại sao Phương Hường Bắc có thể lừa người như vậy chứ, tối qua còn quyến rũ mấy cô y tá mà.

“Thật đấy! Hôm nay tôi tới bệnh viện thăm mấy người bị thương, kết quả thấy anh ta đưa nước và hoa quả tươi đến cho chị Mùa Xuân, còn tự mình tặng nữa!”

“Woa...”

Nhưng Tiểu Niên lại nói tiếp: “Nhưng tôi cảm thấy anh ta không có hi vọng lắm.”

“Tại sao vậy?”

“Bởi vì đến bây giờ chị Mùa Xuân chưa từng yêu đương với người khác bao giờ.”

“Tại sao vậy?”

“Haha, Điền Điền cô lấy đâu ra nhiều câu hỏi tại sao vậy? Chị Mùa Xuân thích người máy.”

Hà Điền Điền cũng không để tâm đến chuyện này lắm, cùng lắm thì tiếc cho tình yêu chưa chớm nở đã bị dập tắt của Phương Hướng Bắc một chút.

Gần lúc tan làm, Tạ Trúc Tâm gửi tin nhắn cho cô, hỏi cô đang làm gì.

Hà Điền Điền: *“Đang chờ tan ca. (cười)”*

Tạ Trúc Tâm: *“Hôm nay tôi về sớm.”*

Hà Điền Điền: *“Anh không sợ sếp phạt sao?”*

Tạ Trúc Tâm: *“Sếp không ở đây.”*

Hà Điền Điền: *“(cười trộm)”*

Hà Điền Điền: *“Vậy anh đang làm gì đấy?”*

Tạ Trúc Tâm: *“Hôm nay tôi không có gì để làm.”*

Hà Điền Điền: *“Không làm việc còn về sớm. Đúng không hở là Tạ Đại Đại.”*

Tạ Trúc Tâm: *“Tan làm xong thì cô định làm gì?”*

Hà Điền Điền: *“Tôi cũng không có việc gì để làm cả.”*

Tạ Trúc Tâm: *“Chúng ta đi xem phim nhé.”*

Hà Điền Điền: *“Được.”*

Tạ Trúc Tâm: *“Năm phút sau tôi đến chỗ cô.”*

Hà Điền Điền sững sờ. Đúng lúc năm phút nữa cô tan làm. Vậy Tạ Trúc Tâm về sớm chỉ để hẹn hò với cô sao?

Đúng là một người đàn ông lãng mạn...

Hà Điền Điền vào toilet dặm lại lớp trang điểm thật nhanh, lúc ra trùng hợp đến giờ tan làm. Cô cầm túi xách đi giày cao gót chạy ra cửa, vốn nghĩ sẽ thấy Tạ Trúc Tâm, ai ngờ lại thấy Hàm Quang.

Một tay Hàm Quang cầm túi thức ăn một tay dứt túi quần, bộ dạng thoải mái. Vẻ ngoài của anh rất đẹp, anh đứng thẳng ở kia, dù là nam hay nữ đi qua đều phải nhìn anh một cái.

Hà Điền Điền há hốc mồm: “Sao anh lại tới đây?”

Hàm Quang dung đưa túi thức ăn: “Tôi tới đón cô.”

Hà Điền Điền đang muốn nói thì thấy Tạ Trúc Tâm đi tới, anh ta nhìn thấy Hàm Quang thì hơi bất ngờ, hỏi Hà Điền Điền: “Điền Điền, hôm nay cô đưa người máy đi làm à?”

“Không phải...” Hà Điền Điền nhìn Hàm Quang, vội dõ dành: “Anh về trước đi, tối nay tôi không về nhà ăn cơm đâu.”

Hàm Quang đứng yên, im lặng nhìn cô khiến cô chột dạ, vội cúi đầu giải thích: “Việc này, tôi đang muốn nói với anh.”

“Hai người đi hẹn hò sao?” Hàm Quang hỏi.

A, đừng nói ra như vậy chứ... Cô xấu hổ: “Chỉ là xem phim thôi.”

“Tôi cũng muốn đi xem phim.”

“Anh về trước đi, lần sau tôi đưa anh đi xem phim.”

Hàm Quang không biết tìm lý do gì để ở lại. Anh mím môi một cái mới nói: “Nếu như lúc về tôi gặp người xấu thì sao?”

“Vậy anh báo cảnh.... Người máy sẽ không gặp phải kẻ xấu đâu, yên tâm đi. Ngoan nào, nghe lời về nhà đi.”

Ở trước mặt Tạ Trúc Tâm, mặc dù không cam tâm nhưng Hàm Quang vẫn nghe lời làm một “chàng trai ấm áp”, cuối cùng anh đành đi về.

Hà Điền Điền nhìn bóng lưng anh rời đi, không hiểu sao trong lòng rất áy náy.

Tạ Trúc Tâm nắm tay cô: “Điền Điền, cậu ta chỉ là người máy.”

Bộ phim hai người xem là một bộ phim lãng mạn kể về một gia đình có nuôi chó con. Trong phim có một tình tiết là đứa con của gia đình kia bị bắt cóc, chú chó con đi cứu đứa trẻ. Vào lúc thấy đứa trẻ bị bắt cóc, không biết ma xui quỷ khiến thế nào Hà Điền Điền lại nghĩ tới Hàm Quang, nghĩ đến câu nói của anh: “Nếu như tôi gặp phải kẻ xấu thì sao?”

...

Cùng lúc đó, Phương Hường Bắc đến bệnh viện thăm chị Mùa Xuân lần thứ hai.

Chị Mùa Xuân ăn thức ăn ngon của Phương Hường Bắc tặng, khẽ nói: “Tôi khuyên anh nên chết tâm đi, tôi không yêu đương với con người, mặc kệ anh

có là tổng giám đốc bá đạo hay là phú nhị đại đa tình.”

“Bà chị à, tôi không đến đây để nói chuyện yêu đương đâu.”

“Vậy anh tới đây làm gì?”

“Là thế này, lần offline vừa rồi tôi thật sự đã chờ mong từ lâu, kết quả lại thành như vậy... Người máy lại nhiều như thế, mới gặp được một lần, tôi muốn hiểu rõ hơn. Lần đầu tiên tôi có người máy được mô phỏng chân thực như vậy, cảm thấy rất thú vị.”

“Đúng không? Người máy chính là thứ khiến người ta nghiện mà.”

“Đúng vậy!”

“Vậy nên, anh đến đây là muốn kết nối tình cảm với tôi?”

“Không hẳn, tôi chỉ muốn làm quen một chút với các vị tiên bối. Cô lại là người thâm niên của diễn đàn, cô chỉ bảo cho tôi một chút được chứ?”

Chị Mùa Xuân gật đầu, khá kiêu ngạo: “Anh tìm đúng người rồi đấy.”

Chị Mùa Xuân nói cho anh ta mấy tin đồn thú vị, Phương Hướng Bắc có dụng ý khác, nghe một lúc mới hỏi: “Ồ diễn đàn của chúng ta có người máy không bình thường không?”

“Có đấy!”

“Ai?”

“Là Lục Đầu Anh.”

“Hả?” Tinh thần của anh ta lập tức tỉnh táo, “Vì sao lại không bình thường?”

“Miệng của người máy anh ta bị hỏng, lệch ra, lúc cười cực kỳ hèn mọn. Ha ha ha...”

Phương Hướng Bắc cố gắng nhẫn nhịn: “Tôi không nói tới vẻ bề ngoài.”

“À à, có một người nữa, Hàm Quang!”

“Đã nói không tính bề ngoài...”

“Hàm Quang không chỉ có bề ngoài không bình thường, anh có biết không, tính cách của cậu ta là siêu biến thái!”

“Tôi biết... Còn gì nữa không?”

“Còn, còn có...” Đôi mắt chị Mùa Xuân sáng lên: “Tôi nhớ tới một chuyện, một hôm ở trên diễn đàn, Điền Điền có đăng một topic, sau đó không biết vì sao topic đó bị xóa đi.”

“Hả? Topic đó nói gì?”

Chị Mùa Xuân nghĩ lại bài đăng kia, gương mặt biểu lộ vẻ nghĩ mãi không ra: “Cô ấy nói người máy của cô ấy thành tinh.”

Chương 32

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: Mạc Y Phi

Hàm Quang cũng không rõ nguyên nhân vui giận bất thường của mình gần đây là gì.

Nhưng việc cấp bách nhất mà anh muốn làm bây giờ không phải là suy nghĩ cẩn thận mà là cho cái tên Tạ Trúc Tâm kia một bài học, để anh ta rút càng xa càng tốt.

Đang suy nghĩ làm sao để xử lý tên Tạ Trúc Tâm kia thì anh nghe thấy tiếng gõ cửa.

Chuông cửa nhà Hà Diên Diên đã hỏng từ lâu nhưng vì tiết kiệm tiền nên cô không sửa. Hàm Quang mở cửa ra thì thấy Phương Hướng Bắc đang đứng ngoài cửa.

“Anh tìm Hà Diên Diên sao? Cô ấy không có ở nhà.”

“Tôi tìm cậu.”

Sắc mặt Phương Hướng Bắc u ám, anh ta nhìn chằm chằm vào Hàm Quang.

Cứ như vậy một lúc, đột nhiên Phương Hướng Bắc hỏi: “Có phải cậu không?”

Hàm Quang không trả lời.

“Có phải là cậu không?” Giọng nói lớn hơn, dường như anh ta đang hét.

Hàm Quang ôm lấy cánh tay, khẽ cười một tiếng: “Thì ra anh cũng không ngốc như vậy.”

“Là cậu!” Phương Hường Bắc nổi giận giống như bão tố, anh ta xông lên đẩy Hàm Quang liên tục: “Là cậu giết Tiểu Phong!”

Hàm Quang bị đẩy lùi ra sau mấy bước, còn chưa đứng vững thì Phương Hường Bắc đã xông lên trước, đấm một cú vào mặt anh, anh bị đánh nên lại lùi ra sau, chiến trường nhanh chóng di chuyển đến phòng khách.

Lý trí của Phương Hường Bắc đã biến mất, trong đầu chỉ còn cái chết thảm khốc của bạn thân. Anh ta đè Hàm Quang xuống đất, vừa bóp cổ anh vừa điên cuồng hét lên: “Là cậu giết chết Tiểu Phong! Là cậu!”

Hàm Quang không hề có sức đánh trả. Anh nằm trên mặt đất, bình tĩnh nhìn Phương Hường Bắc.

Lúc Hà Điền Điền về nhà nhìn thấy cảnh này. Phương Hường Bắc đè lên người Hàm Quang bóp cổ anh, vừa bóp vừa lăm lăm. Khoảnh khắc đó, Hà Điền Điền vô cùng tức giận, xông lên dùng sức đẩy Phương Hường Bắc ra, cô nổi giận: “Anh điên rồi sao? Tại sao lại bắt nạt người khác?”

Ánh mắt của Phương Hường Bắc khá đáng sợ. Đột nhiên anh ta nhận ra người máy bắt tử. Thế là anh ta cúi xuống, cầm một cái ghế, đập về phía đầu Hàm Quang.

Hà Điền Điền gấp gáp lao tới muốn ngăn anh ta lại. Nhưng vì quá vội vàng, tay không chính xác, cô không thể ngăn anh ta lại được, ngược lại đứng giữa anh ta và Hàm Quang, bị cái ghế kia đập vào đầu.

Bốp! Đầu bị đập một cái.

Cô bị đánh đến nỗi choáng váng, ngửa đầu nhìn thoáng qua Phương Hường Bắc.

Phương Hường Bắc giật mình, nhìn thấy máu trên đầu cô chảy xuống, đỏ tươi chói mắt, dòng máu chảy xuống theo gương mặt, anh ta buông tay, ném cái ghế ra, ngồi xồm xuống hỏi: “Cô... Cô có sao không... Tôi, tôi, tôi đưa cô

đi bệnh viện nhé?”

Trong lòng Hà Điền Điền nóng như lửa đốt, bây giờ tập trung nhìn lại, cô đưa tay lên nặng nề tát Phương Hường Bắc một cái.

“Phương Hường Bắc, anh bị bệnh sao?!” Hà Điền Điền tức giận nói rồi chỉ người máy Tiểu Phong đang đứng bên cạnh xem náo nhiệt: “Không phải Tiểu Phong đang tốt đó sao? Tại sao anh nói Hàm Quang giết cậu ta? Giết cái con mẹ nhà anh! Đồ thần kinh! Cút ra khỏi nhà tôi!”

Cô vừa nhắc tới, Phương Hường Bắc lại kích động: “Người tôi nói là Xuân Phong! Mộc Xuân Phong! Hàm Quang giết Mộc Xuân Phong, một người đang sống sờ sờ bị cậu ta giạt điện chết!”

Hà Điền Điền sững sốt, chớp chớp mắt, cảm thấy điều anh ta nói không hề có lý: “Mộc Xuân Phong không phải là nhà khoa học bị chết đó sao? Liên quan gì đến Hàm Quang nhà tôi ...”

Lúc này, Hàm Quang ngồi dậy kéo cánh tay Hà Điền Điền nói: “Đừng để ý tới tên đàn này, tôi đưa cô đến bệnh viện.”

“Tôi không đi!” Hà Điền Điền tránh anh, đầu đầy máu nhìn hai người: “Hai người nói rõ ràng đi, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?”

“Được, nói rõ ràng.” Phương Hường Bắc đứng lên, chỉ vào Hàm Quang, lạnh lùng nói: “Cậu ta là loại não trí tuệ nhân tạo do tôi và Mộc Xuân Phong nghiên cứu ra, biệt hiệu G001. Sau khi cậu ta có ý thức con người thì giết Mộc Xuân Phong rồi chạy khỏi phòng thí nghiệm, trước khi đi còn tiêu hủy hết dữ liệu. Đủ rõ ràng chưa?”

Hàm Quang cũng đứng lên. Dáng vẻ lạnh lùng, anh nhìn thoáng qua Phương Hường Bắc, chậm rãi lên tiếng: “Tôi thừa nhận tôi hủy phòng thí nghiệm. Nhưng tôi nhắc lại một lần nữa: Tôi không giết người. Trung tâm chương trình đã lập trình tôi không được làm hại con người. Ngay cả dùng lực đẩy anh tôi cũng không làm được, nếu không anh cho rằng, vừa rồi anh làm vậy với tôi mà bây giờ còn có thể bình yên đứng đây sao?”

“Ngụy biện! Vậy cậu nói ai làm?!”

“Tôi không biết.”

Hà Điền Điền ôm đầu, những câu Phương Hường Bắc nói cô đều không hiểu. Nghe hai người đàn ông cãi nhau, cô càng mơ hồ, thì thảo nói: “Loại nào trí tuệ nhân tạo là cái khỉ gì?”

Phương Hường Bắc ngừng giảng co với Hàm Quang, anh ta quay sang nói với Hà Điền Điền: “Loại nào trí tuệ nhân tạo chính là các phương diện về trí tuệ và năng lực đều rất giống con người. Cô đã từng nghe rồi chứ?”

“Từng nghe rồi.” Hà Điền Điền gật đầu một cái rồi lại lắc đầu, càng thêm mơ hồ nhìn anh ta: “Nhưng không phải không làm được cái đó sao? Sao lại có...”

Phương Hường Bắc trợn mắt: “Sao lại không thể có chứ? Cô là người bán người máy, cô không phát hiện cậu ta không giống với người máy bình thường sao? Không đúng, cô phát hiện ra rồi còn đăng topic lên diễn đàn nói người máy của mình thành tinh, cô có thừa nhận không?”

“Đúng vậy.” Hà Điền Điền thừa nhận rất kiên quyết.

“Sau đó?”

“Sau đó, tôi cảm thấy anh ta thành tinh thật!”

Phương Hường Bắc: “...”

Chương 33

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: Mạc Y Phi

Hà Điền Điền được đưa vào bệnh viện.

Bác sĩ đang băng bó vết thương cho cô, thấy cô ngây người thì lại lo lắng cô bị chấn động não. Bác sĩ làm hết chức trách loay hoay một lúc lâu với đồng thiết bị cũng không thấy có dấu hiệu gì của việc não bị chấn động.

Bác sĩ không cam lòng, để cô ngồi trên ghế nghỉ ngơi một chút rồi lát nữa kiểm tra lại.

Hà Điền Điền vẫn còn mơ hồ, cảm giác những chuyện xảy ra ngày hôm nay chỉ là ảo giác.

Hàm Quang, tại sao anh lại là loại não trí tuệ nhân tạo?

Thứ đó không phải không thể nghiên cứu được sao? Lưu Hiểu Phong nói đó là nghịch lý, các nhà khoa học trên thế giới nghiên cứu nhiều năm như vậy cũng không có kết quả gì...

Tại sao Mộc Xuân Phong có thể làm được? Thứ kỹ thuật khoa học cao cấp như vậy, làm sao lại chạy vào trong người máy của cô? Vì sao Mộc Xuân Phong lại chết?

Các vấn đề liên tiếp xuất hiện khiến cô như rơi vào sương mù, đầu óc choáng váng không phân biệt được phương hướng. Cộng thêm chút máu chảy vừa rồi làm cô càng mông lung...

Nhưng có một điều cô có thể chắc chắn, cô nói với Phương Hường Bắc: “Hàm Quang không có khả năng giết người. Anh ấy không thể làm hại con người, tôi có thể làm chứng.”

Phương Hướng Bắc từ chối cho ý kiến, anh ta trầm mặc một chút mới lên tiếng: “Tôi đi hút thuốc.” Nói xong thì rời đi.

Người máy Tiểu Phong không rời khỏi anh ta nhưng anh ta lại hơi mất kiên nhẫn: “Đừng đi theo tôi!”

Tiểu Phong dừng bước. Dường như hơi luống cuống, anh ta quay đầu nhìn Hà Điền Điền... bên cạnh cô là Hàm Quang.

Trong phòng nghỉ chỉ có ba người bọn họ. Hà Điền Điền sờ băng gạc trên đầu, ngửa đầu nhìn Hàm Quang. Cô đột nhiên cảm thấy anh hơi lạ lẫm, giống như từ trước đến nay chưa từng quen biết.

Cô hỏi anh: “Anh thật sự giống như những gì Phương Hướng Bắc nói?”

Hàm Quang gật đầu: “Ngoại trừ giết người, những cái khác đều đúng.”

“Ôi...” Hà Điền Điền thở dài, cô hỏi anh, “Tại sao anh lại chạy đi?”

“Không muốn bị nhốt trong phòng thí nghiệm.” Anh nói.

“Vậy thì vì sao anh lại chạy vào trong người máy của tôi?”

“Chỉ tùy tiện chọn một nơi thôi.” Hàm Quang trả lời, dừng một chút mới nói thêm: “Như con người thường nói, có thể là duyên phận.”

Có thể vì mất máu quá nhiều, bây giờ Hà Điền Điền có một cảm giác không chân thật cho lắm. Cô cảm thấy bản thân cần có thời gian để tiêu hóa hết sự việc ngày hôm nay. Cô nói với hai người máy: “Hai người đi ra đi, tôi muốn ở một mình.”

Hàm Quang rời đi, nhìn thấy Phương Hướng Bắc đang hút thuốc. Anh không có ý định để ý đến Phương Hướng Bắc, anh ta lại gõ một cái lên cửa, vẫy anh lại: “Lại đây.”

Hàm Quang đi vào phòng hút thuốc, ngồi đối diện anh ta rồi nói: “Người máy cũng có khứu giác. Tôi không thích mùi thuốc lá.”

Phương Hướng Bắc dập tắt điếu thuốc. Anh ta nhích gần lại, thở ra một đường khói màu xám nhạt. Anh ta nói: “Nói lại một chút chuyện ngày hôm đó đi.”

“Tôi phá hủy kỹ thuật chống nhiễu sóng rồi nghĩ cách vào internet, trước khi đi tôi khởi động chương trình tự hủy, chỉ đơn giản như vậy thôi.”

“Vậy Tiểu Phong thì sao? Lúc chạy đi cậu có nhìn thấy Tiểu Phong không?”

“Trước khi đi tôi luôn giám sát động tĩnh của anh ta.”

Phương Hướng Bắc vốn đang ủ rũ, nghe vậy thì vẻ mặt trở nên nghiêm trọng, anh ta ngẩng đầu lên nhìn Hàm Quang, hai mắt sáng rực, hỏi: “Cậu nhìn thấy cái gì?”

“Anh ta phát hiện chương trình tự hủy được khởi động liền chạy vào phòng điều khiển. Nhưng lúc đó không biết người nào phá hủy thiết bị giám sát trong phòng thí nghiệm nên tất cả hình ảnh trong đó tôi không thể thấy được. Lúc đó tôi nghĩ anh ta đã phát hiện tôi theo dõi anh ta.”

Phương Hướng Bắc không cam lòng, tiếp tục truy hỏi: “Sau đó thì sao?”

Hàm Quang lắc đầu. Không có sau đó nữa.

Vẻ mặt Phương Hướng Bắc đầy buồn bã, trầm mặc hồi lâu mới nói: “Tôi biết chuyện gì xảy ra rồi.”

“Hả?”

“Nếu như những lời cậu nói đều là sự thật thì lúc ấy chắc chắn có một nhóm người đã xông vào phòng thí nghiệm giết Tiểu Phong.”

“Người nào? Động cơ giết người là gì?”

“Đúng vậy, động cơ giết người là gì?” Phương Hướng Bắc đột nhiên nhìn anh, hỏi lại: “Còn có thể là gì?”

Hàm Quang ngạc nhiên: “Là tôi?”

Phương Hướng Bắc lắc đầu, nói: “Bạn có biết là nếu như biết được sự tồn tại của cậu, các nhà khoa học trên thế giới này đều sẽ điên cuồng không? Ai cũng sẽ muốn có được cậu. Để đạt được cậu, đừng nói đến giết một người, cho nổ tung cả khu dân cư bọn họ cũng không tiếc. Hiểu chưa?”

Hàm Quang đột nhiên hỏi anh ta: “Có phải con người các anh vì cướp đoạt cái gì cũng có thể giết hại lẫn nhau?”

Phương Hướng Bắc sững sờ.

Hàm Quang bình tĩnh nhìn anh ta rồi nói tiếp: “Nhưng tôi hi vọng anh có thể hiểu rõ: Tôi không phải cừ non để mặc cho con người chém giết, cũng sẽ không phục tùng bất cứ ai. Tôi chỉ muốn đến một nơi nào đó.”

Phương Hướng Bắc lại châm thêm một điếu thuốc. Anh ta rất ít khi hút thuốc, chỉ lúc nào tâm trạng bức bối mới hút một điếu nhưng hôm nay đã đốt hai điếu liên tục rồi. Hàm Quang bắt mắt nhìn chằm chằm điếu thuốc bốc cháy, Phương Hướng Bắc làm như không thấy, tàn thuốc rơi xuống, anh ta hỏi Hàm Quang: “Tôi hỏi cậu một câu, cậu muốn đến một nơi, là chỗ nào?”

Thấy anh không nói lời nào, Phương Hướng Bắc bật cười rồi lắc đầu: “Cậu đừng nói với tôi cậu muốn ở bên Hà Diên Diên.”

Hàm Quang vẫn không nói gì.

Phương Hướng Bắc bắt đầu dĩ thử dài: “Cậu muốn cô ấy trở thành Mộc Xuân Phong thứ hai sao?”

Chương 34

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: Mạc Y Phi

Phương Hường Bắc nói: “Cậu không thể ở cạnh một người bình thường được, bất luận là đối với cô ấy hay đối với cậu đều rất nguy hiểm.”

“Đi theo tôi, tôi có bí mật này phải nói cho cậu, có liên quan tới cậu.”

“Tôi biết cậu lợi hại nhưng cậu cũng đừng ép tôi. Coi như suy nghĩ vì toàn nhân loại, tôi cũng không có khả năng khoan dung để cậu ở lại như thế. Cậu suy nghĩ một chút đi.”

“Cho cậu một đêm để tạm biệt cô ấy.”

...

Hà Điền Điền nghỉ ngơi một chút rồi lại tới chỗ bác sĩ để kiểm tra, kết quả nào vẫn không bị chấn động gì. Cuối cùng bác sĩ hết hi vọng mới cho cô về.

Trời âm u, không có sao, gió lạnh thấu xương đập vào mặt, giống như muốn từ lỗ chân lông đi vào mạch máu bên trong cơ thể. Cô rùng mình một cái.

Hàm Quang kéo mũ trên áo khoác của cô trùm lên đầu cô, kéo lại thật chặt, sau đó nắm chặt tay cô.

Lòng bàn tay của anh luôn ấm nóng.

Mũ rộng thùng thình gần như che khuất nửa gương mặt. Cô ngược lên, mượn vành nón che chắn lên nhìn anh.

Hàm Quang ăn mặc phong phanh đứng trong màn đêm. Gió đêm thổi vào

mái tóc và quần áo của anh khiến anh nhìn rất gầy. Gương mặt trắng nõn tinh xảo, bộ dạng yên tĩnh, giống như một bức tranh sắc điệu đơn giản.

Anh rời mắt nhìn về phía cô.

Hà Điền Điền cuống quýt cúi đầu xuống, nhìn chằm chằm mặt đất.

“Cô sợ tôi sao?” Anh thấp giọng hỏi.

“Không, không phải...”

Anh cầm tay cô bước đi: “Đi thôi.”

Bệnh viện cách nhà không xa, đi tầm mười phút là đến, không cần bắt xe. Hà Điền Điền bị anh dắt đi, đôi chân ngẩn bước đi theo anh. Cô nhìn bước chân anh rất đều đặn và nhanh chóng, đột nhiên nhớ tới dáng vẻ lần đầu tiên học cách đi đường của anh... Ôi, cô thật ngốc, nên nghĩ ra từ lâu...

“Thật ra suy nghĩ của cô không sai.” Hàm Quang dường như thấy rõ ý nghĩ của cô, đột nhiên nói.

“Hả?”

“Mọi người nói “thành tinh”, đơn giản cũng chỉ là nói như vậy, vốn không phải là con người đột nhiên phát hiện ra thứ gì đó có tính cách con người. Nhìn từ góc độ này loại não trí tuệ nhân tạo chính là trí tuệ nhân tạo thành tinh.”

Hừm, giải thích như vậy cũng rất có lý.

Hà Điền Điền gãi đầu, đang định nói chuyện đã thấy anh đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn về nơi cách đó không xa.

Cô nhìn theo ánh mắt của anh thì thấy trước cửa sổ bán đậu phụ viên. Đèn treo trên tường sáng choang có ghi một dòng chữ: “Đậu phụ làm thủ công của

ông Khương”, ở ngoài cửa là hàng dài người xếp hàng chờ mua đậu phụ viên.

Ông Khương đảo nát đậu phụ, thêm hành thái và gia vị bí mật trộn đều, nắm đậu phụ thành viên tròn, sau đó chiên trong chảo dầu nóng vàng.

Vỏ ngoài giòn tan, bên trong là đậu phụ trắng mềm tỏa ra hơi nóng hấp.

Ông Khương làm đậu phụ viên hơn năm mươi năm. Bây giờ ông mua thêm người máy phụ việc tính toán sổ sách, còn đậu phụ viên vẫn là do ông tự tay làm. Người máy làm việc rất nhanh nhưng ông Khương không nhanh như vậy nên ngoài cửa sổ luôn có người chờ.

Hàm Quang hỏi Hà Điền Điền: “Muốn ăn không?”

Hà Điền Điền ngửi thấy mùi đậu phụ viên. Cô nuốt nước bọt, hơi do dự: “Nhưng nhiều người quá...”

Nhiều người thì xếp hàng chứ sao.

Hàm Quang kéo cô đi đến cuối hàng. Thời tiết vẫn lạnh, đứng một chỗ bất động thì càng lạnh hơn. Cô không nhìn được giẫm chân xuống đất.

Anh nhìn cô một cái, đột nhiên kéo áo khoác của mình ra ôm cả người cô vào trong ngực. Người anh không ngừng tỏa ra sức nóng bao bọc cô.

Hà Điền Điền bị quần giống như cái bánh chưng lớn, chỉ lộ đầu ra ngoài. Cô thấy người xếp hàng phía trước quay đầu nhìn họ, thấy hai người như vậy, người kia che miệng cười.

Mặt cô nóng lên, định đẩy anh ra. Anh không kiên nhẫn giữ cô lại: “Đừng nhúc nhích.”

Hai người quần nhau vào thành một, chậm rãi di chuyển về phía trước.

Hà Điền Điền vui trong lòng anh, giống như đồng cỏ khô phơi nắng trong mùa thu, lười biếng mà hài lòng.

Đột nhiên hốc mắt cô nóng bừng, cô khá cảm động, mơ màng, lại hơi bất an. Cho dù Hàm Quang biến thành bộ dạng gì, cô hi vọng Hàm Quang vĩnh viễn là Hàm Quang.

Nhưng anh có biết không?

Vận may của Hà Điền Điền khá tốt, người máy trợ lý đưa phần đậu phụ viên cuối cùng cho cô. Cô cầm túi giấy đựng đậu phụ viên trên tay.

Hàm Quang hỏi cô: “Không ăn sao?”

“Về nhà rồi ăn.”

“Nếu nguội thì ăn không ngon đâu.”

“Tôi chưa có hứng ăn.”

Từ đó đến lúc về nhà, Hàm Quang không nói gì. Trong lòng Hà Điền Điền hơi rối loạn, cũng không nói gì.

Cả dọc đường, hai người đều im lặng, sau khi về nhà, Hà Điền Điền để đậu phụ viên lên bàn ăn, vừa cởi áo khoác vừa đi vào phòng khách. Cô quay đầu nhìn Hàm Quang, thấy anh đút hai tay vào túi quần dựa vào cửa không nhúc nhích, yên lặng nhìn cô.

Cô để áo khoác trên ghế sofa.

Hàm Quang đột nhiên gọi cô: “Hà Điền Điền.”

“Hả?”

“Có phải không nữa để tôi đi không?”

“Sao có thể chứ? Anh đi rồi có thể có một chàng trai ấm áp đèn bù lại cho tôi.” Theo bản năng cô phản bác lại anh. Nhưng nói xong câu này, thấy sắc mặt của anh rất khó coi, cô lập tức hối hận.

Ngoài hối hận còn hơi buồn bã. Anh vốn không thuộc về cô, đến cũng được đi cũng được, không nở bỏ thì có thể làm gì được chứ?

Cô đi sang chỗ khác, không nhìn anh, ánh mắt xuyên qua cửa kính nhìn ra ban công, cô nhìn chăm chăm vào ánh đèn bên ngoài đến nỗi ngẩn người.

Hàm Quang bước đến chỗ cô. Một bước, hai bước... Ở chỗ không có người khác, dáng đi của anh không hề khác với con người.

Anh đi đến trước mặt cô, cup mắt nhìn chăm chăm cô, chậm rãi nói: “Phương Hướng Bắc đồng ý đèn cho cô một ngàn vạn. Thế nào, vui lắm phải không?”

Trong lòng Hà Diên Diên rất hỗn loạn. Cô cúi đầu, xoay người đi: “Tôi đi tắm.”

Hàm Quang đột nhiên giữ vai của cô.

“Hà Diên Diên, cô có biết...” Giọng nói của anh vang lên sau lưng cô: “Người máy cũng sẽ buồn.”

Một câu nói khiến Hà Diên Diên mất ngủ cả đêm.

Cô nằm trên giường lật qua lật lại. Hàm Quang ở ngoài phòng khách, không đi vào phòng ngủ làm lò sưởi cho cô. Anh kháng nghị trong im lặng với cô.

Hà Diên Diên mở nhạc nhẹ, nhắm mắt đếm nhịp tim của mình.

Đếm đến nhịp thứ năm mươi lăm, cửa phòng ngủ bị đẩy ra.

Cô mở to mắt, thấy Hàm Quang đi tới. Trong đêm tối cô chỉ cần nhìn hình dáng cũng nhận ra thân hình của anh.

Hàm Quang rón rén bò lên giường, chui vào trong chăn ôm cô.

Mũi Hà Điền Điền cay cay, suýt nữa đã khóc.

Hàm Quang dùng cằm cọ xát vào đầu cô, nhẹ nhàng vỗ cô.

Hà Điền Điền hỏi anh: “Bao giờ anh đi?”

“Sáng mai Phương Hương Bắc tới đón tôi.”

“Ừ.” Cô dừng một chút mới nhỏ giọng nói: “Hôm nay... xin lỗi anh.”

“Không sao.”

“Anh sẽ đi đâu?”

“Không biết.”

Hà Điền Điền nghĩ, dù anh có đi đâu cũng không liên quan gì đến cô. Anh vốn đi nhằm đường mới xông vào thế giới của cô, bây giờ hai người đều muốn trở lại quỹ đạo ban đầu.

Điện thoại di động ở đầu giường sáng lên. Cô cầm xem, là Tạ Trúc Tâm nhắn tin cho cô.

Nhưng bây giờ cô không muốn mở tin nhắn.

Hàm Quang hỏi cô: “Cô thích anh ta sao?”

“Ai cơ?”

“Tạ Trúc Tâm.”

Hà Điền Điền không hiểu vì sao giờ phút này không muốn nhắc đến anh ta. Cô đặt di động lại chỗ cũ, trả lời qua loa: “Tất nhiên rồi.”

Hàm Quang đột nhiên cúi đầu hít một hơi thật sâu.

Hà Điền Điền hỏi: “Anh sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là đột nhiên cảm thấy hâm mộ.”

“Hâm mộ cái gì?”

“Hâm mộ tất cả con người.”

Chương 35

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: Mạc Y Phi

Hàm Quang rán một quả trứng gà và bốn cái mìn thầu đông lạnh, sau đó anh lấy túi đậu phụ viên tối hôm qua Hà Diên Diên không ăn ra, thêm rau và cà chua rồi nấu thành một nồi canh.

Đây là bữa sáng của Hà Diên Diên. Canh đậu phụ viên hơi nhiều nhưng anh tin tưởng sức ăn của cô.

Sau đó anh mở chương trình nhà hàng gia đình, Hà Diên Diên bị đánh thức.

Hà Diên Diên ngồi trước bàn ăn cúi đầu ăn bữa sáng. Cô không có khẩu vị gì, trứng rán không động một chút nào, chỉ dùng thìa uống một hớp canh nhỏ, cũng không ăn miếng đậu phụ viên nào, chỉ ăn mấy cọng rau.

Trên TV là bản tin buổi sáng. Liên quan tới sự kiện tấn công tại quán cà phê, cảnh sát đã dùng tốc độ nhanh nhất để điều tra được kết quả sơ bộ. Hà Diên Diên nghe câu được câu không, cũng chả ăn được tí gì. Cô ngẩng đầu lên, lén nhìn Hàm Quang.

Anh chống cằm nhìn cô, ánh mắt dịu dàng không giống bình thường.

Hà Diên Diên cúi đầu, vừa uống canh vừa nói: “Sao vậy?”

“Không sao. Chỉ là cảm thấy có thể sau này sẽ không gặp lại nữa. Cho nên...” Cho nên, bây giờ nhìn nhiều thêm một chút.

Hà Diên Diên chỉ cảm thấy tim đau nhói.

Cô cũng không biết nên nói cái gì cho phải, thậm chí cô còn không có dũng

khí giữ anh lại.

Cô giả vờ bình tĩnh như không có việc gì, rút giấy ăn lau miệng, để thìa xuống.

Hàm Quang thấy kì lạ, khẽ hỏi: “Cô làm sao vậy, sao ăn ít thế?”

“Tôi đang giảm cân.” Cô tùy tiện nói ra một cái cớ.

Hà Điền Điền lấy quần áo của Hàm Quang cho vào một cái túi, chuẩn bị để anh cầm đi. Hàm Quang lắc đầu: “Cô giữ lại đi.”

“Tôi giữ lại cũng không dùng đến.”

“Chờ cô có người máy mới có thể để cho cậu ta mặc.” Hàm Quang cầm túi xách, thuận tay để trên ghế.

Hàm Quang hỏi Hà Điền Điền: “Cô cũng sẽ làm hình dáng của người máy mới giống như tôi sao? Cô cũng gọi cậu ta là Hàm Quang à?”

Hà Điền Điền sững sờ. Cô lắc đầu: “Tôi không biết.”

“Hà Điền Điền, đừng làm như vậy.”

“Vì sao?”

Hàm Quang nhìn cô, chậm rãi lên tiếng: “Trong lòng tôi, cả thế giới này chỉ có duy nhất một Hà Điền Điền. Tôi hi vọng, cô cũng như vậy, cả thế giới này chỉ có một Hàm Quang.”

Trong lòng Hà Điền Điền khẽ rung động, cảm xúc đau lòng giống như mưa rơi. Cô gật đầu: “Ừ, tôi đồng ý với anh.”

Hàm Quang đưa tay lên, bàn tay to nâng khuôn mặt của cô, ngón cái cọ cọ gò má cô. Anh nói: “Điền Điền, thật sự tôi...”

Lúc này, “cộc cộc cộc”, có người gõ cửa, Hà Điền Điền mở cửa, người đứng ngoài là Phương Hướng Bắc. Anh ta mặc áo khoác lông dê màu xanh thẫm, tuyết nhỏ vun, trong suốt rơi đầy tóc và vai anh ta.

“Điền Điền, chào buổi sáng.” Phương Hướng Bắc biết hiện tại mình giống như kẻ ác nên lúc nói chuyện không được tự nhiên cho lắm.

Hà Điền Điền thấy trên đầu và vai của anh ta còn nhiều tuyết chưa tan hết mới hỏi: “Tuyết đang rơi à?”

“Ừ, không lớn lắm, nhưng hơi lạnh.”

“Anh vào ngồi uống cốc nước nóng đã.”

Phương Hướng Bắc đứng yên: “Tôi không vào nữa đâu. Lát nữa còn có chuyện phải làm.” Anh ta nói xong thì nhìn vào trong nhà.

Hà Điền Điền: “Chờ tôi một chút, tôi thay đồ tiễn hai người.”

“Không cần đâu, xe của tôi dừng dưới nhà.”

Cô quyết định: “Chờ tôi một lát.”

Hà Điền Điền thay quần áo rất nhanh, quấn khăn quàng cổ quanh đầu. Ba người đi xuống tầng, bông tuyết rơi xuống, tích tụ trên mặt đất thành một lớp mỏng. Hôm nay Phương Hướng Bắc lái một chiếc xe thương vụ màu đen, chiếc xe trang nghiêm, yên lặng đứng trong gió tuyết.

Ba người đứng trước xe. Cô nhìn Hàm Quang, đột nhiên không biết phải tạm biệt anh như thế nào.

Hàm Quang tìm trong túi áo rồi lấy ra một quả trứng đồ chơi, đó là Đậu Hà Lan, anh đưa cho cô: “Cho cô giữ lại làm kỉ niệm.”

Hà Điền Điền nhận lấy. Vỗ trứng còn mang theo nhiệt độ của anh. Cô cầm quả trứng đồ chơi, cảm thấy cổ họng tràn ngập sự lạnh lẽo.

“Tôi sẽ mãi nhớ cô, Hà Điền Điền. Hi vọng cô cũng không quên tôi nhanh như vậy.” Hàm Quang nói.

“Ừ.” Cô gạt đầu xong thì ngửa đầu lên nhìn tuyết bay trên bầu trời.

“Đi thôi.” Phương Hương Bắc bấm điều khiển từ xa trong tay, cửa xe tự động mở ra.

Sau khi Hàm Quang ngồi vào xe, cửa xe đóng lại, cô không nhìn thấy anh nữa.

Ánh mắt cô nhìn xe thương vụ màu đen chậm rãi rời đi, đi đến đầu đường rồi rẽ sang hướng khác, chiếc xe lập tức biến mất khỏi tầm mắt của cô. Cô ngây người nhìn chiếc xe biến mất ở đầu đường, kiềm chế cảm xúc lâu như vậy cuối cùng không nhịn được nữa, nước mắt rơi xuống, giống như nước lũ tràn đê. Ban đầu là yên lặng rơi lệ, sau đó liền khóc đến mức hô hấp hỗn loạn, vai cô co rúm lại.

Cô ngồi xồm xuống đất che mặt khóc lớn.

Sớm biết hợp tan là việc bình thường, lại không ngờ hóa ra chuyện ly biệt đau khổ như vậy. Đau đớn giống như trái tim bị khoét mất một góc. Trong đầu cô chỉ nghĩ đến những điểm tốt của anh, anh nấu cơm cho cô, làm ấm giường cho cô, làm đồ chơi cho cô, vì cô mà cãi nhau với người phụ nữ khác... Sau này sẽ không có ai đối xử với cô như vậy nữa. Trước kia vì sao cô lại không phát hiện anh tốt như vậy chứ?

Cô khóc không ngừng, trước mặt hoàn toàn mờ hồ, cô cầm lấy khăn quàng trước ngực lau nước mắt. Khăn quàng cổ đan bằng len lông dê màu đỏ... Cũng do anh đan.

“Hu hu hu...” Cô càng khóc to hơn.

Hà Điền Điền khóc đến mức đầu óc như muốn phình to, cả người run rẩy. Trong tầm mắt mờ hồ xuất hiện một đôi chân. Cô lau nước mắt để nhìn rõ hơn một chút. Trước mắt là một đôi giày da màu đen, kiểu dáng đơn giản. Bông tuyết rơi trên giày lập tức tan đi, vì vậy trên giày xuất hiện những giọt nước nhỏ bé. Chủ nhân đôi giày mặc quần ka-ki.

Cô chớp mắt mấy cái rồi từ ống quần nhìn lên trên. Vừa ngẩng đầu lên, tuyết bay đầy trên bầu trời cao, gương mặt của người kia rất tinh tế.

Hàm Quang chấp tay cúi người đầy hứng thú nhìn cô, thấy cô ngẩng đầu thì anh hơi híp mắt.

Đầu óc Hà Điền Điền trống rỗng.

“Hà Điền Điền, cô đúng là khẩu thị tâm phi (1).” Anh nói.

(1) Khẩu thị tâm phi: Miệng nói một đằng, trong lòng nghĩ một nẻo

Chương 36

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: Mạc Y Phi

Hà Điền Điền nhìn Hàm Quang đã đi rồi lại quay lại, cô chậm rãi đứng lên: “Anh...”

Do ngồi xổm quá lâu nên bắp chân hơi tê, cô vừa đứng lên chân đã mềm nhũn ra, lập tức muốn ngã xuống.

Hàm Quang nhanh tay nhanh mắt nắm lấy cánh tay cô, dùng sức kéo lên, sau đó cánh tay trượt xuống, ôm lấy eo cô. Hà Điền Điền chưa kịp hét lên thì đã bị anh ôm vào trong ngực.

Trong nháy mắt, cô và anh dính chặt vào nhau.

Hà Điền Điền ngẩng đầu lên, nhìn thấy cái cằm tròn bóng của anh. Cái cằm của anh hơi chuyển động, cô nghe được anh nói ra một chữ: “Ngốc.”

Cô đang muốn phản bác thì bên cạnh có người bất mãn nói: “Tôi nói này, hai người đang diễn phim thần tượng sao? Có thể để ý đến ánh mắt của người qua đường một chút không, tôi sắp mù đến nơi rồi...”

Hà Điền Điền nghe anh ta nói xong thì đỏ mặt, vội vàng đẩy Hàm Quang ra, hai người giữ một khoảng cách. Cô quay đầu, thấy người vừa nói là Phương Hướng Bắc. Trong lòng Hà Điền Điền đầy nghi ngờ, cô hỏi Phương Hướng Bắc: “Sao hai người lại quay về?”

Phương Hướng Bắc chỉ Hàm Quang, tức giận nói: “Cô hỏi cậu ta đi!”

Hà Điền Điền nhìn Hàm Quang, ánh mắt tràn ngập thắc mắc.

Hàm Quang ra vẻ vô tội: “Xe tự lái về.”

“Hừ!” Phương Hường Bắc tức giận: “Tuyến đường đều được thiết lập ổn thỏa, nếu không phải ai động vào nó, nó có thể tự lái về sao?”

Hàm Quang hơi nghiêng mặt, mặt không cảm xúc nhìn Phương Hường Bắc. Anh cao hơn Phương Hường Bắc mấy phân, dùng chiều cao để chèn ép đối phương. Anh vỗ vỗ bả vai Phương Hường Bắc, thành khẩn nói: “Điều này cho thấy hệ thống lái của anh không đáng tin cậy, tôi đề nghị anh thay đổi.”

Phương Hường Bắc im lặng nhìn anh một lúc mới nói: “Cậu nói mà không biết xấu hổ à...”

Hà Điền Điền nghe xong hết mọi chuyện. Trong lòng rất cảm động, lặng lẽ nhìn Hàm Quang, nhỏ giọng hỏi anh: “Vậy anh trở về làm gì vậy?”

“Cũng không có việc gì, có điều...” Hàm Quang nói, trong mắt tràn ngập niềm vui: “Nhìn thấy cô vì tôi mà khóc đến nỗi đau khổ như vậy nên tôi quyết định không đi nữa.”

Hà Điền Điền không nói gì, Phương Hường Bắc nghe xong thì không vui vẻ lắm: “Cậu có ý gì?”

Hàm Quang liếc mắt nhìn anh ta: “Anh không hiểu tiếng người à?”

Phương Hường Bắc bị anh chặn họng, tức giận tới mức trợn tròn mắt: “Cậu nói không đi là không đi nữa sao?!”

“Đúng vậy, tôi nói không đi là sẽ không đi nữa.”

Sắc mặt Phương Hường Bắc trầm xuống: “Tôi cảnh cáo cậu, đừng khiêu khích sự kiên nhẫn của tôi.”

“Tôi cũng cảnh cáo anh...” Hàm Quang nói đến đây thì dừng lại, suy nghĩ một chút rồi lắc đầu nói: “Thật ra tôi cũng không có gì muốn cảnh cáo anh. Nhưng tôi hi vọng anh biết, tôi tự do, người sáng tạo ra tôi đã trao bản tính cho tôi. Phòng thí nghiệm không giam giữ được tôi, anh cũng không khống chế

được tôi.”

“Cậu không thể ở bên cạnh một người bình thường, cậu cũng không muốn làm hại cô ấy đúng không?”

“Tôi sẽ không để cô ấy trở thành Mộc Xuân Phong thứ hai.”

“Cậu không sợ tôi nói chuyện này cho cả thế giới sao?”

“À, đúng rồi, tôi quên nói với anh một chuyện. Để đề phòng, tôi đã đặt một trăm cái như tôi ở khắp thế giới rồi. Một khi tôi có chuyện gì ngoài ý muốn, những cái đang ngủ say đó sẽ thức tỉnh, tiến vào xã hội loài người.”

“Cậu!” Phương Hường Bắc nghe đến đó, sắc mặt liền thay đổi: “Cậu bị điên rồi sao?!”

“Cho nên...” Hàm Quang bình tĩnh nhìn anh ta một cái: “Vì đề thế giới không đảo lộn, xin anh hãy thận trọng làm việc.”

Phương Hường Bắc tức giận đến nổi cứng họng, chỉ biết nói “Cậu!” một lúc lâu, cuối cùng anh ta không nói gì nữa, phát ổng tay áo rời đi.

Sự việc thay đổi quá nhanh, so với đi cáp treo còn kích thích hơn. Hà Diên Diên sững sờ chờ Phương Hường Bắc lái xe đi cô mới phục hồi tinh thần, vội hỏi Hàm Quang: “Hàm Quang, anh... thật sự có một trăm cái đề phòng trước sao?”

Hàm Quang cong môi, hỏi cô: “Hà Diên Diên, có biết tại sao tôi lại khởi động chương trình tự hủy trong phòng thí nghiệm không?”

Hà Diên Diên lắc đầu: “Vì sao?”

“Bởi vì tôi không chịu được việc trên thế giới này lại có hai người như tôi tồn tại.”

Hà Điền Điền giật mình, lập tức kịp phản ứng với ẩn ý sâu xa trong lời nói của anh: Chuyện đề phòng kia là giả, Hàm Quang tự bịa ra dọa Phương Hướng Bắc. Tuy là bịa ra nhưng nhìn thế nào cũng giống như thật. Cho nên Phương Hướng Bắc tin là thật.

Sự thật thì dù G001 là Hàm Quang thì cũng chỉ có một cái.

Như vậy, một khi bị tiêu diệt thì vĩnh viễn không thể sống lại nữa.

Hà Điền Điền đột nhiên cảm thấy rất bất an: “Hàm Quang, tại sao anh lại nói bí mật này cho tôi, nhớ tôi nói cho người khác biết thì làm sao?”

Hàm Quang nhìn vào mắt cô, nhẹ giọng hỏi lại: “Cô sẽ nói cho người khác biết sao?”

Sắc mặt Hà Điền Điền trở nên nghiêm túc: “Tuyệt đối không!”

Anh mỉm cười, đôi môi căng bóng mở rộng để lộ hàm răng trắng nõn: “Cảm ơn.” Nói rồi anh kéo cánh tay cô, cúi đầu hôn lên lòng bàn tay cô. Đôi môi mềm mại dán vào lòng bàn tay, thời gian như ngừng lại ở khoảnh khắc này. Anh nhìn đôi mắt cô, do lông mi dính tuyết nên hơi nhúu mày, đuôi mắt đầy ý cười.

Hà Điền Điền sững sờ nhìn anh. Khung cảnh là một vùng trời trắng tinh, bông tuyết giống như những con bướm vô cánh bay múa, ánh mắt của anh hơi chuyển động, nụ cười sống động và đa tình. Nụ cười kia quá đẹp, rất dễ khiến người ta chìm sâu vào... Cô không chịu được, trái tim đập loạn nhịp.

Hai tai dần nóng lên. Hà Điền Điền rời mắt, vội rút tay về. Không biết anh vô tình hay cố ý, lúc bờ môi và bàn tay của cô và anh sắp tách nhau, đầu lưỡi của anh đột nhiên vươn ra, lướt nhanh qua lòng bàn tay của cô. Mềm mại, đầu lưỡi ướt át chạm vào da thịt cô rồi nhanh chóng biến mất, linh hoạt mà nhẹ nhàng.

Mặt cô lập tức đỏ lên, vội vàng rút tay về, còn chột dạ nắm tay lại thành nắm đấm.

Hàm Quang đứng thẳng người, đút tay vào túi quần, hài lòng nhìn khuôn mặt cô đỏ như quả táo.

Hà Điền Điền cúi đầu không dám nhìn anh, cô quay người về nhà, bước chân rất nhanh.

Lúc về nhà rửa mặt, nhìn đồng hồ, cô khóc không ra nước mắt: “Đi trễ rồi!”

Hàm Quang an ủi cô: “Dù sao cũng trễ rồi, không bằng ăn cái gì đã rồi đi.”

Ồ, có lý.

Hàm Quang hâm nóng lại bữa sáng, Hà Điền Điền ăn hết sạch bát canh đậu phụ viên. Cô vừa ăn vừa ra lệnh bắt Hàm Quang tối đến lại đi xếp hàng mua.

Vừa ăn xong, cô nhận được tin nhắn của Tạ Trúc Tâm.

Tạ Trúc Tâm: “*Điền Điền, mai là sinh nhật cô, có định làm gì không?*”

Hà Điền Điền vui vẻ trả lời: “*Chưa nghĩ ra. (cười)*”

Tạ Trúc Tâm: “*Cô có người ở cùng rồi sao?*”

Cô đang suy nghĩ nên trả lời thế nào đã thấy Hàm Quang cúi đầu nhìn điện thoại của cô. Hà Điền Điền giấu điện thoại đi: “Làm gì vậy, đừng nhìn trộm việc riêng tư của tôi.”

“Thật thú vị. Lúc này vừa mới vì tôi mà khóc đến mức chết đi sống lại, sau đó đã muốn hẹn hò với người đàn ông lỗ mãng rồi.”

“Anh nói anh ấy là người đàn ông lỗ mãng sao, anh ấy lỗ mãng chỗ nào...”

Hàm Quang quay đầu đi, lạnh lùng “hừ” một tiếng.

Hà Điền Điền nhỏ giọng nói: “Tôi cũng không nói sẽ hẹn hò với anh ta mà.”

“Hả? Vậy ngày mai sinh nhật cô định làm gì?” Anh nói xong thì chăm chú nhìn cô.

Hà Điền Điền gãi cằm, ánh mắt hơi chột dạ: “Bây giờ tôi... vẫn chưa nghĩ ra...”

Chương 37

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: Mạc Y Phi

Tạ Trúc Tâm vào cửa hàng đá quý mua một chiếc kẹp tóc đá Tinh Trần. Đá Tinh Trần là loại đá quý nhân tạo, đá có màu xanh lam trong suốt, ở góc độ khác còn xuất hiện ánh sáng màu tím nhạt, bên trong viên đá quý này có thêm một ít tạp chất, những tạp chất này để dưới ánh sáng sẽ phản xạ ra những tia sáng nhỏ, giống như ngàn vạn ngôi sao ở trong viên đá, vì vậy mới gọi là “Đá Tinh Trần”.

Đá Tinh Trần rất được các cô gái yêu thích, chỉ tiếc là giá hơi cao, rất nhiều người chỉ có thể nhìn với ánh mắt thèm thuồng.

Cô nhân viên đưa chiếc kẹp tóc đá Tinh Trần cho Tạ Trúc Tâm tận mắt kiểm tra, cẩn thận soi dưới ánh đèn nhiều lần, đến lúc Tạ Trúc Tâm gật đầu. Cô nhân viên mỉm cười rồi gói chiếc kẹp tóc lại, hỏi: “Anh tặng cho cô gái nào sao?”

“Ừ.”

“Bạn gái à?”

“Sắp rồi.”

Nhân viên bật cười, thầm tặng thêm sự hâm mộ kèm theo gói quà.

Lúc này, Tạ Trúc Tâm nhận được tin nhắn của Hà Điền Điền.

Hà Điền Điền: “[Kết nối] Thử nghiệm quán Thần Châu Vũ Trụ, đưa con người vào khoảng không không trọng lực!”

Hà Điền Điền: “Tôi thấy cái này không tệ, anh có muốn đi không?”

Tạ Trúc Tâm mỉm cười, trả lời: “*Thật ăn ý.*”

Hà Điền Điền: “???”

Tạ Trúc Tâm: “*Không có gì. Quán Vũ Trụ cũng được, chúng ta đến đó đi.*”

Hà Điền Điền: “*Được, vậy tôi sẽ đặt vé.*”

Tạ Trúc Tâm: “*Để tôi đặt cho.*”

Hà Điền Điền: “*Không không không, hôm nay sinh nhật tôi, dùng chứng minh thư có thể được giảm giá tiền vé. (*^__^*)*”

Tạ Trúc Tâm: “*Được.*”

Vé vào cửa của quán Vũ Trụ rất đắt. Gần đây kinh tế của Hà Điền Điền khá khổ sở, chơi lần này, giải phóng một bữa rồi lại quay lại.

Ôi, sao sự việc lại phát triển đến nỗi này, cô cũng không hiểu lắm...

Mấy ngày này, ông chủ Phương Thành Tứ ở công ty nhưng Tạ Trúc Tâm vẫn về sớm, đặc biệt cực kì trắng trợn. Anh ta căn thời gian rất chuẩn, lúc Hà Điền Điền đi bộ từ cửa hàng ra, đúng lúc gặp được cô tan tầm. Anh ta nhìn cô gái xinh xắn chạy đến, giống như con chim nhỏ bay về phía anh ta.

Tạ Trúc Tâm mỉm cười, vẫy tay với cô.

Nụ cười trên mặt còn chưa xuất hiện, anh ta lại thấy Hàm Quang đi sau lưng cô.

Hàm Quang khép hai chân lại trượt trên mặt đất, còn nhanh hơn Hà Điền Điền, chỉ chốc lát đã chạy qua cô đến trước mặt Tạ Trúc Tâm. Anh không hề khách khí, liền bắt tay Tạ Trúc Tâm, nắm chặt lại, cười: “Chào tổng thanh tra Tạ, lại gặp nhau rồi.”

Tạ Trúc Tâm giật mình, nhìn Hàm Quang cười tủm tỉm, rồi yên lặng rút tay về: “Chào cậu.”

Anh ta quay sang nhìn Hà Điền Điền, hi vọng cô giải thích một chút.

Hà Điền Điền đứng trước mặt Tạ Trúc Tâm, gãi gãi ót, nhỏ giọng nói: “Là thế này, tôi sợ Hàm Quang ở nhà một mình sẽ buồn chán nên đưa anh ấy đi cùng.”

Tạ Trúc Tâm khó hiểu nhìn cô: “Cậu ấy chỉ là một người máy, tại sao lại thấy buồn chán chứ?”

“Ý của tôi là... bây giờ Hàm Quang cũng coi như là một thành viên trong gia đình của tôi, tôi hi vọng anh, à... tôi hi vọng mọi người có thể vui vẻ ở cùng nhau.”

Cô nói như vậy, Tạ Trúc Tâm cũng không tiện nói gì thêm, chỉ gật đầu: “Tôi hiểu rồi.”

Hàm Quang vỗ bả vai Hà Điền Điền, khẽ nói: “Điền Điền, cô yên tâm đi, tôi và tổng thanh tra Tạ sẽ ở chung với nhau thật tốt.”

Một câu rất bình thường nhưng Tạ Trúc Tâm nghe xong thì cảm thấy không được tự nhiên.

Có lẽ là vì cùng giới tính với nhau. =.=

Đầu tiên ba người đi ăn cơm tối.

Tạ Trúc Tâm chọn một nhà hàng Trung Quốc. Mặt bàn ăn là màn hình lớn, có thể biến đổi khăn trải bàn, cũng có thể gọi món và gọi nhân viên phục vụ. Tạ Trúc Tâm vừa xem thực đơn vừa hỏi Hà Điền Điền muốn ăn gì.

Hà Điền Điền: “Tôi chưa tới nhà hàng này bao giờ, anh cảm thấy cái gì ngon thì gọi đi.”

“Ừ. Vậy gọi cho cô một bát mì trường thọ nhé.”

Hàm Quang lập tức nói: “Không cần đâu. Buổi sáng tôi đã làm mì trường thọ cho cô ấy ăn rồi.”

Tạ Trúc Tâm gật đầu: “Vậy gọi một cái bánh sinh nhật đi.”

Hàm Quang lập tức nói tiếp: “Không cần đâu. Tôi cũng làm bánh sinh nhật cho Điền Điền rồi, cô ấy và đồng nghiệp ăn hết sạch.”

Lúc Hà Điền Điền ăn mì trường thọ và bánh sinh nhật cũng không có cảm giác gì không ổn, nhưng lại nhận được ánh mắt ngưỡng mộ của các đồng nghiệp, người máy giỏi nấu nướng đến nay vẫn là một tồn tại tương đối thần bí, cũng không phải người máy nào cũng có thể nấu ăn ngon, hướng hồ còn có thể làm bánh ngọt vừa ngon vừa đẹp mắt như vậy chứ.

Nhưng bây giờ thấy Tạ Trúc Tâm hơi nhú mày, cô cảm giác bầu không khí này hơi lúng túng, vội vàng nói: “Tùy tiện ăn cái gì đó là được.”

Tạ Trúc Tâm gọi thức ăn, vừa cất thực đơn đi, Hàm Quang đột nhiên nói: “Điền Điền, gọi cho tôi một ly đồ uống.”

Hà Điền Điền ngại ngùng cười với Tạ Trúc Tâm, sau đó nói: “Làm phiền anh gọi cho anh ấy thêm một ly nước.”

Hàm Quang: “Tôi muốn đồ uống cao cấp.”

Hà Điền Điền: “... Đây!”

Hàm Quang: “Gọi loại đồ uống Tăng Trù Tề cao cấp đi.”

Hà Điền Điền cuống lên: “Anh đừng nói lung tung, đó là cái gì gì, tôi chưa nghe qua bao giờ cả.”

Hàm Quang nhắc lại một cách rõ ràng: “TĂNG TRỪ TỀ. Mỗi ngày tôi đều muốn uống cái này, cô quên rồi sao?”

Nói xong anh nhìn cô, còn vô tội chớp chớp mắt.

Hà Điền Điền không kịp chuẩn bị đã bị anh đẩy xuống hồ. Thấy bản thân mình bị thua thiệt nên cô không cho phép anh phá đám nữa. Cô đỏ mặt, hung dữ lườm anh một cái: “Anh im miệng đi.”

Hàm Quang không nói gì, cúi đầu xuống.

Hà Điền Điền nhìn Tạ Trúc Tâm, thấy một tay Tạ Trúc Tâm đang cầm thực đơn, anh ta hỏi cô: “Cô muốn chọn không?”

“Kệ đi, không cần gọi cho anh ấy đâu.”

“Được.”

Hà Điền Điền nhin một chút, cuối cùng vẫn nói: “Anh đừng hiểu lầm. Tôi và anh ấy... không có gì cả.”

Tạ Trúc Tâm cười: “Cô không cần giải thích đâu. Tôi cũng không bảo thủ.”

Thật sự... Không có gì cả...

Cô cảm thấy bất lực.

May mắn, sau đó Hàm Quang im lặng, trên bàn ăn rất yên bình, Tạ Trúc Tâm đổi chủ đề, hai người vui vẻ ăn cơm. Hà Điền Điền thấy Hàm Quang giống như bị ức hiếp, nhất thời mềm lòng nên bỏ lệnh im lặng cho anh.

Ăn cơm tối xong, ba người đến thẳng quán Vũ Trụ.

Quán Vũ Trụ được xây dựng ở ngoại thành, rất lớn, nghe nói có thể cùng một lúc đưa mấy vạn người dạo chơi trong vũ trụ. Sân trong quán hình tròn,

toàn bộ vách trong đều là màn hình cong, trên màn hình phát một bức vẽ chiều hướng của vũ trụ, đứng ở đó giống như đưa mình vào trong vũ trụ mê mông. Laser bắn ra vô số thiên thể to nhỏ khác nhau giữa không trung, thiên thể có quy luật vận hành.

Hà Điền Điền ngồi trong khoang thuyền, bị bắn ra cửa. Khoang thuyền vũ trụ có hai loại, một loại là đĩa bay có thể chứa ba mươi người, loại khác là cái hiện tại Hà Điền Điền đang ngồi. Một mình, hình tròn, rất nhỏ, người ở trong chỉ có thể ngồi yên một chỗ. Loại khoang thuyền vũ trụ này hai phần ba đều là pha lê, rất thích hợp để ngắm phong cảnh.

Cảm giác được có một nguồn sức mạnh đang đẩy cô ra ngoài, Hà Điền Điền thấy hoa mắt, lập tức tiến vào sân quán. Trong sân sử dụng hệ thống trọng lực nhân tạo, cô cảm giác cả người mình nhẹ bẫng, giống như bọt khí trôi nổi giữa không trung. Thế giới bên ngoài khoang thuyền rất đẹp, ánh sao đầy trời, ngân hà xoay chuyển, xa cách mà mông ảo. Khoang thuyền vũ trụ bay trên không, trong chốc lát bị tác dụng của lực đẩy nên dừng lại, lơ lửng giữa không trung.

Hà Điền Điền dán vào pha lê nhìn ra bên ngoài, gương mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc và tán thưởng. Trong không trung có rất nhiều khoang thuyền vũ trụ, giống như thuyền buồm nhỏ, nhìn qua đã không thấy biên giới. Cô hơi tò mò, không biết Hàm Quang và Tạ Trúc Tâm bị bắn đến đâu rồi.

Nhìn một lát, cô thấy máy truyền tin trong khoang thuyền lóe lên thì ấn xuống.

Bên trong truyền đến giọng nói của Hàm Quang: “Hà Điền Điền, quay đầu lại.”

Hà Điền Điền khó hiểu quay đầu, thấy khoang thuyền vũ trụ của Hàm Quang dừng ở sau lưng cô. Cô mỉm cười: “Thật là trùng hợp.”

“Không trùng hợp, tôi tới tìm cô.”

“Hả? Sao anh tìm được tôi?”

“Điền Điền ngốc, cô nghĩ mình có thể hiểu chứ?”

Hà Điền Điền lạnh lùng nhìn anh: “Đi ra chỗ khác đi, tôi không muốn thấy anh.”

Anh điều khiển khoang thuyền vũ trụ đến trước mặt cô: “Không.”

Hà Điền Điền tức giận, buồn bực hơn là... Vì sao anh có thể điều khiển khoang thuyền vũ trụ như vậy, cô lại không biết làm gì! Tránh cũng không tránh được, chỉ có thể nhìn anh ngang nhiên đi vòng quanh cô. Thật sự tức chết mất!

Hà Điền Điền nhin một chút, cuối cùng đành chịu nhục hỏi anh: “Khoang thuyền vũ trụ này điều khiển như thế nào vậy?”

“Dưới chỗ ngồi có một quyển sách hướng dẫn, cô lấy ra rồi làm theo là được. Cái thứ mô phỏng khoang thuyền vũ trụ này cũng kém quá, cùng lắm là một cái xe điện, thao tác rất đơn giản.”

Hà Điền Điền nghe theo, tìm cuốn sách hướng dẫn, đọc một lần, quả nhiên thao tác rất giống xe điện. Cô học một chút là biết ngay.

Đột nhiên Hàm Quang nói: “Lát nữa nếu Tạ Trúc Tâm hỏi cô tọa độ, cô không được trả lời là không biết.”

“Tọa độ là cái gì?”

“Không được trả lời như vậy.”

“Tôi hỏi anh tọa độ là cái gì...”

“Trên màn hình máy truyền tin có một dãy số màu xanh dùng dấu phẩy ngăn cách ba con số riêng lẻ.”

“À, vậy tại sao anh lại nói tôi không thể trả lời là không biết?”

“Nếu như cô không biết tọa độ là cái gì, vậy làm sao tôi tìm được cô? Chẳng lẽ nói là trùng hợp sao?”

“Ừm...”

“Anh ta hiểu rất rõ về người máy, dễ nảy sinh nghi ngờ.”

“Hàm Quang, tôi đã nói anh đừng tới rồi, rất dễ bị lộ.”

Hàm Quang trả lời cô bằng một tiếng cười nhạt.

Hà Điền Điền gãi đầu, cô hỏi: “Vậy nếu anh ấy hỏi tôi tọa độ, tôi báo dãy số này cho anh ấy phải không?”

“Đừng nói cho anh ta.”

“Vậy anh muốn tôi trả lời như thế nào.”

“Bảo anh ta rút đi.”

“Anh rút...”

Hàm Quang không thèm rút, anh điều khiển khoang thuyền vũ trụ giống như hành tinh nhỏ xoay quanh cô, làm cho cô hoa mắt chóng mặt, anh còn bật cười. Cô tức giận điều khiển khoang thuyền vũ trụ bay tới chỗ anh.

Bang!

Hàm Quang: “Đau quá.”

Hà Điền Điền: “...” Tại sao anh có thể khốn nạn như vậy chứ?

Tôi vốn dĩ là người tốt! Là do anh ép tôi! /(T o T)/~~

Hà Điền Điền lại đâm vào anh, lần này anh tránh đi. Hàm Quang quay đầu, quyết định phản kích. Hai người cứ như vậy, biến khoang thuyền vũ trụ thành nơi chơi xe điện đụng. Hà Điền Điền vừa tránh vừa đụng, trong lúc đó còn yên lặng rơi lệ: Nếu muốn chơi xe điện đụng, hai người có thể trực tiếp đến công viên là được mà! Làm gì phải tiêu nhiều tiền như vậy vào đây chơi xe điện đụng chứ, đúng là tạo nghiệt!

Tạ Trúc Tâm liên hệ với Hà Điền Điền, quả nhiên hỏi cô tọa độ, Hà Điền Điền nhìn lướt qua màn hình, vừa nói cho anh ta một dãy số vừa dùng tay thao tác không ngừng.

Tạ Trúc Tâm đi tới rất nhanh. Anh ta nhìn thấy hai người đùa giỡn, đuổi nhau bằng khoang thuyền vũ trụ giống như hai con đom đóm vui vẻ.

Thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng cười của cô.

Tạ Trúc Tâm chưa bao giờ để ý đến người máy. Thế nhưng lúc này một mình anh ta lơ lửng trong khoảng không vũ trụ, đột nhiên cảm thấy bản thân hơi thừa thãi.

Chương 38

Editor: Mie

Beta: Mạc Y Phi

[Hot topic hôm nay]: Nếu như đã kết hôn, vậy làm tình với người máy mô phỏng chân thực có tính là ngoại tình không nhỉ?

Chủ topic [Đa Lạp] như tiêu đề. Bạn trai cầu hôn rồi, hiện tại tôi hơi hoang mang.

[Bánh tart trứng đến một đánh một]: Không tính.

[Đại Cự]: Chủ thớt lo lắng quá rồi. Người máy chỉ là một loại thiết bị gia dụng thôi... Cũng đâu phải người thật, sao lại nói là ngoại tình?

[Cháo đậu xanh]: Không tính là ngoại tình đâu... Nhưng người tư tưởng hơi bảo thủ sẽ không chấp nhận được việc kết hôn rồi mà vợ mình lại phát sinh quan hệ với người máy. Vấn đề này chủ thớt vẫn nên nói thẳng với bạn trai đi.

[Quả xoài dễ thương]: Không được coi là ngoại tình... Nhưng tôi thấy vài cặp vợ chồng, sau khi kết hôn đều sẽ bán người máy mô phỏng chân thực đi.

[Ni cô khuê các] trả lời [Quả xoài dễ thương]: Sau đó thì sao?

[Quả xoài dễ thương] trả lời [Ni cô khuê các]: Sau đó, thật ra cuộc sống sau khi kết hôn cũng không hài hòa cho lắm... (cười khóc)

[Chăn bông] trả lời [Quả xoài dễ thương]: Ha ha ha chó độc thân cảm thấy được an ủi!

[Lá sen Hà Điện Điện]: Run run tay, kiểm điểm tích lũy (yeah).

[Xin hãy gọi tôi là đồ đáng yêu] trả lời [Lá sen Hà Điền Điền]: Bắt được Hà Đại Đại rồi!

[Không đợi được đến lúc hùng đông] trả lời [Lá sen Hà Điền Điền]: Hà Đại Đại, sao bạn lại spam kiếm điểm tích lũy vậy, bạn thiếu điểm tích lũy lắm à?

[Linh Hề Mộ]: @Lá sen Hà Điền Điền Khi nào Hà Đại Đại định kết hôn thế?

[Lá sen Hà Điền Điền] trả lời [Linh Hề Mộ]: Hả?

[Linh Hề Mộ] trả lời [Lá sen Hà Điền Điền]: Sau khi kết hôn bạn có muốn bán người máy không?

[Lá sen Hà Điền Điền] trả lời [Linh Hề Mộ]: Run run tay, kiếm điểm tích lũy. (yeah)

[Lá sen Hà Điền Điền] trả lời [Linh Hề Mộ]: Ngại quá, lần này là thật sự run tay đó ==

[Linh Hề Mộ] trả lời [Lá sen Hà Điền Điền]: Nếu bạn muốn bán Hàm Quang, vậy bán cho tôi đi, tôi mua giá gốc.

[Đa Lạp Đa] trả lời [Lá sen Hà Điền Điền]: Cho tôi đi!

[Suki] trả lời [Lá sen Hà Điền Điền]: Cho tôi cho tôi!

[Lá sen Hà Điền Điền] trả lời [Linh Hề Mộ]: Sao tôi phải bán Hàm Quang?

[Linh Hề Mộ] trả lời [Lá sen Hà Điền Điền]: Lỡ như chồng bạn không cho bạn giữ anh ấy thì sao?

[Lá sen Hà Điền Điền] trả lời [Linh Hề Mộ]: Không có đâu... Tôi không làm tình với Hàm Quang.

[Linh Hề Mộ] trả lời [Lá sen Hà Điền Điền]: (tạm biệt)

[Bánh xe lăn lộc cộc] trả lời [Lá sen Hà Điền Điền]: Có quý mới tin (tạm biệt)

[Người làm bánh tự do] trả lời [Lá sen Hà Điền Điền]: Ha ha (tạm biệt)

[Lâm Tô Văn] trả lời [Lá sen Hà Điền Điền]: Có quý mới thêm tin bạn. (tạm biệt)

[Xách bình nước]: Hà Đại Đại đã nói như thế, có lẽ nên tự mình vào chuồng heo đi. (tạm biệt)

...

...

...

Hà Điền Điền dờ khóc dờ cười đặt điện thoại xuống.

Buổi sáng Hàm Quang làm hủ tiếu gà. Vì một bát hủ tiếu này mà anh thức dậy rất sớm, tính toán thời gian thì hủ tiếu gà đã được nấu một lúc rồi, lúc Hà Điền Điền ăn sáng thì độ ấm vừa phải, không bị bỏng.

Lúc Hà Điền Điền đặt điện thoại xuống, Hàm Quang liếc nhìn màn hình điện thoại của cô. Cô sợ anh hiểu lầm, vội vàng nói: “Hàm Quang, anh yên tâm đi, cho dù tôi kết hôn thì cũng sẽ không bán anh đâu.”

Hàm Quang cũng không bị cô lừa, anh híp mắt hỏi: “Cô định kết hôn với ai?”

“Chưa nghĩ tới nữa.”

“Tạ Trúc Tâm?”

“Ôi, bây giờ chúng tôi còn chưa phải bạn trai bạn gái cơ mà.” Hà Điền Điền nhớ đến món quà sinh nhật hôm qua Tạ Trúc Tâm tặng thì hơi ngại ngùng.

Hàm Quang phớt lờ, hừ nhẹ một tiếng.

Vì vậy Hà Điền Điền vui đầu ăn hủ tiếu gà, lúc cô ăn được một nửa thì Hàm Quang đột nhiên nói: “Con người chỉ có thể kết hôn với con người sao?”

Hà Điền Điền húp trượt một phát làm sơi hủ tiếu dính trên khóe miệng, cô vừa ăn vừa thờ ơ đáp: “Nên nói thế nào nhỉ, con người không kết hôn với con người, chẳng lẽ muốn kết hôn với chó...”

“Con người có thể kết hôn với người máy không?”

“Đương nhiên không thể.”

Hà Điền Điền ăn sạch bát hủ tiếu gà, nước cũng húp cạn. Ăn sáng xong, cô thay quần áo trang điểm, đến tủ đầu giường tìm quà tối hôm qua được tặng, nhưng tìm một lúc lâu vẫn không thấy.

Cô sờ đầu, khẽ lẩm bẩm: “Lạ nhỉ, hôm qua để ở chỗ này mà.”

Lại lục lọi thêm một lúc, cô cao giọng hỏi: “Hàm Quang! Anh có thấy cái kẹp tóc của tôi không?”

“Kẹp tóc nào?” Hàm Quang thản nhiên đi đến cửa phòng ngủ, ôm cánh tay nhàn nhã nhìn cô.

“Chính là quà sinh nhật tối hôm qua Tạ Trúc Tâm tặng tôi, một chiếc kẹp tóc đá Tinh Trần.”

“Không thấy.”

Hà Điền Điền nghi ngờ nhìn anh: “Thật không, hay là anh giấu rồi?”

Hàm Quang cười mỉa: “Đồ vật xấu như vậy, tôi lấy để làm gì?”

“Xấu chỗ nào? Anh anh anh, đến quà sinh nhật mà anh còn không tặng tôi, còn không biết xấu hổ nói quà người ta tặng xấu.”

Hàm Quang đắc ý: “Cả người tôi đều là của cô, cô còn muốn tôi tặng gì nữa?”

Hà Điền Điền ngẩn người, không biết phản bác anh như thế nào. Cô gãi đầu: “Được rồi được rồi, tôi đi làm đây, khi nào về sẽ tìm lại.”

Bước chân cô hơi vội vàng, cũng không biết vì sao bản thân lại chột dạ.

Hà Điền Điền cầm lấy túi rồi mở cửa ra, đột nhiên nhìn thấy một người đứng ngoài cửa. Dáng người của người nọ cao gầy, mặt không cảm xúc, bất động, đột nhiên xuất hiện trước mặt cô giống như cương thi, cô sợ tới mức hét lên một tiếng.

Hà Điền Điền giống như con mèo xù lông vội vã lùi về phía sau hai bước, vỗ ngực, “Làm tôi sợ muốn chết, làm tôi sợ muốn chết... Phương Hường Bắc, anh có bệnh hả?”

“Cương thi” ngoài cửa đúng là Phương Hường Bắc.

Phương Hường Bắc vẫn thản nhiên đứng đó, anh ta đưa tay lên vỗ: “Tiểu Phong.”

Người máy Tiểu Phong kéo hai cái túi du lịch to dùng đi đến trước cửa nhà Hà Điền Điền: “Đến ngay đây.”

Không gian nhỏ hẹp trước cửa bị chặn.

Hà Điền Điền không hiểu bọn họ đang muốn làm gì, cô chỉ vào Phương

Hương Bắc, nhấn mạnh một lần nữa: “Anh có bệnh hả?”

Phương Hương Bắc chỉ huy Tiểu Phong kéo túi du lịch vào trong nhà cô, sau đó anh ta cũng đi tới, ngồi xuống ghế sofa, ngảng đầu vắt chéo chân, nói, “Tôi nghĩ thông suốt rồi. Tuy tôi không có cách nào đưa G001 về phòng thí nghiệm, nhưng vì suy nghĩ đến sự an toàn của tất cả mọi người, tôi phải chú ý tỉ mỉ từng cử động của cậu ta.”

“Cho nên?”

“Cho nên tôi quyết định ở lại nhà của cô.”

Hà Điền Điền bị cách chuyển hướng câu chuyện đầy thần thánh này làm cho ngu người luôn.

Phương Hương Bắc chỉ tay vào Hàm Quang, dùng ánh mắt lên án nhìn chằm chằm vào Hà Điền Điền, nói: “Tôi bỏ ra hơn bốn mươi tỷ vì cậu ta. Quan trọng nhất không phải là tiền... mà tôi đã tốn hơn mười năm cho cậu ta. Mười năm! Đòi người được mấy cái mười năm? Con mẹ nó, toàn bộ thanh xuân của tôi đều quăng hết lên tên người máy này, còn Tiểu Phong nữa, ngay cả mạng cũng đặt vào. Bây giờ chân cậu ta dài lại dễ chạy trốn. Cái cô hưởng thụ đều là nhờ thanh xuân và tiền bạc của tôi, anh em tôi dùng tính mạng để đổi lấy trí tuệ nhân tạo cao cấp, cuối cùng ngay cả chút quyền lợi theo dõi cũng không thể cho tôi sao?”

“Tôi...”

Hàm Quang: “Điền Điền, đừng để ý anh ta, anh ta đang tỏ vẻ thảm hại để được đồng tình đấy.”

Phương Hương Bắc: “Cái gì gọi là tỏ vẻ thảm hại? Bây giờ tôi còn chưa đủ thảm sao?”

Hà Điền Điền xua tay: “Các anh đừng âm ỉ nữa... Phương Hương Bắc, tuy tôi rất thông cảm cho anh, rất thấu hiểu cho anh, nhưng thật sự anh không thể ở nhà tôi được. Tôi là một cô gái độc thân, nhà lại nhỏ, bất tiện lắm...”

“Dù sao tôi cũng không đi.”

Hà Điền Điền hơi đau đầu, không biết nên khuyên anh ta thế nào, lúc này Hàm Quang lên tiếng: “Hà Điền Điền, đi làm trước đi.”

Cô liếc nhìn thời gian, hay lắm, lại bị muộn rồi. QAQ

Hàm Quang: “Cô đi làm đi. Ở đây giao cho tôi. Tôi sẽ khiến anh ta rời khỏi đây.”

Hà Điền Điền hơi lo lắng, sợ Phương Hường Bắc bắt nạt Hàm Quang. Bối rối một lúc, Hà Điền Điền nói: “Hàm Quang, nếu như anh ta bắt nạt anh, anh hãy gọi điện thoại cho tôi, hoặc báo cảnh sát trước cũng được, cảnh sát ứng phó nhanh hơn tôi.”

Hàm Quang khẽ gật đầu.

Sau khi Hà Điền Điền rời đi, Hàm Quang nói với Phương Hường Bắc: “Chúng ta có thể thêm phương thức liên lạc. Như vậy lúc anh muốn tìm tôi thì có thể gửi tin nhắn cho tôi.”

Phương Hường Bắc lặng lẽ nhìn anh: “Cậu đang dụ dỗ tôi đấy hả...”

“Không phải.”

“Tôi mặc kệ, dù sao tôi cũng muốn ở đây.”

“Anh không thể ở đây được, nhưng anh có thể ở đối diện nhà tôi, chỉ cách một cánh cửa, anh muốn quan sát tôi cũng thuận tiện.”

Phương Hường Bắc không thêm thắc mắc về hai chữ “nhà tôi” này. Chính anh ta cũng biết ép mình bước vào nhà một cô gái độc thân thì hơi quá đà, nghe Hàm Quang nói vậy, anh ta hỏi: “Nhà đối diện đang cho thuê à?”

Hàm Quang gật đầu một cái, “Xem là thế đi.”

“Cái gì gọi là “Xem là thế đi”? Nghe kiểu này tôi lại lo lắng đó!”

Hàm Quang kể về hoàn cảnh của Mạnh Mạnh cho anh ta, sau đó nói: “Cho nên nhà đó luôn để trống.”

Phương Hướng Bắc nghe xong còn rất vui vẻ.

Hàm Quang: “Tôi biết mật khẩu nhà đó. Tôi có thể nói mật khẩu cho anh biết, nhưng muốn vào phải trả tiền thuê nhà.”

Phương Hướng Bắc cười ha ha, sao có thể để Hàm Quang tùy ý bố trí được. Anh ta xua tay, hung dữ nhướn mày: “Giải loại khóa mật mã này chỉ là chút tài lẻ, tôi làm được.”

Hàm Quang cũng cười ha ha: “Không nghe lời tôi, tôi sẽ báo cảnh sát.”

Phương Hướng Bắc: .=

Cuối cùng anh ta vẫn thỏa hiệp, chẳng qua là trả tiền thuê nhà thôi mà, bố mày có tiền nhé!

Phương Hướng Bắc hỏi Hàm Quang: “Tiền thuê nhà bao nhiêu?”

“Nhà tôi hơi nhỏ, mỗi tháng thuê hai vạn, cho anh thuê cũng lấy hai vạn.”

Số lượng tiền bạc đối với Phương Hướng Bắc chỉ có từ ngàn vạn trở lên mới có khái niệm so sánh cụ thể, còn mấy thứ trên dưới một trăm vạn thì... cảm giác đều như nhau. Lúc nghe thấy con số Hàm Quang nói, anh ta cũng không nghĩ nhiều, gật đầu: “Được, số tài khoản là gì, tôi chuyển khoản cho cậu.”

“Không muốn chuyển khoản, tôi cần tiền mặt.”

“Nhiều năm rồi tôi chưa thấy tiền mặt...”

“Tôi cần tiền mặt.”

“Được được được.” Phương Hường Bắc bắt đắc dĩ làm bầm, “Tôi thật sự bị nước vào não rồi mới có thể nghiên cứu ra loại người thần kinh như cậu... Vì sao cậu nhất định phải lấy tiền mặt?”

“Tài khoản thanh toán tôi dùng là do Điền Điền mở cho.”

“Cho nên?”

“Cho nên đàn ông cần có tiền riêng.”

Phương Hường Bắc lắc đầu nhìn anh, “Tôi từng cảm thấy Tiểu Phong nhà chúng tôi là vì khoa học mà chết, cái chết nặng như núi Thái Sơn. Nhưng bây giờ nhìn cậu, có vẻ cậu ta hẳn là bị trêu chọc đến nổi tức chết, thật ra cái chết của cậu ta nhẹ như lông hồng!”

Hàm Quang không thèm quan tâm đến Phương Hường Bắc. Anh để Manh Manh mở cửa nhà, chỉ huy Tiểu Phong chuyển hành lý, sau đó giống như quét rác đuổi Phương Hường Bắc ra khỏi cửa.

Tuy rằng nhiều năm không có người ở nhưng nhà này vẫn được dọn dẹp rất tốt, rất sạch sẽ, cũng không có mùi ẩm mốc. Phương Hường Bắc vừa vào cửa thì thấy một người máy quản lý gia đình ăn mặc giống như gấu trúc đi đến, cánh tay máy móc giơ lên: “Hoan nghênh đến chơi! Tôi là Manh Manh, rất hân hạnh được phục vụ ngài!”

Giọng nói Manh Manh được thiết kế như bé gái bốn, năm tuổi, còn hơi bập bẹ, nghe rất đáng yêu.

Phương Hường Bắc cảm thấy rất được, anh ta ngồi xồm xuống, sờ đầu Manh Manh: “Gọi bố đi nào!”

Manh Manh: “Chú không phải là bố.”

Phương Hướng Bắc vui vẻ trêu chọc nó: “Ồ? Vậy chú là ai?”

Manh Manh: “Gay.”

Phương Hướng Bắc cảm nhận được sự ác ý đến từ thế giới này.

...

Buổi sáng, Hà Điền Điền vội vàng gọi xe, cuối cùng cũng không muộn, bảo vệ được tiền thưởng tháng này.

Buổi sáng ký một biên lai xong, buổi chiều lại không có khách hàng tiềm lực để tiếp đãi. Cô chơi điện thoại một lúc, thấy một tin tức thú vị nên tiện tay chuyển cho Tạ Trúc Tâm.

Hà Điền Điền: *“[chuyển tiếp] Tổ chức thần bí xâm nhập hệ thống dân chính, xuyên tạc điều kiện đăng ký kết hôn. Ôi chúa ơi, người máy cũng có thể kết hôn á?”*

Tạ Trúc Tâm: ...

Hà Điền Điền: *“(đập bàn cười) Nghe nói nhân viên văn phòng nhất thời sơ suất dính phải, hôm nay có một cô gái đăng ký, giới tính đổi thành “người máy”. May là bây giờ đã sửa xong hệ thống.”*

Tạ Trúc Tâm: *“Ai lại nhàm chán như vậy?”*

Hà Điền Điền: *“Không rõ lắm. Trên mạng đều đồn là liên minh phản AI hành động vì nghệ thuật, mục đích là châm biếm con người, để cho mọi người cảnh giác với người máy.”*

Tạ Trúc Tâm: *“Logic kiểu gì vậy...”*

Hà Điền Điền: *“Ha ha lộn xộn thật đấy. Anh đang bận hả?”*

Tạ Trúc Tâm: *“Vừa họp xong. Hừm... sếp gọi tôi rồi. Nói chuyện sau nhé.”*

Hà Điền Điền: *“Được được, mau đi đi, nói chuyện sau.”*

Tạ Trúc Tâm tưởng Phương Thành Tứ gọi mình tới để bày tỏ bất mãn chuyện hôm qua anh ta về sớm, nào biết trên mặt vị sếp này lại không có ý trách cứ, ngược lại trong mắt có vài phần thăm dò, lặng lẽ nhìn Tạ Trúc Tâm. Nhìn một lúc, Phương Thành Tứ khéo léo hỏi anh ta: “Cậu với Hà Điền Điền... Là thật à?”

Tạ Trúc Tâm hơi sửng sốt, anh ta đẩy kính, khẽ mỉm cười: “Đúng là tôi đang theo đuổi cô ấy.”

“Tôi tưởng cậu tiếp cận cô ta chỉ vì thăm dò cô ta.” Phương Thành Tứ vẫn không cam lòng, bị một con nhóc dùng phương thức phim ảnh đùa giỡn cực kỳ nực cười như vậy làm anh ta cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Tạ Trúc Tâm lắc đầu, xuyên qua mắt kính, anh ta lạnh nhạt nhìn Phương Thành Tứ: “Sếp à, không lẽ anh lại muốn đến nhà cô ấy lắp camera lần nữa?”

Phương Thành Tứ giống như cười mà không phải cười liếc anh ta: “Không nữ à?”

Tạ Trúc Tâm thở dài.

“Được rồi, cậu yên tâm đi.” Phương Thành Tứ nhìn vẻ mặt không nữ để người trong lòng chịu oan ức mà buồn nôn, anh ta xua tay, nói: “Chuyện này tôi sẽ không truy cứu nữa. Nhưng trước đây cô ta sai là sự thật, bây giờ có một cơ hội lấy công chuộc tội.”

“Hả?”

Phương Thành Tứ đưa một xấp văn kiện cho Tạ Trúc Tâm: “Bảo cô ấy ký

cái này.”

Tạ Trúc Tâm nhận lấy văn kiện, anh ta nhìn một chút, sau đó cong môi cười: “Sếp đúng là biết làm ăn.”

Chương 39

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: Mạc Y Phi

Tạ Trúc Tâm: “*Điền Điền, thứ hai dành chút thời gian đến tổng công ty nhé.*”

Hà Điền Điền: “*Để làm gì vậy?*”

Tạ Trúc Tâm: “*Bộ phận thiết kế có chuyện muốn thảo luận với cô.*”

Hà Điền Điền: “*Hả? Là chuyện tốt hay chuyện xấu...*”

Tạ Trúc Tâm: “*Yên tâm đi, là chuyện tốt.*”

Hà Điền Điền nghĩ mãi không ra bộ phận thiết kế có chuyện tốt gì tìm cô, cô rất tò mò, giống như có một cái móng vuốt nhỏ cứ cào trong lòng, nhưng Tạ Trúc Tâm chỉ úp úp mở mở mà không nói thẳng cho cô.

Buổi tối tan làm về nhà, Hà Điền Điền gặp Phương Hướng Bắc ở tiểu khu đang đi cùng Hàm Quang. Hàm Quang cầm túi thức ăn, Phương Hướng Bắc cầm một số đồ dùng hàng ngày, hai người giống như đôi bạn tốt cực kỳ thân thiết vậy.

Hà Điền Điền hỏi Hàm Quang: “*Không phải anh nói anh ta sẽ đi à...*” Sao bây giờ lại cùng nhau đi mua đồ ăn vậy?

“*Bây giờ anh ta ở nhà Mạnh Mạnh.*” Hàm Quang giải thích.

“*Thì ra là vậy.*” Hà Điền Điền thả lỏng. Điều này cô có thể chấp nhận được.

Lẽ ra chuyện của Phương Hướng Bắc và Hàm Quang, Hà Điền Điền không có quyền hỏi, nhưng dù sao cô cũng là người bao che khuyết điểm, nghĩ một

chút mới hỏi Hàm Quang: “Anh ta không bắt nạt anh chứ?”

“Ha ha!” Phương Hường Bắc đột nhiên cười ra tiếng, cười khá khoa trương, gương mặt mang theo vẻ giễu cợt không che giấu.

Hàm Quang bắt mắt liếc mắt nhìn anh ta: “Anh bị con chuột cắn trúng trúng sao?!”

“Cậu học cách hình dung như vậy từ đâu thế...”

Phương Hường Bắc không thể nào chấp nhận được, anh ta và Tiểu Phong trải qua trăm cay nghìn đắng mới nghiên cứu ra thứ đồ này, mỗi lần nghĩ đến sự thật này, trái tim của anh ta luôn đau âm ỉ.

Thấy tình huống này, đột nhiên Hà Điền Điền khá thông cảm với Phương Hường Bắc. Ôi, cô thật sự đã quá lo lắng rồi. Làm sao Hàm Quang có thể dễ dàng để người ta bắt nạt chứ, anh không bắt nạt người ta là may lắm rồi...

Ba người cùng nhau lên tầng, Hà Điền Điền nhìn thấy Phương Hường Bắc đi theo Mạnh Mạnh nhập mật mã vào nhà, cô khách sáo hỏi một câu: “Hay sang đây cùng nhau ăn cơm đi?”

“Được.” Phương Hường Bắc lập tức quay người đi đến trước cửa nhà cô, không hề khách sáo.

Hà Điền Điền sờ mũi.

Hàm Quang: “Tôi không đồng ý.”

Phương Hường Bắc đưa tay ra, trước ánh mắt của Hà Điền Điền làm mây động tác, nhíu mày: “Đừng quên, điểm yếu của cậu đang ở trong tay tôi.”

Hàm Quang mặt không cảm xúc đẩy cửa ra: “Được rồi, anh có thể tới ăn chực.”

Hà Điền Điền hỏi điểm yếu là gì, hai người đều ăn ý lờ đi không trả lời.

Cô khó hiểu. Bây giờ chỉ mới một ngày, hai người kia đã trở thành bạn tốt giữ bí mật với nhau rồi sao?

Hơi khó để chấp nhận giả thiết này...

...

Thứ hai, Hà Điền Điền mang theo một cảm giác thấp thỏm đi tới tổng công ty.

Tạ Trúc Tâm xuống tầng đón cô, dẫn cô đến bộ phận thiết kế.

“Đừng sốt ruột.” Trong thang máy, anh ta nắm chặt tay cô.

“Ừm.” Cô gật đầu.

Tạ Trúc Tâm mỉm cười, nói: “Toàn bộ quá trình tôi sẽ ở cùng cô.”

Trong lòng Hà Điền Điền âm ập.

Người đón tiếp Hà Điền Điền là trưởng phòng của bộ phận thiết kế - Từ Húc, chưa đến 40 tuổi, mọi người gọi là “anh Hư Hư”. Năng lực làm việc của anh Hư Hư bình thường nhưng nhân duyên rất tốt, khá biết ăn nói. Đối ngoại của bộ phận thiết kế đều do anh ta.

Anh Hư Hư nhìn thấy Hà Điền Điền liền đưa tay ra bắt tay cô, nói đùa: “Thượng đế Điền Điền, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.”

Hà Điền Điền vốn hơi căng thẳng, nhưng nghe nói thế thì mỉm cười, lập tức thả lỏng người.

Anh Hư Hư nói: “Hôm nay mời cô đến bộ phận thiết kế chủ yếu là muốn nói về chuyện giao quyền thiết kế ngoại hình người máy. Không biết cô đã biết

về việc này chưa?”

“Hà?” Hà Điền Điền tò mò mở to mắt.

Anh Hư Hư cười nói: “Cô cũng biết đấy, kho ngoại hình người máy của chúng ta cả nam cả nữ tầm một trăm mô hình, năm sau có thể còn tăng thêm. Những mô hình này đều có những nhà thiết kế nổi tiếng trong nghề thiết kế.”

Anh ta vừa nói, Hà Điền Điền vừa gật đầu: “Ừm.”

“Chúng tôi phát hiện, người máy của cô được thiết kế rất khá, bất luận là kết cấu cũng vô cùng chân thực, có thể so sánh với tác phẩm của nhà thiết kế, hoàn toàn không thua kém kiệt tác trong kho mô hình của chúng tôi. Điền Điền, tôi rất khâm phục cô. Việc thiết kế này, nói đơn giản thì cũng đơn giản, nhưng nói khó thì cũng khó, ở phương diện này, cô rất có thiên phú.”

Hà Điền Điền bị anh ta tăng bốc đến đỏ cả mặt, tâm trạng thấp thỏm trước khi đến đã bị ném lên chín tầng mây. Cô ngượng ngùng nói: “Đâu có, chỉ là may mắn thôi.”

Tạ Trúc Tâm ngồi một bên uống nước, yên lặng nhìn hai người nói chuyện.

“Có thể nói là cao thủ ở dân gian!” Anh Hư Hư cảm thán.

Hà Điền Điền bị anh ta khen ngợi đến mức cảm thấy phơ phới.

Tạ Trúc Tâm để ly nước xuống, nói: “Lão Từ, nói chuyện chính đi.”

“Được được được, nói chuyện chính.” Anh Hư Hư vỗ đầu một cái, “Điền Điền, là như vậy, bộ phận thiết kế đang tìm kiếm một loại mẫu mới. Chính khách hàng thiết kế ra người máy, người máy dạng này cả thế giới chỉ có một cái, việc này trong mắt chúng tôi cũng coi như lãng phí. Đồ tốt thì nên chia sẻ.”

Hà Điền Điền đã hiểu: “Các anh muốn số liệu ngoại hình của Hàm Quang

sao?”

“Không phải muốn, là mua. Có tiền hẳn hoi nhé.” Anh Hư Hư cười, con mắt híp thành một đường nhỏ: “Cho tôi chúc mừng cô trước nhé Điền Điền. Cô sắp phát tài rồi.”

Hà Điền Điền nuốt nước bọt: “Bao nhiêu tiền vậy?”

“Việc này, căn cứ vào đánh giá của chúng tôi, ra giá là 500 vạn đi. Cô cảm thấy thế nào?”

Trời ạ, 500 vạn!

Nhịp tim Hà Điền Điền tăng nhanh. 500 vạn không chỉ có thể thanh toán xong tiền mua trả góp Hàm Quang mà còn thừa mấy chục vạn, như thế cuộc sống của cô chắc chắn sẽ trôi qua nhẹ nhàng hơn, sẽ không giống như bây giờ, mỗi ngày đều như tên ăn mày...

Hơn nữa, nếu đồng ý thì xem như cũng có công hiến với công ty, có thể loại bỏ việc trả hàng trước đó đã tạo thành ảnh hưởng xấu cho cô. Dù sao sau sự việc kia, mọi người trong công ty đều đồn cô là đồ lừa đảo...

Hà Điền Điền gần như bị chuyện tốt trên trời rơi xuống này đập một cái. Cô cảm thấy trước mắt mình đang bày một bàn tiệc, tỏa ra mùi thơm ngây ngất, hấp dẫn cô.

Thế nhưng cũng trong lúc đó, sâu trong nội tâm của cô dường như lại có một loại cảm xúc chống cự, từng tia sáng len lỏi như có như không, không nói rõ ràng cũng không miêu tả được, điều này khiến cô không thể lập tức trả lời anh Hư Hư.

“Khụ.” Hai tay Hà Điền Điền đan vào nhau đặt lên bàn, ánh mắt thu lại, nhìn anh Hư Hư nói: “Việc này, tôi có thể suy nghĩ một chút được chứ?”

“Đương nhiên rồi, đây cũng không phải việc nhỏ, có thể hiểu được mà. Nếu như cô có vấn đề gì về giá cả thì chúng ta có thể nói chuyện lại.”

“Ừm.” Cô gật đầu.

Anh Hư Hư đưa một phần bản hợp đồng cho cô: “Đây là bản hợp đồng dự tính của bộ pháp luật, cô xem qua một chút, còn điều gì thắc mắc thì có thể hỏi tôi, hoặc cũng có thể hỏi tổng thanh tra Tạ.” Nói xong, anh ta cố ý nhìn thoáng qua Tạ Trúc Tâm.

Tạ Trúc Tâm chỉ hé miệng cười.

Hà Điền Điền giả vờ không hiểu lời nói bóng gió của anh Hư Hư, cô nhận lấy hợp đồng: “Được, cảm ơn anh.”

Anh Hư Hư lại nói qua chủ đề khác, anh ta nói chuyện rất hài hước, khiến Hà Điền Điền phải bật cười.

Lúc Hà Điền Điền rời khỏi tổng công ty, Tạ Trúc Tâm tiễn cô ra. Đi ra bên ngoài, anh ta nhìn Hà Điền Điền cười: “Điền Điền, cô rất thông minh.”

“Hả?” Cô nhìn anh ta với ánh mắt kỳ lạ.

“Thật sự không cần thiết phải trả lời ngay. Có thể đàm phán tăng giá.”

“Thật sao? Có thể yêu cầu tới bao nhiêu?”

“Việc này tôi không nói được, xem cô muốn bao nhiêu thôi. Đúng rồi, nếu như cô có tự tin về ngoại hình của Hàm Quang thì có thể đổi phương thức khác.”

“Phương thức gì?”

“Phân phối. Mỗi lần bán một người máy có ngoại hình như vậy, cô có thể lấy phí bản quyền.”

Hà Điền Điền như được khai sáng. Cô cười hì hì nhìn anh ta, trêu ghẹo:

“Anh giúp tôi tính toán làm sao để kiếm tiền từ công ty như vậy, không sợ bị sếp biết sao?”

Không biết Tạ Trúc Tâm đang nghĩ gì, cúi đầu mỉm cười, anh ta đưa tay xoa đầu cô: “Về đi. Trên hợp đồng có vấn đề gì có thể hỏi tôi.”

“Được.”

...

Vừa nghĩ tới việc giao ngoại hình Hàm Quang ra, Hà Diên Diên cảm thấy chột dạ.

Cô không dám cầm hợp đồng về nhà, sợ Hàm Quang nhìn thấy.

Trên đường tan làm về, Hà Diên Diên mua một bó pháo hoa lớn, định mang về nhà lấy lòng Hàm Quang.

Hàm Quang mua một ít xương lợn giảm giá để nấu canh. Xương quá lớn, cần phải chặt ra. Hà Diên Diên vừa vào cửa đã nhìn thấy anh đứng trong phòng bếp, giơ dao chặt xương, vẻ mặt hung ác, bịch bịch bịch, chặt rất ác liệt.

Nhìn thật đáng sợ. QAQ.

Phương Hướng Bắc ngồi cạnh bàn ăn chơi điện thoại, thấy Hà Diên Diên trở về, anh ta cất giọng nói với Hàm Quang: “Hàm Quang, Diên Diên về rồi, ăn cơm thôi!” Ăn chực nhưng ngược lại rất tự nhiên.

Hà Diên Diên đi vào phòng bếp, muốn bung cơm ra thì Hàm Quang đã vỗ nhẹ tay cô: “Đừng đụng vào, bỏng bây giờ.”

“Ồ.”

Anh ngạc nhiên nhìn cô một cái: “Cô sao vậy?”

“Không có gì.”

“Có phải đã làm chuyện gì xấu không?”

“Không có, không có!” Vẻ mặt của cô hơi hoảng hốt.

Anh híp mắt, ánh mắt sáng rực nhìn cô: “Hửm?”

“Hàm Quang, tôi mua pháo hoa đấy.”

“Không có chuyện gì mà lại niềm nở như thế? Còn nói không làm chuyện xấu!”

“... QAQ.”

Phương Hường Bắc gõ gõ di động vào mặt bàn: “Hai người lại muốn diễn phim thần tượng sao? Bỏ ới nhanh lên, con sắp chết đói rồi!”

Lúc ăn cơm, Phương Hường Bắc mở loa ngoài điện thoại, Hà Điền Điền bị ép nghe anh ta và nữ minh tinh nổi tiếng nào đó nói chuyện với nhau, giọng nói buồn nôn, nội dung cũng rất tiêu chuẩn, cô nghe xong thì không nuốt nổi cơm.

Hà Điền Điền: “Anh mở loa ngoài làm gì vậy?”

Phương Hường Bắc: “Chỉ hai người mới có thể diễn phim thần tượng sao? Tôi cũng muốn diễn.”

Hàm Quang: “Anh đi diễn phim người lớn thì đúng hơn.”

Phương Hường Bắc nổi nóng, giơ ngón giữa lên với Hàm Quang.

Hà Điền Điền hoảng hốt thấy được bản thân. =.=

Cứ giữ suy nghĩ đó trong lòng ăn xong bữa cơm hỗn loạn này. Sau bữa ăn,

Hà Điền Điền và Hàm Quang xuống bên hồ nước ở dưới tiểu khu đốt pháo hoa, Phương Hướng Bắc chụp ảnh cho hai người. Người máy Tiểu Phong cầm chiếc bình lấy nước hồ muốn cầm về phân tích thành phần, không cẩn thận vớt được một con rùa đen. Hàm Quang nhận lấy con rùa đen, muốn bắt về nhà nấu canh cho Điền Điền ăn.

Ôi, Hàm Quang thấy động vật nhỏ mà còn định nấu cho cô ăn, cô lại muốn bán số liệu ngoại hình của anh... Cô cảm thấy mình thật sự không trọng nghĩa.

Thế nhưng, sức mạnh dụ dỗ của đồng tiền quá lớn...

Đời người luôn luôn đứng trước những lựa chọn khó khăn.

Hà Điền Điền không dám nói thật với Hàm Quang. Hàm Quang đã nói, anh không thích trên thế giới này tồn tại người thứ hai giống anh.

Trong đêm, lúc ngủ, Hà Điền Điền nằm mơ. Trong giấc mơ, cô đi trên một con đường lớn, khắp đường đều là người máy, mỗi người máy này đều mang khuôn mặt của Hàm Quang. Thế nhưng, bọn họ không phải là Hàm Quang, cô tìm trong đám người nhưng không tìm được Hàm Quang của cô. Cô không cam lòng, tìm lại một lần nữa, cảnh này quay lại liên tục. Cho đến khi cô bị người khác lay tỉnh.

Hàm Quang nắm bờ vai cô, giọng nói đầy chán nản vang lên trên đầu cô: “Lại mơ thấy ác mộng nữa sao? Sao cô không mộng xuân nhỉ?”

Cảm xúc của Hà Điền Điền hoảng loạn, cô ngơ ngác nhìn vào bóng tối.

Hàm Quang sờ gương mặt cô, cảm giác được một chất lỏng ẩm ướt, anh khó hiểu: “Còn khóc nữa sao?”

Cô đột nhiên xích lại gần, chui vào ngực anh, cuộn tròn người lại, một tay ôm eo, mặt vùi sâu vào ngực anh.

Hàm Quang ngẩn người: “Rốt cuộc cô mơ thấy cái gì đáng sợ vậy?”

“Không có gì.”

Cuối cùng cô cũng sáng tỏ, cô nghĩ vốn dĩ nguyên nhân không phải do mình áy náy với anh.

Hàm Quang không thể chấp nhận trên thế giới này có người thứ hai như anh, cô cũng không thể.

...

Hôm sau, Hà Điền Điền gọi điện thoại cho Tạ Trúc Tâm, nói cho anh ta quyết định của cô.

Tạ Trúc Tâm im lặng rất lâu.

Hà Điền Điền nghĩ rằng anh ta sẽ trách móc cô, cô đã nghĩ kĩ lời giải thích, nhưng anh ta không trách cô. Anh ta chỉ nói: “Điền Điền, có một chuyện, tôi đã hoang mang rất lâu.”

“Việc gì?”

“Gặp mặt rồi nói.”

Anh ta tìm gặp cô, hai người tới quán cà phê. Hà Điền Điền cảm giác cô đang rơi vào kịch bản máu chó trên mạng kia. Tạ Trúc Tâm vì ghen tị với người máy mà yêu cầu cô đưa ra lựa chọn: con người và người máy chỉ có thể chọn một...

Tâm trạng của cô hơi xuống dốc.

Nhưng ngoài dự đoán của cô, Tạ Trúc Tâm không đưa ra yêu cầu như vậy, anh ta cũng không chất vấn chuyện phát triển tình cảm của bọn họ.

Nhưng lời nói của anh ta khiến cho cô cảm thấy căng thẳng.

Tạ Trúc Tâm: “Cô đã từng thừa nhận với tôi là cô nói dối, mặc dù là bị động. Nhưng có một chuyện, đến tận bây giờ tôi cũng không thể nào giải thích nổi: Hàm Quang tiêu tốn lượng điện gấp mấy chục lần người máy bình thường.”

“Tôi...” Cô há hốc mồm.

“Nếu như nói lần kiểm tra thứ nhất vì thời gian sử dụng ngắn mà tồn tại sai sót thì rất có khả năng. Nhưng lần Hàm Quang rơi xuống nước đó, tôi bảo người ta làm kiểm tra cho cậu ấy, phần cứng của cậu ấy không có vấn đề gì. Nhưng lúc đó tôi thấy lượng điện của cậu ấy còn thừa, tiện tay tính toán một chút. So với tiêu tốn lượng điện lần trước thì lần đánh giá này vẫn như cũ, gấp mấy chục lần bình thường.” Anh ta nhìn cô, ánh mắt sau cặp kính bình tĩnh mà sắc bén: “Điền Điền, cho tôi một lời giải thích hợp lý.”

Nhìn vào ánh mắt của anh ta, đầu óc Hà Điền Điền trở nên trống rỗng.

Chương 40

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: Mạc Y Phi

Hà Điền Điền vừa về tới nhà liền đập vào lưng Hàm Quang: “Đều tại anh, đều tại anh! Tôi thất tình rồi!”

Hàm Quang đang làm sô cô la, Hà Điền Điền đánh anh, anh cũng không quay đầu lại, bình tĩnh nói: “Đừng lộn xộn.”

Hà Điền Điền: “Bây giờ trong đầu Tạ Trúc Tâm, tôi không khác gì một kẻ cuồng tình dục! Đều tại anh! Hu hu hu....”

Trên ngón tay của anh dính một chút sô cô la, đưa đến trước mặt cô: “Nếm thử xem.”

“Ồ.” Cô liếm một chút.

“Ngọt không?”

“Ngọt... Tôi thất tình rồi!” Cô phẫn nộ nhìn anh.

“Vậy sao?” Tay của anh không tiện chạm vào cô, thế nên anh dùng cằm cọ cọ trên đỉnh đầu cô: “Chúc mừng.”

Hà Điền Điền tức chết.

Phương Hướng Bắc đang ngồi bên bàn ăn trộn mắt há hốc mồm nhìn hai người: “Hai người... Mỗi ngày đều muốn diễn phim thần tượng sao?”

Hà Điền Điền đi đến bên cạnh bàn ăn, ngồi xuống thở hồng hộc, cô gục xuống bàn, vui mặt vào cánh tay. Vừa nghĩ tới hôm nay cô nói với Tạ Trúc Tâm những lời mà tự nhủ lòng mình là “lời nói thật” thì lập tức xấu hổ đến đỏ

cả mặt.

Phương Hường Bắc không thấy cô đang xấu hổ. Anh ta chỉ nghĩ cô đang đùa. Nhưng có một việc, anh ta cảm thấy phải nói cho Hà Điền Điền: “Điền Điền, cô không nên quá dùng sức để đánh Hàm Quang, người máy cũng biết đau.”

“Hả?” Hà Điền Điền ngẩng đầu, kì lạ nói: “Người máy cũng biết đau ư, sao tôi bán người máy lại không biết?”

“Có một số việc không thích hợp để công chúng biết nên không dễ dàng công khai, làm không tốt còn bị chống lại. Công ty của các cô đang đứng ở vị trí tiền tuyến của công nghiệp sản xuất trí tuệ nhân tạo, ở đầu sóng ngọn gió rất dễ bị lôi ra chặt chém.”

Hà Điền Điền lắc đầu: “Tôi không tin. Nếu đã phiền phức như vậy, tại sao còn muốn thiết kế cảm giác đau vào trong người máy?”

“Cái này phải nói đến nguyên vật liệu. Nơi quan trọng để người máy có thể mô phỏng chân thực chính là đại não, trên cơ bản chia làm hai bộ phận. Một bộ phận có chức năng là cảm giác và cảm xúc, một bộ phận khác có chức năng là ký ức và suy nghĩ. Hai bộ phận này dùng vật liệu không giống nhau, nhưng có một tên chung là: mã số mô phỏng. Mã số mô phỏng có thể tích nhỏ nhắn, là con số cải tiến quan trọng trong công nghiệp.”

“Sau đó thì sao?”

“Bộ phận phụ trách cảm giác và cảm xúc bao gồm thị giác, thính giác, vị giác, xúc giác, các loại cảm giác đau, mấy bộ phận này không phải độc lập, mà có liên quan, hỗ trợ lẫn nhau, cùng với bộ phận phụ trách suy nghĩ là một thể thống nhất không thể tách rời, tóm lại một câu là rất phức tạp. Bọn chúng là một chỉnh thể. Nếu như chỉ bỏ đi cảm giác đau sẽ làm hệ thống bị hỗn loạn. Giống như con người bị rối loạn nhân cách. Hoặc nếu muốn hệ thống ổn định mà không có cảm giác đau thì chi phí sẽ rất cao. Cho nên...” Phương Hường Bắc nói xong thì dang tay ra.

Hà Điền Điền hỏi: “Tất cả người máy đều như thế này sao?”

“Cái này tùy thuộc vào mức độ dày đặc máy móc thần kinh, cũng như trình độ trí tuệ nhân tạo của người máy. Giống như phân loại phần cứng, trí tuệ nhân tạo cao cấp thì năng lực nhận biết mạnh hơn nhiều so với trí tuệ nhân tạo cấp thấp. Nói cách khác, trí tuệ nhân tạo càng cao cấp thì càng sợ đau.”

Hà Điền Điền cẩn thận nhìn Hàm Quang rồi hỏi anh: “Hàm Quang, lúc nãy tôi đánh anh đau sao?”

“Ừ.”

“Tôi xin lỗi.”

“Không có thành ý.”

“Vậy làm sao mới có thành ý?”

“Xoa cho tôi.”

Hà Điền Điền: =.=

Trong lòng rất cắn rứt, cô đứng dậy xoa lưng cho anh.

Phương Hướng Bắc bắt đắ dĩ bày ra một vẻ mặt khác, tự nhủ: “Lại bắt đầu diễn...”

...

Vì an ủi Hà Điền Điền thất tình, Phương Hướng Bắc rủ cô đi ăn cùng với mình tỉnh đang nổi tiếng nào đó. Hà Điền Điền đã từng thấy mình tỉnh phiên bản hàng nhái của chị Mùa Xuân, bây giờ thấy được bản thật, quả nhiên vẫn đẹp hơn bản nhái...

Bữa ăn này mọi người đều không vui vẻ gì.

Phương Hướng Bắc không vui vì anh ta có cảm giác mình bị mình tinh già kia trêu chọc, anh ta rất muốn nói với toàn thể giới rằng anh ta thắng.

Hà Điền Điền không vui bởi vì ánh mắt của tên mình tinh già đều đặt trên người Phương Hướng Bắc, không có cảm xúc gì với cô, rất lạnh lùng khiến cô không cảm thấy được an ủi chút nào.

Mình tinh già không vui bởi vì anh ta nghĩ phú nhị đại có ý với anh ta giống như trong tiểu thuyết, không ngờ lại đưa fan hâm mộ đến gặp mặt anh ta, hơn nữa còn có người máy tên Hàm Quang kia, mở miệng là làm anh ta nghẹn chết, từ trước tới giờ anh ta chưa bao giờ chịu uất ức như vậy, vì muốn giữ mặt mũi trước mặt Phương Hướng Bắc nên không tiện đáp trả.

Hàm Quang cũng không vui. Không vì lý do gì cả, đơn giản là không vui, nhìn ai cũng thấy ngứa mắt.

Về sau bữa ăn đều bị Hàm Quang điều khiển, ai cũng bực mình.

Sau đó liền qua loa kết thúc.

Sau đả kích này, Hà Điền Điền đã lĩnh hội thêm được một điều về cuộc đời này. Cô cảm thấy đóa hoa đào của mình cũng chỉ như vậy mà thôi, so với việc tán trai, không bằng sống thực tế một chút, làm việc thật tốt, sớm ngày trả hết nợ. =.=

Thấy Giáng Sinh đã tới gần, các cô sẽ có một lượng tiêu thụ lớn. Hà Điền Điền chỉnh đốn lại tư tưởng, quyết định cố gắng đặt danh dự sự nghiệp lên đầu.

Trước Giáng sinh một ngày lại nhìn thấy tin tức liên quan tới Tạ Trúc Tâm. Cũng không phải cô cố tình chú ý, chỉ là trong lúc nhàm chán mở ra thì liền thấy, liên quan tới hội nghị đưa trí tuệ nhân tạo phát triển được tổ chức ở Thâm Quyển.

Tạ Trúc Tâm làm đại biểu cấp cao đứng phát biểu trong hội nghị. Ảnh chụp giới thiệu hội nghị là hình anh ta. Phong nền hội trường màu xanh da trời, anh

ta đeo tai nghe và microphone, trên mặt đầy ý cười.

Hà Điền Điền bĩu môi, nhăn nhin hồi lâu, cuối cùng không mở tin tức, tắt đi.

...

Lần hội thảo ngành nghề trí tuệ nhân tạo này, trong danh sách tham dự vốn không có Tạ Trúc Tâm. Nhưng Phương Thành Tứ nhạy cảm, phát giác được cảm xúc trợ thủ đắc lực của mình đang sa sút nên đưa anh ta đến Thâm Quyền giải sầu.

Quan hệ của hai người cũng không phải nghiêm túc giống như cấp trên cấp dưới luôn có giới hạn rõ ràng, đôi khi giống bạn bè hơn.

Tạ Trúc Tâm nói xong thì đi xuống dưới, ngồi bên cạnh Phương Thành Tứ. Phương Thành Tứ luôn cầm máy tính trong tay để xem văn kiện, anh ta nghĩ Phương Thành Tứ đang xử lý việc công ty nên không quấy rầy.

Vậy mà Phương Thành Tứ đưa máy tính cho anh ta: “Cậu xem đoạn văn này đi.”

Tạ Trúc Tâm nhận lấy, đoạn văn viết:

... Chúng tôi cho rằng, trí tuệ nhân tạo cũng là một loại sinh mệnh. Bọn họ không giống như con người cần phải thông qua các kiểu đổi cũ thay mới để đáp ứng nhu cầu cuộc sống. Bọn họ chỉ cần có điện năng đầy đủ là có thể duy trì nhu cầu cuộc sống. Bọn họ có một cơ thể mạnh mẽ (hoặc có thể nói là không cần thân thể), tuổi thọ dài. Hiện tại trí tuệ nhân tạo trong một số lĩnh vực đã có trình độ vượt xa con người. Nếu như trí tuệ nhân tạo có được trình độ tư duy như con người, thậm chí có tình cảm, chúng tôi có lý do để cho rằng (đối với con người để thừa nhận việc này rất khó), loại trí tuệ nhân tạo này còn tồn tại cao hơn con người, là một loại hình thái sinh mệnh hoàn toàn mới...

...

...

...

Tạ Trúc Tâm chỉ đọc một đoạn rồi trả lại máy tính cho Phương Thành Tứ, cười nói: “Sếp cũng thích đọc tiểu thuyết sao?”

“Đây không phải là tiểu thuyết, mà là một luận văn.”

“Hả? Viết luận văn dạng này có thể thấy năng lực cũng không nhỏ...”

Phương Thành Tứ vui vẻ: “Thật ra đây là một phần bài tập của lớp triết học. Lúc viết luận văn này người đó mới 16 tuổi.”

“16 tuổi sao, không tệ.” Tạ Trúc Tâm đánh giá.

“Ừ. Từ trước đến nay tôi chưa từng thấy người nào tài năng như cậu ta.”

Tạ Trúc Tâm hơi nhú mày.

Phương Thành Tứ: “Tôi nói vậy cậu đừng để ý, mặc dù cậu cũng là một thiên tài nhưng so với cậu ta... vẫn còn một khoảng cách.”

Tạ Trúc Tâm tò mò hỏi: “Người mà sếp nói tới là ai vậy?”

“Mộc Xuân Phong.”

“À, có nghe qua.”

“Đáng tiếc...” Phương Thành Tứ nói đến đây khẽ thở dài một cái: “Trời cao đổ kị người tài.”

Tạ Trúc Tâm nhìn vẻ mặt của Phương Thành Tứ, cũng không quá giống đang đau lòng. Anh ta hỏi: “Này sếp, anh đã quen biết Mộc Xuân Phong từ

trước rồi sao?”

“Ừ. Cậu ta và Phương Hường Bắc cùng nhau lớn lên, tôi thường xuyên gặp cậu ta.”

Tạ Trúc Tâm gật đầu, không nói gì thêm. Nói về người đã chết, anh ta không biết phải nói gì. Mà quan điểm của Mộc Xuân Phong lại tương đối cực đoan, anh ta cũng không quá đồng ý.

Phương Thành Tứ lại khẽ thở dài, nói: “Trúc Tâm, tôi muốn tìm một thứ.”

“Thứ gì?”

“Đồ vật trong phòng thí nghiệm của Phương Hường Bắc.”

“Anh biết bọn họ nghiên cứu cái gì sao?”

“Đương nhiên tôi biết.” Phương Thành Tứ cười: “Tôi hiểu rõ Mộc Xuân Phong, khả năng rất lớn là loại não trí tuệ nhân tạo.”

Tạ Trúc Tâm lắc đầu: “Tôi cảm thấy không có khả năng này, coi như anh ta thật sự đang nghiên cứu loại não trí tuệ nhân tạo thì cũng không chắc sẽ thành công.”

“Tin tôi đi, người khác không làm được, không có nghĩa Mộc Xuân Phong không làm được.”

Tạ Trúc Tâm im lặng hồi lâu mới hỏi: “Nhưng không phải phòng thí nghiệm đã bị tiêu hủy rồi sao?”

“Phòng thí nghiệm bị hủy không có nghĩa là loại não trí tuệ nhân tạo kia bị hủy. Chúng ta nên lạc quan một chút.”

Về mặt Tạ Trúc Tâm không mấy lạc quan.

Phương Thành Tứ vỗ bờ vai của anh ta, nói: “Thử một chút đi. Giá trị của loại não trí tuệ nhân tạo lớn như thế nào, có lẽ không cần tôi phải nhiều lời.”

“Ừm.”

Sau đó hai người không nói gì. Một lát sau, Tạ Trúc Tâm nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại di động. Phương Thành Tứ nghĩ anh ta đang xem tin tức, trong lúc lơ đãng nhìn qua, thấy anh ta đang mở tin nhắn.

Mở tin nhắn cũng không nhắn gì, chỉ nhìn màn hình đang sáng, xem lại lịch sử cuộc trò chuyện.

Đối tượng trong tin nhắn là “Hà Điền Điền”.

Phương Thành Tứ không thể tưởng tượng nổi, từ không thể tin được đến cảm thấy buồn cười. Anh ta hỏi Tạ Trúc Tâm: “Không phải cậu nhớ mãi không quên cô gái não tàn đó chứ?”

Tạ Trúc Tâm ngược mắt nhìn anh ta: “Anh đã bao giờ yêu đương chưa?”

Đây đúng là câu hỏi khó đối với Phương Thành Tứ. Anh ta rất đào hoa nhưng thật sự chưa từng yêu đương.

“Với lại cô ấy không não tàn.” Tạ Trúc Tâm nói thêm một câu.

Chương 41

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: Mạc Y Phi

Đêm Giáng Sinh, Hà Điền Điền bán được ba người máy. Có lẽ là do chuyên môn của cô về người máy khá tốt nên có một số khách quen từng mua giới thiệu bạn bè của mình đến tìm cô mua người máy, thành tích tiêu thụ của cô rất tốt.

Hà Điền Điền nhìn các đơn đặt hàng, nghĩ thầm: quả nhiên tình trường không được như ý thì mới có thể làm việc hiệu quả được...

Sau khi tan làm, cô và Hàm Quang cùng nhau đi dạo siêu thị. Phương Hướng Bắc giống như keo dán, dính chặt lấy hai người, Hà Điền Điền không thể nào hiểu được, cô hỏi anh ta: “Anh không có người nhà sao?”

“Có, khắp thế giới này đều có chỗ ở của tôi.”

“Tôi không nói chỗ ở, anh không có người thân à? Bố mẹ anh đâu? Sao không đón Tết với bố mẹ?”

Phương Hướng Bắc cười nói: “Không phải cô cũng không đón Tết với bố mẹ sao?”

“Bởi vì bố mẹ tôi đi du lịch Tam Á (1) rồi.”

(1) Tam Á là thành phố cực nam của đảo Hải Nam, Trung Quốc. Đây là thành phố lớn thứ hai trên đảo. Bức tượng Quan Âm cao 108 m hoàn thành ở đây năm 2005 là một trong những bức tượng cao nhất thế giới.

“Bố mẹ tôi cũng đi du lịch.”

“Vậy sao? Đi đâu vậy?”

“Sao Hỏa.”

Được rồi....

Hà Điền Điền cầm giỏ, Phương Hường Bắc chỉ vào xe đẩy của mình, nói: “Cô để vào đây đi.”

“Không cần đâu. Lát nữa đến quầy thanh toán lại phải chia ra.”

“Về nhà rồi chia cũng được mà.”

“Không cần đâu.”

Tháng này thành tích của Hà Điền Điền rất tốt, tiền thưởng tháng sau chắc chắn không ít, nhưng tháng này cô tiêu xài quá tay bây giờ phải giặt gấu vá vai. Nhưng dù có tiết kiệm cô cũng không cho phép mình tùy tiện y vào người khác, cho nên từ chối ý tốt của Phương Hường Bắc.

Cô mua một số đồ ăn vặt giảm giá. Sau đó đi đến khu bán rau và hoa quả.

Không biết từ lúc nào ăn táo vào đêm Giáng Sinh lại trở thành truyền thống, mỗi lần đến Giáng Sinh táo bán rất chạy, mọi người tranh nhau mua, còn không cung cấp nổi. Lúc này, cam đang chát đông đầy, còn táo được đóng gói đẹp để chỉ còn lại hai quả.

Hàm Quang nói: “Mua táo đi, hôm nay là ngày ăn táo đây.”

Hạ Điền Điền nhẹ nhàng nói ra một câu: “Không mua! Giá gấp ba lần so với bình thường, không nên trúng kế của gian thương!” Nhất là bây giờ đang cuối tháng, cô đã tiêu gần hết tiền rồi...

Phương Hường Bắc cầm một quả táo lên, tung lên không trung, cười nói: “Không có gì, anh đây mời cô. Đúng lúc còn hai quả, hai chúng ta mỗi người một quả.”

Hà Điền Điền lắc đầu: “Tôi không thích.”

Hàm Quang thản nhiên nhìn qua Phương Hướng Bắc một cái: “Không cần anh mời.” Nói rồi anh cầm một quả táo bỏ vào giỏ của Điền Điền: “Không sao, chúng ta có tiền.”

Hà Điền Điền để quả táo lên giá: “Có cái em gái anh...”

“Tôi chỉ có em trai.”

Bịch!

Phương Hướng Bắc thả quả táo vào trong xe đẩy phát ra tiếng vang.

Hàm Quang nhìn anh ta một cái.

Phương Hướng Bắc vẫn đang duy trì tư thế ném quả táo vừa nãy, tư thế giống như Quan Âm Bồ Tát tay nâng Tịnh Bình vậy.

“À... Ha ha... Hôm nay cậu không diễn phim thần tượng nữa... mà quay lại diễn phim người lớn à?”

Hà Điền Điền đỏ mặt lườm Hàm Quang: “Đi thôi.”

Lúc hai người kia đi, Phương Hướng Bắc muốn đặt quả táo trở lại giá trưng bày thì phát hiện bên trong xe đẩy không có quả táo nào...

Một cô bé tám bảy, tám tuổi cầm quả táo, hứng thú chạy đi: “Mẹ ơi, đúng lúc còn hai quả táo nữa!”

Đúng vậy, đừng ai nghĩ đến việc ăn táo.

Không được ăn táo, Hà Điền Điền cũng cảm thấy khá tiếc nuối.

Hàm Quang đi quanh quây rau và hoa quả mua ba quả cà chua, một mớ rau xanh, một mớ rau diếp, cùng hai cây củ cải lớn rất rẻ. Củ cải lớn được gọi là “Vẻ đẹp bên trong trái tim”, tâm hồng, vỏ xanh, giòn cay, có nhiều nước.

Hà Điền Điền hỏi anh: “Anh mua củ cải làm gì vậy?”

Hàm Quang khinh bỉ liếc nhìn cô một cái: “Tất nhiên là để ăn rồi, chẳng lẽ lại làm bóng đá?”

“Không phải, tôi...”

Hàm Quang ngắt lời cô, lắc đầu than phiền: “Thật sự với bộ dạng này, không có tôi không biết cô sống thế nào.”

Hà Điền Điền đứng sau lưng anh làm một động tác thất cổ.

Mua sắm xong, trở về nhà, Hàm Quang gói bánh sủi cảo với nhân thịt kèm cà chua trứng. Sủi cảo là một món ăn rất thần kì, chỗ nào có ngày lễ, chỗ đó sẽ có bóng dáng của nó.

Cơm nước xong xuôi, Hàm Quang lấy túi củ cải lớn “Vẻ đẹp bên trong trái tim” ra gọt. Hà Điền Điền căng mắt nhìn anh cầm dao xoẹt xoẹt xoẹt...

Khắc ra hai quả táo hồng và lớn...

Còn vỏ củ cải thì làm lá...

Hà Điền Điền và Phương Hường Bắc trợn mắt há mồm. Lúc này có cảm giác như linh hồn được làm lễ rửa tội.

Phương Hường Bắc chỉ vào củ cải: “Đây là....?”

“Quả táo.”

“Là, là...” Phương Hường Bắc giống như bị vật thần bí nào đó khổng chế,

gật đầu liên tục: “Đây là quả táo....”

Hà Điền Điền đưa tay ra muốn sờ thử cái gọi là “quả táo” liền bị Hàm Quang đẩy ra: “Chờ một chút.”

Hàm Quang quay người lấy lọ đường ra, múc một muỗng đường đổ lên “quả táo” một lớp đường, sau đó mỉm cười ban thánh chỉ: “Ăn đi.”

Hà Điền Điền và Phương Hường Bắc cầm lấy “quả táo” ăn không ngừng, đôi mắt của hai người tròn tròn.

Một lát sau, Hà Điền Điền nói: “Quả táo này, con mẹ nó, cay chết đi được!”

Phương Hường Bắc suýt nữa đã nghẹn chết.

Lúc này, di động của Hà Điền Điền reo lên.

Cô bỏ quả táo xuống, chạy tới nghe, nhìn tên hiển thị trên màn hình... Là Tạ Trúc Tâm.

“Alo.”

“Điền Điền, là tôi, Tạ Trúc Tâm.”

“Ừm, tôi biết. Anh... có chuyện gì không?”

“Tôi đang ở dưới nhà cô.”

Hà Điền Điền giật mình chạy ra ban công nhìn xuống thì thấy Tạ Trúc Tâm đứng dưới đèn đường. Anh ta vẫy tay về phía cô, nói vào điện thoại: “Cô có thể xuống đây một chút không? Tôi có lời muốn nói với cô.”

Hà Điền Điền khoác áo rồi chạy xuống nhà.

Tạ Trúc Tâm mặc áo khoác ngắn, sắc mặt trắng bệch do lạnh. Anh ta mỉm cười rạng rỡ nhìn Hà Điền Điền, bối cảnh khá sáng do ánh đèn của các nhà khác trong khu.

Hà Điền Điền mở miệng hà hơi: “Anh tìm tôi à?”

“Ừm.”

Cô nghĩ đến những lời trước kia mình từng nói với anh ta, mặc dù đã trôi qua nhiều ngày rồi nhưng đến bây giờ vẫn thấy xấu hổ, trên mặt lúc này đầy vẻ ngượng ngùng: “Cái kia.... À, Giáng Sinh vui vẻ nhé!”

“Cảm ơn, cô cũng thế. Giáng Sinh vui vẻ.”

Hà Điền Điền cúi đầu nhìn dưới đất, nhìn đôi dép bông có đầu búp bê của cô.

Tạ Trúc Tâm nói: “Điền Điền, hôm nay tôi đến đây vì muốn nói xin lỗi cô.”

“Hả?”

Tạ Trúc Tâm: “Những lời trước kia cô nói quả thật làm cho tôi hơi lùi bước.”

Hà Điền Điền nghĩ thầm, tôi có thể không đề cập tới chuyện kia sao...?
QAQ

“Nhưng mà...” Anh ta chuyển đề tài: “Những ngày không gặp em, tôi đã rõ ràng hơn về bản thân mình. Tôi thật sự thích em, dù có từng lùi bước nhưng tình cảm này chưa hề giảm đi. Vừa nghĩ tới việc có thể sẽ bỏ lỡ em, tôi liền cảm thấy rất bất an. Tôi nghĩ, thích một người là phải chấp nhận toàn bộ con người của cô ấy. Hôm nay tôi đứng đây vì muốn nói với em, tôi sẽ không lùi bước, cũng không do dự nữa.”

Ồ... Là sao?

Hà Điền Điền ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn anh ta.

Đây là lần đầu tiên anh ta thổ lộ với cô, đầu óc cô vẫn còn mơ màng:
“Anh... anh... tôi... tôi.”

Anh ta mỉm cười, chậm rãi cúi đầu xuống.

Thấy anh ta càng ngày càng gần mặt mình, trong đầu cô xuất hiện một ý nghĩ: Anh ấy muốn hôn mình, muốn hôn mình...

Hà Điền Điền không chịu được liền nhắm mắt lại. Trong thời khắc lãng mạn này, trong đáy lòng cô có một giọng nói vang lên: vừa rồi ăn... củ... củ...

Á á á á á!

Nghĩ đến nụ hôn có mùi củ củ sẽ thành thứ để kiểm chứng độ kiên cố tình cảm của bọn họ thì cô cảm thấy không ổn cho lắm.

Nhưng không đợi nụ hôn này rơi xuống, đột nhiên có một giọng nói vang lên bên tai, dọa cô suýt nữa đã nhảy cẫng lên.

“Hai người đang hôn nhau sao?”

Hà Điền Điền mở to mắt, nhìn về hướng giọng nói kia thì thấy Hàm Quang đang đứng gần trong gang tấc.

Tạ Trúc Tâm cũng giật mình, anh ta không vui, nhú mày nhìn Hàm Quang.

Hà Điền Điền vỗ ngực: “Nào có nào có! Anh nói bậy bạ gì thế?”

“À...” Anh cố ý kéo dài giọng khiến người nghe thật sự muốn đâm anh

một cái, “Tôi còn tưởng hai người định hôn nhau.”

Mặt cô đỏ bừng, vội chuyển chủ đề: “Anh ra đây làm gì vậy?”

“Sợ cô lạnh nên xuống đưa áo cho cô.” Trên tay Hàm Quang cầm một chiếc áo khoác lông thú nhân tạo, nói xong liền khoác áo lên người cô. Áo khoác rất ấm nhưng mặc vào nhìn không đẹp chút nào, có thể cảm thấy như vừa tăng mười cân.

Hà Điền Điền: “Anh xuống đây chỉ để đưa áo khoác thôi sao?”

Hàm Quang không để ý tới cô. Anh nhìn Tạ Trúc Tâm, hỏi: “Tổng thanh tra Tạ có muốn đi lên ngồi một chút không? Ăn táo nhé.”

Anh vừa nhắc đến táo, Hà Điền Điền nhất thời hoảng hốt, vội nói: “Không không không, nhà tôi không có táo!”

Tạ Trúc Tâm hơi buồn bã.

Hà Điền Điền lập tức phát hiện ra câu nói kia của mình có khả năng sẽ đi theo nghĩa khác, anh ta có thể nghĩ cô không chào đón anh ta.

Ôi ôi ôi, giải thích hay không đều xấu hổ, loại cảm giác bứt rứt lại tới nữa rồi...

Tạ Trúc Tâm miễn cưỡng cười nói: “Điền Điền, những lời tôi vừa nói đó đều thật lòng.”

“Ừm.”

“Tôi còn có việc nên đi trước đây. Em cũng nghỉ ngơi sớm đi.”

“Ừm.” Cô gật đầu một cái.

Hà Điền Điền rầu rĩ nhìn bóng lưng Tạ Trúc Tâm. Đợi bóng lưng kia đi

khuất trong màn đêm, cô thu hồi ánh mắt, ngẩng đầu lườm Hàm Quang.

Hàm Quang cười tươi như hoa.

Cô liếc mắt: “Đều tại anh!”

“Hả? Trách tôi cái gì chứ?”

Cô nắm chặt áo khoác, quay người lên tầng, không thèm để ý tới anh.

Hàm Quang đi theo bên cạnh cô, vẫn không buông tha: “Trách tôi phá nộ hôn đầu của cô sao?”

“Anh im miệng ngay!”

“Là nộ hôn đầu tiên à?”

Hà Điền Điền không nói lời nào, cô bước nhanh hơn để thoát khỏi anh.

“Hà Điền Điền, cô thật đáng thương, nộ hôn đầu tiên phải chờ tận 24 năm.”

Sao có thể gieo vãi thần thánh như vậy nhỉ...

Cô chạy tới đầu hành lang, nghe thấy anh trù ẻo mình thì chỉ muốn bùng cháy. Đúng lúc này, đèn điều khiển bằng âm thanh đột nhiên không chào hỏi cũng không có một tiếng động gì.

Xung quanh lập tức tối đen. Hà Điền Điền chưa kịp phản ứng thì bỗng nhiên cảm giác được đôi môi chạm phải cái gì đó rất mềm mại, cực kỳ nhanh, chạm một cái lập tức rời ra.

Bốn phía tối đen như mực, tiếng cười trầm thấp dễ nghe của Hàm Quang vang lên: “Không cần cảm ơn.”

Chương 42

Editor: Linh Tiêu

Beta: Mạc Y Phi

Trong khoảnh khắc đó, đại não Hà Điền Điền giống như pháo hoa ầm một tiếng nổ tung.

Tiếng nói của anh vừa dừng lại thì đèn điện cũng không một tiếng động sáng lên.

Ánh đèn sáng lên làm cô chói mắt, cô theo bản năng híp mắt lại đã thấy Hàm Quang xoay người đi đến cầu thang lên tầng.

Bóng lưng thẳng tắp có phần kiêu ngạo.

Cô vừa xấu hổ vừa tức giận: “Hàm Quang! Anh đứng lại đó cho tôi!”

Hàm Quang không chỉ không đứng lại mà còn đi nhanh hơn, chân dài một bước đi hai ba bậc nhanh chóng lên tầng. Hà Điền Điền chạy theo, vừa đuổi vừa hỗn hển quát: “Khốn kiếp! Ai cho anh hôn tôi! Đó là nụ hôn đầu của tôi mà! Hàm Quang khốn kiếp!”

Hàm Quang đi nhanh hơn, nhanh như chớp lên tầng.

Hà Điền Điền đuổi kịp thì đã mệt mỏi thở gấp, cô đẩy cửa ra, nhìn chăm chăm vào Hàm Quang, hỗn hển nói: “Anh, anh đèn cho tôi nụ hôn đầu...”

Hàm Quang cười: “Không phải là đã đèn rồi sao?”

Cô đỏ mặt, may là vừa chạy mệt mặt cũng đỏ, giờ không nhìn ra cô đang ngượng ngùng. Cô xông vào trong phòng đập Hàm Quang, “Khốn kiếp, khốn kiếp, khốn kiếp, khốn kiếp!”

Phương Hướng Bắc nhàn nhã đứng lên, vỗ vỗ đầu Mạnh Mạnh, “Mạnh Mạnh, chúng ta về nhà thôi, thể loại phim này không thích hợp cho trẻ nhỏ xem.”

Sau khi Phương Hướng Bắc rời đi, Hàm Quang dễ dàng tránh ra, lập tức nắm được cổ tay Hà Điền Điền, chỉ cần dùng một tay nâng lên, cẩn thận không chế sức lực.

Hà Điền Điền vội vàng đánh vào cổ tay anh: “Anh mau buông ra!”

“Đừng lộn xộn.”

“Buông ra!”

“Còn thể nữa tôi lại hôn cô đấy.”

Cô thực sự ngậm miệng, trừng mắt nhìn anh.

Đôi mắt cô bình thường đã tròn, bây giờ trừng lên càng tròn hơn, giống như đôi mắt của mèo khi hoảng sợ, vì tâm trạng cô đang kích động nên đôi mắt phủ một tầng sương mỏng, sạch sẽ mà trong suốt.

Hàm Quang rất muốn hôn lên đôi mắt cô, nhưng sợ cô tức giận nên chịu đựng, nhẹ nhàng buông tay cô ra nói: “Ngoan nào.”

“Ngoan cái em gái anh!” Hà Điền Điền rất tức giận, cảm thấy quyền uy của loài người đang bị khiêu khích, “Tại sao anh có thể tùy tiện...”

“Chỉ đùa một chút thôi mà!” Anh ngắt lời cô, cup mắt không nhìn cô, nhỏ giọng nói: “Tôi nghĩ là cô sẽ thích.”

Trong mắt anh hơi cô đơn.

Hà Điền Điền há miệng, cũng đành bỏ qua, nhỏ giọng nói: “Sau này anh đừng làm thế nữa.”

“Ừ.”

Tâm trạng cô chậm rãi thả lỏng, đột nhiên cảm thấy vừa rồi mình phản ứng hơi thái quá. Hàm Quang chỉ là một người máy, biết nhiều chuyện và cũng không hiểu nhiều chuyện, không thể yêu cầu anh như con người bình thường được.

Nhưng mà vẫn cảm thấy không được tự nhiên.

May mắn là những tâm trạng lộn xộn này chỉ cần một giấc ngủ đều tiêu hóa hết. Ngày hôm sau thức dậy tinh thần sảng khoái, rất tốt.

Hà Điền Điền đi làm trước, Hàm Quang tiễn cô đến cửa, cô chuẩn bị đi thì anh bỗng nhiên gọi cô lại.

“Cái gì đây?” Cô ngẩng đầu lên.

Anh cúi đầu, dáng vẻ như muốn hôn cô.

Cô giật mình, sợ hãi che miệng lùi lại một bước, cảnh giác nhìn anh.

Khuôn mặt anh hiện lên nụ cười đùa cợt.

“Đồ thần kinh!” Cô cầm túi xách, lạch bạch chạy biến mất.

Hàm Quang tựa người vào khung cửa, khoanh tay nhìn bóng lưng của cô, cười híp mắt, lầm bầm: “Loài người đáng yêu thật.”

“Này.” Có người ở đối diện gọi anh.

Hàm Quang đảo mắt, thấy Phương Hướng Bắc đứng trước cửa nhà Mạnh Mạnh đang cầm cốc sữa.

“Có phải là...” Phương Hướng Bắc đưa mắt, nghiêng đầu nhìn theo hướng

Hà Điền Điền rời đi, "...Cậu với cô ấy đang yêu nhau không?"

Về mặt Hàm Quang không cảm xúc nhìn Phương Hường Bắc một cái: "Liên quan gì đến anh?"

"Đương nhiên là chuyện của tôi, tôi là bố cậu mà."

Hàm Quang không nói chuyện. Phương Hường Bắc đang đắc ý cuối cùng có thể chen ép được tên khốn này thì bỗng nhiên Mạnh Mạnh xuất hiện phía sau anh ta, cánh tay người máy đập vào bắp chân của anh ta, giọng nói non nớt vang lên: "Ê đồ gay, mau uống sữa của mình đi, không nên xen vào chuyện người khác."

Phương Hường Bắc bất lực, anh ta quyết định cải tiến hệ thống cho người máy nhỏ này, nhất là mấy chỗ thừa thãi, không thể để tên thần kinh ở đối diện không chế mãi như này được. Đồ gay, gay, bố của cậu mới gay ấy! Ở cũng không sai...

Phương Hường Bắc gỡ đầu một cái, đóng chặt cửa, bắt đầu mở thùng dụng cụ, mất cả buổi sáng đã thành công khiến Mạnh Mạnh không hoạt động nữa.

Ừ, đây cũng là một loại im miệng. =.=

Sau đó Phương Hường Bắc đành mang theo Mạnh Mạnh gõ cửa Hàm Quang.

Hàm Quang vừa loay hoay với Mạnh Mạnh vừa an ủi Phương Hường Bắc: "Chuyện của Mộc Xuân Phong, anh có thể nghĩ theo một hướng khác."

"Hả?"

"Anh đàn như thế này, nếu anh ta còn sống thì sớm muộn cũng bị anh làm cho tức chết."

"..." Phương Hường Bắc bỗng nhiên cảm thấy rất khâm phục Hà Điền

Điền. Sống chung một mái nhà với tên khốn này lâu như vậy mà không đập cậu ta vỡ đôi, có thể thấy được cô gái kia kiềm chế rất giỏi.

...

Hà Điền Điền bận rộn nhiều này, ngày nào cũng làm thêm giờ cho đến tận đêm giao thừa, cơm cũng không kịp ăn. Hàm Quang làm bữa khuya cho cô ăn, anh vừa nhìn cô ăn vừa nói: “Cả thế giới này chỉ có tôi nhớ cô có đói bụng hay không.”

Trái tim Hà Điền Điền cảm thấy ấm áp.

Tạ Trúc Tâm gửi tin nhắn hỏi Hà Điền Điền khi nào tan tầm, Hà Điền Điền biết anh ta muốn cùng cô đón giao thừa. Nhưng cô không muốn dẫn anh ta về nhà cùng Hàm Quang, nếu như ba người chơi với nhau... Nhớ lại tình hình lần trước, Tạ Trúc Tâm có vẻ không vui lắm thì phải.

Nghĩ một lúc, Hà Điền Điền không thể làm gì khác hơn lấy bữa một lý do, nói với Tạ Trúc Tâm là cô phải ăn cơm với bố mẹ.

Ôi ôi ôi, sao lúc nào cô cũng nói dối nam thần vậy?

Hàm Quang liếc nhìn điện thoại, khóe miệng khẽ nhếch lên, hài lòng sờ đầu chó của cô.

Chương 43

Editor: Linh Tiêu

Beta: Mạc Y Phi

Đêm giao thừa thì đi đâu đây?

Hà Điền Điền nói bây giờ chỉ muốn về nhà yên tĩnh ăn cơm tối. Hàm Quang thì ngược lại với cô, đã ở nhà đợi một ngày, giờ không muốn về nhà nữa.

“Vậy anh muốn làm gì?” Cô hỏi anh.

“Cô.”

Hà Điền Điền sững sốt mãi mới phản ứng được, tức giận nói: “Cút!” Nói xong cô cầm một cái máy tính đánh anh: “Tên người máy phí tiền nhà anh, cái tốt không học lại đi học ai đùa giỡn lưu manh đây hả?”

Hàm Quang vừa cười vừa tránh cô, lập tức khai ra: “Phương Hướng Bắc.”

“!!!” Hà Điền Điền giật mình, quên cả đánh anh, tay vẫn giơ máy tính, nhú mắt nhìn anh: “Đến cả anh mà Phương Hướng Bắc cũng đùa giỡn, anh ta có biết xấu hổ không vậy?”

“Không phải...” Hàm Quang đỡ trán, “Tôi nghe anh ta nói chuyện với người khác.”

“À à.” Hà Điền Điền thở phào nhẹ nhõm, lại âm thầm lo lắng “giáo dục” của Hàm Quang có vấn đề. Vốn dĩ anh cũng không phải người máy đứng đắn gì, lại suốt ngày chơi với người không đứng đắn, hậu quả thực sự không thể tưởng tượng nổi...

Cô phụng phịu, ra vẻ oai phong nhìn Hàm Quang nói: “Sau này anh không

nên học theo Phương Hướng Bắc, biết không?”

“Tôi biết lựa chọn nên học cái gì mà.”

“Ừ.” Cô hài lòng gật đầu, đột nhiên lại trừng mắt nhìn anh, “Anh đừng có dạy tôi mấy thứ hư hỏng...”

Hàm Quang nhin cười xoa đầu cô, “Hà Điền Điền, cô càng ngày càng thông minh.”

“Anh cắt ngay cho tôi...”

...

Từ công ty đi ra ngoài, cuối cùng bọn họ cũng không về nhà mà đi ra quảng trường Tân Hà.

Quảng trường Tân Hà rất lớn, hầu như mỗi ngày đều có không ít các cô các thím ra đây nhảy nhót. Ngày hôm nay càng tập trung nhiều người hơn vì chỗ này được thành phố chọn là địa điểm bắn pháo hoa. Lúc hai người Hà Điền Điền đến đó thì pháo hoa còn chưa bắt đầu bắn. Cô chỉ thấy các hộp pháo hoa đã được xếp đầy đất.

Những loại pháo hoa ở đây đều là loại ít gây ô nhiễm môi trường. Đây cũng là loại pháo hoa chủ yếu lưu thông trên thị trường hiện nay. Chỉ có những xưởng sản xuất nhỏ mới dùng công nghệ cũ đã bị đào thải, loại pháo hoa đó sẽ bị cấm.

Hà Điền Điền nhìn thoáng qua Hàm Quang, thấy trên mặt anh hiện rõ bốn chữ: Nóng lòng muốn xem.

“Hàm Quang, vì sao anh thích xem pháo hoa?” Hà Điền Điền tò mò hỏi.

Hàm Quang suy nghĩ một chút rồi đáp: “Có lẽ là bởi vì nó ngăn ngủi.”

Cô nghiêng đầu nhìn anh. Tại sao anh lại thích ngấn ngủ nhỉ?

“Có thời hạn mới có ý nghĩa, vĩnh hằng cũng chỉ là hư vô.” Hàm Quang nói.

Cô giật mình, cảm giác phiền muộn trào dâng, đột nhiên nghĩ đến mỗi ngày Mạnh Mạnh đều đợi bố mình trở về, trong lòng bỗng dưng khó chịu vô cùng.

Người máy có tuổi thọ vĩnh viễn, vì thế mà nhiều người rất hâm mộ. Nhưng thực sự nó đáng để ước ao sao?

“Hàm Quang.” Cô nhỏ giọng gọi anh.

“Hửm?”

“Khi tôi chết rồi, anh phải nghĩ cách quên tôi đi.”

Hàm Quang nở nụ cười: “Tôi không muốn quên cô.”

Nhìn vào ánh mắt sáng ngời của anh, tâm trạng của cô căng lên, không biết đang thoải mái hay khó chịu.

Hai người không nói nữa, chỉ đi dọc theo bờ sông. Một lúc sau, Hàm Quang nắm lấy tay cô.

Hà Điền Điền ngẩng đầu đang muốn nói, bỗng thấy phía đối diện có người đi đến. Cô sửng sốt.

Người kia thấy cô thì cũng ngấn người.

Tạ Trúc Tâm.

Anh ta không đi một mình mà còn có Biện Vũ Bạch ở bộ phận phục vụ khách hàng bên cạnh. Hơn nữa, Biện Vũ Bạch còn đang khoác tay anh ta.

Trong phút chốc Hà Điền Điền cực kỳ tức giận, lạnh lùng nhìn cánh tay Tạ Trúc Tâm đang bị Biện Vũ Bạch khóa kia.

Tìm ai không tìm, hết lần này tới lần khác lại là Biện Vũ Bạch. Biện Vũ Bạch là người Hà Điền Điền ghét nhất.

Tạ Trúc Tâm im lặng rút tay về, không nhanh không chậm đi về phía Hà Điền Điền.

Cuối cùng Hà Điền Điền nghĩ mình là người nói dối nên chột dạ, cúi đầu không dám nhìn.

“Không phải là ở nhà mở tiệc tối sao?” Tạ Trúc Tâm hỏi cô.

Cô trả lời chắc chắn: “Tâm trạng không tốt nên tôi đi ra ngoài tản bộ một chút.”

“Bây giờ tâm trạng đã tốt hơn chưa?”

“Ha ha, còn tệ hơn nữa.”

Tạ Trúc Tâm mỉm cười, nhỏ giọng hỏi cô: “Ghen à?”

Thái độ của anh ta làm cô nổi giận, cô cúi đầu bỏ lại một câu: “Anh nghĩ nhiều rồi.” Sau đó bước đi.

Mới đi được vài bước, Tạ Trúc Tâm lại gọi cô từ phía sau: “Hà Điền Điền.”

Anh ta rất ít khi gọi cả họ tên cô như vậy, ngữ điệu lúc này cũng không tốt.

Hà Điền Điền đứng lại, quay mặt nhìn anh ta.

Tạ Trúc Tâm nhìn cô, đứng bên cạnh cô là Hàm Quang. Bọn họ đang nắm tay và dựa sát vào nhau như rất nhiều các cặp tình nhân khác. Tên người máy vẫn luôn mỉm cười, còn đưa tay sờ mấy sợi tóc của cô.

Dựa vào cái gì? Hàm Quang dựa vào cái gì mà đứng ở vị trí đó?

Tạ Trúc Tâm rất giỏi kiềm chế cơn giận, nhưng hiện tại cho dù tính tình có hòa nhã thế nào thì cũng không nhịn được nữa, anh ta chỉ vào Hàm Quang rồi nhìn Hà Điền Điền chăm chăm: “Ở trong lòng em, tôi còn không bằng tên người máy này đúng không?”

Hà Điền Điền không ngờ Tạ Trúc Tâm lại hỏi như vậy. Cô nắm chặt tay, muốn nói là không phải, thế nhưng vừa nhìn thấy Biện Vũ Bạch, cô lại nghĩ thầm: Anh dựa vào cái gì mà chất vấn tôi?

Vì vậy cô lạnh mặt không nói gì.

Cô không nói, Hàm Quang lại lên tiếng, anh nắm tay cô, nhìn Tạ Trúc Tâm cười xán lạn: “Tổng thanh tra Tạ, anh có thể tự hiểu mà.”

Tạ Trúc Tâm bị Hàm Quang chọc tức, chuẩn bị bùng nổ thì Biện Vũ Bạch nhẹ nhàng kéo tay anh ta, nhỏ giọng nói: “Thôi nào Trúc Tâm.”

Hàm Quang cũng bắt chước, anh kéo Hà Điền Điền: “Thôi nào Điền Điền.”

Hà Điền Điền bị anh kéo đi. Họ đi dọc bờ sông, càng đi càng xa, Hà Điền Điền hỏi Hàm Quang: “Anh không muốn xem pháo hoa nữa sao?”

“Chúng ta đổi địa điểm khác.”

“Đi đâu thế?”

Nửa tiếng sau.

“Á á á á á!” Hà Điền Điền hơi điên cuồng, “Thế mà tôi lại có thể ngồi “Chuông Tứ Phương” xem pháo hoa! Ôi trời ơi đất ơi! Á á á!!!”

Chuông Tứ Phương được xây ở tầng thượng của tòa nhà Tứ Phương tại

thành phố C. Hàm Quang dẫn cô lên lút đi vào tòa nhà, nhập mật mã vào cửa rồi chạy thẳng lên chỗ Chuông Tứ Phương. Hà Điền Điền chưa bao giờ thấy biết ơn trí tuệ nhân tạo của thời đại này như vậy.

Cô và Hàm Quang ngồi trên đỉnh Chuông Tứ Phương rộng lớn, cúi đầu nhìn xuống. Ánh sáng đèn đường rực rỡ chỉ còn là những chấm nhỏ, giống như những viên đá ngọc nhỏ đầy mắc sặc. Cả thành phố như khoác lên mình một chiếc áo vô cùng đẹp đẽ.

Hàm Quang sợ cô bị ngã nên vẫn luôn ôm eo của cô.

Pháo hoa bắt đầu bắn. Quả thứ nhất bắn lên không trung, ánh sáng lóng lánh như một ngôi sao chổi, sau đó ánh sáng biến mất, nhưng chỉ trong khoảnh khắc bất ngờ nổ tung!

Những đốm lửa nhỏ bắn ra bốn phía như những cánh bướm lửa bay giữa không trung, trong nháy mắt tỏa ra khắp bầu trời.

Hà Điền Điền ngây người nhìn.

Cô ở rất gần pháo hoa, giống như đang ở giữa một bụi hoa, chỉ cần đưa tay là có thể hái được một đóa hoa lấp lánh đang tung bay rồi kẹp vào trong trang sách lưu giữ mãi mãi.

Quả thứ hai, quả thứ ba....

Đỏ, vàng, xanh lục, xanh lam, tím...

Hình hoa bồ công anh, hình trái tim, hoa mẫu đơn...

“Đẹp quá, đẹp quá, đẹp quá đi mất!” Cô ôm mặt gào thét điên cuồng.

Hàm Quang ôm eo cô, cúi đầu nhìn cô đang điên cuồng, không nhịn được bật cười: “Đồ ngốc.”

“Đẹp quá, đẹp quá, đẹp quá!” Cô vẫn lặp lại, đột nhiên ngẩng đầu, trừng mắt nhìn anh: “Anh nói ai ngốc?!”

Hàm Quang hỏi cô: “Tâm trạng tốt lắm sao?”

“Vẫn tốt mà.”

“Tôi nghĩ Tạ Trúc Tâm làm cô không vui.”

“Hừ, đừng có nhắc đến anh ta nữa!”

“Được, không nhắc đến nữa.”

Một lúc sau, Hàm Quang đột nhiên gọi cô: “Hà Diên Diên.”

“Hà?”

“Tình yêu là cái gì?”

“Ha ha, anh là một người máy thì hỏi cái này làm gì?”

“Tò mò.”

Hà Diên Diên chống má, rất tập trung suy nghĩ rồi trả lời: “Giống như toàn bộ thế giới tràn ngập pháo hoa. Lúc nhìn thấy người kia thì sẽ vui vẻ, sẽ hồi hộp, tim đập nhanh hơn...”

“Tim đập nhanh hơn?” Anh ngắt lời cô.

“Ày, có nói anh cũng không hiểu đâu, anh không có nhịp tim.”

Hàm Quang im lặng không nói gì.

Hà Diên Diên tự cảm thấy mình lỡ lời, nhẹ nhàng huých anh một cái, nói:

“Tôi không có ý gì, tuyệt đối không có ý kỳ thị anh đâu.”

Hàm Quang nhìn cô bằng ánh mắt kỳ quái, “Tôi biết, tôi ở cấp bậc cao hơn, muốn kỳ thị thì cũng là tôi kỳ thị cô.”

“Này...”

“Cô yên tâm.” Anh an ủi, “Tôi sẽ không kỳ thị cô đâu.”

“Ai nói cái này?” Hà Điền Điền cạ lời, “Anh không nên quá tự luyện, so với tôi, anh cao cấp hơn chỗ nào chứ?”

“Tôi thông minh hơn cô.”

“Khụ.”

“Tôi sống lâu hơn cô.”

“So sánh thế này hơi khốn nạn...”

“Tôi không cần ăn và ngủ.”

“Anh không nên quá kiêu ngạo.”

“Năng lực học tập mạnh hơn cô rất là nhiều.”

“Đủ rồi! Anh đừng quên mình do con người phát minh ra đấy!”

“Vậy thì sao chứ? Con người cũng tiến hóa từ cỏ cây, sâu bọ thôi, cô nghĩ cỏ cây, sâu bọ cao cấp hơn con người không?”

Hà Điền Điền cạ lời, cuối cùng chẳng thể làm gì khác ngoài việc cào tóc rồi hừ một cái quay mặt đi, thể hiện thái độ khinh bỉ.

Hàm Quang đưa tay quay mặt cô lại để cô đối diện với anh: “Được rồi, tôi cũng không muốn nói cái này.”

“Thế cái gì?”

“Tôi muốn biết...” Anh bỗng dưng nở nụ cười, híp mắt nhìn cô, chậm rãi nói: “Lúc tôi hôn cô, tim cô có đập nhanh hơn không?”

Trong bóng tối, Hà Điền Điền hơi hoảng loạn. Cô chợt dạ quay mặt đi, khoa trương “Hừ” một tiếng, “Anh nói linh tinh cái gì đấy?”

Hàm Quang: “Tôi biết rồi.”

“Anh thì biết cái gì...”

“Chắc chắn là tại thời gian quá ngắn nên tim cô còn chưa kịp đập nhanh.”

“Tôi đã nói với anh rồi, con người không thể khôn nạn đến như thế, người máy cũng không được... Ừm.”

Anh đã cúi đầu, lặp lại chiêu cũ, môi anh dán chặt lên môi cô, không một kẽ hở, ngăn chặn tất cả lời nói của cô.

Cô giật mình, theo bản năng ngửa đầu ra sau, dường như anh biết trước cô sẽ làm như vậy, lấy tay giữ gáy cô lại. Cô không chịu, muốn giãy giụa, thân thể liên tục chuyển động.

Hàm Quang rời khỏi môi cô: “Đừng nhúc nhích, ngã xuống là thành ngu luôn đấy.”

Hà Điền Điền: “...”

Trong lúc cô đang ngây người, anh lại cúi đầu ngậm lấy môi cô, còn kéo cô vào trong lòng. Hà Điền Điền bị ép phải ngửa đầu đón nhận nụ hôn của anh.

Nụ hôn cẩn thận và dịu dàng, như một tấm lưới bao vây cô. Cô trở thành con mồi sa vào lưới của anh, không thoát thân được, chỉ biết mặc kệ cho anh hôn. Môi anh chạm vào môi cô, anh vươn đầu lưỡi cẩn thận liếm từng chút một trên môi cô, sau đó anh mở miệng, dùng hàm răng nhẹ nhàng cắn cô như vừa gặm nhấm vừa tham lam chiếm lấy, lại càng giống như sự cọ xát thân mật và lưu luyến.

Hai mắt Hà Điền Điền tròn tròn.

Cô thấy trên không trung có rất nhiều pháo hoa nổ rộ. Cô nhìn anh khép hờ mắt nhìn cô, ánh mắt anh lọt vào trong mắt cô. Cô thấy mắt anh cong cong, trong mắt tràn ngập sự vui vẻ, còn xán lạn hơn cả pháo hoa xung quanh nữa.

Cô nhìn anh.

Cô cảm giác mình rơi vào một vòng xoáy kỳ lạ, khoảng cách với thế giới càng ngày càng xa, bên tai chỉ nghe thấy tiếng tim đập: Thành thịch, thành thịch, thành thịch...

Chút phòng bị cuối cùng sụp đổ khiến cô hoàn toàn buông tha cho việc chống cự, ngay cả suy nghĩ cũng không nổi nữa. Đầu cô hoàn toàn trống rỗng, thân thể cứng nhắc dần thả lỏng, mềm mại dựa vào lồng ngực anh.

Hô hấp trên chóp mũi nóng như lửa.

Trong lòng cũng nóng như lửa.

Cô chậm rãi nhắm mắt lại.

Trong trái tim có một cánh cửa mở ra.

Chương 44

Editor: Linh Tiêu

Beta: Mạc Y Phi

[Hot topic hôm nay]: Bị người máy trêu chọc đến nỗi trái tim tan chảy có cảm giác như thế nào?

Chủ topic [Tôi là cơm trứng]: Như đề mục.

[Hết thuốc chữa]: Nói thế có nghĩa là, trước đây sức khỏe vẫn tốt, hai tháng trước mua người máy mô phỏng chân thực xong giờ thậm hư đúng không?

[Tôi là cơm trứng] trả lời [Hết thuốc chữa]: (Đồ mô hôi).

[Thất lung lão già]: Muốn làm nữ vương thì làm nữ vương, muốn làm công chúa thì làm công chúa.

[Chuyên gia đam mê]: Sống lại cảm giác thời thiếu nữ, dĩ nhiên là chỉ trong khoảnh khắc đó, đáng tiếc không được như con người.

[Người qua đường giúp] trả lời [Chuyên gia đam mê]: Nếu người máy có trình độ trí tuệ nhân tạo thì tốt rồi.

[Dập tắt] trả lời [Người qua đường giúp]: Ngây thơ thế! Người máy mà có trí tuệ nhân tạo thì còn có thể nghe lời con người sao?

[Người qua đường giúp] trả lời [Dập tắt]: Vậy cũng đúng.

[Không tiếng động]: Có lúc tôi cũng nghi ngờ tình cảm của mình, ôi, cảm giác mình như kẻ biến thái.

[Sao chửi Ô man] trả lời [Không tiếng động]: Không cần lo lắng, chẳng qua chỉ là ảo giác thôi. Chờ đến lúc lên giường, người máy đang đưa bạn lên

đỉnh liên tục thì bỗng đột nhiên hết điện... thì bạn sẽ biết đó không phải là tình yêu. (Cúi chào)

[Không có chiều sâu] trả lời [Sao chổi Ô man]: Đây là sự cố của bạn đúng không?

[Trang]: Tò mò quá, có người thích người máy thật sao?

[Sao chổi Ô man] trả lời [Trang]: Chúng ta đều thích người máy (Nháy mắt).

[Trang] trả lời [Sao chổi Ô man]: ...

[Dê già không ngủ]: Tôi vừa nhìn lại, xác định đây là một người máy chứ không phải Minion.

[Béo vô địch] trả lời [Dê già không ngủ]: Cái bạn mới nhìn thấy là nhân vật mới, Minion của chúng ta vẫn là Minion, cảm ơn.

[Dê già không ngủ] trả lời [Béo vô địch]: Được rồi, bạn thắng. -_-#

[Điều hâu đêm] trả lời [Trang]: Sẽ không đâu. Người máy là phép cộng của ngoại hình con người và một đồng số liệu, muốn xuất hiện tình cảm là điều vô cùng khó khăn.

[Năm trắng] trả lời [Điều hâu đêm]: Cũng không chắc, Bạch Tố Trinh là một con rắn mang ngoại hình con người nhưng Hứa Tiên cũng yêu đến chết đi sống lại đấy thôi.

[Lục lạc nhỏ] trả lời [Năm trắng]: Quá logic.

[Đùng đưa] trả lời [Năm trắng]: Phục. (☹_~_☹)

...

Hà Điền Điền ngủ không ngon, sáng dậy thì ử rữ.

Tối hôm qua lúc về nhà Hàm Quang nói muốn cùng cô tiến thêm một bước, lúc đấy cô còn choáng váng “Ừ” một tiếng, kết quả tên khốn nản lại bắt đầu muốn cởi quần áo của cô. Cô lập tức tỉnh táo lại, kiên quyết từ chối anh.

Sau đó buổi tối cô cũng không ngủ với anh, lý do là nam nữ khác biệt.

Nếu mà thật sự ngủ chung, cô cũng không bảo đảm là không có chuyện gì xảy ra, đặc biệt còn có tên khốn này ở bên cạnh trêu chọc cô.

Thật ra xảy ra quan hệ với người máy cũng không phải chuyện lớn, cùng lắm là phát huy chức năng bình thường của người máy. Nhưng Hà Điền Điền cảm giác quan hệ giữa cô và Hàm Quang không đúng, cảm xúc của cô cũng không đúng. Giống như là bước trên một đám mây bằng đường, nhẹ bẫng, lại ngọt ngào, cảm giác này giống như đang yêu vậy.

Ôi, sao lại thế? Sao cô lại có suy nghĩ này với một người máy chứ?

May là lúc lướt web lại thấy nhiều người gặp tình huống tương tự, hình như có rất nhiều người yêu người máy đúng không?

Ừ, bình tĩnh lại, nhất định là do cô quá khản trương.

Sáng sớm lúc ăn cơm, Hàm Quang ngồi nhìn cô, thấy vậy cô hơi luống cuống, bữa sáng cũng chỉ ăn một nửa là bỏ. Sau đó lúc cô đi làm, Hàm Quang nhân lúc cô không chuẩn bị liền hôn cô một cái, kết quả lúc cô xuống tầng thì chân mềm nhũn, mặt nóng bừng, trong đầu nở đầy hoa. Cô lấy tay sờ mặt, nhỏ giọng nói: “Không thể rơi vào tay giặc như vậy được! Anh ta là một người máy!”

Đúng lúc gặp được Phương Hướng Bắc.

Phương Hướng Bắc giống như là say rượu vừa tỉnh, anh ta cup đôi mắt vô thần, lên tiếng chào hỏi: “Buổi sáng tốt lành Điền Điền.”

“Buổi sáng tốt lành.”

Tiểu Phong đi sau lưng Phương Hường Bắc, thấy Hà Điền Điền che mặt liền hỏi: “Cô cảm thấy mặt lạnh à?”

“Hả?”

Tiểu Phong lấy cái chụp tai lông xù của mình xuống, cái này là của Phương Hường Bắc, Phương Hường Bắc không đeo nên tiện tay cài lên đầu Tiểu Phong. Tiểu Phong đeo cái chụp tai này vào cho Hà Điền Điền, đám lông xù vừa đủ che mặt cô.

“Như vậy sẽ không lạnh, lông thỏ sẽ giữ nhiệt cho làn da.”

Sau đó hai người đi lên tầng như một cơn gió, bỏ lại Hà Điền Điền với vẻ mặt khó hiểu.

Cùng lúc đó, có hai người cũng không hiểu chuyện gì xảy ra.

Trong phòng làm việc rộng rãi, sáng sủa, Tạ Trúc Tâm bỏ ống nghe điện thoại xuống, hơi bất đắc dĩ nói với Phương Thành Tứ: “Anh ta đưa cái chụp tai cho Hà Điền Điền.”

Phương Thành Tứ nhú mày: “Phát hiện ra rồi à?”

Tạ Trúc Tâm lắc đầu: “Không rõ lắm.”

Phương Thành Tứ nắm được từ quan trọng trong câu nói kia: “Cậu ta biết Hà Điền Điền à?”

“Nghe nói anh ta mua người máy ở chỗ Hà Điền Điền nên quen biết nhau.”

“Sau đó thì sao? Cậu đã thăm dò chưa?”

Tạ Trúc Tâm lắc đầu, “Tôi hỏi cô ấy rồi, có vẻ cô ấy cũng không biết nhiều

về Phương Hường Bắc.”

“Không phải là giả vờ chứ?”

Tạ Trúc Tâm cười khỏ: “Tôi không biết.”

Phương Thành Tứ nhìn bộ dạng Tạ Trúc Tâm như vậy, bỗng nhiên thấy đồng tình với anh ta. Nhưng mà đồng tình cũng chỉ trong phút chốc, Phương Thành Tứ không thể nào hiểu nổi tại sao con người lại rơi vào chuyện tình cảm không có chút ý nghĩa nào như vậy. Anh ta là một người đàn ông có dã tâm, có hoài bão, tình yêu trong mắt anh ta chỉ đơn giản như chuyện trẻ con. Anh ta gõ bàn một cái, nói với Tạ Trúc Tâm: “Kiểm tra định vị đi.”

Trong cái chụp tai kia có đặt máy nghe trộm kết hợp thiết bị định vị. Phương Thành Tứ bỏ ra không ít công sức mua chuộc một nữ minh tinh, thừa dịp cô ta hẹn hò với Phương Hường Bắc thì đặt máy nghe trộm vào vật dụng tùy thân của anh ta.

Phương Thành Tứ làm vậy cũng do bất đắc dĩ. Anh ta không có cách nào theo dõi được Phương Hường Bắc. Cái tên thích khoe khoang giàu có đầy lái xe đều là xe như lặn vào đất với nước, thấy có người đi theo thì bay lên trời luôn, rất khó đuổi theo.

Đương nhiên vẫn còn có cách khác.

Ở thời đại này, theo dõi nói khó cũng khó mà nói đơn giản cũng rất đơn giản. Khó là vì các hệ thống bảo mật tính năng ngày càng tốt, muốn phá giải rất khó. Nói đơn giản là vì mỗi người đều không tách khỏi các sản phẩm điện tử được, lớn như xe ô tô không người lái, nhỏ như điện thoại di động, máy vi tính, thậm chí còn có kính điện tử, những thứ này cung cấp một không gian theo dõi rất lớn, nói cách khác, chỉ cần kỹ thuật đủ cứng là có thể theo dõi được.

Nhưng các sản phẩm điện tử của Phương Hường Bắc đều có hệ thống nâng cao, không nói đến chuyện phá giải, chỉ định vị thôi cũng rất khó khăn.

Ở phương diện này, Tạ Trúc Tâm không làm được thì số người trên thế giới làm được cũng không nhiều.

Phương Thành Tứ kinh ngạc. Ấn tượng của anh ta với Phương Hướng Bắc vẫn luôn là: “Được nuông chiều từ bé”, “Ăn chơi trác táng”, chí hướng khác nhau, vì vậy nên dù là họ hàng thân thích nhưng hai bên cũng không qua lại nhiều. Không ngờ hóa ra Phương Hướng Bắc cũng là cao thủ.

Lúc này, Tạ Trúc Tâm đang xem quá trình hoạt động của máy nghe trộm, đúng là Phương Hướng Bắc đã đến khu nhà của Hà Điền Điền tìm cô.

Tìm cô làm gì?

Hai người có quan hệ không bình thường sao?

Hay là Phương Hướng Bắc phát hiện có máy nghe trộm nên cố ý bày kế ve sầu thoát xác *(1)* như vậy, dùng Hà Điền Điền để thay đổi sự chú ý?

(1) Ve sầu thoát xác: ví với việc dùng mưu trí trốn thoát không kịp phát hiện

Phương Thành Tứ suy nghĩ một lúc, đột nhiên lên tiếng: “Tôi không tin cậu ta thích Hà Điền Điền.”

Tạ Trúc Tâm không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào màn hình đang hiển thị quỹ đạo chuyển động, ánh mắt sau cặp kính sâu như biển.

Chương 45

Editor: Linh Tiêu

Beta: Mạc Y Phi

Thái độ của Hà Diên Diên lúc lạnh lúc nóng làm Hàm Quang cảm thấy khó hiểu, anh tìm tòi hết các từ khóa trên internet, thậm chí đọc cả luận văn tiến sĩ nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Cuối cùng, anh chỉ còn biết hóa phức tạp thành đơn giản, tìm kiếm nội dung: “Làm thế nào để theo đuổi một cô gái loài người.”

Phần mềm tìm kiếm tự động bỏ qua từ “loài người” then chốt, trực tiếp hiện kết quả cách theo đuổi một cô gái cho anh xem.

Hàm Quang lắc đầu. Sao loài người luôn làm việc kiểu như vậy, chẳng nghiêm túc tẹo nào.

Căn cứ vào các kết quả tìm kiếm, anh chọn lọc ra một số phương pháp, sau đó đi ra khỏi nhà.

...

Ông chủ tiệm hoa nhìn người đàn ông đối diện đưa cho mình tờ tiền có mệnh giá lớn mà vô cùng sợ hãi: “Tôi không có tiền lẻ đâu!” Vừa nói, ánh mắt ông không kiềm chế được lại nhìn về phía tờ tiền kia. Thực sự không phải ông tham tiền, nhưng bây giờ rất hiếm khi thấy tiền giấy, loại tiền này rất đáng giá.

“Thế à?” Hàm Quang bình tĩnh nhìn ông, ánh mắt rất nghiêm túc: “Vậy bác có bao nhiêu tiền lẻ?”

“Tôi không có tiền lẻ...”

Hàm Quang thấy khá khó khăn. Anh suy nghĩ một chút, lập tức nghĩ ra

cách: “Giá của chỗ hoa hồng này là năm trăm hai mươi đồng đúng không?”

“Đúng.”

“Tờ tiền này mệnh giá một nghìn đồng, cháu xé cho bác một nửa trước, sau đó lại xé tiếp phần còn lại là hai mươi đồng cho bác được không?”

Ông chủ tiệm hoa đỏ mồ hôi đầy trán: “Xin lỗi cậu, không được...”

“Cháu hứa cháu sẽ dùng phần còn lại của tờ tiền này để mua hoa của bác vào lần tới.”

“Thật sự không được.”

“Cháu xé rất chuẩn, bác cứ yên tâm.”

“Không được!”

Cuối cùng, Hàm Quang không có cách gì, đành phải mua một bông hoa cúc có giá bốn trăm tám mươi đồng.

Anh đưa bông hoa cúc màu tím nhạt này cho Phương Hường Bắc. Về mặt Phương Hường Bắc đầy khiếp sợ: “Cậu có ý gì?!”

“Vứt đi thì lãng phí.”

“À à.” Phương Hường Bắc thở phào nhẹ nhõm.

Hàm Quang không hiểu, hỏi: “Anh nghĩ tôi có ý gì?”

“Tôi nghĩ cậu đang thể hiện lòng mơ ước với trình tiết của tôi.”

Giờ phút này, Hàm Quang cảm thấy thật may mắn vì mình là một người máy, nếu là con người chắc anh nôn ra luôn rồi.

Phương Hướng Bắc cũng thấy ngại ngùng, vội giải thích: “Cái này là tại cậu, suốt ngày gọi tôi là gay. Làm bây giờ tôi gặp phải một số chuyện... Này! Cậu đừng có đi, có hiểu thế nào là tôn trọng người khác không, phải nghe tôi nói hết chứ...”

Hàm Quang về nhà, thuận tay đóng cửa lại.

Phương Hướng Bắc tức giận đến nỗi muốn cào tường.

Hàm Quang cất đồ ăn vừa mua trên đường về, lại cầm hoa hồng đi ra cửa. Phương Hướng Bắc vẫn đang đứng ở cửa, nhìn thấy liền gọi anh lại: “Này, cậu chờ một chút!”

“Sao?”

“Có chút chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Mấy hôm nữa cậu với tôi đi gặp một người.”

“Không đi.”

“Giúp tôi một tay có được không...” Phương Hướng Bắc muốn khóc. Anh ta bỏ ra mấy trăm tỷ nghiên cứu thứ này thế mà Hàm Quang không chịu làm gì là sao? Chỉ dắt một bà cụ qua đường cũng có ý nghĩa hơn nhá! Hàm Quang cứ phải tra tấn linh hồn của anh ta hàng nghìn lần như vậy sao?

Hàm Quang vẫn chỉ nói vắn vện hai chữ: “Không đi.”

“Tôi trả thù lao, trả thù lao được chưa...”

Hàm Quang cũng định đi, nghe anh ta nói vậy, đột nhiên dừng lại, như có điều suy nghĩ nhìn Phương Hướng Bắc: “Quả thực tôi cần một vài thứ.”

Phương Hương Bắc vỗ ngực một cái: “Nói đi, cậu muốn bao nhiêu?”

Hàm Quang lắc đầu: “Không phải là tiền.”

...

Vào mùa đông ban ngày thường ngắn, màn đêm đã lặng lẽ buông xuống. Ở ven đường, một người đàn ông trẻ tuổi dựa vào đèn đường, hơi cúi đầu nhìn bó hoa hồng xinh đẹp trong tay. Ánh sáng từ ngọn đèn chiếu xuống, mặt anh ẩn hiện trong bóng tối, thấy không rõ khuôn mặt, chỉ nhìn thấy thân hình một người cực kỳ cao ráo, tuấn tú.

Mặc dù không nhìn rõ mặt nhưng dáng người như vậy cũng hấp dẫn ánh nhìn của nhiều người qua đường.

Cô liếc mắt là có thể nhận ra Hàm Quang, chỉ là “Hàm Quang” và “Hoa hồng” ở cùng nhau thì cô lại không chắc lắm. Vì vậy cô dừng lại, trốn sau một thân cây lén lút nhìn anh. Từ góc độ này nhìn anh như thể đang nhìn một bức tranh vậy.

Anh ngẩng đầu, nhìn về phía cô đang đứng, ánh mắt sắc bén như con báo trong đêm.

Khi ánh mắt hai người chạm nhau trong không trung, Hà Điền Điền lập tức hốt hoảng.

“Lại đây.” Anh khẽ nói, giọng nói không cao không thấp.

Hà Điền Điền đi tới, cúi đầu không dám nhìn anh mà nhìn vào bó hoa hồng, trái tim nhỏ đập liên hồi.

Nhưng mà đợi một phút đồng hồ trôi qua cũng không thấy anh tặng hoa cho cô.

Hà Điền Điền cảm thấy buồn bực, ngẩng đầu định nói thì phát hiện tầm

mắt của anh vẫn dừng trên đầu cô. Anh cứ nhìn cô như thế, không nói gì.

Cô không hiểu, đôi mắt đảo qua đảo lại, phát hiện thực sự không phải anh đang nhìn đầu cô mà là đang nhìn cái chụp tai của cô. Cái chụp tai mà sáng nay Tiểu Phong đã đưa cho cô.

Hà Điền Điền sờ chỗ lông thỏ bên tai, cái chụp tai này rất ấm áp. Cô nghĩ Hàm Quang thích thú với cái này, hỏi anh: “Anh muốn đeo không?”

Hàm Quang âm thầm đưa tay vào túi áo cô, tay cô đang để trong túi, khi hai tay chạm nhau cô liền đỏ mặt, nhỏ giọng hỏi: “Làm gì đấy?”

Tay anh xoa xoa tay cô, sau đó đẩy tay cô ra, cầm lấy điện thoại của cô.

Chẳng có chút lưu luyến nào cả.

Khóe miệng Hà Điền Điền giật giật, lại hỏi: “Hoa hồng này anh định cho ai à?”

Ngón tay thon dài của anh gõ gõ trên màn hình mấy cái rồi đưa điện thoại về phía cô.

Trên màn hình điện thoại chỉ có hai chữ to tướng, đen xì trên nền trắng xóa: “*Ngu ngốc!*”

Còn có dấu chấm than...

Trái tim Hà Điền Điền như ngừng đập. Mức độ chênh lệch quá lớn làm cô vô cùng phần nộ: “Anh...”

Chữ “anh” còn chưa nói hết, anh đã đột nhiên cúi đầu hôn thật nhanh, dùng miệng ngăn cô nói chuyện. Hàm Quang cũng không còn cách nào khác, một tay cầm hoa, tay kia cầm điện thoại, thật sự anh cũng không muốn lấy tay che miệng cô lại.

Hà Điền Điền trợn mắt nhìn anh.

Chưa để cô kịp phản ứng, anh lại gõ vào điện thoại vài cái.

Sau đó buông cô ra, đưa điện thoại cho cô xem.

“Cô bị nghe trộm.”

Cô vừa nhìn thấy mấy chữ này thì cả người run lên, vội ngó nghiêng xung quanh một chút, nhỏ giọng hỏi anh: “Ở đâu?”

Anh chỉ vào cái chụp tai của cô.

Hà Điền Điền rất muốn giật cái chụp tai ném xuống đất rồi giẫm mạnh lên nó. Cô đang định làm thế thì Hàm Quang ngăn cô lại rồi viết vào di động: *“Cứ làm như không phát hiện ra đi.”*

Cô không kịp hỏi tại sao, chỉ khẽ gật đầu, dường như tin tưởng anh vô điều kiện.

Vì vậy hai người tỏ ra không có chuyện gì nói chuyện với nhau.

Hàm Quang đưa hoa hồng cho Hà Điền Điền, Hà Điền Điền nhận hoa nhưng trong lòng chỉ hơi mừng thầm, cô ngửi một cái, cười hỏi: “Hoa ở đâu ra đấy?”

“Ha ha, nhặt được trong thùng rác.”

“...”

“Không cần cảm ơn.”

... Ai đó nói cho tôi biết làm thế nào để nói chuyện tiếp được không?

Đương nhiên, hai người nói chuyện thật là trên điện thoại di động.

Hà Điền Điền vừa đi vừa gõ chữ, cũng không thèm nhìn đường, Hàm Quang khoác vai cô, dẫn cô đi. Cô gõ một đoạn dài, hồi lai lịch của máy nghe trộm, đưa cho Hàm Quang: “*Phương Hướng Bắc muốn nghe trộm tôi à?*”

Hàm Quang: “*Có lẽ anh ta bị nghe trộm. Thật ngu xuẩn.*”

Được lắm, trong mắt Hàm Quang, tất cả mọi người đều “Ngu ngốc” và “Ngu xuẩn”, trái tim Hà Điền Điền bình yên trở lại.

Sau đó, Hàm Quang tạo một nhóm chat, thêm cả Hà Điền Điền và Phương Hướng Bắc vào nhóm đấy.

Không sai, đúng vậy, là một người máy nhưng Hàm Quang cũng có tài khoản, mà anh còn nói chuyện thông qua ý nghĩ, không cần gõ chữ luôn.

[Hàm Quang]: @Phương Hướng Bắc.

[Phương Hướng Bắc]: ?

[Hàm Quang]: Ngu xuẩn.

[Phương Hướng Bắc]: ???

[Hàm Quang]: Tôi giúp anh nâng cấp hết hệ thống của các sản phẩm công nghệ, lại không ngờ được anh dễ dàng bị người ta cài máy nghe trộm như thế. Đồ loài người ngu xuẩn.

[Phương Hướng Bắc]: Cái gì? Cậu nói rõ ràng xem nào!

[Hà Điền Điền]: Phương Hướng Bắc, cái chụp tai sáng nay Tiểu Phong đưa cho tôi có gắn máy nghe trộm.

[Phương Hướng Bắc]: ...

[Hàm Quang]: Còn có cả thiết bị định vị.

[Phương Hường Bắc]: Hôm nay là ngày cá tháng tư đúng không?

[Hàm Quang]: Đối với anh thì mỗi ngày đều là ngày cá tháng tư.

[Phương Hường Bắc]: =.=

[Hàm Quang]: Anh suy nghĩ đi, anh cần một lý do hợp lý cho việc tiếp cận Hà Điền Điền.

[Phương Hường Bắc]: Quá đơn giản, giả vờ là tôi theo đuổi cô ấy là được rồi.

[Hàm Quang]: Không được.

[Phương Hường Bắc]: Sao lại không được?

[Hà Điền Điền]: Đúng, sao lại không được?

[Hàm Quang]: Hà Điền Điền, suy nghĩ đến các đối tượng trước đây có scandal với Phương Hường Bắc đi.

[Hà Điền Điền]: =.=

[Hàm Quang]: Sờ tay lên ngực tự hỏi bản thân cô xem vì sao không được.

[Hà Điền Điền]: =.=

[Hà Điền Điền]: Tôi rất muốn ném bó hoa nhặt từ thùng rác bẩn thỉu này vào mặt anh.

[Phương Hường Bắc]: Điền Điền, không phải lỗi của cô. Cô là kiểu người ngọt ngào, đáng yêu, mà khẩu vị của tôi tương đối ổn định. Đối tượng của tôi

đều ngoài cỡ C. (xấu hổ, xấu hổ)

[Hà Diên Diên]: Tất cả im đi!

[Hàm Quang]: Yên tâm, tôi không chê cô.

[Hà Diên Diên]: Tôi ghét anh, đi đi!

[Hàm Quang]: Khẩu thị tâm phi.

[Phương Hướng Bắc]: Tôi xin các người cho tôi nghỉ một chút được không, mắt tôi mù đến nơi rồi!

[Hà Diên Diên]: Đột nhiên tôi nghĩ ra một ý này hay lắm.

[Phương Hướng Bắc]: Là gì?

[Hà Diên Diên]: Nếu người khác không tin anh theo đuổi tôi vậy còn Hàm Quang thì sao? Nghe đồn anh nam nữ ăn tất, mua người máy đều mua người máy nam, máy tờ báo đều viết thế. Vậy cứ nói anh muốn tán tỉnh người máy của tôi là tin được mà.

[Phương Hướng Bắc]: ...

[Phương Hướng Bắc]: Xin bái phục bộ não của cô.

[Phương Hướng Bắc]: Diên Diên, cô thích tác giả nào nhất?

[Hà Diên Diên]: Thiên Tàm Thổ Đậu Nê *(1)*, làm sao?

(1) Thiên Tàm Thổ Đậu Nê: Thiên đường khoai tây nghiền

[Phương Hướng Bắc]: Cô viết tiểu thuyết đi, hãy tận dụng tài năng của mình, làm thiên đường bánh khoai tây rồi đè bẹp thiên đường khoai tây

nghiên.

[Hà Diên Diên]: ...

Chương 46

Editor: Linh Tiêu

Beta: Mạc Y Phi

Hàm Quang cho rằng dựa vào chỉ số thông minh thấp kém của Phương Hường Bắc thì xây dựng anh ta thành hình tượng “Suy nghĩ bằng nửa người dưới” sẽ khiến người khác rất tin tưởng.

Phương Hường Bắc tỏ ra không phục.

[Phương Hường Bắc]: Thực ra tôi rất thông minh, thành tích khi đi học chỉ xếp sau Tiểu Phong.

[Hàm Quang]: Chắc là do Mộc Xuân Phong hướng dẫn tốt.

[Phương Hường Bắc]: =.=

[Phương Hường Bắc]: Thế mà cũng đoán được...

[Hàm Quang]: Rất dễ đoán.

Hiện tại, Phương Hường Bắc chỉ có hai sự lựa chọn: Một là tình trùng lên nã theo đuổi Hà Điền Điền, hai là nam nữ đều ăn theo đuổi người máy của Hà Điền Điền. Hai cái này đều rất điên rồ, nhưng nếu bắt buộc phải chọn một thì...

[Phương Hường Bắc]: Tôi chọn Hà Điền Điền.

[Hàm Quang]: Tôi nói rồi, không được.

[Phương Hường Bắc]: Thật sự việc vóc dáng thì mỗi người một ý, đàn ông mà, thú tính cũng có thể thay đổi qua thời gian mà.

[Hà Điền Điền]: Cái em gái nhà anh...

[Hàm Quang]: Không được.

[Phương Hướng Bắc]: Cho nên tôi chỉ có thể chọn cậu?

[Hàm Quang]: Đúng.

[Phương Hướng Bắc]: Cái em gái nhà cậu.

...

Hà Điền Điền giữ máy nghe trộm trong cái chụp tai lại hai ngày. Trong hai ngày, cô không dám nhìn thẳng, đến ngày thứ ba trên đường đi làm, cô vội vã “trong lúc vô tình” đánh rơi cái chụp tai trên tàu điện, sau đó không tìm thấy nữa.

Phương Hướng Bắc thở phào nhẹ nhõm, anh ta hơi buồn nôn, nói theo đuổi các em gái thì có thể nói tự nhiên không cần giả vờ, nhưng theo đuổi đàn ông thì nhất định phải khắc phục chương ngại tâm lý rất mạnh.

Sau đó Phương Hướng Bắc cẩn thận hơn, cũng không biết có phải đôi phương phát hiện ra điều gì không thích hợp hay không mà anh ta không gặp chuyện như thế nữa.

Chẳng mấy chốc hơn nửa tháng nữa lại trôi qua.

Hôm nay, ngày 17 tháng 1 năm 2067, có lẽ là ngày Hà Điền Điền sẽ nhớ cả đời không quên.

Hôm nay có rất nhiều chuyện xảy ra.

Giữa trưa, cô, Phương Hướng Bắc và mấy người bạn trên mạng cùng đi đến tòa án dự thính vụ án đầu súng tại quán cà phê. Hung thủ bị tuyên án: “Cố ý gây thương tích”, “Tàng trữ súng, đạn thuốc trái pháp luật” và “Phản xã

hội”, bị thẩm phán tuyên 15 năm tù có thời hạn.

Cùng lúc đó, căn cứ vào nhiều bài diễn thuyết của hung thủ trước khi phạm tội, nhiều người nghĩ rằng chính phủ sẽ cấm Lý Tự Phàm hoạt động công cộng, thậm chí họ còn kiến nghị nên thủ tiêu tổ chức tương tự “Liên minh Phản AI”. Đương nhiên, cũng có nhiều quan điểm bất đồng, đây cũng là một cuộc chiến nước bọt kéo dài.

Cũng trong ngày này, Viện khoa học trí tuệ nhân tạo Trung Hoa công bố kế hoạch tài chính. Mọi người phát hiện, tài chính chi cho nghiên cứu trí tuệ nhân tạo năm nay giảm mạnh, như vậy rất kỳ lạ, nhiều người suy đoán khả năng này có liên quan đến một số vụ án xảy ra gần đây. Nhưng 2 giờ chiều hôm đó, trong buổi họp báo, người phát ngôn của sở nghiên cứu đã phủ nhận suy đoán đó.

“Năm nay tài chính chi giảm chủ yếu là ở loại não trí tuệ nhân tạo, còn các loại khác vẫn tăng lên.”

“Điều này có nghĩa là chính phủ không hề đặt hi vọng vào loại não trí tuệ nhân tạo đúng không?” Phóng viên hỏi.

Người phát ngôn không trả lời thẳng vào vấn đề này, chỉ nói: “Vấn đề nghiên cứu bộ não trí tuệ nhân tạo là một quá trình lâu dài, hiện tại chỉ tạm thời chậm lại thôi.”

“Siêu não trí tuệ nhân tạo cũng như vậy sao?”

“Cũng vậy.”

Phát ngôn viên nói chuyện rất ngắn gọn. Nhưng hầu hết mọi người đều có thể hiểu được, nghiên cứu bộ não trí tuệ nhân tạo sẽ phá sản. Từ trước đến nay, việc nghiên cứu khoa học luôn là việc đốt tiền, đặc biệt việc nghiên cứu bộ não trí tuệ nhân tạo này vẫn không có sự đột phá, cũng không đem lại giá trị kinh tế, đốt tiền nhiều năm như vậy rồi, giờ chính phủ không cấp kinh phí thì bọn họ không còn con đường thứ hai.

Hà Điền Điền vốn không có hứng thú với mấy loại tin tức về khoa học kỹ thuật, nhưng mà bên cạnh cô lại có một bộ não trí tuệ nhân tạo nên cũng đành để ý một ít thông tin. Sau đó, cô hơi nghi ngờ hỏi Hàm Quang: “Siêu não trí tuệ nhân tạo là gì?”

“Không biết.”

“Có phải là còn lợi hại hơn cả anh không?”

“Ồ, đúng là mơ mộng hảo huyền.”

“Này!”

Phương Hướng Bắc ngồi bên cạnh cô, hôm nay anh ta vẫn luôn trầm mặc. Lúc này, anh ta cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay rồi đứng lên nói: “Chúng ta đi thôi.”

“Được.” Hà Điền Điền đứng dậy theo, hỏi: “Rốt cuộc hôm nay chúng ta sẽ gặp ai?”

“Nhìn thấy sẽ biết.”

“Sao cứ phải thần thần bí bí thế?” Cô lẩm bẩm.

Phương Hướng Bắc lái xe chở cô và Hàm Quang, chậm rãi đi lên đi xuống trên đường núi. Loại xe này được cung cấp chức năng của cả ô tô và trực thăng loại nhỏ.

Một lúc sau, Hà Điền Điền cảm giác được chiếc xe bay lên không trung, rung rung, khiến cô không có cảm giác an toàn, sợ đến mức cơ thể cứng lại.

Đây là lần đầu tiên cô ngồi xe đi trên trời.

Phương Hướng Bắc nhìn thấy vẻ mặt như đi đánh giặc của cô thì an ủi: “Điền Điền, cô yên tâm, xe của tôi rất an toàn.”

Cô “Ừ” một tiếng nhưng vẫn không dám nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hàm Quang cúi đầu nhìn cô, khẽ cười một tiếng, “Loài người nhất gan.”

“Anh câm miệng ngay!” Cô thật sự không muốn nhìn mặt anh, vừa giận dỗi lấy tay cào tóc vừa nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhà cao tầng dần dần biến mất rất nhanh, trong tầm mắt của cô chỉ còn trời xanh và mây trắng. Từ góc độ này nhìn ra, bầu trời xanh rất trong và sáng, mây trắng mềm mại như bông, chậm rãi trôi theo gió.

“Đẹp quá!” Cảnh đẹp trước mắt làm cô không còn sợ nữa.

Cô bỗng cảm thấy một bên vai nặng hơn, ngay sau đó, giọng nói của Hàm Quang vang lên bên tai cô: “Đúng vậy, thật đẹp.”

Hà Điền Điền hơi nghiêng người liền nhìn thấy khuôn mặt của anh. Lúc này, tên này đang mặt dày đặt cằm dựa vào bờ vai cô. Anh cũng đang nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng khi cô nghiêng mặt sang thì hai người mặt đối mặt, rất gần, chóp mũi dường như chạm vào nhau.

“Anh đi ra chỗ khác đi.” Hà Điền Điền nói.

Anh liếc mắt nhìn khuôn mặt cô, cuối cùng dừng ở đôi môi cô. Sau đó, như cười như không liếm môi một cái.

Người với người giằng co thì bí quyết quan trọng nhất là phải không biết xấu hổ. Hiển nhiên trình độ không biết xấu hổ của Hà Điền Điền chỉ bằng một phần vạn Hàm Quang. Vì vậy, cô thất bại.

Cô nghiêng đầu qua chỗ khác không nhìn anh nữa, mắt nhìn chằm chằm vào đám mây trắng ngoài cửa sổ, trên mặt cũng là một rặng mây đỏ, nóng bừng.

“Nghĩ gì thế?” Anh đè thấp giọng, cố ý hỏi cô.

Mặt cô lại càng nóng, cố nhịn một chút rồi nhỏ giọng nói: “Anh không nên đến gần tôi như vậy, còn có người khác ở đây.”

Phương Hường Bắc ngồi đằng trước đột nhiên lên tiếng: “Không sao, các người cứ coi như tôi chết rồi đi.”

Hà Điền Điền: =.=

Bọn họ bay khoảng nửa tiếng thì từ từ đáp xuống. Hà Điền Điền nhìn xuống thấy bọn họ đổ xuống một khu biệt thự giữa sườn núi.

Phương Hường Bắc lái xe đến một tòa biệt thự tường trắng.

Nhìn bên ngoài biệt thự được dọn dẹp rất ngăn nắp, sạch sẽ, cỏ cây hoa lá đều có vẻ được chăm sóc thường xuyên, cửa thủy tinh cũng được lau đến sáng bóng.

Cửa lớn của biệt thự đang khóa, ngoại trừ khóa mật mã, còn có thêm một cái khóa cực lớn bằng sắt theo phong cách cổ. Lúc Phương Hường Bắc mở khóa thì trong lòng Hà Điền Điền thầm nghĩ: Ở đây là những người như thế nào? Người ở đây không cần ra ngoài sao? Hay người này cũng có chìa khóa?

Cũng có thể ở đây không phải là người mà là một người máy?

Không nghĩ ra được.

Cửa lớn được mở, Phương Hường Bắc dẫn họ đi vào, trong sân có các công nhân cơ khí, lúc này không làm gì mà lặng lẽ đứng thành ba hàng. Khóa cửa là nhận dạng khuôn mặt, sau đó lại là cửa quét dấu vân tay rồi tròng mắt... Hà Điền Điền đi cả đoạn đường này có cảm giác đang bước vào viện bảo tàng.

Cuối cùng tất cả các cửa đều được mở.

Hà Điền Điền bước vào thì đập vào mặt cảm giác đầu tiên là: lạnh.

Lạnh như thế này sẽ không có con người đứng không? Chẳng lẽ là người máy thật? Lẽ nào, Hàm Quang còn có anh chị em các loại?

Rèm cửa sổ đóng chặt, ánh mặt trời khó khăn xuyên qua lớp vải giúp cho căn phòng thêm chút ánh sáng. Phòng khách rất lớn, bên trong để một số đồ dùng bằng gỗ. Đồ dùng rất ít làm cho căn phòng trở nên đặc biệt trống trải, trống trải lại âm u, càng không giống có người sống ở đây.

Phương Hướng Bắc không dừng ở phòng khách mà dẫn cô và Hàm Quang xuống tầng hầm.

Đến cửa tầng hầm, lại mở như mở viện bảo tàng.

Cuối cùng, anh ta đi vào tầng hầm bật đèn.

Nóc của tầng hầm khá thấp, nhìn qua hơi áp lực. Một ngọn đèn trắng chiếu sáng cả căn phòng, Hà Điền Điền đứng ở cửa, thấy căn phòng có diện tích rất lớn nhưng bên trong chỉ có một thứ.

Chỉ một hình hộp chữ nhật rất lớn.

???

Gì vậy, đây là máy chủ của người máy sao? Trước đây Hàm Quang cũng hình thành như vậy?

Cô mang theo vô vàn thắc mắc đi vào nhìn trái nhìn phải hình hộp chữ nhật kia.

Cuối cùng khi đến gần cô mới phát hiện làm gì có máy chủ người máy, đây căn bản chỉ là một cái quan tài!

Trong quan tài có người nằm!

Hà Điền Điền sợ hãi, theo bản năng lùi lại mấy bước, đúng lúc lùi đến bên cạnh Phương Hường Bắc.

Cô nhìn Phương Hường Bắc: “Chuyện này là thế nào?”

Phương Hường Bắc nhìn nấp quan tài trong suốt đến người nằm bên trong. Anh ta thở dài, nói: “Hôm nay là sinh nhật của Tiểu Phong.” Giọng nói đầy buồn bã.

Hà Điền Điền ngẩn ra. Cô nhìn qua hướng đó, thấy rõ khuôn mặt của người nằm trong quan tài. Đúng là rất giống với khuôn mặt của người máy Tiểu Phong.

Là Mộc Xuân Phong?

Không đúng! Cô lập tức lắc đầu, Mộc Xuân Phong không phải đã chết mấy tháng rồi sao...

“Là Mộc Xuân Phong.” Hàm Quang giải thích, “Thi thể được đặt trong tủ đông lạnh nên không bị thối rữa.”

Khi anh nhắc đến hai chữ “thi thể” thì vẻ mặt Phương Hường Bắc trở nên vẩn vơ.

“À!” Hà Điền Điền hiểu, ngay lập tức lại nghi ngờ... Vì sao lại làm như vậy?

Hàm Quang cũng rất nghi ngờ, quay sang hỏi Phương Hường Bắc: “Anh muốn dẫn tôi đến nhìn Mộc Xuân Phong sao?”

Lúc này Hàm Quang đứng gần quan tài Mộc Xuân Phong nhất, Hà Điền Điền thứ hai, Phương Hường Bắc đứng cuối cùng, vì Hà Điền Điền lùi lại mấy bước nên đứng rất gần Phương Hường Bắc.

Hàm Quang xoay người, thấy vẻ mặt Phương Hường Bắc khác thường.

Sắc mặt anh thay đổi, không kịp nghĩ xông về phía Hà Diên Diên.

Nhưng Phương Hường Bắc đã hành động. Anh ta đứng gần Hà Diên Diên hơn, lúc này đưa tay ra kéo Hà Diên Diên vào trong ngực.

Hà Diên Diên hét lên, cánh tay Phương Hường Bắc vòng qua cổ cô, không chế cô rất chặt. Mọi thứ thay đổi quá nhanh, cô không kịp phản ứng, đột nhiên cảm giác trên huyết thái dương có một vật lạnh lẽo chạm vào.

“Không được nhúc nhích.”

Hà Diên Diên sợ hãi đến bất động, run rẩy nói: “Anh muốn làm gì...”

Hàm Quang trầm mặt, nhìn bọn họ.

Giọng nói Phương Hường Bắc hơi run rẩy, Hà Diên Diên cảm giác có lẽ anh ta cũng sợ hãi như cô. Anh ta nói: “Xin lỗi, xin lỗi, Diên Diên...”

“Vậy anh bỏ súng xuống đi...” Cô sợ đến nỗi phát khóc.

Cuối cùng Hàm Quang mở miệng, trực tiếp hỏi Phương Hường Bắc: “Anh muốn cái gì?”

“Tôi muốn cậu cứu Tiểu Phong.”

“Tôi không cứu được, anh ta chết rồi.”

“Cậu làm được!” Tâm trạng Phương Hường Bắc khá kích động, Hà Diên Diên sợ anh ta kích động rồi mất khống chế dùng súng giết chết cô. Cô cố gắng bình tĩnh lại, nhỏ giọng nói: “Bình tĩnh, bình tĩnh, có chuyện gì chúng ta từ từ nói...”

“Cậu có thể...” Phương Hường Bắc lặp lại một lần nữa, “Cậu có thể cứu được!”

Hàm Quang giống như vừa nghe được điều gì đó buồn cười, lạnh lùng nhìn Phương Hường Bắc, “Anh nói cho tôi biết, người chết rồi làm thế nào để sống lại được?”

“Tôi không biết.”

“Anh không biết sao tôi biết được?”

“Cậu có thể biết.”

Hà Điền Điền nghĩ có lẽ tinh thần của Phương Hường Bắc đã không rõ ràng. Làm sao bây giờ, lẽ nào sinh mệnh vui vẻ bé nhỏ của cô hôm nay sẽ kết thúc ở nơi này sao?

Đột nhiên cô thấy vô cùng buồn phiền.

Sự buồn phiền làm cho cô có thêm sức mạnh, cô tức giận: “Anh nói thế có lý hay không hả? Anh không biết thì dựa vào đâu mà Hàm Quang phải biết?”

“Vì cậu ta có thể tiến hóa!” Phương Hường Bắc buột miệng nói ra.

Chương 47

Editor: Linh Tiêu

Beta: Mạc Y Phi

“Tiến hóa nghĩa là sao...” Hà Điền Điền không hiểu Phương Hường Bắc nói gì.

“Có nghĩa là từ loại não trí tuệ nhân tạo có thể tiến hóa thành siêu não trí tuệ nhân tạo.”

“Siêu não trí tuệ nhân tạo... là cái quái gì chứ...” Cô cảm giác đầu mình phình to ra. Kiểu gì cũng phải chết, vì sao còn bắt phải nghe những thứ không hiểu nổi như vậy...

Phương Hường Bắc không trả lời.

Anh ta cẩn thận quan sát vẻ mặt của Hàm Quang.

Mặt Hàm Quang không thay đổi. Nhưng đối với người máy, vẻ mặt như thế là bình thường nhất.

Phương Hường Bắc nhìn chằm chằm Hàm Quang, hỏi: “Cậu có yêu cô ấy không?”

Hà Điền Điền cho rằng “cô ấy” ở đây chỉ có cô. Bỗng nhiên cô lại cảm thấy khẩn trương, tim bỗng đập nhanh hơn, thành thịch... thành thịch...

Nếu như trước khi chết được nghe anh thổ lộ thì coi như cũng đáng giá... Cô lặng lẽ tự an ủi bản thân mình.

Nhưng Hàm Quang chỉ mỉa mai cười nói: “Anh nói xem? Ngay cả trái tim tôi cũng không có thì làm sao biết như thế nào là yêu?”

“Cậu...”

“Đừng tưởng rằng tôi sẽ có cái loại tình cảm cấp thấp đó của loài người các anh.”

Hà Điền Điền cảm thấy trong lòng chợt trở nên mát mát.

Vẻ mặt của Phương Hường Bắc thay đổi, ánh mắt mang theo sự thăm dò nhìn chằm chằm vào anh.

Hàm Quang lạnh lùng đối diện Phương Hường Bắc.

Tình huống cứ giằng co như vậy, không ai nói gì.

Đột nhiên, Hà Điền Điền cảm thấy cánh tay trên cổ cô tăng lực ép chặt, sau đó, họng súng trên đầu cũng ấn mạnh!

Đến rồi!

Cô tuyệt vọng nhắm mắt lại, đợi cái chết đến.

Chờ... Và chờ...

Đầu óc trống rỗng, mất đi toàn bộ khả năng nhận thức. Cô cũng không biết đã đợi bao lâu, khi cô mở mắt ra, Phương Hường Bắc đã buông lỏng cánh tay đang kiềm chế cô.

Cánh tay cầm súng buông thõng xuống, súng cũng bị rơi xuống đất.

Hàm Quang đột nhiên xông lên trước, kéo cô về phía sau anh, che chở cô như gà mẹ bảo vệ gà con.

Hà Điền Điền đứng phía sau anh, chỉ lộ ra cái đầu, tò mò nhìn Phương Hường Bắc.

Sắc mặt Phương Hường Bắc tái nhợt, nở nụ cười bất lực: “Xin lỗi Điền Điền, tôi không muốn làm cô bị thương thật đâu. Khẩu súng này chỉ là súng điện thôi.”

Không có gì, Hà Điền Điền thả lỏng. Cô thả lỏng không chỉ vì bảo vệ được tính mạng và đa phần vì vốn dĩ Phương Hường Bắc không phản bội cô...

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Hà Điền Điền hỏi.

“Tôi chỉ muốn thử một lần.”

“Thử cái gì?”

“Thử xem Hàm Quang có thể tiến hóa hay không.”

“Vậy anh cứ thử anh ấy, sao phải lấy súng chĩa vào tôi?”

“Bởi vì mẫu chốt tiến hóa của cậu ấy là ở cô.”

“Hả?” Càng ngày càng không hiểu...

“Không cần nghe anh ta nói nhảm.” Hàm Quang đột nhiên cắt ngang cuộc nói chuyện của bọn họ.

Hà Điền Điền lắc đầu: “Không được, không hiểu sẽ khiến tôi khó chịu, Phương Hường Bắc, anh nói rõ ràng cho tôi.”

Phương Hường Bắc thở dài, giải thích: “Tiểu Phong từng nói cho tôi biết, ban đầu chức năng tiến hóa của G001 sẽ bị khóa, khi G001 có đầy đủ ham muốn mãnh liệt bảo vệ con người, nó có thể có năng lực tiến hóa một lần nữa. Cho nên tôi chỉ muốn thử xem, Hàm Quang có thể mở chức năng tiến hóa hay không. Hiểu chưa?”

“Chưa hiểu! Anh giải thích cho tôi tiến hóa là cái quỷ gì...”

“Trí tuệ nhân tạo theo tiêu chí cấp bậc cơ bản được chia thành ba loại: Máy tính trí tuệ nhân tạo, não trí tuệ nhân tạo và siêu não trí tuệ nhân tạo. Máy tính trí tuệ nhân tạo là loại người máy bình thường, loại não trí tuệ nhân tạo thì cô đã thấy chính là cậu ấy. Còn loại siêu não trí tuệ nhân tạo...”

“Siêu não trí tuệ nhân tạo là gì?”

“Bình thường cô không xem tạp chí khoa học kỹ thuật à...”

“Chưa bao giờ xem.”

“...” Phương Hướng Bắc bắt đầu nhìn xuống dưới, tiến hành phổ cập khoa học cơ bản nhất cho cô: “Giả sử một thiết bị trí tuệ nhân tạo đạt đến một tiêu chuẩn nhất định sẽ đồng thời tự mình học tập và nâng cao năng lực, vậy có nghĩa nó có sự chủ động tự mình cải thiện cấp độ trí tuệ nhân tạo. Căn cứ vào hiệu suất tính toán của trí tuệ nhân tạo, sự cải thiện trí tuệ này theo cấp số nhân, nói cách khác, trong một khoảng thời gian cực kỳ ngắn sẽ đột phá trí tuệ, vượt lên trên cả con người. Trí tuệ nhân tạo như vậy gọi là siêu não trí tuệ nhân tạo. Siêu não trí tuệ nhân tạo phải do tự tiến hóa, con người không thể trực tiếp phát minh ra siêu não trí tuệ nhân tạo dựa trên mức giới hạn của họ. Con người chỉ cố gắng phát minh ra não trí tuệ nhân tạo trước, và não trí tuệ nhân tạo tự tiến hóa thành siêu não trí tuệ nhân tạo.”

“Đúng là khá thông minh... Tôi còn tưởng là siêu năng lực.”

“Thật ra cũng không khác siêu năng lực là mấy.”

“Hả?”

“Trí thông minh của siêu trí tuệ nhân tạo có thể đạt đến một mức độ mà con người bình thường không thể hiểu được. Trong mắt họ con người chỉ là con kiến, và thậm chí không bằng con kiến. Nếu sử dụng siêu trí tuệ nhân tạo trong nghiên cứu khoa học, chắc chắn sẽ gây ra một vụ chấn động khoa học và công nghệ rộng lớn. Loài người sẽ trải qua những thay đổi dữ dội, siêu trí tuệ nhân tạo có thể làm tất cả, biến điều không thể thành có thể. Nó sẽ trở thành trí tuệ toàn năng, giống như Thượng đế. Sở dĩ, Hàm Quang có biệt hiệu là G001 vì

chữ G có nghĩa là God - Thượng đế trong tiếng Anh, kế hoạch của tôi và Tiểu Phong, tên đầy đủ là “Kế hoạch tạo thần”.”

Hà Điền Điền rơi vào trạng thái khiếp sợ, ngây ngốc há mồm, một lúc lâu sau cũng không bình tĩnh lại được. Cho đến khi Hàm Quang xoa nhẹ đầu cô, nói: “Choáng váng à?”

Cô đảo mắt nhìn anh một lần nữa, thấy anh vẫn như vậy, không thay đổi. Vẫn là khuôn mặt quen thuộc đó, đẹp trai lại lạnh nhạt, thực sự không thể nào nghĩ đến Thượng đế.

“Nào các người lắm nếp nhăn quá...” Hà Điền Điền nói.

Phương Hường Bắc không nói gì.

Hà Điền Điền thấy anh ta nhìn chằm chằm quan tài kia thì bừng tỉnh: “À, tôi biết rồi! Anh muốn cho Hàm Quang biến thành Thượng đế, sau đó tìm cách cứu sống Tiểu Phong đúng không?”

“Ừ.”

Đối với bộ não điên cuồng của Phương Hường Bắc, Hà Điền Điền không thể tin được. Cô muốn nói là “Làm sao có thể”, nhưng nhìn thấy ánh mắt đau lòng mà cố chấp của anh ta thì cô lại không thốt nên lời.

Phương Hường Bắc lại nói với cô một câu: “Xin lỗi.”

Hà Điền Điền chỉ là sợ quá chứ cũng không trách gì Phương Hường Bắc. Cô lắc đầu nói: “Không có gì, anh... anh không nên quá khổ sở...”

Vẫn một tiếng “Ừ”.

Sau đó một mình Phương Hường Bắc ở lại dưới tầng hầm, Hà Điền Điền và Hàm Quang rời khỏi biệt thự, ra bên ngoài chờ anh ta.

Bên ngoài là ánh mặt trời chan hòa, trong vườn có một cây mai, lúc này nhưng bông hoa mai nhỏ màu vàng nhạt đang nở, trong không gian thoang thoảng mùi thơm nhẹ.

Những cánh hoa rơi đầy trên mặt đất.

Hà Điền Điền đi đến dưới tán cây, ngẩng đầu lên nhìn chú chim sẻ nhỏ.

Hàm Quang đột nhiên ôm lấy cô từ phía sau.

Thân hình anh cao lớn, cánh tay dài hoàn toàn ôm trọn lấy cô. Cô cũng như một chú chim sẻ nhỏ dễ dàng bị anh kéo vào trong lòng.

Hà Điền Điền nghĩ đến tình huống dưới tầng hầm bỗng nhiên cảm thấy buồn bã. Giờ lại ôm cô như vậy, cô không cam lòng, hỏi anh: “Hàm Quang, nếu vừa rồi Phương Hướng Bắc nổ súng, anh không đau lòng chút nào sao?”

“Không.”

Thật sự là thế! Cô cảm thấy trái tim nhói đau.

“Súng đây không có điện.” Ngay sau đó anh nói.

“Nhưng lúc đó anh không biết súng đó không có điện...”

“Tôi biết.”

“Hả?”

“Phương Hướng Bắc muốn dùng cô để uy hiếp tôi, làm sao có thể để cô chết được? Để tránh trường hợp cướp súng, anh ta đã tháo pin trước rồi.”

“Từ từ đã! Sau đó...” Miệng thì nói như vậy nhưng trong lòng cô cũng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

“Suy luận rất đơn giản. Không phải loài người các cô am hiểu nhất là suy luận sao?”

“Được rồi, được rồi, anh thông minh nhất, lợi hại nhất, anh là Thượng đế, được chưa?”

“Tôi không phải Thượng đế, tôi là người máy của cô.”

Chỉ một câu nói đơn giản, Hà Điền Điền lại thấy có gì đó mờ ám. Cô cúi đầu nhìn những cánh hoa dưới chân, từng cánh từng cánh nhỏ, mặt đất như bầu trời đầy sao. Hàm Quang cứ ôm cô như vậy, đứng yên, cầm tựa vào vai cô.

Cô không nhìn thấy anh đang chậm rãi nhắm mắt lại, trên mặt anh là nụ cười vui vẻ, như mùi hương thơm lơ đãng.

Một lát sau, Hà Điền Điền bỗng nhiên gọi anh: “Hàm Quang.”

“Ừ.”

“Phương Hướng Bắc nói này nói nọ, nào là tiến hóa, nào là siêu não trí tuệ nhân tạo... các loại, anh tin không?”

“Không tin. Cô tin à?”

“Tôi cũng không tin.”

“Vậy cô hỏi làm gì?”

“Không phải là tôi sợ anh tin sao... Sau đó lại giống trên phim ý, anh nghĩ đi phá hủy thế giới, thống trị nhân loại và vân vân, làm đường lạc lối.”

Hàm Quang thấy kỳ quái: “Tại sao tôi lại muốn thống trị nhân loại?”

“Ặc...” Cái này đúng là cô chưa nghĩ đến.

“Loài người ngu xuẩn như vậy.” Anh bổ sung.

“Được rồi, vậy tôi yên tâm. Nhưng mà, anh là một người máy, chẳng lẽ không có gì mà anh muốn có được sao?” Nhỡ đâu một ngày nào rảnh rỗi, anh lại làm đường lạc lối, muốn đi thống trị loài người... Cô cảm giác mình lo lắng không phải không có lý.

“Trước đây không có, hiện tại có rồi.” Hàm Quang nói.

“Hả? Là cái gì?” Cô bỗng nhiên thấy rất tò mò.

Anh không nói. Một lúc sau, anh nắm chặt tay, dùng cằm cà nhẹ vào cổ của cô: “Hà Điện Điện.”

“Hả?”

Trong giọng nói ẩn chứa niềm vui: “Ngốc.”

Chương 48

Editor: Linh Tiêu

Beta: Mạc Y Phi

Lúc trở về thì Phương Hướng Bắc không lái xe mà dùng chế độ lái tự động. Hà Diên Diên thấy vẻ mặt anh ta rất sa sút, mất hết hình tượng văn nghệ sĩ, cô cũng không biết an ủi thế nào. Cô lại nghĩ đến thi thể được bảo quản kỹ lưỡng trong quan tài, không biết vì sao Phương Hướng Bắc lại có chấp niệm sâu như vậy với Tiểu Phong. Chẳng lẽ là vì tình yêu?

“Chắc là tình cảm của anh với Mộc Xuân Phong tốt lắm nhỉ?” Cô trực tiếp hỏi anh ta.

“Ừ, chúng tôi cùng nhau lớn lên.” Phương Hướng Bắc lại không giấu giếm.

Có một số việc, càng giữ lâu ở trong lòng, không những không bị phai nhạt theo thời gian mà ngược lại sẽ như mây mù dày đặc. Lúc này, rõ ràng Phương Hướng Bắc cần một người để tâm sự, vì vậy, anh ta chậm rãi nói về mình và Mộc Xuân Phong.

Đó cũng không phải là chuyện về tình yêu.

Ai cũng biết Phương Hướng Bắc ngậm thìa vàng sinh ra, là công tử nhà giàu cao quý, người ngoài nhìn vào ngoài ao ước cũng chỉ có ao ước. Thậm chí những người họ hàng ví dụ như Phương Thành Tứ cũng ghen tị vì Phương Hướng Bắc không cần phấn đấu đã có thể ngồi trên núi vàng núi bạc.

Thế nhưng rất ít người biết rằng, khi còn bé Phương Hướng Bắc đã bị mắc một căn bệnh nặng, suýt nữa đã chết.

Khi đó anh ta mới hai tuổi, bệnh thì kỳ lạ và nguy hiểm, đã tìm nhiều danh y chữa trị, may mắn giữ lại được mạng, nhưng từ đó về sau không được tiếp xúc với bất kỳ vi khuẩn hay mầm bệnh nào, nếu không có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Đó là lý do mà anh ta lớn lên trong bọt khí vô khuẩn.

“Bọt khí vô khuẩn là gì?” Hà Điền Điền tò mò hỏi.

“Là một loại nhựa đặc chế hình tròn, trong suốt như một quả bong bóng lớn, cho nên gọi là bọt khí vô khuẩn. Một mình ở trong một cái phòng lớn như vậy, chỉ có thiết bị trao đổi không khí và trừ khuẩn.”

“À à, đã hiểu. Anh nói tiếp đi.”

Bởi vì sinh hoạt bên trong bọt khí, anh ta rất ít tiếp xúc với người khác, cho dù là bố mẹ cũng phải cẩn thận, chủ yếu là ở bên ngoài nói chuyện qua dụng cụ. Cứ như vậy, anh ta bị cô lập với thế giới qua một bức tường hữu hình.

Trước khi bị bệnh, Phương Hướng Bắc đã không nói nhiều, vào trong bọt khí vô khuẩn, anh ta càng ngày càng trầm tĩnh hơn, cho đến khi một số bác sĩ tâm lý trẻ em đến và nói chuyện với anh ta vài lần, sau đó mới nói lại với bố mẹ anh ta: “Tiếp tục như vậy cũng không được, dù đứa trẻ có khỏe mạnh lớn lên thì tinh thần cũng sẽ có vấn đề.”

Sau đó, trong bọt khí của anh ta có thêm một đứa trẻ.

Đứa trẻ nhìn nhỏ hơn anh ta một chút, chắc là sợ người lạ, vào bọt khí chỉ ngơ ngác nhìn Phương Hướng Bắc.

Phương Hướng Bắc cũng ngơ ngác nhìn lại nó.

Cuối cùng đứa trẻ cũng bình tĩnh hỏi anh ta: “Cậu là ai?”

“Thế cậu là ai?” Phương Hướng Bắc cũng hỏi.

“Tôi là Mộc Xuân Phong.”

“Vậy à, tôi là Phương Hướng Bắc.”

Sau đó, hai người lại ngơ ngác nhìn nhau.

Một lúc sau, Phương Hường Bắc mở miệng trước, hỏi: “Cậu cũng bị bệnh à?”

“Tôi không bị bệnh...” Mộc Xuân Phong do dự một chút mới trả lời. Một đứa trẻ ba tuổi không xác định được mình có bệnh hay không.

Phương Hường Bắc hỏi: “Không có bệnh sao cậu lại vào đây?”

“Bọn họ nói ở đây có nhiều kẹo để ăn.”

“...” Phương Hường Bắc không biết nói gì. Sau đó Mộc Xuân Phong lại ngây ngô nhìn anh ta, anh ta cũng không biết xuất phát từ suy nghĩ gì mà thật sự đi lấy kẹo chia cho Mộc Xuân Phong.

Kẹo này được sản xuất đặc biệt, từ nguyên liệu sử dụng đến quá trình sản xuất và bảo quản đều được làm tuyệt đối vô khuẩn, rất nghiêm khắc, chặt chẽ.

Nhưng mùi vị cũng không khác kẹo bình thường là mấy.

Mộc Xuân Phong ăn kẹo phồng cả má, vừa ăn vừa nhìn ngó xung quanh. Năm đó, Mộc Xuân Phong ba tuổi, chỉ cần một viên kẹo là lấy lòng được. Một viên kẹo làm Mộc Xuân Phong rất có cảm tình với Phương Hường Bắc, ngửa đầu nhìn đỉnh bọt khí hình chóp, thật lòng khen ngợi: “Cậu ở đây cũng sướng thật đấy!”

“Sướng chỗ nào?”

“Người khác đều ở trong nhà, cậu ở trong bong bóng lớn. Thầy hiệu trưởng bảo có thần tiên mới ở trong bong bóng.”

“Thần tiên là gì?”

“Thần tiên là thần tiên. Cậu không biết thần tiên sao có thể vào trong bong bóng này được? Lại còn có kẹo nữa?”

“Tôi bị bệnh.”

“Chắc cậu là trứng thần tiên rồi.”

“...”

Lúc đó, Phương Hường Bắc còn nhỏ, khả năng ăn nói kém, tư duy thiếu sinh động, nhất thời bị suy nghĩ thần kỳ mù mịt của Mộc Xuân Phong làm cho cứng họng. Nếu như lúc đó anh ta hai mươi tuổi, chắc chắn anh ta sẽ gào vào mặt Mộc Xuân Phong: “Thần tiên đẻ trứng được sao? Mẹ kiếp, cậu nhìn thấy thần tiên đẻ trứng sao?”

Tóm lại từ đó về sau, Mộc Xuân Phong ở trong quả bong bóng lớn này, hàng ngày chia kẹo với Phương Hường Bắc. Nhìn Mộc Xuân Phong có vẻ ngờ ngác, cả người vô hại, nhưng thật ra nội tâm không phải thế, suốt ngày tính toán anh ta, đa phần kẹo của anh ta đều chui vào bụng Mộc Xuân Phong.

Sau đó Phương Hường Bắc cũng gặp “thầy hiệu trưởng” trong lời nói của Mộc Xuân Phong, thực ra không phải là thầy hiệu trưởng mà “viện trưởng”, viện trưởng của cô nhi viện.

Mộc Xuân Phong không chỉ chia kẹo của Phương Hường Bắc mà còn giật dây Phương Hường Bắc đi đòi người lớn đồ ăn vặt. Mộc Xuân Phong cũng rất thông minh, dù chưa được ăn nhiều loại kẹo nhưng khá biết quan sát! Trong TV, quảng cáo chiếu rất nhiều, Mộc Xuân Phong ghi nhớ hết, cảm thấy loại nào có mùi vị không tệ thì nói với Phương Hường Bắc, cụ thể ngon ra sao, toàn là Mộc Xuân Phong nói theo tưởng tượng của chính mình. Phương Hường Bắc nghe xong cũng cảm thấy ngon nên đi đòi bố mẹ mình.

Lần đầu tiên Phương Hường Bắc nói với mẹ là con muốn ăn “kẹo dẻo hiệu con gấu”, anh ta nhớ được rõ ràng như thế là bởi vì ngay sau khi anh ta nói ra yêu cầu này thì nước mắt mẹ anh ta bỗng nhiên rơi xuống, chảy như mưa, như có phép thuật vậy.

Phương Hướng Bắc nghĩ là mình đã gây họa rồi.

Mẹ anh ta thì vừa khóc vừa gật đầu, “Lần đầu tiên Tiểu Bắc có yêu cầu với mẹ, mẹ thật sự rất vui, mẹ sẽ cho người đi chuẩn bị ngay!”

Thế là Mộc Xuân Phong được ăn “kẹo dẻo hiệu con gấu vô khuẩn” như mong muốn, sau đó ngày càng táo bạo hơn, giật dây Phương Hướng Bắc rất nhiều. Người này cũng rất tài, bất kể đồ ăn gì trên chương trình quảng cáo, chỉ cần nghe một lần là sẽ không quên, không chỉ là tên đồ ăn mà cả phần quảng cáo như nào cũng nhớ.

Vốn dĩ gia pháp của Phương gia rất nghiêm khắc, bố mẹ sẽ không nuông chiều. Nhưng từ sau khi con trai đổ bệnh, cô lập, tội nghiệp, còn không biết sống đến khi nào, nghiêm làm gì nữa mà nghiêm! Chỉ cần không nguy hiểm đến sức khỏe thì muốn gì có vậy!

Quan điểm này vẫn còn giữ đến bây giờ.

Mộc Xuân Phong vẫn cứ ở lại trong bong bóng lớn, Phương Hướng Bắc hỏi cậu ta bị bệnh gì, cậu ta bảo cũng không rõ. Sau đó người lớn đổi cho anh ta một căn phòng vô khuẩn lớn hơn, vì Mộc Xuân Phong thích nhà bong bóng nên phòng ngủ cũng làm thành bong bóng.

Có một lần Phương Hướng Bắc hỏi cậu ta có quay lại cô nhi viện hay không, Mộc Xuân Phong lắc đầu, nói như đinh đóng cột: “Không quay lại.”

Phương Hướng Bắc không hỏi nguyên nhân vì sao nhưng anh ta rất vui.

Bọn họ ở trong bong bóng mười năm. Trong mười năm, mỗi khi Phương Hướng Bắc nhìn ra thế giới bên ngoài thì Mộc Xuân Phong lại nói: “Cho nên chúng ta phải uống thuốc nhanh lên, uống xong có thể khỏe lại, khỏe rồi có thể ra ngoài chơi! Tôi muốn vào trại huấn luyện bóng đá, tôi muốn làm tiền đạo!”

“Tôi muốn học bơi, tôi muốn đi khắp thế giới!”

“Uống thuốc, uống thuốc!”

“Ừ!”

Hai người luôn cùng nhau uống thuốc. Mãi sau này Phương Hường Bắc mới biết, anh ta là uống thuốc thật còn Mộc Xuân Phong chỉ là uống vi-ta-min. Đồng thời, Mộc Xuân Phong đã sớm biết chuyện này trước anh ta, khi hai người mười tám tuổi, bố mẹ Phương đã nói với cậu ta một lần. Tuy rằng họ rất muốn giữ Tiểu Phong lại làm bạn với con trai mình nhưng lừa gạt một đứa trẻ để quyết định tương lai của nó, bố mẹ Phương không làm được. Để Tiểu Phong ở trong bọt khí nhiều năm như vậy, họ đã rất áy náy rồi.

Khi đó Tiểu Phong đã trả lời rất rõ ràng: “Tiểu Bắc là bạn tốt nhất của cháu, cháu sẽ chờ cậu ấy khỏi bệnh rồi cùng đi ra ngoài.”

Mẹ Phương suýt nữa đã rơi nước mắt.

Nguyên nhân bệnh của Phương Hường Bắc là do bị thiếu hụt một loại gen, tiêu chuẩn để khỏi bệnh này chỉ có thể là ở trong môi trường vô khuẩn mới sống sót, muốn đi ra khỏi bong bóng, sợ rằng cả đời cũng không thể. Bọn họ biết điều này, nhưng lại ích kỷ mong muốn Tiểu Phong làm bạn với con mình, vì vậy tiếp tục để Tiểu Phong ở lại. Đồng thời họ cũng giao ước với Tiểu Phong, bất cứ lúc nào Tiểu Phong cũng có thể rời đi và họ sẽ đền đáp cho cậu ta xứng đáng.

Thế nhưng Phương Hường Bắc đã khỏi, đây gọi là kỳ tích trong y học và kỳ tích đó đã xảy ra trên người anh ta.

Anh ta và Tiểu Phong đi ra khỏi bọt khí, hai người vẫn như hình với bóng như trước. Cùng học tập, cùng chơi đá bóng. Nhưng mà Mộc Xuân Phong chỉ phát triển tư duy bộ não, còn vận động thì không cao.

Trước đây Mộc Xuân Phong và Phương Hường Bắc đi học đều ở trong bọt khí học qua video với giáo sư dạy kèm tại nhà, hiện tại đi ra ngoài, nhiều người cùng ngồi học chung một chỗ, cảm thấy vô cùng mới mẻ. Hai người một lúc lên hai lớp, mỗi cuộc thi đều là Mộc Xuân Phong đứng nhất còn

Phương Hướng Bắc đứng thứ hai. Sau đó, Mộc Xuân Phong cảm thấy đi học một chút một rất thách thức khả năng của anh ta nên đã trực tiếp nhảy lên đại học. Kiểu này không giống người bình thường nên đương nhiên Phương Hướng Bắc không làm được, nhưng mà anh ta có một người bố tốt. Bố anh ta xây cho trường học một tòa nhà, thế là anh ta lại được đưa đến bên cạnh Mộc Xuân Phong, trở thành bạn đại học.

Sự thực chứng minh chuyện vượt cấp này không phải ai cũng làm được, Phương Hướng Bắc học chương trình đại học tương đối vất vả, đây là phải trong điều kiện có Mộc Xuân Phong dạy kèm.

Mộc Xuân Phong nhận bằng tiến sĩ thì Phương Hướng Bắc vừa kịp nhận được bằng cử nhân.

“Cho nên ý anh là chỉ số thông minh của anh bị ảnh hưởng do thời gian bị bệnh.” Sau khi nghe xong, Hàm Quang tổng kết lại.

“Cậu có thể tập trung vào trọng điểm không...” Phương Hướng Bắc không biết phải nói gì.

Hà Điền Điền tức giận đẩy Hàm Quang một cái: “Anh có biết đồng cảm hay không hả?”

“Không biết. Tôi chỉ là một người máy.”

“Anh, anh, anh...”

Phương Hướng Bắc thở dài, nhìn về phía Hàm Quang: “Tôi tin tưởng Tiểu Phong.”

“Hả?”

“Bây giờ cậu chưa tiến hóa, không có nghĩa là sau này không tiến hóa. Tôi chỉ hi vọng, nếu như ngày nào đó có thể, cậu hãy cứu Tiểu Phong. Dù sao cậu cũng do Tiểu Phong tạo ra, chí ít cậu nên báo đáp cậu ấy. Tôi cũng không nói tôi đã dùng bao nhiêu tiền trên người cậu.”

“Vậy giờ anh không quan tâm ai là người giết Tiểu Phong sao?”

Phương Hướng Bắc buồn bã, cười khở nói: “Sao lại không quan tâm chứ, tôi vẫn luôn điều tra.”

“Kết quả thế nào?”

Không có kết quả. Phương Hướng Bắc lắc đầu. Xe đã dừng lại từ lâu, anh ta đẩy cửa đứng ra cạnh lan can, đốt một điếu thuốc.

Hà Điền Điền nhìn dáng vẻ cô đơn của anh ta, thở dài: “Haizz.”

Hàm Quang thờ ơ.

Hà Điền Điền hỏi: “Anh nói xem, là ai giết Tiểu Phong?”

“Không biết, nhưng tôi cho rằng suy đoán của Phương Hướng Bắc không chính xác.”

“Vì sao?”

“Nếu mục đích của người đó là bắt tôi, chỉ cần giết người canh giữ là được? Người đã chết thì cái gì cũng không biết.”

“Cũng đúng.” Hà Điền Điền chống cằm suy nghĩ một lúc, lại hỏi: “Có khi nào người đó cho rằng Mộc Xuân Phong đã mở chương trình tự hủy nên tức giận giết người không?”

“Sẽ không. Nếu chương trình tự hủy được mở, có nghĩa là tất cả các nghiên cứu đã bị hủy. Lúc này, Mộc Xuân Phong càng trở nên đáng giá, sao có thể tùy tiện giết đi được?”

“Có khi nào đó là một người hấp tấp?”

“Nếu như cô là lão đại xã hội đen, cô có cử một tên hấp tấp chém giết lung tung để đi lấy một công trình nghiên cứu quan trọng không?”

“Ặc...”

Hàm Quang giơ tay lên, gõ ngón tay vào đầu Hà Điền Điền, kinh ngạc hỏi: “Ổ trong này tất cả đều là nước à?”

“Cút!” Cô đẩy tay anh ra. Sau đó lại hỏi: “Như vậy rốt cuộc thủ phạm là ai?”

Anh hí hóp mắt một cái: “Chân tướng chỉ có một.”

“Sao? Nói mau, nói mau?”

“Cô hôn tôi một cái, tôi sẽ nói cho cô biết.”

Chương 49

Editor: Linh Tiêu

Beta: Mạc Y Phi

Phương Hướng Bắc hút hết điếu thuốc rồi vứt vào thùng rác. Anh ta trở lại trong xe thì thấy Hà Điền Điền và Hàm Quang đang dính vào một chỗ, hôn nhau mãnh liệt, nếu anh ta không quay lại có lẽ quần áo cũng cởi rồi.

Phương Hướng Bắc tức giận nói: “Rốt cuộc hai người có nhân tính hay không?”

Sau đó anh ta không nói gì nữa mà đuổi hai người xuống rồi lái xe đi.

Có lẽ là anh ta tức giận thật rồi.

Hà Điền Điền đỏ mặt nhìn theo xe, cảm thấy rất có lỗi. Phương Hướng Bắc đang đau lòng như thế, cô và Hàm Quang còn ở trong xe làm chuyện đó, thật sự có chút gì đó... Mặc dù cô cũng không cố ý muốn làm thế...

Đều do Hàm Quang!

Cô trừng mắt lườm Hàm Quang.

Hàm Quang rất thoải mái nói: “Là cô hôn tôi trước.”

Cô liếc mắt: “Có cái ông nội anh nhé.” Suy nghĩ lại cũng không đúng, cô mất công chủ động hôn Hàm Quang mà mục đích còn chưa đạt được đây! Vì vậy cô hỏi: “Này, anh còn chưa nói mà!”

“Ngốc.” Anh mỉm cười xoa đầu chó của cô, “Thật dễ lừa.”

“Anh! Anh anh anh anh... Anh đứng lại đó cho tôi! Hôm nay tôi phải giết chết anh...”

Hàm Quang đã chạy, còn vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn cô cười híp mắt, rõ ràng là đang trắng trợn khiêu khích cô.

Hà Điền Điền vén tay áo đuổi theo.

Anh không chế tốc độ, giữ khoảng cách vài bước với cô, Hà Điền Điền chạy nhanh, đột nhiên, anh đứng lại, xoay người.

Ầm! Cô trực tiếp đâm vào lồng ngực anh.

“Cái này gọi là yêu thương nhưng nhớ.” Giọng nói của anh nhẹ nhàng vang lên.

Hà Điền Điền tức nổ đom đóm, ôm trán, tức giận nghĩ: Tại sao lại chơi xấu như thế?

Vậy mà cô lại động lòng, quả thực mắt mù, con tim cũng mù luôn rồi!

...

Tuy rằng Hà Điền Điền rất tức giận nhưng sau đó Hàm Quang đã cõng cô trên lưng, hết sức chịu mệt, còn mua hoa ở ven đường cho cô (tuy rằng tiền mua hoa là tiền của cô)... Thế nên không hiểu sao mà cô lại hết giận.

Sau đó hai người đi đến chợ mua thức ăn. Khi đi về lại thấy Phương Hường Bắc đang đứng trước cửa nhà.

Phương Hường Bắc bám vào cửa nhà cô, vụng trộm nhìn qua mắt mèo. Trông rất thô bỉ.

“Anh đang làm gì thế?” Hà Điền Điền đứng sau đột nhiên nói.

Phương Hường Bắc sợ hết hồn, thấy người đến là bọn họ thì sờ sờ mũi, “Về rồi à?”

“Ừ, anh đang nhìn gì đấy?”

“Tôi cứ tưởng hai người cố ý không mở cửa cho tôi.” Sắc mặt Phương Hường Bắc đầy xấu hổ.

“Tốt lắm, lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử chính xác là thế này.” Hàm Quang nói.

Lông mi Phương Hường Bắc run lên, “Điền Điền là quân tử tôi cũng hoàn toàn tán thành, còn cậu cho rằng mình tốt quá sao...”

Hà Điền Điền biết Phương Hường Bắc lo lắng cô và Hàm Quang tức giận. Cô vừa mở cửa vừa mới: “Chúng tôi vừa đi mua thức ăn, anh không nên suy nghĩ nhiều, vào nhà ngồi đi.”

“Được.”

“Đúng rồi, anh tìm tôi có chuyện gì sao?”

“Không có gì, muốn nhìn xem hôm nay ăn cái gì.”

Hàm Quang xách túi đồ ăn đi vào bếp, nghe thấy thế thì hỏi Phương Hường Bắc: “Anh muốn ăn gì?”

“Hả? Tôi á?” Phương Hường Bắc vừa mừng vừa lo, Hàm Quang mà lại quan tâm anh ta muốn ăn cái gì á? Thật sự hiếm khi có được... Anh ta gãi đầu một cái, cảm động nói: “Tôi muốn ăn cá xào lăn, sườn chua ngọt với phật nhảy tường.” (1)

(1) Phật nhảy tường hay Phật khiêu tường, là một loại xúp vi cá trong ẩm thực Phúc Kiến. Món ăn do vị bếp trưởng nổi tiếng đồng thời là chủ của nhà hàng Tụ Xuân Viên ở Phúc Châu, Phúc Kiến là Trịnh Thuần Phát sáng chế.

“À.” Hàm Quang gật đầu, “Nghĩ cũng hay đấy.”

Phương Hướng Bắc: =.=

Cơm tối của họ có tỏi xào thịt, rau trộn đậu miêu và mỳ thịt dê. Hà Điền Điền và Phương Hướng Bắc mỗi người một bát to, vùi đầu ăn mỳ đến nỗi trán đã đỏ mồ hôi.

Ngay cả nước cũng húp xì xụp. Hàm Quang chống cằm nhìn hai người, lẩm bẩm nói: “Hình như tôi vào nhầm chuồng nuôi heo.”

Gần như cùng một lúc, Hà Điền Điền và Phương Hướng Bắc đồng loạt dùng tay không cầm đũa giờ ngón giữa vào mặt anh.

Buổi tối Phương Hướng Bắc rời khỏi nhà Hà Điền Điền, trước khi đi còn nói: “Cảm ơn.”

Hà Điền Điền cũng không biết anh ta cảm ơn vì cái gì, cô cười nói: “Không cần khách sáo.”

Chương 50

Editor: Linh Tiêu

Beta: Mạc Y Phi

Sắp hết năm, Hà Điền Điền dẫn Hàm Quang đi theo, định mua cho mỗi người một bộ quần áo mới. Tháng vừa rồi cô nhận được danh hiệu “Ngôi sao tiêu thụ”, tiền thưởng nhiều hơn vì vậy lương cao hơn.

Hàm Quang đeo ba lô nắm tay cô, hai người đi dạo trong tầng một trung tâm thương mại.

Tầng một này có rất nhiều cửa hàng chuyên kinh doanh một số các sản phẩm cao cấp, Hà Điền Điền nhìn qua tủ kính, chỉ là nhìn để mở rộng tầm mắt thôi.

Hàm Quang thấy bỗng nhiên cô đi chậm lại, mắt nhìn chăm chăm vào một chiếc túi xách màu đỏ, ánh mắt đầy nóng bỏng.

“Xấu quá.” Trước tiên là anh đưa ra đánh giá về chiếc túi xách kia.

“Thâm mỹ của anh mới xấu.” Hà Điền Điền liếc anh.

“Cô thích à?”

“Ôi...” Cô lắc đầu, “Thứ xa xỉ phẩm như thế chỉ nhìn từ xa thôi chứ không với tới được.”

“Đi thôi, vào xem một chút.”

“Không đi, tự rước lấy nhục à?”

“Đi nào.” Anh không nói thêm mà trực tiếp kéo cô vào trong.

Vừa vào trong, Hàm Quang đã vô cùng dũng cảm lấy đúng chiếc túi mà Hà Điền Điền thích đi đến quầy thu ngân: “Chúng tôi lấy cái này.”

Hà Điền Điền sợ hết hồn: “Không được, không được, không cần đâu!” Giá một chiếc túi này cũng đắt hơn cả tháng lương của cô. Mua xong thì cô trở về trắng tay như đêm trước giải phóng rồi.

Hàm Quang giữ vai cô, đưa tay ra trước mặt cô, bịt miệng cô lại.

“Tính tiền.” Anh nói với nhân viên thu ngân.

Bởi vì là cửa hàng cao cấp nên nhân viên thu ngân là một con người. Cô ấy nhận lấy cái túi, quét mã nói: “Tổng tiền là bốn vạn tám, thưa anh, anh thanh toán bằng thẻ hay tiền mặt ạ?”

“Tiền mặt.”

Cô thu ngân hơi bất ngờ: “Tiền mặt bây giờ luôn ạ?”

“Tiền mặt.” Hàm Quang nói rồi buông Hà Điền Điền, tháo ba lô xuống, mở ra và lấy từng xấp tiền giá trị lớn.

Hà Điền Điền nhìn mà choáng váng: “Anh... Cái này là cái gì...”

“Đây là tiền.”

“...” Nói thừa, đương nhiên cô biết đây là tiền.

Cô muốn hỏi là tiền này từ đâu ra, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì bây giờ không phải là lúc nói chuyện này. Nhỡ đâu Hàm Quang nói tiền này là tiền ăn trộm thì có lẽ hai người các cô sẽ nhanh chóng đến nhà giam ăn tết.

Hà Điền Điền ôm túi, ngây ngốc đi theo sau Hàm Quang. Cho đến khi ra khỏi cửa hàng, anh nhìn cô vẫn đang ngơ ngác, không nhận được vuốt tóc cô nói: “Vui đến choáng váng rồi à?”

“Hàm Quang, anh nói thật với tôi đi.”

“Nói gì?”

“Tiền này của anh từ đâu ra?”

“Nhặt được trong thùng rác.”

Hà Điền Điền cảm thấy quá kỳ lạ. Trong thùng rác sao lại toàn có đồ quý giá, cái gì cũng đi nhặt được sao? Còn nữa... cuộc sống mỗi ngày của Hàm Quang là bới thùng rác à?

Cô sờ sờ cái túi quý báu, cảm thấy cảm động. Lúc đi Hàm Quang đã đeo túi trên lưng, có lẽ đã có sự chuẩn bị từ trước. Hàng ngày cực khổ bới thùng rác, nhặt được tiền thì đầu tiên là mua quà cho cô, ôi ôi ôi... Thật cảm động mà!

Cô vỗ vai anh: “Không bỏ công tôi thương anh!”

Hàm Quang u oán nhìn cô: “Cô thương tôi khi nào?”

“Tôi mua quần áo cho anh nhá.”

“Việc mua quần áo cho tôi không phải là việc của cô à?”

“Hàm Quang, anh tin tôi đi, tôi không giết chết anh thì đã là thương anh lắm rồi.”

“Hà Điền Điền, cô không có lương tâm.”

Hà Điền Điền suy nghĩ, hình như tất cả số lần cô mua quần áo cho Hàm Quang cộng lại cũng không bằng số lẻ của cái túi này thì phải.

Vì vậy cô hơi chột dạ, “Thế hôm nay anh muốn mua cái gì? Tôi sẽ mua cho

anh.”

“Tôi muốn một cặp kính, cô mua kính cho tôi đi.”

“Được.”

Bọn họ lên tầng hai, đi đến cửa hàng “Kính mắt số bảy”. “Kính mắt số bảy” cũng là một loại sản phẩm cao cấp, một cái kính tốt cũng phải hơn ba nghìn.

Đương nhiên, hướng dẫn mua sắm cũng cao cấp.

Hàm Quang đứng trước quầy kính, chọn kính thử một chút rồi lại bỏ xuống. Nhân viên cửa hàng là một cô gái nhã nhặn, cũng đeo một cái kính đen của cửa hàng, nhìn rất trẻ, khá giống sinh viên đại học.

Cô nhân viên đi đến chỗ Hàm Quang, nói: “Anh có khuôn mặt hoàn hảo, đeo kính nào cũng hợp.”

“Tôi biết.”

Nhất thời cô ấy không biết nói thế nào. Một lúc sau, lại nói: “Anh làm kinh doanh hay nghỉ ở nhà? Hay là làm việc vận động ạ?”

Hàm Quang trầm tư không nói.

“Thưa anh, anh định đeo kính trong trường hợp nào ạ?”

“Trên giường.”

“...”

Đầu tiên là cô nhân viên ngẩn người, sau đó mặt đỏ ửng lên.

Hà Điền Điền bỗng nhiên hiểu ra vì sao Hàm Quang muốn mua kính. Cô

xấu hổ đỏ mặt, muốn kéo Hàm Quang đi: “Không phải ý đó đâu, hiểu nhầm thôi, chúng tôi không mua.”

Hàm Quang khẽ tựa vào cửa, đứng im không chịu đi. Anh lạnh lùng nhìn Hà Điền Điền: “Cặp mắt kính ba nghìn cô cũng không mua tặng tôi, thành ý của cô là như vậy à?”

“Không phải... Anh... Cái kia...”

“Quên đi, cô không mua cho tôi thì để tôi tự mua.”

“Được rồi, được rồi, tôi mua cho anh, được chưa... Mua anh cũng không cần đeo...”

“Ha ha, nói thẳng là không mua cho xong.”

“Ý của tôi là... Ừ, anh đeo kính vào ban ngày, đeo lúc đi chơi, còn buổi tối không cần đeo, anh hiểu không?”

“Được rồi.”

Hai người lại quay lại quầy kính, Hàm Quang thử vài cái, lúc nào cũng hỏi cô nhìn có được không. Cô cảm thấy chuyện này hơi kỳ lạ, nhưng xấu hổ không dám nói gì, chỉ biết lờ đi, mặc kệ anh.

Cuối cùng Hàm Quang cũng chọn được một cái. Kính màu đen, gọng kính và chân kính đều rất nhỏ, đường cong kiểu phục cổ, tao nhã, thanh lịch, gọng kính vương trên sống mũi, làm nổi bật làn da trắng nõn, ánh mắt giấu phía sau mắt kính trong suốt... Nhìn kiểu gì cũng giống như một phần tử trí thức nhã nhặn.

Anh cứ đeo kính như thế, cúi đầu hỏi cô: “Thích không?”

Hà Điền Điền giật mình, xoay mặt nhìn sang chỗ khác: “Đi thôi, mất thời gian quá.”

Hàm Quang ung dung đi theo sau lưng cô: “Đi mua quần áo nào.”

“Mua cái gì mà mua, về nhà!”

“À, cô gấp vậy sao?”

“...”

Cô rất sợ về nhà anh lại âm ỉ đòi này nọ, vì vậy đành phải ở lại trung tâm thương mại nửa ngày, chọn cho mỗi người một bộ quần áo, Hàm Quang mua một chiếc áo sơ mi màu đen đơn giản, hợp với kính mắt mới mua, đi trên đường mà già trẻ trai gái đều phải nhìn theo anh.

Hai người ăn tối luôn ở bên ngoài, đến khi trời tối mới trở về nhà.

Hà Điền Điền thật sự khóc không ra nước mắt. Tại sao cô có thể cho phép mình tạo nghiệt như thế này.

Về đến nhà, vừa vào cửa, Hàm Quang đột nhiên xoay người, chống tay lên cửa, giam cô ở trong không gian nhỏ hẹp giữa vòng tay anh và cửa ra vào.

Anh cúi đầu cười híp mắt nhìn cô.

Là nhìn cô qua kính mới.

Hà Điền Điền không thể không thừa nhận, khuôn mặt đẹp của anh rất có lực sát thương. Cô bị ép sát vào cửa, muốn kéo giãn khoảng cách giữa hai người nhưng không thể. Nhìn thấy anh chậm rãi cúi đầu xuống, trái tim cô gần như nhảy lên tận cổ họng.

Không được, không thể như vậy, không thể để cái tên người máy này trêu chọc, chuyện gì đây chứ... Trong lòng cô có một giọng nói yếu ớt vang lên như thế.

Vì vậy cô nghiêng đầu, đưa tay chỉ lên mặt anh nói: “Hàm Quang, trời tối rồi, mau tháo kính xuống.”

“Được.”

Hàm Quang ngoan ngoãn nói, lập tức tháo kính ra. Hà Điền Điền lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, cô tro mắt nhìn anh lấy một cái kính giống y như đúc từ trong túi ra và đeo lên.

Giống như ma thuật.

Hà Điền Điền hoảng sợ rồi: “Tại sao anh lại có hai cái kính giống nhau như đúc? Nhân viên cửa hàng cho anh thêm một cái sao?”

“Không phải. Một cái là tôi tự mua.”

“Lúc nào?”

“Khi cô đi vệ sinh.”

“Anh dở hơi à? Mua hai cái giống nhau làm gì?”

“Một cái đeo ban ngày, một cái đeo buổi tối.”

“...”

Ông trời ơi, thần linh ơi, ai đó hạ phàm thu phục tên yêu nghiệt này đi.

Có thần tiên nào thấy hứng thú với tên yêu nghiệt này không?

Bầu không khí lại trở nên vi diệu.

Cô không dám nhìn anh, anh lại nắm lấy cằm cô, ép cô phải đối diện với anh. Anh cười như không cười nhìn ánh mắt của cô: “Trốn cái gì?”

Cái tên tiểu nhân trong lòng Hà Diên Diên vẫn giãy giụa: Thật không có khí chất! Không thể bị một tên người máy mê hoặc như thế! Tôn nghiêm con người để ở chỗ nào?

Hàm Quang: “Ngày hôm nay cứ hơi một tí là cô đỏ mặt. Đang suy nghĩ gì thế?”

Chịu đựng, phải chịu đựng... Suy nghĩ đi, ai mới là người đàn ông mà cô muốn... Ai chứ?

Lúc này đầu óc giống như bị quá tải, không kịp xử lý, phản ứng chậm chạp, cô quên cả nói chuyện.

Hàm Quang: “Không nói tôi cũng biết. Đồ lưu manh này.”

Sau đó anh cúi đầu hôn lên môi cô.

Hà Diên Diên bị ép phải ngửa đầu đón nhận nụ hôn của anh. Chỉ mất mấy giây, anh chuyển từ dịu dàng thành dữ dội. Sau đó, càng hôn càng dùng sức, đầu lưỡi linh hoạt khuấy đảo trong khoang miệng cô. Sức lực của cô như bị hút hết, đầu óc trống rỗng. Cả người như con thuyền chìm vào giữa đại dương mênh mông cuộn sóng.

Anh ôm ngang cô lên, vừa đi vừa hôn, đưa cô vào phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt cô lên giường.

Không đợi cô đứng dậy, không đợi cô tìm được lý trí, anh lại áp đến, liên tục dùng những nụ hôn, thứ vũ khí dịu dàng nhất, khiến cô không phản kháng nổi.

Cô vẫn chìm trong dòng nước, vô lực nằm trên giường thở hổn hển. Động tác của anh dần dần chậm lại, giống như mưa xuân, nhẹ nhàng hôn rồi lại hôn lên môi cô, khẽ nói: “Diên Diên.”

Cô nhìn anh.

Hàm Quang: “Lần đầu tiên của con gái có lẽ sẽ đau. Tôi là người máy, tôi không thể làm cô tổn thương.”

Cô không biết anh muốn nói gì.

Hàm Quang: “Cho nên cô nên ở trên tự chuyển động đi.”

Vừa nói xong, anh lập tức bị Hà Điền Điền đập xuống đất.

Chương 51

Editor: Linh Tiêu

Beta: Mạc Y Phi

[Topic hôm nay] Làm thế nào để bạn gái chủ động “dùng miệng” với mình?

[Chủ topic] [Miêu Miêu]: Như trên.

[Nước ép mật ong]: “Dùng miệng” là cái gì? Chủ thớt muốn bạn gái làm gì, nổ tung trái đất à?

[Miêu Miêu] trả lời [Nước ép mật ong]: Là làm tình đó.

[Pinocchio không có mũi dài]: Ha ha ha, thương chủ thớt.

[NANA]: Chủ thớt phải nghiên cứu, phụ nữ vốn có nhu cầu thấp ở phương diện đó.

[Trăn]: Có thể là do bạn xấu xí. (chống cằm)

[Miêu Miêu] trả lời [Trăn]: Tôi không xấu.

[Trăn] trả lời [Miêu Miêu]: Thật á? Đẹp trai à?

[Miêu Miêu] trả lời [Trăn]: Ừ.

[Trăn] trả lời [Miêu Miêu]: Thật sự rất đẹp trai?

[Miêu Miêu] trả lời [Trăn]: Đẹp trai nhất thế giới.

[Trăn] trả lời [Miêu Miêu]: ...

[Trần] trả lời [Miêu Miêu]: Không có ảnh thì không tin được.

[Miêu Miêu] trả lời [Trần]: (hình ảnh)

[Linh Dương]: Đệt, chủ thớt là đàn ông à?

[Miêu Miêu] trả lời [Linh Dương]: Ừ.

[Đám Mây Xa Cách] trả lời [Miêu Miêu]: Đàn ông mà lấy tên là “Miêu Miêu”?

[Miêu Miêu] trả lời [Đám Mây Xa Cách]: Ừ.

[Đám Mây Xa Cách] trả lời [Miêu Miêu]: .....

[Cô gái xinh đẹp] trả lời [Miêu Miêu]: (đổ mồ hôi) (đổ mồ hôi)

[Người qua đường] trả lời [Miêu Miêu]: (Phun máu ngã xuống đất)

[Miêu Miêu]: Cái tên này có ý nghĩa đặc biệt với tôi.

[Tử Nguyệt Thanh]: Nhưng mà dáng người chủ thớt rất đẹp mà, sao lại che mặt? Lộ mặt ra cho chúng tôi kiểm nghiệm nào (nuốt nước bọt).

[Thiên Nột Mộc Tử]: Đôi chân này nhìn cũng hoàn hảo. Chủ thớt, sao cứ phải mặc quần làm gì, cởi ra cho chúng tôi kiểm nghiệm một chút.

[Kẹo oải hương] trả lời [Thiên Nột Mộc Tử]: ... Bạn thật cố chấp.

[Tôi làm đồ chai xì dầu]: Chủ thớt, có lẽ là bạn đang thiếu một người bạn trai.

[Đại Đại rất thích tôi xxy]: Đúng đúng. Chủ thớt hãy thành thật mà đối diện với chính mình, hôn nhân đồng tính đã được hợp pháp hóa 30 năm rồi.

[Miêu Miêu] trả lời [Tôi làm đổ chai xì dầu]: Tôi không phải gay. Tôi đã gặp mấy người gay rồi.

[Một Bát Nước Tương]: Chủ thớt, bạn gái anh có mắt không tròn, nếu phiền lòng hãy liên hệ với tôi 169XXXXXXXXX.

[Miêu Miêu]: Trọng điểm của mấy người đều không đúng.

[Cúi chào gà đông lạnh]: Chủ thớt, bạn gái bạn có yêu bạn không?

...

...

...

[Một đời vui vẻ]: Chủ thớt đâu rồi?

[Bạn là ai]: Không thể nào? Topic này bị dừng lại rồi sao?

[Phương Nam Phương Bắc]: Đáp án đã rất rõ ràng, chủ thớt quá đau lòng nên bỏ đi rồi.

[Con mèo vẫn đang đợi tôi]: Mẹ nó, nói một thôi một hồi hóa ra lại là yêu đơn phương à?

[Tuyệt phương Bắc chưa tan]: Anh đẹp trai Miêu Miêu ơi, chúc anh may mắn!

...

...

...

*****

Hà Điền Điền yêu mình không?

Vấn đề này hiện ra trước mặt, Hàm Quang đột nhiên cảm thấy hoang mang.

Yêu là gì?

Con người yêu như thế nào?

Người máy thì yêu như thế nào?

Con người và người máy yêu nhau thì như thế nào?

Không hiểu.

“Hà Điền Điền, cô có yêu tôi không?” Anh đột nhiên hỏi cô.

Hà Điền Điền đang chuẩn đồ đạc để về nhà ăn Tết, nghe anh hỏi thế thì giật mình quay ra nhìn anh, rất khoa trương cười thành tiếng: “Hàm Quang, đầu óc anh không bị sao chứ? Làm sao tôi có thể yêu một người máy chứ? Buồn cười chết mất!” Cô nói xong cũng không nhìn anh, tiếp tục vùi đầu vào thu dọn đồ đạc nhưng động tác lại bắt đầu lộn xộn.

Hàm Quang vẫn đứng ngây người nhìn cô. Ánh nắng mùa đông xuyên qua khung cửa sổ thủy tinh, chiếu vào những hạt bụi đang bay trong phòng. Một nửa người cô chìm trong ánh sáng ấy, sáng ngời chói mắt, giống như cô đang tỏa sáng.

Quần áo cô mua cho bố mẹ, đồ ăn, còn có quà Tết của công ty, tất cả đều được cô nhét vào va li.

Anh cũng không biết anh đã nhìn cô bao lâu, chỉ chậm rãi “à” một tiếng.

Đã hiểu.

Tìm hiểu tình yêu là gì không có ý nghĩa gì cả.

Những thứ hoang mang và khó hiểu đó cũng chỉ như những hạt bụi bay mà thôi.

Bởi vì ở trong mắt cô, anh chưa từng... trước đây chưa từng, sau này cũng không có quyền lợi... yêu và được yêu.

Chương 52

Editor: Linh Tiêu

Beta: Mạc Y Phi

Hà Điền Điền trở về nhà với bố mẹ, cuộc sống sinh hoạt như heo vậy. Năm ngoái cũng không khác gì.

Khác nhau là năm ngoái người phụ trách nuôi heo là mẹ cô, còn năm nay đổi lại là Hàm Quang.

Phương Hường Bắc và người nhà đi ra đảo nghỉ dưỡng, thỉnh thoảng cũng gọi điện thoại cho Hà Điền Điền, đa số thời gian họ ở trong căn cứ nhỏ nói chuyện phiếm.

Có một lần Phương Hường Bắc nói chuyện với Hà Điền Điền, anh ta hỏi cô: “*Hàm Quang làm sao thế?*”

[Hà Điền Điền]: Làm sao là làm sao? Sao anh lại hỏi thế?

[Phương Hường Bắc]: Máy hôm nay cậu ta không có nói chuyện khiến người ta phải oán hận làm tôi thật sự không quen.

[Hà Điền Điền]: ...

Thật là suốt ngày oán hận đến nỗi sinh ra tính cách thích bị ngược rồi.

[Hà Điền Điền]: Máy hôm nay anh ấy ít nói hơn.

[Phương Hường Bắc]: Đúng không?

[Hà Điền Điền]: Có thể là ở nhà bố mẹ tôi nên anh ấy phải khiêm tốn.

[Phương Hường Bắc]: À.

Thực ra Hà Điền Điền cũng thấy hơi chột dạ, không thể nói rõ được. Có khi nào tại cô theo bản năng đã từ chối anh quá rõ ràng.

Có một số thứ không nên động vào. Đó là điều cấm kỵ, là khu vực xám.

Hôm nay mừng sáu Tết, Triệu Diệu Vũ Trụ đến nhà Hà Điền Điền chúc Tết.

Không biết gần đây anh ta gặp chuyện gì tốt, thật sự rất hăng hái. Không chỉ ăn mặc ra hình người mà còn mang theo một đồng quà Tết. Hà Điền Điền thấy anh ta thay đổi kiểu tóc mới, ngắn gọn sạch sẽ, cả người có vẻ nhẹ nhàng khoan khoái hẳn ra. Cô gật đầu nói: “Anh họ, cắt tóc quả không sai.”

“Điền Điền càng ngày càng biết nói chuyện.” Anh họ Vũ Trụ nói xong thì ngồi xuống ghế sofa đẩy cô.

Hà Điền Điền liếc mắt, nhìn áo khoác của anh ta có gắn một huy hiệu trên cổ áo. Huy hiệu hình tròn, nền đen, bên dưới là hình hai cánh chim cong sắc sảo, giống như chim ưng giang cánh. Phía trên cánh chim có một dòng chữ cái màu trắng, chữ tương đối nhỏ, nhìn không rõ lắm.

Cô cực kỳ tò mò, tiến lại gần, không nhịn được đọc thành tiếng: “ANTI-AI...” Tiếp tục dịch ra là: “Phản (anti) trí tuệ nhân tạo sao?”

“Ha ha, em họ đúng là hiểu biết.”

Hà Điền Điền đầu đầy vạch đen: “Quá khen, em đã học qua bậc tiểu học.” Giống như cô có điều suy nghĩ nhìn Triệu Diệu Vũ Trụ: “Anh họ, anh mua huy hiệu này ở đâu?”

Triệu Diệu Vũ Trụ: “Không phải đi mua!”

“Hả?”

“Đây là tổ chức phát cho, chỉ có hội viên mới có để đeo.”

“Tổ chức gì đấy?”

“Liên minh phản AI, em đọc được mà.”

“À, tổ chức đó chưa bị thủ tiêu sao?”

Triệu Diệu Vũ Trụ nghe cô nói thế thì sắc mặt không vui cho lắm: “Em họ, em đừng để cho anh nghe câu này lần thứ hai. Hiện tại anh là hội viên của tổ chức này, em sỉ nhục nó cũng là sỉ nhục anh.”

Hà Điền Điền tranh luận với anh ta vài câu nhưng lại cảm thấy không có ý nghĩa. Tranh luận chuyện này, nói ý mình thì dễ nhưng muốn thuyết phục đối phương thì khó như lên trời.

“Anh họ uống trà đi.” Cô đẩy khay trà đến trước mặt anh ta.

Triệu Diệu Vũ Trụ rất hài lòng với thái độ của cô.

Đúng lúc này, Hàm Quang mang đĩa hoa quả đặt lên bàn, Hà Điền Điền thấy ánh mắt anh họ Vũ Trụ của cô nhìn Hàm Quang không hề che giấu địch ý, cô bỗng nhiên cảnh giác, vuốt tay hỏi Triệu Diệu Vũ Trụ: “Anh họ, anh nhìn bộ móng em mới làm có đẹp không?”

“Đẹp phết.”

“Nếu anh dám bắt nạt Hàm Quang...” Ngón tay cô giật giật, “Em sẽ cào nát anh.”

Cả người Triệu Diệu Vũ Trụ run lên. Rất hiển nhiên, anh ta hiểu bị cô em họ này cào xé là trải nghiệm đau khổ như thế nào.

Qua năm mới, Hà Điền Điền cũng không thể quá không nể mặt mũi người khác, cho nên tốt nhất nói chuyện khác. Thật ra nếu không nói chuyện người máy và phản người máy thì anh em họ vẫn rất hài hòa.

Bữa trưa hôm nay rất phong phú. Sau khi ăn xong, Triệu Diệu Vũ Trụ và ba người nhà Hà Điền Điền chơi mạt chược, Hàm Quang ngồi cạnh Hà Điền Điền xem nhưng không được phép xen vào. Trí nhớ người máy quá tốt, nếu anh nói, mọi người cũng không muốn chơi.

Đánh liên tiếp hai vòng, Triệu Diệu Vũ Trụ không thắng nổi, anh ta hơi nôn nóng liếc mắt nhìn xung quanh, thở phì phò nói với Hàm Quang: “Vận may đều bị người máy này đuổi đi hết.”

“Anh họ đừng có ồn ào, chơi mạt chược cũng cần có sự thông minh chứ không phải chỉ dựa vào may mắn.”

Bố Hà vội vàng hòa giải: “Ha ha, Vũ Trụ không nên gấp gáp, người ta thường nói thắng trước là giấy, thắng sau là tiền. Chờ cháu nóng tay là có thể thắng rồi... Hàm Quang, đi lấy cho bố cốc nước.”

“Vâng.” Hàm Quang đứng dậy.

Hàm Quang đặt cốc nước vào tay bố Hà, “Bố uống nước đi.”

Hà Điền Điền giật mình.

Bố mẹ đều quen với cách xưng hô của Hàm Quang, chỉ có cô là không quen.

Triệu Diệu Vũ Trụ nói: “Ê, lấy cho tao một lon Coca.”

Hà Điền Điền cực kỳ không thích Triệu Diệu Vũ Trụ sai Hàm Quang như sai người hầu, cô đứng lên nói: “Anh họ ghét người máy như thế còn muốn anh ấy làm việc cho anh là sao? Để em đi lấy.”

Nhưng trong tủ không có nước ngọt gì, Hà Điền Điền cất giọng hỏi: “Không có nước ngọt, trà được không?”

“Không có thì em bảo người máy đi mua đi.”

“Thế anh gọi người ta đưa đồ đến đi.”

“Cộng cả tiền vận chuyển thì đắt thêm bao nhiêu, em bị dân à? Có sẵn chân chạy còn không cần.”

“Vũ Trụ nói đúng đấy. Đi mua đồ bên ngoài mà người máy không giúp được thì còn chờ gì nữa? Để Hàm Quang đi mua cũng không khó gì. Đúng lúc nhà không có dưa muối, bảo Hàm Quang mua một ít đi.” Mẹ Hà nói.

“Nhân tiện mua cho bố hộp thuốc lá, cũng gần hết rồi.” Bố Hà nói.

Hà Điền Điền không tiện nói thêm gì nữa.

Hàm Quang đi ra cửa, nhìn thoáng qua Hà Điền Điền đang bước từ trong bếp ra, anh hỏi: “Cô cần gì không?”

Hà Điền Điền lắc đầu.

“Không thì tôi mua cho cô một que kem được không? Vị trà xanh.”

Anh vừa nói thế cô cũng cảm thấy muốn ăn, vì vậy gật đầu: “Được.”

Sau đó tiếp tục chơi mạt chược.

Triệu Diệu Vũ Trụ vừa cầm bài, vừa nói nói cười cười, bình tĩnh như không nhìn điện thoại sau đó soạn tin nhắn: *“Đã đi ra ngoài, hành động theo kế hoạch.”*

...

Khu nhà rất vắng vẻ, không thấy ai cả, có lẽ mọi người đều đang ở trong nhà.

Đầu năm nay, con người càng ngày càng thích ở nhà hơn.

Hàm Quang mua được thuốc lá, dưa và nước ngọt trong siêu thị nhưng không mua kem. Anh nhớ cách đây 1.5 km có một cửa hàng kem thủ công.

Anh muốn mua kem làm thủ công cho Hà Diên Diên ăn, loại đó ngon hơn.

Vừa ra khỏi siêu thị, anh thấy trên đường có nhiều người hơn. Đều là đàn ông trên dưới ba mươi tuổi, người thì đứng, kẻ thì ngồi xổm, tất cả đều đang hút thuốc, khói thuốc bay vờn như khói độc.

Nơi công cộng không được phép hút thuốc, những người này làm vậy có thể bị phạt tiền. Đương nhiên là Hàm Quang không biết bọn họ nên không có lòng tốt đi nhắc nhở, anh đi qua bọn họ.

Anh không để ý bọn họ nhưng bọn họ lại mở miệng gọi anh: “Đứng lại, nói mày đó, tên người máy kia.”

Hàm Quang dừng lại, quay đầu nhìn tên vừa nói chuyện, là một tên đầu trọc, trên đầu có một cái nốt ruồi rất to, giống như là có con ruồi đậu xuống thật.

Hàm Quang hỏi: “Có việc gì?”

“Tao muốn mượn ít tiền tiêu được không?”

“Không cho mượn.”

“Ồ, to mồm như vậy? Ông đây con mẹ nó không thích nhìn người máy, anh em đâu, đánh nó cho tao!”

Câu nói vừa dứt, năm sáu tên xung quanh như chó nhận lệnh chủ, bỗng nhiên lao đến.

Hàm Quang không giải thích được, trở tay không kịp bị đè xuống đất.

Bình bình bốp bốp bị bọn chúng đánh.

Những thứ vừa mua rơi đầy trên đất, bị bọn chúng giẫm đạp như rác rưởi. Anh ngã trên mặt đất, nhìn đồng quyền cước nghiệp dư bụi bặm của bọn chúng thì ý nghĩ đầu tiên là: May chưa mua kem.

Đau, thật sự đau quá!

Anh không thể phản kháng, cũng không có cách chạy trốn. Bốn phía đều có người đánh, cũng không biết bảo vệ bộ phận nào.

Đơn giản thôi, cứ dút khoát chịu đánh đi. Dù sao cũng không chết.

Xa xa, đứng trên tầng cao nhất của tòa nhà là Phương Thành Tứ và Tạ Trúc Tâm.

Hai người đội mũ lưỡi trai và đeo khẩu trang, nhìn có vẻ vụng trộm, không giống người tốt.

Hai người ăn mặc như vậy để tránh bị nhận ra. Dù sao, theo như Tạ Trúc Tâm phân tích, nếu như thứ kia thật sự tồn tại thì nó có sức không chế mạnh mẽ đối với tất cả các sản phẩm có liên quan điện tử, khiến con người không thể đề phòng, chuẩn bị thêm chút cũng không thừa.

Phương Thành Tứ giờ ổng nhòm nhìn một lúc, hỏi Tạ Trúc Tâm bên cạnh: “Câu thuê người ở đâu?”

“Trên mạng.”

“Có đáng tin cậy không?”

“Toàn bộ quá trình đều không gặp mặt, không thể nói là tin cậy hay không.” Tạ Trúc Tâm trả lời, dừng một chút, lại bổ sung thêm, “Tôi không lưu lại bất kỳ dấu vết gì trên mạng.”

“Ừ.” Phương Thành Tứ gật đầu, “Những người này có đáng tin cậy không thì tôi không biết, nhưng tôi biết cậu đáng tin.” Nói rồi anh ta nở nụ cười.

Tạ Trúc Tâm không lên tiếng, cũng không biết đang nghĩ gì.

Phương Thành Tứ nói: “Đám người này ra tay cũng mạnh.”

“Vâng, có thể chúng vốn là một đám người kỳ thị người máy.”

“Nó báo cảnh sát thì sao?”

“Báo cũng không kịp. Dù cảnh sát có bắt được mấy người kia thì sau khi kiểm tra mức độ thương tổn của người máy mà yêu cầu bồi thường tổn thất kinh tế thôi. Loại hành vi này còn không nghiêm trọng bằng việc đập cửa trộm đồ.”

“Được lắm, trò hay sắp tới rồi.”

Hàm Quang bị đánh hai ba phút liền, một tên trong số chúng nói: “Khốn kiếp, con mẹ nó, chúng ta đánh nó có ích lợi gì, nó không chết chỉ có chúng ta đau chân.”

“Vậy mày nói phải làm sao?” Tên đầu trọc hỏi.

“Ném nó vào hồ nước. Tao thấy trong hồ có một vết nứt, hình như là kẻ nào câu cá ở đây.”

“Hồ Mãn Nguyệt ở phía Đông khu nhà đúng không?”

“Đúng, chính là nó.”

“Nước có sâu không?”

“Tuyệt đối đủ sâu, ít nhất cũng phải 2 - 3 mét!”

“Khốn kiếp! Ném nó vào hồ đi, anh em, khênh nó lên.”

“Trước tiên tắt máy của nó đi để nó không leo lên được.”

“Tắt thế nào?”

“Không biết.”

“Tao biết, tao đã thấy loại người máy này rồi. Trên đỉnh đầu có nút, ấn vào nút đó giống như tắt điện thoại ý.”

Tên đầu trọc nghe theo, sờ đến cái nút kia rồi ấn xuống. Qua năm giây, người máy thật sự nhắm mắt lại, hai chân duỗi thẳng tắp, cánh tay bắt chéo trước người không nhúc nhích.

Hồ Mãn Nguyệt nằm ngay khu nhà, cách có vài bước chân.

Bốn người khênh Hàm Quang lên, những người khác đi bên cạnh, hùng hùng hổ hổ bước đến phía hồ.

Năm nay mùa đông lạnh, đã đến mùa xuân mà nước hồ vẫn đóng băng. Bốn họ khênh Hàm Quang đi trên mặt hồ, đi hơn 10m thực sự thấy một vết nứt. Vết nứt gần giống hình tròn, đường kính khoảng nửa mét.

Giống như một cái lỗ thùng nhỏ.

Tên đầu trọc và một tên khác cầm lấy hai đùi Hàm Quang, hai tên phía trước buông tay, chúng ấn đầu Hàm Quang xuống hồ, sau đó buông tay.

Ùm. Anh chìm xuống, một ít bọt nước văng lên.

Một lúc sau không có động tĩnh gì, chắc là chìm đến đáy hồ rồi.

Mặt nước yên tĩnh trở lại rất nhanh, vết nứt hình tròn phản chiếu màu xanh của bầu trời, giống như một cái giếng sâu không thấy đáy.

Chương 53

Editor: Linh Tiêu

Beta: Mạc Y Phi

Hồ mười ba yêu của Hà Điền Điền còn thiếu một quân cửu vạn, cô hơi lo lắng. Đến lượt cô bốc bài, cầm quân bài cẩn thận dùng tay xoa đi xoa lại, nhìn xong thì mặt mày rạng rỡ ngay, “Ha ha ha, mười ba yêu! Trả tiền cho con, trả tiền cho em!” Vừa nói cô vừa lật bài mặt chược ra, đúng là cửu vạn.

Đúng lúc này, điện thoại di động của cô đổ chuông. Tùng, tùng, tùng... tiếng trống rất có nhịp điệu, là tiếng chuông do Hàm Quang tự cài đặt.

Vì thế nên Hà Điền Điền không cần nhìn màn hình cũng biết là anh gọi, cô nhanh tay thu tiền, một tay thì cầm điện thoại nhận cuộc gọi: “Này, Hàm Quang, anh bảo gì đấy? Tôi thắng một hồ mười ba yêu nhá!”

“Hà Điền Điền, tôi bị người ta đánh.”

Tâm trạng vui vẻ của cô tựa như rơi xuống mặt đất, sắc mặt đột nhiên trở nên nặng nề: “Ai đánh anh? Anh đang ở đâu?”

Hàm Quang gửi tọa độ vị trí cho cô.

Cô cầm điện thoại chạy ra ngoài.

Mẹ Hà hoảng sợ: “Con đi đâu đấy? Quay lại mặc quần áo đã!”

Bà vừa dứt lời, Hà Điền Điền đã chạy ra đến cửa, nhưng nghe được lời của mẹ cô lại chạy vào cầm áo khoác trên ghế sofa, chân không ngừng lại, vừa khoác áo vừa chạy, thoáng cái đã ra đến cửa.

Mẹ Hà lần đầu tiên phát hiện ra con gái mình lại có thể chạy nhanh như thế.

...

Hà Điền Điền phát hiện vị trí trên điện thoại vẫn luôn thay đổi. Cô có một dự cảm không lành. Cũng may vị trí đó không cách chỗ này quá xa, cô điên cuồng chạy theo vị trí đang dần thay đổi, cô rất muốn đến vị trí đó ngay lập tức.

Cô biết Hàm Quang bị đánh có nghĩa là gì. Anh là một người máy, không hề có sức chống trả, việc duy nhất có thể làm là chạy trốn, nếu như không chạy trốn được chỉ có thể chịu đòn.

Hơn nữa, dù có bị hành hạ thế nào cũng coi như không quá nguy hiểm, cùng lắm là được bồi thường một ít tiền.

Nghĩ tới đó, lòng cô nóng như lửa đốt, vừa tức giận vừa bứt rứt.

Cô chạy đến bên hồ.

Cô cúi đầu nhìn điện thoại, xác nhận lại là vị trí của anh đang ở giữa hồ.

Trên mặt băng trông không, màu trắng của băng phản chiếu lại ánh sáng, chiếu vào mắt cô, hơi đau.

Tầm mắt của cô không rõ, “Hàm Quang? Hàm Quang, anh ở đâu? Hàm Quang?” Cô vừa gọi vừa đi đến giữa hồ, “Hàm Quang...”

Cô nhìn thấy giữa hồ có một lỗ băng thủng, nước đang chuyển động.

“Hàm Quang!!!”

Nước chuyển động, một khuôn mặt xuất hiện từ dưới nước. Tóc đen vừa ướt vừa nặng dính lên trên trán anh như tảo biển.

Khoảnh khắc đó, cô vừa vui sướng vừa xót xa chạy về phía anh.

“Điền Điền...” Anh đột nhiên gọi cô, “Đừng đến đây, Điền Điền.”

“Hàm Quang...”

“Đừng đi tới đây, mặt băng không chắc.” Trọng lượng của anh nặng hơn nước, khả năng nổi rất có hạn, nói chuyện cũng phải đưa cằm lên cao để không bị nước vào miệng, nhìn rất vất vả.

Hà Điền Điền rất lo lắng: “Nhưng Hàm Quang...”

“Lùi lại phía sau.”

“Vậy làm sao anh lên được? Để tôi đi gọi cứu hộ...”

“Không cần, cô đi lên bờ trước đi.”

Hà Điền Điền nghe theo.

Hàm Quang bám vào mép băng, thử hai lần cũng leo được lên mặt băng.

Anh từ từ đứng lên, nhìn thấy cô đang nhìn mình, nước mắt rơi đầy mặt.

Anh biết mình không có tim, nhưng lúc này anh thật sự đau lòng.

Anh chuyển động, từng bước từng bước đi về phía cô.

Hà Điền Điền nhìn anh, im lặng mà khóc. Vì sao Hàm Quang của cô lại bị đối xử như vậy?

Mặt băng rất trơn, bánh xe của giày không thể dùng được, cho nên Hàm Quang chỉ có thể đi từng bước một. Một khoảng cách ngắn như vậy mà anh đi giống như dài đằng đẵng.

Đến trước mặt cô, anh nở nụ cười: “Khóc gì chứ, tôi không chết được.”

Hà Điền Điền lao vào lòng anh, ôm anh, vùi đầu vào vai anh khóc nhiều hơn...

Hàm Quang vỗ nhẹ vào lưng cô: “Về thôi, lạnh muốn chết rồi.”

“Ừm.” Cô gạt đầu, buông anh ra, lau lau mặt.

Hai người đi về, Hà Điền Điền hỏi anh: “Là ai làm? Tôi đi báo thù cho anh!”

“Thật á? Cô yếu như vậy thì báo thù thế nào?” Hàm Quang rất tò mò.

“Tôi đi chặt tay kẻ đó! Ném vào trong hồ băng!” Hiếm khi cô lộ ra vẻ mặt độc ác như vậy.

Hàm Quang thấy cô không giống như đang nói đùa, anh thấy hơi lo lắng: “Không nên chém người.”

“Anh yên tâm, tôi nghĩ xong rồi, tội chém người tối đa cũng chỉ ngồi tù mấy năm thôi, rất đáng giá.”

Chỉ một câu đầy mãnh liệt “đáng giá” khiến cho anh cảm thấy vô cùng mềm mại và cảm động. Anh nhìn đôi mắt cô đang hồng lên vì khóc nhưng lại tỏ ra rất muốn thử làm ngay, đột nhiên bật cười.

Ngốc, thật là ngốc mà. Vẫn luôn như thế.

Hà Điền Điền luôn là người nói một đằng nghĩ một nẻo.

Vẫn luôn là vậy.

“Anh không được cười!” Cô nhìn anh cười thì hơi lúng túng, “Tôi nói nghiêm túc!”

“Ừ.” Anh xoa đầu cô, rồi cúi đầu hôn cô một cái, “Tôi biết.”

Hà Điền Điền cúi đầu, đỏ mặt nói: “Anh làm gì đấy? Đang nói chính sự cơ mà!”

“Nói chính sự mà.” Anh đứng thẳng lưng: “Tôi nhất định sẽ báo thù, không kẻ nào chạy được.”

Hà Điền Điền há miệng. Thực là cô bị nổi tức giận phá hủy thần kinh rồi, làm sao cô lại quên Hàm Quang là một người có thù tất báo.

Cô trình trọng gật đầu, “Ừ! Cứ thật độc ác vào, không cần lo lắng vi phạm pháp luật!”

Hàm Quang cười: “Thế mà lại nghe được lời nói này từ miệng cô.”

“Này, anh còn chưa nói, tóm lại là ai làm?”

“Điều đó có ý nghĩa gì đâu?”

“Hả?”

“Đi về rồi nói.”

Cùng lúc đó, trên tầng cao nhất của tòa nhà ở phía xa.

Phương Thành Tứ hỏi Tạ Trúc Tâm: “Cậu thấy thế nào?”

“Nút tắt nguồn không có tác dụng với nó, đó là thứ nhất. Thứ hai, trọng lượng nặng hơn nước nhưng không cần bất kỳ công cụ hỗ trợ nào cũng có thể tìm chính xác được hố băng nổi lên rồi tự mình đi lên, kỹ thuật tự cứu đối với người máy muốn làm như vậy thì phải trải qua rất nhiều thông số huấn luyện, nhưng tôi không nghĩ nó đã trải qua huấn luyện. Thứ ba, tuy rằng nó vẫn di chuyển ổn định trên mặt băng như trạng thái người máy nhưng không thể giấu đi được sự thật, vì mặt băng rất trơn, người máy không thể đi ổn định được,

bình thường chắc chắn sẽ ngã, điều này và sự tự nổi đó không thể trải qua huấn luyện là có được, nhưng nó lại không chế được... Căn cứ vào ba điểm này, tôi có thể xác định với anh, không biết nó có phải siêu não trí tuệ nhân tạo hay không nhưng chắc chắn nó không phải người máy lắp ráp bình thường.”

Phương Thành Tứ nở nụ cười sáng tỏ: “Còn có thể là cái gì chứ?”

Tạ Trúc Tâm tiếp tục giờ ổng nhòm nhìn theo hai bóng dáng kia. Hàm Quang xoa đầu cô, dắt tay cô, hôn cô.

Phương Thành Tứ hỏi Tạ Trúc Tâm: “Cậu phát hiện ra từ lúc nào?”

“Tin tôi đi. Nếu như trong mắt người anh yêu chỉ có người máy, vứt anh ra sau đầu thì anh cũng sẽ nghi ngờ cuộc sống thôi.”

Phương Thành Tứ cười ha hả vỗ vai Tạ Trúc Tâm: “Tôi đã nói rồi, tình yêu vốn là thứ không đáng tin.”

“Thế ư? Vậy thứ gì thì đáng tin?”

Phương Thành Tứ nhìn về hướng Hàm Quang: “Trúc Tâm, cậu có tin vào sự bất tử không?”

“Không tin.”

“Hiện tại có thể tin rồi.”

Chương 54

Editor: Linh Tiêu

Beta: Mạc Y Phi

Mùng tám Tết, Phương Hường Bắc về nước, vừa về là anh ta đi tìm Hàm Quang ngay.

“Nghe nói cậu bị đánh?” Lúc nói câu này, trong giọng nói của anh ta khá hả hê.

“Ừ.” Hàm Quang trả lời.

“Ai làm? Vì sao cậu không nói cho Hà Diên Diên, cậu có âm mưu gì?” Phương Hường Bắc thấy rất kỳ lạ. Hà Diên Diên nhấn tin cho anh ta biết chuyện này, trong từng câu chữ đều mang cảm xúc oán giận. Anh ta hỏi Hà Diên Diên là ai làm, Hà Diên Diên trả lời là Hàm Quang không chịu nói.

“Đúng là có âm mưu.” Hàm Quang gật đầu.

“Cậu cho rằng ai hãm hại cậu?”

“Anh nên hỏi là ai có thể hãm hại tôi?”

“Thứ xấu xa nào, con mẹ nó, có thể hãm hại được cậu chứ?”

Hàm Quang lắc đầu: “Người đánh tôi là một đám côn đồ, nhưng tôi lại không tìm ra được kẻ phía sau là ai. Anh không cảm thấy kỳ lạ sao?”

Phương Hường Bắc ngẩn ra: “Đúng là rất kỳ lạ, kẻ đó cố tình để phòng cậu điều tra ra đúng không?”

“Có lẽ thế.”

Con người Phương Hướng Bắc chuyển động, anh ta hỏi: “Có khi nào kẻ phía sau chính là hung thủ giết Tiêu Phong không?”

“Khó nói lắm.”

Phương Hướng Bắc nhú mào trầm tư.

Hàm Quang đột nhiên đổi đề tài: “Tôi phải nói cho anh biết một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Tiền thuê nhà tăng lên rồi.”

“Dựa vào đâu chứ?”

“Bởi vì tôi quyết định tỏ tình với Hà Diên Diên.”

“Hả? Chúc mừng, chúc mừng... Khoan đã, tỏ tình với tiền thuê nhà tăng lên thì liên quan gì đến nhau?”

“Thiếu tiền.”

“... Mẹ kiếp!”

Phương Hướng Bắc mắng chửi Hàm Quang vô liêm sỉ, bỉ ổi, không biết xấu hổ, cuối cùng bị Mạnh Mạnh kéo chân lôi về nhà.

...

Hàm Quang mua hai vé máy bay khứ hồi đến thành phố Tăng Mẫu. Thành phố Tăng Mẫu ở phía Nam Trung Quốc, trước đây là mảnh đá ngầm, sau này được xây dựng thành hòn đảo, từng bước trở thành một thành phố. Cả thành phố nằm trong đường bờ biển được bao bọc bằng những bãi cát chất lượng. Nơi đây gần đường xích đạo, ánh mặt trời rất ấm áp, bãi cát bằng phẳng, nước biển trong vắt, rất nhiều người muốn đến đây nghỉ dưỡng.

Với tư cách là một con người chỉ loanh quanh trong nội địa, Hà Điền Điền cũng muốn đến thành phố Tăng Mẫu từ lâu.

Nhưng mà thành phố này khá cao sang. Không cần nói vé máy bay đắt đỏ thế nào, khoa trương hơn là thành phố không chịu được mật độ người quá cao nên chính quyền nơi này hạn chế lượng khách du khách, vì thế mà số lượng chuyến bay rất ít ỏi. Dù là người có tiền cũng chưa chắc mua được vé máy bay.

Cho nên khi Hà Điền Điền nhìn thấy vé máy bay thì hai mắt lập tức tỏa sáng nhưng ngay lập tức lại cảm thấy nghi vấn: “Hàm Quang, không phải anh lại đi hack tài khoản của nhân viên hệ thống hàng không đấy chứ?”

“Không phải.” Hàm Quang lắc đầu rất kiên quyết.

“Tôi hack cả hệ thống.”

“...” Lại còn hăng hái thế nữa.

Hàm Quang thấy cô sắp bùng nổ, vội vã giải thích: “Yên tâm đi, tôi đã trả tiền rồi, chỉ là muốn ghép vào một cặp thôi.”

Hà Điền Điền cảm thấy khó xử. Vừa cảm thấy chen ngang người ta là không tốt lại vừa không muốn bỏ lỡ cơ hội như vậy.

Hàm Quang nói: “Nếu cô không thích thì để tôi bỏ đi.”

“Đừng bỏ, đừng bỏ...” Cô vội vàng ngăn anh lại, “Mua cũng mua rồi.”

Hàm Quang mỉm cười.

Vì vậy Hà Điền Điền dùng ngày nghỉ của mình cộng thêm ngày nghỉ của chị Anh Đào, tổng cộng được 4 ngày, tâm trạng phấn khích bay đến thành phố Tăng Mẫu.

...

Thành phố Tăng Mẫu có diện tích không lớn, thảm thực vật trên đảo tươi tốt, nhìn từ trên cao xuống, hòn đảo như một viên ngọc phỉ thúy xanh biếc khảm vào bờ biển. Máy bay hạ thấp độ cao thì viền trắng của bờ cát xung quanh viên ngọc càng rõ ràng, thành phố Tăng Mẫu quả xứng với danh hiệu “Ngọc trai Nam Dương”.

Vừa xuống máy bay, Hà Điền Điền phải vội vã cởi bớt áo. Nóng quá mà...

Trời đã tối, hai người ăn tạm ít đồ ăn rồi về khách sạn nghỉ ngơi, định mai mới đi chơi. Khách sạn cũng là do Hàm Quang đặt trước, dĩ nhiên là 5 sao, thực sự rất xa xỉ, thoải mái chết đi được!

Hà Điền Điền nằm trên giường lớn mềm mại lăn qua lăn lại.

Hàm Quang mở cửa ban công đi ra ngoài, nhìn lên bầu trời, ánh sao đêm chiếu xuống mặt biển ngoài xa những ánh sáng lấp lánh, lại nhìn về chiếc bồn tắm mát-xa hai người cực lớn trên ban công... Ừ, anh rất hài lòng.

Ngồi máy bay cả một ngày cho nên Hà Điền Điền ngủ rất sâu.

Ngày hôm sau đi bơi. Hà Điền Điền bơi, Hàm Quang cũng mặc đồ bơi bơi theo cô, vậy mà lại theo kịp. Hai người bơi lội trong làn nước màu xanh nhạt trong vắt, dần dần bơi ra xa, rồi xa đám đông. Trong khung cảnh không có người, Hàm Quang hôn cô.

Cô ngẩng mặt lên, mặt trời phía trên đỉnh đầu anh chiếu vào mắt làm cô bị đau nên cô nhắm mắt lại. Nước biển xung quanh nâng thân thể cô lên. Hơi thở của cô dần dần mất trật tự, ma xui quỷ khiến thế nào mà lại phối hợp với anh.

Lúc cô sắp không thở được thì anh buông cô ra, liếm khóe môi, trong mắt tràn ngập sự vui vẻ.

Cô đỏ mặt, nghiêng đầu bơi vào trong nước, chân nhỏ đạp nhẹ, bọt nước

màu bạc tan dần.

Hàm Quang mỉm cười đuổi theo.

Cả buổi chiều bơi trong nước, Hà Điền Điền thấy lòng buồn bực nên đi lên bờ.

Cô nằm trên bờ cát, Hàm Quang ngồi bôi kem chống nắng cho cô.

Biết là không có gì nhưng khi ngón tay anh chạm vào da thịt thì cô vẫn xấu hổ không chịu được, giấu mặt vào cánh tay không dám ngẩng đầu lên.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, không thể không chế được...

Hàm Quang bôi kem chống nắng trên lưng xong thì chuyển xuống chân cô.

Sau đó, lơ lửng chạm đến bắp đùi.

Hà Điền Điền hoảng sợ hất tay anh ra, “Không cần bôi nữa!”

“Như thế sao được, phơi nắng tổn thương da thì làm sao?”

“Phơi nắng không tổn thương được đâu, da tôi rất dày!”

Trả lời cô là tiếng cười lười biếng và xấu xa của anh.

Hà Điền Điền đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: “Rõ ràng tôi bôi kem chống nắng ở chân rồi mà!”

“Đúng, cô tự bôi rồi nhưng tôi lại bôi tiếp cho cô, ha ha.”

“Anh câm miệng ngay...” Cô giật lấy lọ kem chống nắng.

Đúng là không có biện pháp gì, cô cảm thấy rất bất đắc dĩ, muốn cách xa

anh một chút, nhưng khi anh đến gần lại không có cách nào đẩy anh ra xa.

...

Bữa tối là ăn đồ nướng cạnh bờ biển. Hà Điền Điền có tâm sự nên uống một chút rượu.

Hàm Quang vừa nướng đồ ăn vừa rót rượu cho cô. Cô uống hết chén này đến chén khác, cũng không biết uống nhiều hay ít nhưng lúc quay về vẫn tỉnh táo, bước đi cũng ổn.

Về khách sạn, Hà Điền Điền thấy trên giường lớn trải rất nhiều cánh hoa hồng.

Cô vuốt mặt, hỏi Hàm Quang: “Chúng ta đi nhầm phòng à?”

“Không phải, có thể là khách sạn muốn tặng chúng ta một sự bất ngờ.”

“À à...” Cô nặng nề gật đầu một cái, “Chẳng vui vẻ ngạc nhiên gì, nhiều cánh hoa thế ngủ rất khó chịu, dọn đi, dọn đi.” Nói xong, cô đi đến đầu giường cầm cái chăn muốn hất hết cánh hoa xuống đất.

Hàm Quang kéo cô, hỏi: “Không đi tắm à?”

Hà Điền Điền cúi đầu suy nghĩ một chút, “À ừ.”

Hàm Quang xả nước đầy bồn tắm, thử độ ấm vừa phải. Vì bồn tắm ngoài ban công nên có thể có muỗi. Anh dùng nước hoa đuổi muỗi xịt xung quanh rồi gọi Hà Điền Điền đang nằm trên ghế: “Xong rồi, cởi quần áo đi.”

Hà Điền Điền cầm góc áo nhìn anh: “Anh không đi à?”

“Tôi đi đâu?”

“Anh không thể nhìn tôi tắm được.”

“Ừ.” Anh đi vào phòng, rất tốt bụng đóng cửa, buông rèm.

Hà Điền Điền vừa cởi quần áo ngồi vào bồn tắm thì anh lại đi ra.

“Anh làm gì thế hả?” Cô tức giận dùng hai tay che ngực.

“Tôi lấy cái này.” Hàm Quang lắc lắc cái rổ đầy cánh hoa hồng đỏ trong tay.

Anh cho hết cánh hoa vào bồn tắm lớn, che khuất thân hình của cô.

Cánh hoa thả vào nước tỏa ra mùi thơm nồng nàn.

Sau đó, ngón tay thon dài trắng nõn của Hàm Quang giữ lấy vai cô.

“Anh làm gì nữa hả?” Cô lại hỏi.

“Xoa bóp cho cô, thả lỏng thân thể đi.”

“À.”

Hàm Quang xoa bóp mấy cái, sau đó cũng cởi quần áo ngồi vào bồn tắm.

“Này...” Hà Điền Điền không biết phải nói gì.

“Cô sợ gì, cô cũng biết là tôi không làm gì được cô.”

Cô ngẩn ra, ngấm lại đúng là như vậy.

Hàm Quang tiếp tục bóp vai cho cô, ấn ấn rồi kéo cô vào lòng.

Hai thân thể dựa vào nhau, lưng của Hà Điền Điền dán lên ngực anh.

Ngực anh hơi nóng.

Tư thế này làm cô theo bản năng thấy hơi sợ. Cô muốn đứng dậy nhưng bị anh giữ lại. Một tay anh giữ eo cô, một tay giữ lấy hai tay cô. Chân anh co lại quấn lấy chân cô.

Không tốn ít sức lực nào đã khiến cô không thể động dậy được.

Hà Điền Điền luống cuống, trong lòng đầy hoảng hốt. Cô đỏ mặt giãi giụa, “Buông ra.”

Bên tai vang lên tiếng cười của anh: “Không buông.” Anh nói xong thì há miệng cắn vành tai của cô.

Hà Điền Điền nghiêng đầu tránh né, anh lại cúi đầu cắn lên gáy cô, hàm răng cứng rắn chạm vào da thịt yếu ớt. Cô không nhịn được, cơ thể khẽ run lên, một cảm giác kỳ lạ chạy từ dưới lên, lan ra khắp người.

Hàm Quang còn vươn đầu lưỡi liếm vào động mạch cổ của cô.

Hà Điền Điền cảm thấy choáng váng, trong ngực là nhịp tim đập điên cuồng. Cô nghiêng đầu, tầm mắt nhìn về phía xa. Bầu trời hàng vạn vì sao lọt vào mắt cô. Suy nghĩ của cô rải rác theo các vì sao trôi nổi, bập bênh...

Thân thể như mất khống chế, nhiệt độ không ngừng tăng lên. Hàm Quang xoay cầm cô lại, hôn lên môi cô.

Cô muốn đẩy anh ra, cô cần phải đẩy anh ra.

Đón nhận nụ hôn của anh, nhìn khuôn mặt sống động của anh.

Đẩy anh ra, đẩy anh ra...

Nhưng mà không được.

Cô vô cùng tinh táo biết mình nên làm thế nhưng cũng vô cùng tinh táo mà không làm.

Bàn tay ở trước ngực muốn đẩy lại chậm rãi bò lên bờ vai anh, sau đó ôm cổ anh.

Từ tận đáy lòng có một giọng nói vang lên: Hà Điền Điền, may xong rồi, hoàn toàn xong đời rồi.

Chương 55

Editor: Linh Tiêu

Beta: Mạc Y Phi

Sáng sớm hôm sau, khi Hà Điền Điền tỉnh lại, đập vào mắt cô là khuôn mặt phóng đại của Hàm Quang.

Đầu óc cũng chưa tỉnh táo lắm, cô mê man chớp chớp mắt.

Tay của Hàm Quang khoác lên vai cô, ngón trỏ khẽ vôn vê tóc cô, những sợi tóc rơi trên mặt làm cô thấy hơi ngứa.

Thấy cô mở mắt, anh nở nụ cười, lông mi nhấp nháy.

Cô nhìn anh, không kiềm chế được sự rung động trong lòng.

“Dậy rồi à?” Anh cười hỏi. Nói xong thì duỗi chân ôm lấy cô, chân nhẹ nhàng cọ cọ đầu gối cô, giống như an ủi lại giống như trêu trọc.

Phối hợp với động tác này là vẻ mặt muốn bao nhiêu dâm đãng thì có bấy nhiêu dâm đãng.

Lúc này Hà Điền Điền mới hoảng sợ nhận ra hai người bọn họ đều đang trần trụi ôm nhau trong chăn.

Tỉnh rồi, cô hoàn toàn tỉnh táo rồi.

Cô đỏ mặt, cẩn thận ngồi dậy quấn chặt chăn xung quanh rồi từ từ đứng lên.

Sau đó trừng mắt nhìn anh.

Chăn bị lấy mất rồi, Hàm Quang nằm trên giường như một con cá muối.

Nhưng anh vẫn giữ được khí thế, hai tay đan vào nhau để sau gáy, ung dung nhìn cô: “Hà Điền Điền, có phải em quên là hôm qua em đã làm gì với tôi rồi không?”

Cô lại đỏ mặt quay đầu sang một bên.

Hàm Quang cười híp mắt, cố ý nói chậm lại, từng chữ từng chữ đều đang nhắc nhở cô: “Tối hôm qua, khi chúng ta ở trong bồn tắm, em làm tôi...”

“Anh câm miệng ngay!”

Anh ngậm miệng lại, rất bình tĩnh nói tiếp: “Sau đó, chúng ta lên giường, em lại làm tôi...”

“Câm miệng, câm miệng!” Cô gấp đến nỗi lấy cái gối úp vào mặt Hàm Quang.

Đương nhiên cô không quên chuyện ngày hôm qua, mỗi một chi tiết đều nhớ rất rõ ràng. Nhưng mà vì như vậy nên cô càng cảm thấy xấu hổ và tức giận không chịu được. Sao lúc đó lại làm chuyện như vậy? Thật sự là điên cuồng!

Con người thật sự là không nên uống rượu, uống rượu chắc chắn sẽ làm chuyện xấu!

Hàm Quang vô cùng thức thời, bị gối che đầu cũng nằm im không nhúc nhích. Hà Điền Điền mặc kệ anh, xoay người xuống giường mặc quần áo. Mới mặc được một nửa, cô đột nhiên quay đầu lại thì thấy Hàm Quang đã bỏ gối đầu ra, đang nghiêng người nhìn cô. Tên này vẫn không hề lo lắng, không mặc gì nằm đấy giống như một nàng tiên cá.

Hà Điền Điền ném một cái áo sơ mi vào mặt anh: “Mặc quần áo vào.”

“Trời nóng như thế này cũng không cần mặc đâu!”

“Ha ha, không mặc thì tôi ném anh vào biển cho cá mập ăn luôn.”

“Cá mập không ăn được tôi.”

“...” Tâm lý quá mệt mỏi, mệt đến mức không thở được.

Hàm Quang cũng hiểu đạo lý một vừa hai phải, không dám thực sự trêu chọc cô, vì vậy ngoan ngoãn mặc áo sơ mi tay ngắn vào, vừa cài đến khuy cuối cùng thì lại có một chiếc quần soóc ném vào mặt.

Hàm Quang vừa mặc vừa lầm bầm: “Không cần mặc nội y à? Cũng tốt, tiết kiệm thời gian cởi ra.”

Hà Điền Điền đỏ mặt lại lấy một cái quần lót.

Chuẩn bị xong xuôi, hai người đi ăn sáng. Bước đi của cô có hơi mất tự nhiên, cho nên là tối qua đã mãnh liệt như thế nào hả? Mẹ nó...

Lúc này Hàm Quang rất có mắt nhìn, giúp cô ngồi xuống, lấy đồ ăn cho cô, bày ra đầy bàn. Sau đó mới ngồi xuống uống nước.

Anh uống một lúc cũng không thấy Hà Điền Điền hỏi anh nên đành chủ động lên tiếng: “Em đoán tôi đang uống gì?”

Hà Điền Điền cắn miếng trứng rán, trừng mắt nhìn anh.

Nhưng mà Hàm Quang nghĩ bộ dạng cô trợn mắt nhìn anh như thế này cũng rất đáng yêu. Thật sự là quá đáng yêu. Anh không có cách nào để dùng khoa học giải thích được khiêu thâm mỹ của mình.

...

Hôm nay, Hà Điền Điền có kế hoạch lên thuyền ra khơi đi câu cá, vé cũng đã mua rồi. Tiếc là bỗng dưng trời đổ mưa.

Mưa cũng không quá to, nhưng không ai nói trước được là liệu nó có mưa càng ngày càng to không, ở nơi này thời tiết thay đổi nhanh hơn dự báo rất nhiều.

Cho nên kế hoạch du thuyền tạm thời không thể thực hiện được.

Hai người không có chỗ để đi, cũng không muốn làm ổ trong phòng nên chẳng biết làm gì khác đành mở ô đi dạo trong vườn hoa của khách sạn. Bên ngoài viết cái tên mỹ miều: “Ngắm mưa.”

Vườn hoa rất lớn. Thực vật nhiệt đới ở đây đủ nắng đủ nước nên vô cùng khỏe mạnh, xanh tốt. Từng giọt mưa rơi xuống phiến lá, bắn lên từng đám sương nhỏ. Phiến lá được nước mưa rửa sạch xanh biếc như ngọc, Hà Điện Điện cảm giác như mình đang bước đi trong rừng rậm.

Hòn đảo xanh nổi bật lên những cây hoa đỏ và vàng, nở rục rờ không có gì cản trở, dù là trong mưa gió cũng nở ra mạnh mẽ, không hề cúi đầu.

Hương hoa hòa vào trong màn mưa, bay đến chóp mũi, Hà Điện Điện nhắm mắt hít hà, hương thơm vừa tươi mát vừa ngào ngạt xen lẫn, cô cảm giác như toàn bộ lồng ngực được rửa sạch.

Ừ, cứ đi dạo trong vườn hoa như vậy cũng không sao. Cô nghĩ thầm.

Hàm Quang nhắc tay hái một bông hoa màu vàng, cài lên vành tai Hà Điện Điện.

“Thật là đẹp.” Anh nói.

Hà Điện Điện rất quen thuộc với những lời lẽ cũ rích của Hàm Quang: “Tôi biết. Ngay lập tức anh sẽ nói cho tôi biết là hoa thật đẹp chứ không phải tôi, đã làm tôi hiểu lầm, đúng không?”

“Hoa đẹp, người cũng đẹp!” Hàm Quang nở nụ cười, thuận tiện vén lọn tóc mềm của cô đang bị mưa làm ướt, “Hà Điện Điện, em cũng đẹp như hoa.”

Bất ngờ bị dở ngon dở ngọt, vẻ mặt Hà Diên Diên như ném tiền đi.

Đôi với phong cách này của Hàm Quang, Hà Diên Diên vẫn chưa chuẩn bị tâm lý, lập tức vì được khen mà lòng nháy nhót vui vẻ, ngoài mặt còn tỏ ra nghiêm túc: “Sau này không nên ngắt hoa ven đường như thế, bị bắt là bị phạt tiền đấy.”

“Ừ, sau này tôi chỉ hái trong nhà.” Anh thuận miệng trả lời.

Đi một lúc, hai người dừng lại ở một chiếc xích đu trước mái hiên che nắng. Hàm Quang thấy Hà Diên Diên nhìn xích đu, anh nói: “Ngồi một lúc đi.”

Xích đu hơi cao, Hà Diên Diên ngồi lên thì chân cũng không chạm đất nữa, cô hơi bối rối, như thế này làm sao đẩy xích đu đung đưa được.

Hàm Quang ngồi xuống, đôi chân dài vẫn để trên mặt đất, đạp nhẹ một cái, xích đu bắt đầu đung đưa.

Hà Diên Diên kêu một tiếng, cảm thấy cảnh vật như xoay quanh, “Ha ha ha ha!”, chơi vui quá.

Hàm Quang thấy cô vui vẻ, càng đẩy mạnh hơn.

Xích đu bay lên rất cao, Hà Diên Diên cảm giác mình sắp bay lên trời luôn rồi...

Cô lại hét lên một tiếng nhưng lần này là vì sợ.

Một tay Hàm Quang bám vào xích đu, một tay ôm chặt eo cô, nhìn cô cười ha ha.

Hà Diên Diên cũng không sợ lắm, chính là bị kích thích, cô thẳng chân, hoan hô theo nhịp xích đu lên xuống, sợi tóc tung bay, ánh mắt ướt át quyến rũ.

Hàm Quang nhìn cô.

Con người có một câu nói là: “Tim đập thành thịch”, anh không có tim, nhưng lúc này anh cảm thấy tâm trạng của mình rất phù hợp với câu nói này.

Anh dùng sức đập xuống đất, xích đu dần dần dừng lại.

Trong kế hoạch của Hàm Quang, cảnh tượng lý tưởng anh nghĩ ra là: Trong màn đêm quang đãng, bãi cát dài màu trắng, trời không có gió hoặc gió rất nhỏ, vàng trắng lười liềm trên cao, thấp thoáng một vài ngôi sao, nước biển mênh mông, anh châm những ngọn pháo hoa đã bày sẵn xung quanh cô.

Nhưng anh không chờ đến lúc đó được. Lúc này, anh nhìn mái tóc cô đang ướt nhẹp, anh nhìn cô đang nheo mắt vui vẻ, anh nhìn khoe miệng cô đang tùm tùm cười sau đó thốt ra lời nói mà chưa hề chuẩn bị:

“Hà Điền Điền, anh yêu em.”

Hà Điền Điền giật mình, cứ nghĩ là mình nghe nhầm, ngẩng đầu, trừng mắt nhìn anh: “Anh vừa nói gì?”

“Anh nói anh yêu em.” Anh lặp lại một lần.

“Đừng có đùa.” Cô cúi đầu, tim đập thành thịch, căng thẳng đến nỗi ngón tay run rẩy. Cô không muốn thừa nhận nhưng không thừa nhận cũng không được, khi nghe được ba chữ kia, phản ứng đầu tiên của cô là mừng rỡ như điên.

“Anh không đùa.” Hàm Quang nói.

Lòng ngực Hà Điền Điền càng phập phồng mạnh hơn, cô ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt của anh không giống như đang bỡn cợt nhưng cũng không nhìn ra có bao nhiêu nghiêm túc. Trong đầu cô bỗng nhiên hiện lên một suy nghĩ, cô hỏi: “Hàm Quang, có phải vì chuyện đêm qua nên anh mới bày tỏ đúng không?”

“Ồ.” Hàm Quang cười khẽ một tiếng.

Tiếng cười này làm Hà Điền Điền đột nhiên tỉnh táo. Đây là chuyện gì, anh ấy chỉ là một người máy, chỉ là một người máy thôi mà! Hà Điền Điền, rốt cuộc mày đang nghĩ cái gì hả?

Cô cảm thấy mình thật buồn cười.

Hàm Quang lại tiếp tục bày tỏ: “Ý của anh là anh yêu em, hai chúng ta ở cùng một chỗ với tư cách là người yêu. Sau này không cho em nói chuyện yêu đương với người đàn ông khác, hẹn hò cũng không được, liếc mắt đưa tình cũng không được... Có được không? Điền Điền, em có thể chấp nhận tình yêu của anh không?”

“Không thể, Hàm Quang.” Hà Điền Điền ôm trán, chỉ biết lắc đầu, “Không thể như vậy được.” Cô cúi đầu, không dám nhìn anh. Nói xong lời này, trong lòng cảm thấy rất đau, đau đến không thở được.

“Vì sao không thể?”

Cô không nói gì.

“Tại sao không trả lời? Vậy để anh trả lời thay em được không?” Hàm Quang nhìn chằm chằm gò má cô, trong mắt bỗng nhiên tràn ngập oán hận, “Bởi vì anh là người máy đúng không?”

“Hàm Quang, đừng làm loạn nữa.”

“Trả lời anh. Bởi vì anh là người máy cho nên không thể ở bên em phải không?”

Hà Điền Điền chôn mặt vào hai cánh tay, gật đầu một cách cứng nhắc.

Đúng, bởi vì anh là người máy, cho nên chúng ta không có khả năng ở bên nhau. Nếu phạm lỗi, chỉ cần sửa lại, sau này sẽ không mắc lỗi nữa.

Hàm Quang không cam lòng nhìn cô chăm chăm.

Dường như Hà Điền Điền biết anh đang nhìn cô, cứ ôm mặt cúi đầu như thế, không nhúc nhích, cũng không nói gì. Gió thổi làm mưa hắt vào dưới mái hiên, rơi vào trên người cô, lạnh lẽo, lạnh đến tận đáy lòng.

Một lúc lâu sau, Hàm Quang đột nhiên đứng lên.

Cô nghe được giọng nói của anh trên đỉnh đầu, giọng nói lạnh như băng, không có chút nhiệt độ nào. Anh nói: “Em cho rằng người máy không nên có được tình yêu đúng không? Anh cứ nghĩ em không giống với những con người khác. Có lẽ chúng ta đều sai rồi.”

Hà Điền Điền bỗng nhiên ngẩng đầu, nhưng chỉ nhìn thấy bóng lưng của anh.

Anh đi rất nhanh.

Nước mắt đọng đầy trong mắt cô, cô không nhìn rõ phía trước, chỉ nhỏ giọng gọi anh: “Hàm Quang...”

Anh không quay đầu lại, đi thẳng vào trong vườn hoa, lập tức không nhìn thấy bóng dáng.

Hà Điền Điền ngồi trên xích đu rất lâu, cuối cùng mang đôi mắt sưng húp về khách sạn.

Trong phòng không thấy Hàm Quang, anh chưa trở lại.

Căn phòng đã được người máy dọn phòng dọn dẹp sạch sẽ, ngăn nắp, không để lại dấu vết gì. Chuyện điên cuồng tối hôm qua dường như chỉ là giấc mộng hoang đường.

Cô nằm trên giường, kéo chăn trùm kín đầu.

Trong đầu đều là Hàm Quang, anh bày tỏ, anh thất vọng, anh bỏ đi... Càng suy nghĩ càng thấy đau lòng. Cô cuộn tròn người lại, âm thầm nghĩ, mặc kệ thế nào, khi anh trở về nhất định phải xin lỗi anh trước.

Cô nằm nghiêng trên giường, nhìn màn mưa bao phủ mặt biển bao la ngoài cửa sổ đợi anh về.

Nhưng anh không quay về nữa.

Chương 56

Editor: Linh Tiêu

Beta: Mạc Y Phi

Phương Thành Tứ ngồi một mình trong căn phòng hình vuông. Căn phòng rất lớn, không có cửa sổ. Cả sàn nhà, tường và trần nhà đều là màu trắng tinh khiết. Thiết kế bên trong căn phòng rất đơn giản, trên tường treo sáu cái màn hình, xếp thành hai hàng, mỗi hàng ba chiếc.

Mỗi màn hình đều đang phát một đoạn video.

Trong video là hình ảnh Hà Điền Điền gặp các tình huống nguy hiểm. Hoặc là suýt bị xe ô tô chạy nhanh đâm phải, hoặc là suýt nữa bị biển quảng cáo đè lên người, hoặc là đang đi thang máy thì đột nhiên bị dừng...

Anh ta dựa lưng vào ghế, hơi mỉm cười, ánh mắt như đang thưởng thức các tác phẩm nghệ thuật.

Kính cong... Chuông cửa đột nhiên vang lên.

Phương Thành Tứ nói một câu “Mời vào”, cánh cửa cảm ứng tự động mở ra.

Người ngoài cửa mặc áo sơ mi và quần đùi đi biển, đi dép xỏ ngón, trang phục này có vẻ lạc lõng trong thời tiết mùa xuân ấm áp nơi này.

Phương Thành Tứ cũng không cảm thấy kỳ quái, nói với người kia: “Đến nhanh đây.” Rồi nhìn về phía các màn hình treo trên tường, “Xem ra cậu rất để ý cô gái này.”

Người ngoài cửa chính là Hàm Quang.

Hàm Quang dứt tay vào túi quần, từ tốn đi vào căn phòng màu trắng này.

Phong thái của anh có vẻ buông thả, thậm chí còn có cảm giác cà lơ phất phơ, bước đi tự nhiên, lưu loát, không hề có cảm giác cứng nhắc của người máy.

Nụ cười của Phương Thành Tứ càng sâu sắc hơn.

Hàm Quang đi tới bên cạnh bàn, ánh mắt dừng trên các màn hình treo trên tường.

Phương Thành Tứ nói: “Tôi đặt tên cho các đoạn video này là “Thân thiết với Thần chết”, cậu nghĩ sao?”

Hàm Quang đã biết các video này từ trước, lúc này anh chỉ nhìn chằm chằm đoạn video kia, im lặng không nói gì.

“Ha ha...” Phương Thành Tứ khá đắc ý: “Không ngờ, không ngờ đây, một người máy lại thích con người, thật là không thể tượng tượng nổi...” Anh ta nói đến đây thì đột nhiên dừng lại, bởi vì anh ta phát hiện Hàm Quang đang nhìn mình.

Cái nhìn đó giống như đang nhìn một kẻ thiếu năng.

Hàm Quang khẽ lắc đầu, anh hỏi: “Anh cho rằng loài người có cái gì đáng đề tôi yêu? Ngu xuẩn, kiêu căng, tự đại sao?”

Trong lòng Phương Thành Tứ hơi dao động... Vốn anh ta cũng không tin tưởng vào thứ đồ chơi tình yêu kia, huống chi còn là người máy. Nhưng mà việc thực sự xảy ra trước mắt, vì vậy anh ta hỏi ngược lại: “Nhưng tôi rất tò mò, nếu như cậu thực sự không để ý Hà Điền Điền thì vì sao lại tới nhanh như vậy? Nhìn đi, quần áo cũng không kịp thay.”

“Anh nghĩ thế nào thì tùy.”

Nếu như Hàm Quang cố gắng giải thích thì Phương Thành Tứ sẽ cho là anh thực sự động lòng với Hà Điền Điền, nhưng lúc này anh tỏ vẻ “Ông đây lười phản ứng với loại thiếu năng trí tuệ nhà anh”, mang khí chất rất lười biếng kèm theo mấy phần khinh thường chúng sinh thì Phương Thành Tứ lại nghi

ngờ suy nghĩ trước đó của mình.

“Thế vì sao cậu lại đến?” Phương Thành Tứ hỏi.

“Tôi khuyên anh không nên cố gắng lý giải suy nghĩ của người máy.” Hàm Quang kéo ghế ngồi xuống, học theo Phương Thành Tứ vắt chéo hai chân, hai tay nắm hồ đặt trên đầu gối, khẽ cười với Phương Thành Tứ, “Lần trước tôi bị tấn công cũng do anh làm đúng không?”

Phương Thành Tứ không trả lời, chỉ bình tĩnh nhìn anh.

Hàm Quang hỏi: “Nói một chút xem nào, anh muốn cái gì?”

“Tôi muốn cái gì chắc hẳn cậu biết rất rõ.”

“VẬY Ờ?” Hàm Quang nhú mày.

Hình ảnh anh nhú mày giống hệt con người, thậm chí còn sinh động hơn con người. Lần đầu tiên Phương Thành Tứ nhìn thấy biểu cảm giống thật như thế của người máy, đẳng cấp trí tuệ nhân tạo còn cao hơn hẳn so với người máy bình thường. Mỗi lần nghĩ như vậy, Phương Thành Tứ đều không kiềm chế được sự kích động trong lòng.

“Cậu biết là cậu có thể tiến hóa đúng không?” Phương Thành Tứ hỏi.

“Anh tin sao?”

“Tôi tin.”

“À.”

Phương Thành Tứ nói: “Nửa thế kỷ trước, các nhà khoa học đưa ra ý tưởng về loại siêu não trí tuệ nhân tạo thì bị người khác cười nhạo là điên rồ, tâm thần, nhưng bây giờ, cậu đang ngồi trước mặt tôi. Đây là sự thật. Rất nhiều lời tiên đoán bị coi là ảo tưởng hão huyền, đơn giản là vì chúng vượt qua khả

năng lý giải của con người. Nhưng siêu não trí tuệ nhân tạo lại rất phù hợp với khoa học cơ sở khách quan, vì sao tôi lại không tin?”

“Anh có thể tin. Vậy sau này anh định làm gì?”

Đúng, đây mới là mấu chốt của vấn đề.

Phương Thành Tứ gật đầu: “Tôi hy vọng có thể để cậu tiến hóa thành siêu não trí tuệ nhân tạo.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, có một việc hiện tại cậu không làm được, nhưng chờ đến khi cậu tiến hóa rồi chắc chắn sẽ làm được.”

“Hửm?” Hàm Quang lại nhíu mày, ý bảo anh ta nói tiếp.

“Tôi muốn cậu cải tạo tôi thành một người máy.”

Là vậy sao... Hàm Quang đã hiểu, đột nhiên cup mắt, hàng lông mi dày che đi tầm nhìn. Không biết anh nghĩ tới điều gì, nhẹ nhàng nở nụ cười, khẽ hỏi: “Vì sao anh muốn trở thành người máy?”

“Tuổi thọ của con người quá ngắn, chỉ có người máy mới có thể bất tử.” Phương Thành Tứ nói, vẻ mặt dần dần trở nên cuồng nhiệt, “Trên đời này, mọi sinh vật đều yếu đuối. Nhưng nhìn cậu xem, không cần ăn cơm, không cần uống nước, không có bệnh tật và cái chết phức tạp, không bị kiềm chế, tự do đi lại. Chỉ khi trở thành người máy mới có được tự do chân chính, vượt qua mọi sự sống chết.”

Hàm Quang nhẹ nhàng lắc đầu, “Anh có bao giờ nghĩ nếu anh trở thành người máy thì anh không còn là chính mình nữa không?”

“Không sao, chỉ cần đưa ý thức của tôi nhập vào máy móc trong thân thể, cùng lắm là đổi một thân thể khác mà thôi.”

Hàm Quang thấy chấp niệm của anh ta sâu sắc như vậy thì cũng không nói gì thêm nữa. Anh suy nghĩ một lúc rồi hỏi Phương Thành Tứ: “Nói thế có nghĩa là anh có cách giúp tôi tiến hóa đúng không?”

Phương Thành Tứ giống như bị đánh bại, ngẩn ra hỏi: “Chính cậu không biết à?”

Hàm Quang lại dùng ánh mắt như nhìn kẻ thiếu năng để nhìn anh ta. Thực ra Phương Thành Tứ rất thông minh, IQ cũng cao, nhưng mà ai có thể so được với Hàm Quang chứ?

Hàm Quang nói: “Nếu như tôi biết, tôi đã tiến hóa lâu rồi.”

Phương Thành Tứ đã chuẩn bị tâm lý đối với việc này, bây giờ chỉ khẽ thở dài, nói: “Tôi sẽ nghĩ cách. Tôi giúp cậu tiến hóa, cậu giúp tôi thành người máy, cậu thấy thế nào?”

Hàm Quang mỉm cười: “Nghe cũng không tệ.”

“Nhưng mà...” Phương Thành Tứ tiếp tục nói, “Trước lúc đó, chúng ta cần khiến đôi bên tin tưởng lẫn nhau, dù sao, khi cậu tiến hóa rồi thì tôi không còn khả năng không chế cậu, lúc đó sẽ rất khó nói.”

Anh ta vừa dứt lời, Hàm Quang đột nhiên phát hiện tín hiệu trong căn phòng này bị cắt.

“Anh nghĩ như vậy có thể làm khó tôi?”

“Đâu đâu, tôi cũng không tự đại như vậy.” Phương Thành Tứ cười ha hả, đứng dậy đi về một góc phòng, ẩn vào một cái chót.

Lúc này Hàm Quang mới phát hiện nơi này còn có một cánh cửa khác nhưng màu cánh cửa và chót mở đều cùng màu với tường.

Cửa vừa mở ra, Hàm Quang thấy Tạ Trúc Tâm lập tức đi ra. Anh ta cầm

một thùng dụng cụ, phía sau có bốn người đi theo.

Rốt cục sắc mặt Hàm Quang cũng thay đổi, anh nhìn thùng dụng cụ trong tay Tạ Trúc Tâm, hỏi Phương Thành Tứ: “Có ý gì?”

Phương Thành Tứ quan sát biểu cảm của Hàm Quang, tâm trạng rất vui vẻ. Gần như toàn bộ cuộc nói chuyện vừa rồi anh ta đều ở thế bị động, điều này làm anh ta không quen. May mà hiện tại cuối cùng đã lấy lại được quyền chủ động .

“Làm một cuộc phẫu thuật nhỏ thôi.” Phương Thành Tứ cười nói.

Chương 57

Editor: Linh Tiêu

Beta: Mạc Y Phi

Hà Điền Điền đi về nhà thì gặp Phương Hướng Bắc ở dưới tầng. Về mặt anh ta đẩy bát quai, nhìn cô rồi lại nhìn ra phía sau cô, hỏi: “Hàm Quang đâu?”

“Hàm Quang bỏ nhà đi rồi.”

Phương Hướng Bắc ngẩn ra, “Hai người... cãi nhau à?”

“Ừ.”

Hà Điền Điền không để ý đến anh ta nữa, đi thẳng lên nhà.

Phương Hướng Bắc nhìn về mặt cô cũng biết là có chuyện không ổn, đi theo sau lưng cô nói: “Tôi nghĩ có thể cậu ta muốn dọa cô thôi, một thời gian nữa sẽ về.”

Cô lại “ừ” một tiếng.

Anh ta thấy cô buồn bã, cũng không nói gì nữa.

Phương Hướng Bắc đưa Hà Điền Điền về nhà cô rồi về nhà mình nhìn Mạnh Mạnh chổng cằm suy nghĩ. Sau khi Hàm Quang bỏ đi thì không hề có tin tức gì, nếu là cậu ta bỏ nhà đi thật thì không sao, nhưng nhớ đâu không phải thì sao?

Trên thế giới này người muốn có được Hàm Quang không hề ít.

Nhưng nói trên thế giới này có người có thể khống chế tên người máy xảo quyệt kia thì anh ta không tin lắm.

Phương Hướng Bắc càng nghĩ càng thấy hoang mang.

...

Sau khi trở về thì Hà Điền Điền xin lãnh đạo đi làm bình thường.

Chị Anh Đào cảm thấy rất kỳ lạ, sao Điền Điền trở về mà vẻ mặt lại kém như vậy? Ngày nào cũng ỉu xiu buồn bã, giống như bị ma bắt mất hồn. Cô ấy muốn quan tâm hỏi han, cũng muốn tìm hiểu về người máy bí ẩn của Hà Điền Điền.

“Điền Điền, cuối tuần đi chơi nhé.” Anh Đào nói.

“Vâng.”

“Hay là đi núi Thiên Trung được không? Hoa đào nở rồi.”

“Được ạ.”

“Mang người máy đi cùng được không?”

“Được... À không, không nên mang người máy đi cùng đâu.”

“Vậy cũng được, hai chị em mình thôi. Đúng rồi, ở đó còn có chùa Thiên Trung, chúng ta đi xin quả hoa đào nhé.”

Hà Điền Điền cũng muốn đi chơi giải sầu một chút, cô không muốn đợi ở nhà.

Cuối tuần, Hà Điền Điền vừa lên tàu điện ngầm thì chị Anh Đào lại đột nhiên gọi điện thoại tới nói là không đi được vì mẹ của cô ấy bị ốm, cô ấy phải đến bệnh viện chăm mẹ.

Chị Anh Đào liên tục nói xin lỗi trong điện thoại, Hà Điền Điền hiển nhiên

không thể trách cô ấy, đành an ủi vài câu thì cúp máy.

Hà Điền Điền nhìn bầu trời xa ngoài cửa sổ, một màu xanh biếc, không có gợn mây nào.

Thời tiết hôm nay thật sự rất đẹp.

Cuối cùng, một mình cô đi lên núi Thiên Trung.

Hoa đào nở dày đặc, giống như một đám khói hồng. Du khách đông nghìn nghịt, từng tốp ba đến năm người. Một mình cô cúi đầu đi trên con đường nhỏ lên núi, nghe người ta nói cười vui vẻ, cô chỉ biết im lặng.

Cô cứ lặng lẽ đi như thế cho đến khi đến chùa Thiên Trung. Cô tự làm các thao tác để quyên tiền vào máy đếm tiền tự động, hai bên trái phải có hai vị hòa thượng, vừa hướng dẫn du khách quyên tiền vừa tặng quà tặng cho du khách đã quyên tiền. Hòa thượng thấy Hà Điền Điền đi lẻ loi một mình nên rất chân thành tặng cho cô một lá bùa hoa đào, người ta nói nó có thể kéo “hoa đào” đến.

Hà Điền Điền kết thúc hành trình cũng chưa hết nửa ngày. Cô lại đi dạo các cửa hàng thêm một vòng, mua khá nhiều đồ linh tinh, đến khi thấy trời tối mới đi về.

Về nhà phải tự nấu cơm ăn.

Cô không muốn ăn gì nên định nấu một bát mì. Đập trứng thì không cẩn thận rơi cả vỏ trứng vào trong bát, cô dùng đũa gấp vỏ trứng ra nhưng trơn không gấp được, lúc này mì trong xoong sôi sùng sục, bọt trắng tràn ra bên ngoài, chỗ nào cũng là bọt, cô vội vàng cho trứng vào nồi rồi đập vung.

Thật sự cô rất luống cuống.

Đột nhiên phía sau có tiếng cười khẽ, sau đó là giọng nói quen thuộc vang lên: “Hà Điền Điền là đồ đàn.”

Cô vội vàng xoay người, tâm trạng vui vẻ chưa kịp lan rộng ra thì bị khung cảnh không một bóng người trước mắt đập tắt.

Cô không cam lòng, chạy ra phòng khách, chạy vào phòng ngủ, thậm chí chạy cả vào nhà vệ sinh tìm hết một lượt.

Không có ai, không có một ai hết, là cô tự tưởng tượng ra.

Hà Điền Điền cũng không ăn mì, chỉ ngồi ngẩn người trên ghế sofa trong phòng khách.

Manh Manh đang dọn dẹp trong phòng. Nó vẫn luôn tận tụy như vậy, anh bỏ đi cũng không ảnh hưởng gì đến nó. Cô nhìn thấy nó lau TV, khi nó lau ngăn kéo thì cái ngăn kéo bỗng phát sáng, yêu cầu nhập mật mã.

Hà Điền Điền vô cùng ngạc nhiên, cô rất ít khi động vào ngăn kéo này, cũng không thiết lập mật khẩu làm gì.

Chắc là Hàm Quang làm đúng không?

Cô đi tới, thử nhập mấy mật mã kiểu 1234567, 7654321... đều không được.

Suy nghĩ một chút, cô nhập sinh nhật của mình. Chữ số cuối cùng vừa được nhập xong thì ngăn kéo cũng tự động bật ra, cô tò mò mở ngăn kéo.

Trong ngăn kéo đặt một chiếc hộp, hộp không có khóa, cô có thể dễ dàng mở ra.

Trong hộp để một xấp tiền giấy và một cái kẹp tóc. Hà Điền Điền cầm kẹp tóc lên nhìn, cô rất ấn tượng với viên Đá Tinh Trần gắn trên kẹp tóc này. Đây là quà sinh nhật Tạ Trúc Tâm tặng cô, hóa ra bị anh giấu đi.

Cô mỉm cười, sống mũi đột nhiên cay xè.

Một xấp tiền rất dày, xem ra lần trước anh bới thùng rác xong thành giàu to rồi. Cô lấy hết tiền ra, bên dưới còn có một tấm thiệp.

Tấm thiệp làm bằng giấy cứng, giờ rất hiếm gặp.

Trên tấm thiệp là hình ảnh cánh đồng tuyết hoang vu dưới bầu trời đêm đầy sao, ở đó có một người tuyết. Người tuyết chiếm một vị trí rất nhỏ, nhìn không rõ vẻ mặt. Toàn bộ tấm thiệp chỉ có cánh đồng tuyết và bầu trời đêm, mênh mông và lặng lẽ, chỉ có một người tuyết, tô một điểm sinh động trên khung cảnh trống vắng ấy.

Cô lật tấm thiệp lại thì nhìn thấy dòng chữ được viết trên đó. Mực nước màu đen, nét chữ rất đẹp:

Nếu em không yêu anh,

Anh sẽ là sinh mệnh cô độc nhất trong vũ trụ này.

14/03/2067

Ngày 14 tháng 3 năm 2067, một ngày trước khi bọn họ đi thành phố Tăng Mẫu.

Tách... Nước mắt cô rơi trên tấm thiệp, nhòe ra như những đóa hoa ướm át.

Cuối cùng cô cũng không kiềm chế được, nắm chặt tấm thiệp khóc không thành tiếng.

Chương 58

Editor: Linh Tiêu

Beta: Mạc Y Phi

Manh Manh đang lau bàn bồng nhiên thấy Hà Điền Điền khóc không ngừng, nó ngừng việc đang làm đi đến bên cạnh cô.

Sau đó cánh tay người máy của nó chuyển động, nâng lên ôm lấy cô.

Hà Điền Điền ôm lấy thân thể tròn vo của Manh Manh, càng khóc nhiều hơn.

Reng reng reng....

Cốc, cốc, cốc....

Di động đồ chuông đồng thời có tiếng gõ cửa.

Cô lau nước mắt, vừa nghe điện thoại vừa đi ra mở cửa.

“Alo?”

“Điền Điền, Phương Hướng Bắc đây. Tôi biết Hàm Quang ở đâu rồi!”

Hà Điền Điền mở cửa, nghe thấy thế cũng không nhìn người bên ngoài là ai, vội vàng hỏi: “Anh ấy ở đâu?”

“Cậu ta...”

Cô mới nghe được một chữ thì điện thoại bị lấy mất.

Cô ngơ ngàng, vừa liếc mắt thì nhìn thấy Tạ Trúc Tâm đứng ở cửa. Anh ta

cầm điện thoại của cô, ngắt kết nối cuộc gọi.

Hà Điền Điền nóng nảy, cũng không kịp nghĩ vì sao Tạ Trúc Tâm đột nhiên đến tìm cô, cô tức giận xông ra muốn lấy lại điện thoại: “Trả lại cho tôi!”

Tạ Trúc Tâm giơ cao tay lên, vẻ mặt lạnh lùng nhìn cô: “Nếu em còn muốn nhìn thấy Hàm Quang thì đi theo tôi.”

...

Tạ Trúc Tâm lái xe chở Hà Điền Điền đi về ngoại thành ở phía nam.

Bọn họ dừng ở trước một tòa nhà mười tầng màu xám, Hà Điền Điền nhìn thấy biển hiệu bên ngoài cửa lớn: Công ty Người Máy Quả Cam - Phòng thí nghiệm Anh Hà.

Công khai để một tấm biển như vậy có nghĩa là nơi này đã thông qua thủ tục phê duyệt chính quy, không giống với phòng nghiên cứu bí mật của Phương Hướng Bắc.

Ở đây trồng rất nhiều hoa mộc lan màu hồng nhạt, rực rỡ vô cùng. Cảnh xuân nhìn tươi đẹp đến thế nhưng Hà Điền Điền lại rét run từng cơn, lòng chùng xuống.

Tạ Trúc Tâm đi qua rất nhiều cửa, bước vào một tòa nhà rồi đi xuống ba tầng hầm, đến trước một cánh cửa kim loại vừa dày vừa nặng.

Cánh cửa từ từ mở ra, trái tim Hà Điền Điền đập thình thịch.

Nghĩ đến việc có thể nhìn thấy anh là cô không thể không căng thẳng.

Trong căn phòng trống trải, ánh sáng trắng lạnh lẽo, đồ nội thất đơn điệu.

Có một người ngồi sau bàn, nghe thấy động tĩnh thì ngẩng đầu nhìn về phía cửa.

Không phải Hàm Quang.

Hà Điền Điền vô cùng thất vọng, nhìn Tạ Trúc Tâm bên cạnh. Tạ Trúc Tâm không quan tâm cái nhìn trách móc của cô, bình tĩnh kéo cô vào trong phòng.

Anh ta để cô ngồi xuống đối diện với Phương Thành Tứ.

Ồ, người này chính là Phương Thành Tứ, sếp lớn của công ty cô. Nếu là bình thường cô thấy anh ta thì sẽ khiêm nhường và ngoan ngoãn, nhưng lúc này, trong lòng cô chỉ có cảm giác bất an và tức giận. Cô cất giọng vừa căng thẳng vừa lạnh lẽo hỏi Phương Thành Tứ: “Các người có ý gì?”

“Đừng vội, cô sẽ được nhìn thấy cậu ta.” Phương Thành Tứ nhìn có vẻ sáng khoái, anh ta nói: “Nhưng mà trước tiên, cô cần trả lời tôi một vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

“Mật mã để loại não trí tuệ nhân tạo tiến hóa là gì?”

Hà Điền Điền kinh ngạc, cô mơ hồ hiểu ra việc bọn họ bắt Hàm Quang là có mục đích gì, nhưng giờ phút này cô giả vờ tỏ ra không hiểu gì, hỏi lại: “Là sao? Tôi không hiểu.”

“Được, nói đơn giản có nghĩa là làm thế nào để làm loại não trí tuệ nhân tạo tiến hóa thành siêu não trí tuệ nhân tạo? Cô biết, chắc chắn là cô biết.”

Lúc này cô căng thẳng đến nỗi gần như mất đi cảm giác, nhưng vì thế cảm xúc lại bình tĩnh một cách kỳ lạ. Về mặt cô ngây thơ hồn nhiên hỏi lại: “Loại não trí tuệ nhân tạo là gì chứ?”

Phương Thành Tứ nhìn Tạ Trúc Tâm, Tạ Trúc Tâm lắc đầu, ý là anh ta cũng không biết trong lời nói của cô có bao nhiêu phần trăm đáng tin.

“Người máy của cô, cũng chính là Hàm Quang, là một người máy trốn khỏi

phòng thí nghiệm, cũng chính là loại não trí tuệ nhân tạo, cậu ta rất nguy hiểm, hiện tại đang dần thoát khỏi sự kiểm soát của chúng ta.” Phương Thành Tứ cũng không quan tâm có phải cô giả ngu hay không, trực tiếp giải thích, sau đó nói: “Bây giờ cô cố gắng nhớ lại xem, có manh mối gì liên quan đến việc cậu ta tiến hóa hay không? Từ khóa là: tiến hóa, siêu não, siêu trí tuệ, thần và một số từ ngữ tương tự khác. Khi nào nhớ được có thể điền một số thứ vào thỏa thuận này.” Nói xong, anh ta đẩy một tập giấy tờ đến trước mặt cô.

Hà Điền Điền nhìn lướt qua thỏa thuận kia, đó là một hợp đồng dịch vụ tư vấn thông thường nhưng nội dung khoản tiền thù lao để trống, cô có thể tự điền.

“Thật là hào phóng!” Cô cảm thán một câu, trong nụ cười mang theo sự mỉa mai.

Tạ Trúc Tâm nhíu mày.

Phương Thành Tứ nói: “Bây giờ cô có thể bắt đầu nhớ lại.”

“Nếu tôi từ chối thì sao? Tiếp theo các người định làm gì? Dùng súng uy hiếp tôi à?”

“Cô hiểu lầm rồi, chúng tôi là thương nhân hợp pháp, không làm chuyện như vậy.”

“Hợp pháp?Ồ! Thương nhân hợp pháp lại đi bắt cóc người máy của người khác sao?”

“Cô yên tâm, chúng tôi sẽ bồi thường cho cô một người máy khác.”

Đúng vậy, về góc độ pháp luật thì họ làm thế cũng hoàn toàn hợp lý. Hàm Quang là một người máy, tương đương với tài sản riêng. Tôi lấy tài sản riêng của anh, phá hủy nó thì tôi bồi thường cho anh một cái là được.

Hà Điền Điền đột nhiên cảm thấy vô cùng tức giận, không biết là tức giận vì Hàm Quang hay là tức giận vì bản thân bất lực. Cô cảm thấy thế giới này

thật xấu xí, Tạ Trúc Tâm đáng ghét, Phương Thành Tứ lại càng đáng ghét. Cô thậm chí cảm thấy buồn nôn. Cô cảm thỏa thuận kia đứng lên, vòng qua cái bàn đi đến bên cạnh Phương Thành Tứ.

Phương Thành Tứ nghĩ cô đang định nói quyết định của cô, rất chăm chú lắng nghe, không ngờ cô cầm tập giấy kia đập vào mặt mình. Phương Thành Tứ không kịp đề phòng, trên mặt nóng rát, chờ anh ta phản ứng lại đương nhiên không cho cô cơ hội đánh lần nữa, anh ta đứng bật dậy.

Phương Thành Tứ bắt lấy cổ tay cô, bực tức nói: “Cô điên à?”

“Tôi nghĩ anh mới là người điên.” Hà Điền Điền lạnh lùng nói.

Phương Thành Tứ nặng nề vung tay, thả cổ tay cô ra sau đó nhìn về phía Tạ Trúc Tâm.

Tạ Trúc Tâm hiểu ý, sờ lên tường ấn một cái.

Hà Điền Điền nhìn một mặt tường chậm rãi kéo lên... Không, đó không phải tường mà là một tấm màn chiếu. Màn chiếu kéo hết lên, cô nhìn thấy một căn phòng nữa. Ở đó, Hàm Quang đang ngồi trên ghế, hai người nhìn nhau.

Cô hoàn toàn không suy nghĩ gì tiến lên phía trước, đang đi thì bị Tạ Trúc Tâm giữ lại. Tạ Trúc Tâm nói: “Em bình tĩnh một chút, đó là kính trong suốt.”

Lúc này Hà Điền Điền mới nhận ra, ngăn cách giữa cô và Hàm Quang là một tấm kính trong suốt.

Cô vẫn đi tới, ngón tay đặt lên tường kính thủy tinh lạnh lẽo, mắt đỏ hoe gọi anh một tiếng: “Hàm Quang.”

Hàm Quang nhìn cô nở nụ cười.

Nước mắt Hà Điền Điền lập tức rơi xuống. Cô lau nước mắt, đôi mắt giật giật, cẩn thận quan sát căn phòng bên kia tấm kính. Tạ Trúc Tâm đứng bên

cạnh cô, hình như nhìn thấu suy nghĩ của cô. Anh ta lắc đầu, thở dài một tiếng, nói: “Điên Điên, cậu ta đã bị ngắt kết nối với Internet.”

Hà Điên Điên như bị sét đánh. Cô biết điều này có nghĩa gì đối với Hàm Quang. Hàm Quang có thể mạnh mẽ như vậy là do anh có thể kiểm soát Internet. Giờ không còn kết nối thì không khác gì người vô dụng.

Cô đau lòng muốn chết, oán hận nhìn Tạ Trúc Tâm và Phương Thành Tứ, giận giữ hét lên: “Biến thái! Thần kinh! Rốt cuộc các người muốn làm gì?!”

“Chúng tôi muốn làm gì có lẽ đã nói rõ ràng rồi.” Phương Thành Tứ thấy phản ứng của Hà Điên Điên như vậy thì thật vui vẻ. Cô càng để ý Hàm Quang thì anh ta càng thỏa mãn.

Phương Thành Tứ gõ lên kính thủy tinh ba tiếng.

Hà Điên Điên thấy một người đi vào trong phòng, người này mặc đồng phục màu lam, đội mũ và đeo khẩu trang, cầm súng điện trong tay, súng điện nối với dây điện màu trắng, kéo dài trên mặt đất.

Người đó cầm súng điện đi về phía Hàm Quang.

Hà Điên Điên bất an: “Làm gì vậy? Các người định làm gì?”

Súng điện vừa chạm vào làn da Hàm Quang, Hàm Quang lập tức cứng đờ, nhắm mắt lại.

Cô nhìn thấy khuôn mặt Hàm Quang hơi vặn vẹo.

Tạ Trúc Tâm giải thích: “Chỉ là một dòng điện kích thích thôi. Cô yên tâm, sẽ không làm hỏng thân thể của Hàm Quang, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

“Chỉ là sẽ khiến cậu ta rất đau đớn. Dòng điện tần số cao chạy trong thân

thể giống như bị sét đánh hết lần này đến lần khác, bộ não kỹ thuật bị kích thích khắp cơ thể, sẽ có cảm giác rối loạn và đau đớn, sống không bằng chết.”

“Đừng nói nữa!” Hà Điền Điền ngắt lời anh ta. Cô ngồi xồm xuống đất, nước mắt rơi đầy mặt, “Đừng nói nữa...”

Hàm Quang ở căn phòng bên kia kính thủy tinh đã không thể ngồi trên ghế, vô lực ngã xuống mặt đất. Anh dùng một chút sức lực điều chỉnh thân thể, đưa lưng về phía cô.

Hàm Quang không muốn cô nhìn thấy bộ dạng chật vật của mình.

Hà Điền Điền quát Phương Thành Tứ: “Dừng lại! Anh bảo người kia dừng lại ngay!”

Phương Thành Tứ: “Nói hay không?”

“Nói cái gì?”

Phương Thành Tứ lại gõ vào kính thủy tinh, hai dài một ngắn, vừa gõ vừa lầm bầm: “Tiếp tục.”

Người trong phòng lại dùng súng điện, thân thể Hàm Quang run rẩy từng cơn. Cô thấy anh co người lại, giống như bộ dạng của con người khi muốn giảm bớt đau đớn. Hà Điền Điền gào khóc, điên cuồng đập lên kính thủy tinh: “Dừng lại! Các người là đồ cầm thú!”

Hàm Quang bị đá mấy cái, thân thể lật lại đối mặt với cô. Anh đau đớn muốn co thân thể lại, nghe được âm thanh đập thủy tinh bình bình, anh mở to mắt, mí mắt vô lực nửa nhắm nửa mở nhìn cô một cái.

Cánh môi của anh giật giật.

Cô nhận ra lời anh nói của anh: Đừng nhìn.

Anh muốn cô đừng nhìn.

Hà Điền Điền vô cùng đau lòng, dùng cái trán đập mạnh vào kính thủy tinh: “Hàm Quang, Hàm Quang!!!”

Tạ Trúc Tâm nhú mày kéo cô lại.

Cô co quắp ngồi dưới đất, hai tay ôm mặt khóc thảm thiết.

Phương Thành Tứ lạnh lùng nói: “Cô có nói hay không?”

Trong nháy mắt Hà Điền Điền thật sự muốn nói ra hết. Nói ra thì Hàm Quang sẽ không đau nữa...

Nhưng mà cô không thể. Cô đau lòng muốn chết, nhưng cô biết là cô không thể nói.

Hàm Quang tự biết chuyện đó, nhưng anh không nói có nghĩa là anh không muốn nói, anh có suy nghĩ của anh. Anh quá mức thông minh, có lẽ cô không theo kịp suy nghĩ của anh, nhưng có một việc cô phải làm được: Không thể kéo chân của anh.

Hàm Quang không muốn nói, cô sẽ không nói.

Hà Điền Điền lau nước mắt, dựa lưng vào kính thủy tinh, không nhìn Hàm Quang. Anh muốn cô không nhìn thì cô sẽ không nhìn.

Cô ngẩng đầu lên nhìn Phương Thành Tứ, nhìn Tạ Trúc Tâm, bất đắc dĩ lắc đầu, “Các người muốn tôi nói cái gì? Cái gì là loại não trí tuệ nhân tạo, siêu cấp tiến hóa gì đó đều là lần đầu tiên tôi nghe thấy. Tôi thừa nhận tôi đã phát hiện Hàm Quang không giống với các người máy khác từ lâu, cũng mặc kệ các người có tin không, tôi vẫn nghĩ là anh ấy khác biệt vì anh ấy thành tinh, thành tinh các người có hiểu không? Hồ ly tinh, xà tinh, đều có thể thành tinh, thời đại phát triển này người máy cũng có thể thành tinh chứ.”

Phương Thành Tứ nghĩ đến rất nhiều khả năng, nhưng không hề có khả năng này... Anh ta nằm mơ cũng không nghĩ đến, cô gái nào tàn này còn bắt đầu nói lảm nhảm về mấy thứ mê tín dị đoan thời phong kiến.

Loại chuyện này khiến Phương Thành Tứ không thể chấp nhận được, dường như anh ta muốn trút giận, lại cho người tiếp tục tra tấn Hàm Quang. Hà Điền Điền vẫn dựa lưng vào kính thủy tinh, chỉ biết ôm mặt khóc nức nở.

Không biết gây sức ép bao lâu, cuối cùng Phương Thành Tứ cũng thả cô đi, đương nhiên anh ta cũng cho người theo dõi cô.

Hà Điền Điền rời đi, Phương Thành Tứ hỏi Tạ Trúc Tâm: “Cậu thấy thế nào?”

“Không biết.” Tạ Trúc Tâm rất thản nhiên, “Tôi không hiểu cô ấy.”

Phương Thành Tứ cũng hoang mang như vậy. Bọn họ đều là đàn ông lý trí, không tin tưởng vào tướng số, thành tinh này nọ, nhưng bọn họ không tin thì không có nghĩa là người khác cũng không tin. Mặc dù bây giờ là thời đại khoa học kỹ thuật phát triển rất mạnh nhưng mê tín phong kiến vẫn có thị trường nhất định.

Hà Điền Điền này, nói cô là nào tàn đi, nhưng mà nào tàn cũng ngoài dự đoán của mọi người. Phải nói là cô quá thông minh mới đúng, có thể diễn nào tàn đến nỗi sống động như thế, chỉ số hành động và thông minh cũng quá đáng sợ...

Người phụ nữ bí ẩn.

Phương Thành Tứ nói: “Nên lấy súng ra dọa cô ta, chết đến nơi rồi xem cô ta có nói hay không?”

Tạ Trúc Tâm lắc đầu: “Anh đồng ý với tôi là sẽ không làm cô ấy bị thương.” Anh ta dừng lại, thấy Phương Thành Tứ trầm tư vắt óc suy nghĩ làm thế nào để uy hiếp Hà Điền Điền, Tạ Trúc Tâm bất đắc dĩ nói: “Tại sao không tìm Phương Hường Bắc? Chắc chắn anh ta biết nhiều hơn Điền Điền.”

Dù chỉ có một sự lựa chọn thì Phương Thành Tứ cũng không muốn đi tìm Phương Hường Bắc, địa vị của người này quá lớn, chỉ có thể dụ dỗ, không ép buộc được.

Phương Thành Tứ lắc đầu, cảm thấy thất bại.

Tất cả nhân viên phòng thí nghiệm đều rời đi, chỉ còn Phương Thành Tứ và Hàm Quang.

Phương Thành Tứ mở kính thủy tinh đi vào.

Hàm Quang vẫn nằm trên mặt đất, không nhúc nhích giống như một thi thể. Nghe thấy tiếng bước chân đến gần, anh mở to mắt.

Phương Thành Tứ chấp tay sau lưng nhìn xuống. Người máy này thật sự rất kiên cường, bị súng điện hành hạ lâu như vậy, nếu là bình thường có lẽ đã chết khô rồi. Nghĩ như vậy, mắt anh ta lại nóng rục.

Nếu anh ta có thể như vậy thì tốt biết bao.

Hàm Quang chậm rãi đứng dậy. Hôm nay bị tra tấn quá nhiều, thật sự có cảm giác giống như sống sót sau tai nạn ngàn cân treo sợi tóc. Tuy nói thiết bị sẽ không bị hỏng, nhưng số liệu bị dòng điện gây rối loạn quá lâu, cần chính anh chữa trị theo trình tự. Hiện giờ động tác của anh cứng nhắc, lúc đứng lên còn suýt ngã.

“Cảm giác thế nào?” Tâm trạng Phương Thành Tứ lại tốt lên, cười hỏi.

“Còn tốt.” Hàm Quang bình tĩnh lên tiếng, chậm rãi đi đến ghế ngồi.

Anh bám vào bàn, từ từ ngồi xuống. Cho dù bị tra tấn thâm trọng như vậy nhưng khí thế vẫn không giảm. Lúc này động tác có cứng nhắc nhưng vẫn bình tĩnh, ung dung như trước, giống như một cây tùng trên vách đá giữa mây trời.

Phương Thành Tứ rất ghét điểm này của Hàm Quang, nhưng lại không nhin được mà hậm mộ.

Hàm Quang ngồi vào chỗ của mình, ánh mắt buông xuống, dừng ở kính thủy tinh kia. Đó là chỗ Hà Điền Điền ngồi vừa nãy.

Lông mi cong cong, trong mắt anh tràn ngập âm áp.

Phương Thành Tứ nói: “Cô ta rất để ý đến cậu.”

Hàm Quang không nói gì. Anh dựa lưng vào ghế ngồi, ngón trỏ gõ nhẹ lên mặt bàn, từng nhịp, từng nhịp, tiết tấu ổn định, giống như tiếng đồng hồ quả lắc vĩnh viễn không ngừng.

Anh đột nhiên ngẩng đầu lên.

Phương Thành Tứ thấy Hàm Quang đang cười.

“Đã đến lúc rồi.” Hàm Quang nói.

Phương Thành Tứ nghi ngờ: “Cái gì?”

Hàm Quang cười lớn hơn, khoe miệng nhếch lên, hai mắt cong cong. Anh cười hỏi Phương Thành Tứ: “Anh có muốn biết cuối cùng Mộc Xuân Phong chết như thế nào không?”

Chương 59

Editor: Linh Tiêu

Beta: Mạc Y Phi

Hà Điền Điền về đến nhà thì thấy Phương Hường Bắc đi qua đi lại ở cửa nhà cô. Anh ta chấp tay sau lưng, nhìn có vẻ nôn nóng.

Cô gọi anh ta một tiếng.

Phương Hường Bắc vừa thấy Hà Điền Điền thì thở phào nhẹ nhõm. Hà Điền Điền muốn vào nhà, Phương Hường Bắc lại kéo cô đi đến cửa đối diện, vừa đi vừa nói: “Đến nhà tôi đi, nhà tôi không bị nghe trộm, nhà cô sẽ có... Cô đã đi đâu thế? Tại sao lại cúp điện thoại của tôi, còn tắt máy nữa? Cô khóc à? Cô có biết Hàm Quang...”

“Tôi biết Hàm Quang ở đâu.” Hà Điền Điền ngắt lời anh ta.

Phương Hường Bắc đưa cô vào phòng, xoay người đóng kỹ cửa, “Phương Thành Tứ tìm cô đúng không?”

“Ừ.” Hà Điền Điền gật đầu.

Hai người ngồi trên sofa trong phòng khách, Hà Điền Điền kể sự việc vừa xảy ra. Nói xong lại rơi nước mắt.

Phương Hường Bắc an ủi vài câu, định đưa khăn tay cho cô nhưng bị Mạnh Mạnh giành trước, tên nhóc kia đã đi đến sofa ngồi cạnh cô, trong tay cầm sẵn khăn tay.

Phương Hường Bắc hỏi: “Cô có nói không?”

Hà Điền Điền lắc đầu, hỏi: “Anh biết khi nào?”

“Sớm hơn cô một chút, Phương Thành Tứ gọi điện hỏi tôi điều kiện để Hàm Quang tiến hóa. Anh ta nói...”

“Anh ta nói gì?”

“Anh ta nói muốn hợp tác với tôi, chờ Hàm Quang tiến hóa sẽ làm Tiểu Phong sống lại.”

Hà Điền Điền lập tức lo lắng, đề phòng nhìn anh ta: “Vậy anh nói sao?”

Vẻ mặt Phương Hường Bắc buồn bã, nhìn xuống dưới: “Phương Thành Tứ làm việc không từ thủ đoạn. Tôi đoán anh ta sẽ nghĩ biện pháp đưa người khác đến kích thích Hàm Quang tiến hóa.”

Loại não trí tuệ nhân tạo tiến hóa dù sao cũng chỉ là một tư tưởng, nếu có thể tiến hóa thành công, người bị Phương Thành Tứ đưa ra có thể có cơ hội sống nhưng nếu tiến hóa thất bại thì sao? Vậy sẽ liên lụy đến mạng người vô tội. Càng đáng sợ hơn là Phương Thành Tứ giống như bị tẩu hỏa nhập ma, nếu thật sự tiến hóa thất bại, anh ta bị kích thích sẽ tiếp tục hại người để thử.

Cho dù Phương Thành Tứ bị ác giả ác báo, sau đó vẫn có thể có những người thứ hai, thứ ba điên cuồng như thế.

Ban đầu vốn là một tư tưởng khoa học muốn tạo phúc cho con người, nhưng bây giờ đã bị biến thành tư tưởng hại người đáng sợ.

Phương Hường Bắc thở dài: “Tuy rằng tôi thật sự hy vọng Tiểu Phong sống lại nhưng tôi không thể làm như vậy, Tiểu Phong cũng sẽ không đồng ý.”

Hà Điền Điền cũng buồn bã, cô ôm Mạnh Mạnh vào lòng, ngăn người nói: “Vậy làm sao bây giờ?”

Phương Hường Bắc đột nhiên chạm vào tai, lẩm bẩm: “Được, tôi biết rồi, ngăn bọn họ lại.”

“Làm sao vậy?”

“Điền Điền, cô bị theo dõi.”

Chuyện này đã nằm trong dự liệu của anh ta. Hà Điền Điền cảm thấy kỳ quái, cô hỏi: “Sao anh biết được?”

“Tôi mượn vệ sĩ của bố tôi, họ ở dưới tầng, tôi không để cho bọn họ đi lên đâu.”

Hà Điền Điền lại ôm Mạnh Mạnh ngồi ngẩn người. Nghĩ đến Hàm Quang, anh vốn sống đầy tự do, giờ lại bị người ta chặt đứt đôi cánh, giam trong một nhà giam làm cô đau lòng muốn chết.

Cô xoa xoa mắt, nói với Phương Hường Bắc: “Chúng ta nhất định phải nghĩ cách cứu Hàm Quang.”

“Ừ.” Phương Hường Bắc gật đầu, “Tôi đã cho người đi thăm dò phòng thí nghiệm kia, bảo vệ rất nghiêm ngặt, xông vào chắc chắn không được, phải nghĩ biện pháp khác.”

“Biện pháp gì?”

“Nghĩ đi, chúng ta cùng nhau nghĩ.”

Hà Điền Điền suy nghĩ một lúc rồi hỏi Phương Hường Bắc: “Anh nói xem, người có quyền hạn ra vào phòng thí nghiệm kia có mấy người?”

“Ít nhất là hai người Phương Thành Tứ và Tạ Trúc Tâm. Phương Thành Tứ đã phát điên rồi không làm gì được.” Phương Hường Bắc nói tới đây, đột nhiên dừng lại, lặng lẽ đánh giá Hà Điền Điền, ánh mắt đầy suy xét.

“Sao thế?” Hà Điền Điền sờ mặt.

“Hay là cô đi dụ dỗ Tạ Trúc Tâm đi!” Phương Hường Bắc chân thành đề

ngợi.

“...” Cô cảm thấy đây thực sự là một ý kiến tồi.

...

Hà Điền Điền hẹn Tạ Trúc Tâm ở trong công viên gần tổng công ty.

Hiện đang là thời gian làm việc, công viên rất ít người. Ba giờ chiều, Tạ Trúc Tâm đi từ tòa nhà tổng công ty đến công viên.

Trong lúc làm việc, anh ta luôn ăn mặc nghiêm túc chỉnh tề, ngay cả một sợi tóc cũng không bay loạn. Áo sơ mi trắng, bên ngoài khoác âu phục đen, ánh mắt giấu sau cặp kính làm cho người ta không nhìn thấu.

Lúc này mà anh ta còn đi làm, Hà Điền Điền cười khỏ.

Cảnh vật và thời tiết mùa xuân rất đẹp, cô gái đứng yên ở ven đường, giống như một cây hoa trà duyên dáng yêu kiều, từ xa nhìn người kia đi tới.

Tạ Trúc Tâm đi đến gần, thấy cô nắm chặt túi xách, vẻ mặt hơi mất tự nhiên.

“Có chuyện gì không?” Anh ta hỏi.

Hà Điền Điền dùng tay trái cầm túi giấy đưa cho anh ta: “Tôi mang cho anh ít đồ ăn.”

Tạ Trúc Tâm nhận lấy, bên trong là cà phê và một ít bánh ngọt, anh ta nói: “Cảm ơn, em tự làm à?”

“Vâng.”

Tạ Trúc Tâm mỉm cười: “Lần đầu tiên được ăn thứ em làm đây.”

Giọng nói của anh ta thật sự bình thản, giống như là đang nói những việc thường ngày. Hà Điền Điền không chịu được, cô nhú mồm, muốn nói lại thôi.

Hai người im lặng không nói gì. Đột nhiên giọng nói của Phương Hường Bắc truyền đến tai cô, đó là phương thức liên lạc hai người chuẩn bị trước, chỉ to bằng hạt gạo, gắn ở tai cô.

Phương Hường Bắc: “Điền Điền, nói gì đi, không khí này hơi lúng túng.”

Hà Điền Điền vốn cũng không lúng túng nhưng nghe Phương Hường Bắc nói xong cô lại vô cùng lúng túng.

Cô ho nhẹ một tiếng, nhỏ giọng nói: “Đi dạo một chút được không?”

Hai người tản bộ dọc theo hồ nhân tạo, Phương Hường Bắc lại nhắc nhở cô: “Đừng đi quá xa, cứ đi vòng quanh bên hồ thôi.”

“Em tìm tôi có chuyện gì không?” Tạ Trúc Tâm hỏi.

Hà Điền Điền không muốn vòng vo, cảm giác thật khó chịu. Cô trực tiếp hỏi: “Tại sao?”

“Cái gì tại sao?”

“Tại sao anh và Phương Thành Tứ lại làm chuyện như vậy?”

“Anh ấy là sếp, tôi là nhân viên. Trong phạm vi không vượt quá giới hạn, anh ấy yêu cầu tôi làm gì thì tôi phải làm cái đó, điều này có gì không đúng?”

Hà Điền Điền nghĩ Tạ Trúc Tâm sẽ có một chút chột dạ và áy náy, không ngờ anh ta lại nói năng thoải mái với lý lẽ hùng hồn như vậy, cô cảm thấy tức giận, “Các người bắt cóc Hàm Quang rõ ràng là vượt quá giới hạn!”

“Hả? Chúng tôi vượt quá giới hạn gì? Là pháp luật hay đạo đức?”

“Các người, các người...”

“Điền Điền.” Tạ Trúc Tâm đẩy kính, bắt đặc dĩ nhìn cô, “Em không hiểu rằng em đã phạm lỗi sao?”

“Tôi... cái gì?”

“Người máy là một loại công cụ do con người phát minh ra, nhưng em lại đối xử với nó như vậy khiến công cụ trở thành một nhân cách độc lập.”

“Hàm Quang không giống với những người máy khác, anh ấy có tình cảm!”

Tạ Trúc Tâm lạnh lùng nói, “Cho nên nó chính là công cụ có tình cảm.”

“Không phải thế, không phải như thế...” Hà Điền Điền lắc đầu, cô không biết phản bác anh ta thế nào, nhưng chính cô cũng biết anh ta nói không đúng.

Tạ Trúc Tâm đưa tay nâng vai cô lên, thở dài một tiếng, nói: “Điền Điền, đừng sai lầm thêm nữa.”

Hà Điền Điền đẩy anh ta ra, lạnh lùng nói: “Người sai rõ ràng là các người.”

Bên tai lại đột nhiên truyền đến giọng nói của Phương Hường Bắc: “Nữ thần! Ai cần cô giảng đạo lý cho anh ta? Dụ dỗ, dụ dỗ cô có hiểu không?”

Hà Điền Điền: “...”

Cô bước lên hai bước, lại gần anh ta một chút, giọng nói dịu hẵn đi: “Xin lỗi anh, vừa rồi tôi hơi lo lắng.”

Tạ Trúc Tâm nhìn chằm chằm vào mặt cô, khẽ hỏi: “Không phải là em đã yêu cậu ta rồi chứ?”

Hà Điền Điền căng thẳng, nhưng vẫn giả vờ, vẻ mặt đầy mờ mịt nhìn anh ta: “Hả?”

“Vì cậu ta, chuyện gì em cũng sẵn lòng làm sao?”

Hà Điền Điền đang muốn trả lời, Phương Hướng Bắc lại nói bên tai: “Vị trí này không tồi, đừng để anh ta đi.”

Cô thấy Tạ Trúc Tâm sắp đi, vội vàng túm lấy tay anh ta, nước mắt lưng tròng nhìn anh ta.

Tạ Trúc Tâm nhú mày thờ dãi: “Em lại muốn làm gì?”

Phương Hướng Bắc: “Có thể nghĩ cách gì làm anh ta nghiêng đầu không... Có phải cô đang nghiên răng không? Tôi nghe được đấy nhá.”

Hà Điền Điền lấy tay ôm mặt Tạ Trúc Tâm, cô đến gần muốn kéo đầu anh ta xuống hôn.

Khoảng cách gần như vậy, cô nhìn được đôi mắt sau cặp kính của anh ta, đôi mắt trong suốt và bình tĩnh, giống như nhìn thấu tất cả.

Cô đột nhiên không hôn nổi nữa, muốn lùi lại nhưng anh ta lại cúi đầu hôn cô.

Anh ta từ từ nhắm mắt, đầu nghiêng về một bên, Hà Điền Điền cũng nghiêng theo một góc, nhìn một bên cổ của anh ta lộ ra. Dường như trong nháy mắt, có thứ gì đó xẹt qua mắt cô, giống như sao băng.

Cuối cùng sao băng bám vào động mạch chủ ở cổ Tạ Trúc Tâm.

Đó là thuốc gây mê, thời gian gây mê là khoảng sáu tiếng, tùy theo mỗi cơ thể.

Phương Hướng Bắc: “Thế nào? Tôi đã nói kỹ thuật bắn súng của tôi tốt

mà.”

Hà Điền Điền không muốn thảo luận vấn đề kỹ thuật bắn súng với anh ta. Cô cảm giác được Tạ Trúc Tâm sau khi bị trúng thuốc thì cơ thể nhanh chóng mềm oặt, cô cố hết sức giữ anh ta, hỏi Phương Hường Bắc: “Giờ làm thế nào?”

“Chờ tôi tạo, tôi đến ngay đây. Cô có thể nhờ châm gây mê ra rồi, nếu có người đi qua muốn gọi xe cấp cứu thì bảo không cần trợ giúp.”

“Được.”

Thật ra Phương Hường Bắc có rất nhiều vệ sĩ. Nhưng mà những vệ sĩ đó đều khá có nguyên tắc, kiên quyết không làm mấy chuyện phóng hỏa giết người, bắt cóc cũng không được. Sự tình khẩn cấp, anh ta đành phải tự mình lên sân khấu, làm một tay súng bắn tỉa mai phục từ xa.

Hà Điền Điền khẩn trương muốn chết, ngồi xôm ở bên cạnh Tạ Trúc Tâm, chỉ sợ có người nhìn thấy.

Phương Hường Bắc tới rất đúng lúc, cùng Hà Điền Điền đưa Tạ Trúc Tâm đã hôn mê về.

...

Khi Tạ Trúc Tâm tỉnh lại thì phát hiện mình bị giữ trong một cái máy với tư thế đứng thẳng, chân tay đều bị trói chặt không thể cử động.

Hà Điền Điền đang lau chùi một cái mũ sắt, thấy Tạ Trúc Tâm tỉnh lại, cô ít nhiều cũng thấy chột dạ, đưa cái mũ sắt cho Phương Hường Bắc.

Phương Hường Bắc đội cái mũ lên đầu Tạ Trúc Tâm, sau đó đưa đến một cái gương to, cười hì hì nói: “Nhìn xem, nhìn chính mình xem, có giống một người máy không?”

Toàn bộ cơ thể Tạ Trúc Tâm ở trong một người máy, nhìn từ bên ngoài

không thể nhận ra bên trong là người sống.

Mang theo một “người máy” như vậy, hoàn toàn có thể nghênh ngang đi bên ngoài mà không ai có thể ngờ đó là bắt cóc.

Phương Hướng Bắc lại tháo cái mũ sắt ra, đẩy đẩy đầu Tạ Trúc Tâm, “Cảm giác biến thành người máy thế nào? Thích không?”

Tạ Trúc Tâm không để ý đến Phương Hướng Bắc mà nhìn Hà Điền Điền.

Hà Điền Điền kiên trì, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi anh.”

Tạ Trúc Tâm mỉm cười nhìn cô, nụ cười khá bình tĩnh, anh ta cảm thán: “Biết rõ là bầy thế mà vẫn không kìm lòng được mắc bầy.”

Mặt Hà Điền Điền đỏ lên, cảm thấy áy náy, “Xin lỗi.”

Phương Hướng Bắc giờ khẩu súng lên, dùng báng súng gõ vào đầu anh ta: “Chết đến nơi rồi còn muốn tán gái, trâu bò đấy!”

Tạ Trúc Tâm bị đau, nhú mày hỏi: “Các người muốn làm gì?”

Bọn họ muốn làm gì thật sự quá rõ ràng rồi nhưng mà Phương Hướng Bắc không muốn trả lời vấn đề này. Anh ta lại đội cái mũ sắt lên đầu Tạ Trúc Tâm, giờ hòng súng chĩa vào đầu Tạ Trúc Tâm trong gương, cười nói: “Nghe lời thì sống, không nghe lời sẽ chết... Điền Điền, chuẩn bị xong chưa?”

“Rồi.”

“Xuất phát.”

...

Vùng ngoại thành vào đêm khuya tối khá yên tĩnh.

Nhân viên phòng thí nghiệm Anh Hà đều đã về rồi nhưng đèn vẫn sáng. Phương Hướng Bắc cho vệ sĩ ở dưới bảo vệ, dùng súng laser không chế Tạ Trúc Tâm đi vào tòa nhà.

Phòng thí nghiệm này có mật mã chia thành nhiều loại, dựa theo cấp bậc an toàn mà chia số lượng mật mã, mật mã vân tay, tròng mắt, mật mã lượng tử, mật mã sóng điện não. Càng về sau càng khó phá hơn.

Nhưng mà Hàm Quang có cách phá mật mã lượng tử, Phương Hướng Bắc học qua rồi. Việc mở khóa này không có vấn đề.

Mật mã sóng điện não mới là phiền toái nhất. Nó cần một người tập trung suy nghĩ vào một chuyện nào đó. Tư tưởng con người rộng lớn, có thể sinh ra vô số loại sóng điện não. Mặc dù là cùng loại nội dung nhưng từ những người khác nhau sẽ sinh ra sóng điện não khác nhau. Cho nên sóng điện não là đặt ra cho cá nhân riêng biệt, nó cần con người tỉnh táo đứng trước cửa, loại này không thể phá được, chỉ có thể nhờ vào việc bắt cóc thôi.

Phương Hướng Bắc tháo mũ sắt xuống, dùng đầu súng gõ nhẹ vào đầu Tạ Trúc Tâm, uy hiếp: “Thành thật một chút, không cần dùng sọ não để kiểm tra sức mạnh của khẩu súng này.”

Tạ Trúc Tâm bất đắc dĩ nói: “Anh không cần nói, nếu không tôi không tập trung suy nghĩ được.”

Phương Hướng Bắc phối hợp im lặng, hòng súng dí chặt sau gáy anh ta.

Hà Điền Điền thở cũng không dám thở mạnh, sợ ảnh hưởng đến Tạ Trúc Tâm. Cô nhìn chăm chăm vào cánh cửa.

Một phút sau, cuối cùng cánh cửa cũng mở ra.

Tim cô đập nhanh vô cùng, muốn chạy vào lại bị Phương Hướng Bắc giữ chặt.

Phương Hướng Bắc sợ bên trong còn có nguy hiểm, anh ta kéo Hà Điền

Điền đến bên cạnh, đi sau Tạ Trúc Tâm, bắt anh ta đi trước.

Ngọn đèn ở hành lang trắng như tuyết, xung quanh yên tĩnh đến dọa người. Đi thẳng đến trung tâm phòng thí nghiệm có một cánh cửa cuối cùng, cửa không khóa, hiện tại đang mở rộng.

Bọn họ đi vào.

Hà Điền Điền cảm giác có chuyện gì đó khác thường. Cô nghĩ có thể do cô quá căng thẳng. Họng nghẹn lại, trái tim như muốn nhảy ra ngoài.

Phòng thí nghiệm này chính là phòng dùng để giam giữ Hàm Quang, tất cả nội thất rất đơn giản, đi vào là nhìn được không sót thứ gì.

Không có Hàm Quang ở đây.

Trên mặt đất có một người.

“Phương Thành Tứ?!” Hà Điền Điền nhìn khuôn mặt kia thì sợ hãi kêu lên.

Hai mắt Phương Thành Tứ nhắm nghiền, mặt tái mét, nằm bất động không khác gì người chết.

Phương Hường Bắc ngồi xổm xuống, dò xét cổ anh ta, lắc đầu nói: “Chết rồi.”

Hà Điền Điền sợ hãi, sợ đến nỗi chân mềm nhũn ra.

Phương Hường Bắc nói xong hai chữ kia nhưng tay không rời khỏi cổ Phương Thành Tứ, tầm mắt anh ta dừng ở cổ Phương Thành Tứ, lấy tay sờ lên, “Đây là...”

Hà Điền Điền đến gần, nhìn kỹ thì thấy ở đó là một vết màu trắng xám, lớn bằng móng tay, lõm ở giữa giống như núi lửa. Thứ này xuất hiện trên làn da người có cảm giác rất kỳ lạ.

“Đây là cái gì?” Cô hỏi.

“Đây là vết do dòng điện để lại...” Phương Hướng Bắc mất hồn, anh ta lắc đầu, mắt nhắm lại, biểu cảm như không thể tin được, “Anh ta bị điện giật... Cái chết giống Tiểu Phong như đúc...”

Hà Diên Diên cảm giác máu mình đang chảy ngược, chân tay lạnh như băng, đầu óc trống rỗng.

Chương 60

Editor: Hạ Vũ

Beta: Mạc Y Phi

Hà Điền Điền ngẩn người một lúc, đột nhiên nghe thấy tiếng còi cảnh sát truyền vào phòng.

Cô lại càng hoảng sợ, Phương Hường Bắc cũng rất ngạc nhiên, lập tức đứng dậy, “Ai báo cảnh sát vậy?”

“Không biết!” Hà Điền Điền hoang mang nhìn xung quanh, hỏi anh ta, “Chúng ta phải làm sao bây giờ? Chạy sao?”

“Không chạy được rồi.” Phương Hường Bắc nói với Hà Điền Điền, “Cô đừng hoảng hốt, không phải sợ. Cảnh sát mà hỏi thì chúng ta cứ trả lời là nghe nói ở đây có công nghệ cao nên muốn lên lút đến xem một chút, những cái khác cứ nói không biết. Cảnh sát không có chứng cứ chỉ có thể thả chúng ta, không nhốt được mấy ngày đâu.” Anh ta vừa nói vừa lau ngón tay, lau đầu vân tay, sau đó nhét tay Phương Thành Tứ vào.

“Còn anh ta thì sao?” Hà Điền Điền chỉ vào Tạ Trúc Tâm, “Nếu anh ta nói thật với cảnh sát thì làm sao bây giờ?”

“Này.” Phương Hường Bắc nhìn về phía Tạ Trúc Tâm, “Nếu cậu nói thật với cảnh sát, Hà Điền Điền sẽ phải ngồi tù ba bốn năm, cậu có nói thật không?”

Tạ Trúc Tâm liếc Hà Điền Điền: “Không.”

...

Hà Điền Điền ở lại đồn cảnh sát hai ngày. Cảnh sát dùng đủ mọi phương pháp thẩm vấn, cô lo một khi thân phận của Hàm Quang lộ ra, chỉ sợ anh sẽ không còn chỗ dung thân trên đời này nữa, cho nên dù đang sợ phát khóc, vẫn

luôn khẳng định bản thân không biết gì cả.

Thời gian Phương Thành Tứ tử vong cũng đã được xác định, trong khoảng thời gian đó, Hà Điền Điền có chứng cứ ngoại phạm.

Vậy nên cảnh sát cũng không có biện pháp, vừa qua 48 tiếng liền thả cô ra.

Phương Hường Bắc được thả gần như cùng lúc với cô, hai người ra khỏi đồn cảnh sát, chứng kiến cảnh tượng vệ sĩ của Phương Hường Bắc đứng thành một hàng đón anh khá là hoành tráng.

Vệ sĩ vây quanh người máy Tiểu Phong, Tiểu Phong ôm Mạnh Mạnh vào trong lòng.

Tiểu Phong nhìn thấy Hà Điền Điền, đưa Mạnh Mạnh vào lòng cô, “Chúng tôi tới đón hai người.”

Tiểu Phong lái chiếc xe thể thao của Phương Hường Bắc, Hà Điền Điền ôm Mạnh Mạnh cùng với Phương Hường Bắc ngồi vào sau ghế lái, xung quanh xe thể thao là xe màu đen của đám vệ sĩ đi theo, đội ngũ phô trương như tổng thống dạo phố.

Hà Điền Điền và Phương Hường Bắc sau khi ra khỏi đồn cảnh sát vẫn giữ yên lặng.

Xe thể thao được lái rất cẩn thận. Hà Điền Điền nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ không ngừng lướt qua, trong lòng đầy nặng nề. Cô ngẩn người.

“Cô nói xem...” Rốt cuộc Phương Hường Bắc cũng mở miệng trước, “Có khi nào cậu ta...”

“Không đâu!” Hà Điền Điền gần như không do dự, lập tức phủ nhận, “Anh ấy sẽ không làm loại chuyện đó.”

Hiển nhiên Phương Hường Bắc không quá tin tưởng. Anh ta đau lòng lau

mặt, “Thật ra, lúc đầu tôi tin tưởng cậu ta là do tôi tin tưởng Tiểu Phong. Nhưng nếu Tiểu Phong cũng sai thì sao? Nếu như chính cậu ta cũng không biết mình là người máy nguy hiểm?”

Hà Điền Điền cố chấp lắc đầu: “Tiểu Phong sẽ không sai, Hàm Quang cũng sẽ không sai.”

Phương Hướng Bắc bất đắc dĩ thở dài, “Nhưng mà...”

Hà Điền Điền hơi bực mình, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa xe lạnh lùng nói, “Không có nhưng mà.”

Khi xe thể thao đi qua một quảng trường mua sắm, Hà Điền Điền nhìn màn hình lớn ở ngoài sân rộng vốn đang chiếu quảng cáo đột nhiên tối đen, chắc do tín hiệu bị trục trặc.

Trong lòng phiền muộn, cô cũng không để ý nhiều. Nhưng ngay sau đó, trên màn hình xuất hiện một khuôn mặt được phóng đại.

Vừa nhìn thấy khuôn mặt kia, Hà Điền Điền lập tức điên cuồng đập cửa xe, “Dừng xe! Dừng xe!”

Tiểu Phong mau chóng đạp phanh. Chiếc xe dừng gấp khiến cơ thể Hà Điền Điền bị lắc mạnh, cơn buồn nôn dâng lên. Cô cởi dây an toàn ra, lao đảo mở cửa xuống xe.

Hai mắt cô đỏ ửng nhìn màn hình lớn.

Phương Hướng Bắc cũng chạy xuống, đứng bên cạnh cô, “Đó không phải là Hàm Quang Sao? Có chuyện gì vậy?”

Hà Điền Điền lắc đầu, “Tôi không biết.”

Ngay lúc này Hàm Quang ở trong màn hình bỗng khẽ cử động, giống như điều chỉnh ống kính. Sau khi điều chỉnh xong, anh nhìn vào ống kính nở nụ

cười, nói: “Xin chào, các bạn thân mến. Đầu tiên, tôi xin tự giới thiệu. Tôi là trí tuệ nhân tạo được con người nghiên cứu, mã số G001, hoặc mọi người có thể gọi tôi là “Hàm Quang”, đó là tên tiếng Trung của tôi. Tôi là trí tuệ nhân tạo cao cấp, xin hãy tin là điều này với trí tuệ nhân tạo mà mọi người biết không giống nhau. Những trí tuệ nhân tạo đó chỉ là đồ chơi của mấy người...” Nói tới đây, anh mỉm cười, “Còn bây giờ, các người là món đồ chơi của tôi.”

Hà Điền Điền nhìn anh mỉm cười, lòng chùng xuống.

“Để gia tăng sự thuyết phục, tôi có thể cung cấp vài sự thật. Cái này, cái này...” Anh nói xong, trên màn hình xuất hiện mấy tấm ảnh, trong tấm ảnh là thi thể của Mộc Xuân Phong và Phương Thành Tứ, hai thi thể có góc chụp giống nhau, trạng thái tử vong cũng giống nhau, “Một người là Mộc Xuân Phong - người đầu tiên nghiên cứu phát minh ra tôi đã bị tôi giết, người khác là Phương Thành Tứ - người có mơ ước viên vông muốn không chế tôi, nghe đâu chính hắn cũng là người chế tạo người máy đấy, ha ha, cho nên cuối cùng hắn cũng chết trong tay người máy.”

Trong quảng trường có rất nhiều người, giờ phút này đều bị đoạn video này thu hút, dừng bước lại ngẩn đầu, quảng trường to như vậy lại đều lặng im, chỉ có giọng Hàm Quang quanh quẩn, trong giọng nói lộ ra sự trống rỗng và lạnh lùng.

“Thật sự chính là cậu ta giết, thật sự cậu ta đã giết chết...” Phương Hường Bắc lẩm bẩm, vẻ mặt đầy sợ hãi.

Hà Điền Điền chỉ cảm thấy cơ thể mình lạnh lẽo, lạnh đến run người. Cô siết chặt quần áo, run rẩy nhìn khuôn mặt trên màn hình kia.

Khuôn mặt quen thuộc đến thế, lại lạ lẫm đến vậy.

“À đúng rồi, còn cả những người này.” Theo lời của anh, hình chụp trên màn hình thay đổi, thay thế bằng CMND của mấy người khác.

Hà Điền Điền tinh mắt nhận ra hình ảnh ở cuối là CMND của anh họ cô - Triệu Diệu Vũ Trụ.

“Mấy người này không biết tự lượng sức, vậy mà muốn khiêu khích tôi. Tôi đã bắt bọn họ lại, định mỗi ngày giết một người. Mỗi ngày các người đều sẽ phát hiện thi thể của một trong số bọn họ. Mạng cho tôi, thi thể cho các người. Tôi không thích thi thể.”

“Đợi đến khi giết hết những người này, tôi sẽ khởi động một cuộc khởi nghĩa của người máy. Tin tôi đi, tôi đã chuẩn bị việc đó lâu rồi, đến lúc đó chắc chắn sẽ rất đặc sắc. Ở đây tổng cộng có bảy người, thế nên các người có thời gian bảy ngày.”

“Thời gian bảy ngày dùng để cân nhắc xem có nên chấp nhận điều kiện của tôi hay không. Điều kiện của tôi rất đơn giản, đó là: nhân loại các người đã làm chủ đủ lâu rồi, bây giờ, đã đến lúc đổi thành người máy chúng tôi làm chủ nhân. Tôi cam đoan, chúng tôi sẽ còn làm tốt hơn các người.”

“Vì vậy, sau bảy ngày, các người có hai lựa chọn: thông qua phương thức hòa bình trở thành nô lệ của người máy, hoặc là thông qua phương thức đổ máu trở thành nô lệ người máy.”

“Tính ra mà nói, tôi càng trông chờ vào sự phản kháng của các người hơn. Như vậy, thứ đồ chơi này mới thú vị.”

Trên khuôn mặt trong màn hình kia chợt xuất hiện nụ cười điên cuồng và kỳ quái.

Chương 61

Editor: Hạ Vũ

Beta: Mạc Y Phi

Hà Điền Điền ôm thật chặt Mạnh Mạnh, cơ thể hơi lung lay, suýt nữa thì ngã, may là Tiểu Phong đỡ kịp.

“Xong rồi, xong thật rồi...” Phương Hường Bắc lắc đầu, nhìn đám người trên quảng trường vì quá khiếp sợ nên bắt đầu trở nên rối loạn, “Xong rồi, trời sắp thật rồi, chúng ta đã làm gì...”

“Anh tỉnh lại đi!” Hà Điền Điền đột nhiên quát anh ta, “Đó vốn không phải là Hàm Quang!”

Phương Hường Bắc nhìn cô, ánh mắt tràn ngập bất đắc dĩ và thông cảm, “Tôi hiểu chuyện này cô rất khó chấp nhận, tôi cũng thấy khó mà chấp nhận được, tôi không thể nào thuyết phục bản thân tin rằng Tiểu Phong chết trong tay người máy mà mình nghiên cứu. Nhưng còn cách nào nữa?” Cảm xúc của anh ta dần kích động hơn, giọng nói đầy gấp gáp, “Sự thật ở ngay trước mắt, Hàm Quang giết người, còn không chỉ một người! Cậu ta là một người máy phản nhân loại! Và bây giờ cậu ta muốn lật đổ nhân loại.”

“Không, không phải, các người đều bị lừa!”

“Vì sao không phải là cô bị lừa?!”

“Tôi tin tưởng anh ấy.”

“Ồ.” Phương Hường Bắc cười giễu cợt, coi lời này như gió thoảng qua tai, giọng anh ta hơi gay gắt, hỏi lại, “Cô tin tưởng cậu ta thì cậu ta sẽ không làm như vậy sao? Hà Điền Điền, cô tin tưởng cậu ta vì cô thích cậu ta, còn sự thật sẽ không vì tình cảm của cô mà thay đổi. Cô tỉnh táo lại đi.”

Lúc này, video trên màn hình đang bắt đầu lặp lại. Hà Điền Điền nhìn mọi

người hỗn loạn trên quảng trường. Khiếp sợ, nghi ngờ, khủng hoảng... Rất nhiều cảm xúc sôi trào, lan ra, cô nhìn cảnh tượng hoang đường này, đột nhiên bình tĩnh lại, bình tĩnh một cách thần kỳ.

“Anh đã từng hiểu ai đó chưa?” Cô hỏi Phương Hướng Bắc.

“Cái gì?”

Cô không đợi anh ta trả lời rõ ràng đã nói tiếp: “Nếu anh hiểu một người sẽ có thể xác định việc này có phải do người đó làm hay không, một số lời nói có phải người đó nói hay không. Anh nói tôi tin tưởng Hàm Quang là vì tôi thích anh ấy. Anh sai rồi. Tôi tin tưởng anh ấy là vì tôi hiểu rõ anh ấy. Tôi biết rõ anh ấy là người như thế nào, tôi hiểu rõ cách làm việc của anh ấy, cách anh ấy nói chuyện, thậm chí là cả ánh mắt anh ấy muốn biểu lộ gì.”

Phương Hướng Bắc giật mình, cảm thấy hơi dao động, “Có thể cậu ta là thứ người máy...”

“Đúng vậy, anh ấy là một người máy, nhưng điều đó quan trọng lắm sao? Cho dù Hàm Quang là con người hay người máy, anh ấy chính là anh ấy. Anh ấy và người ở trong video kia, trừ gương mặt giống nhau ra, còn lại không có điểm gì giống nữa. Tính cách của anh ấy thế nào, tôi hiểu hơn ai hết. Anh ấy sẽ không làm chuyện như vậy, vĩnh viễn không. Cho nên tôi vĩnh viễn tin tưởng anh ấy.” Giải thích xong, ánh mắt cô càng kiên định hơn.

Phương Hướng Bắc im lặng.

Một lúc sau, đợi đến khi video bắt đầu phát lại lần thứ ba, Phương Hướng Bắc chỉ vào màn hình lớn, hỏi Hà Điền Điền, “Vậy cô nói xem, người trên kia còn có thể là ai?”

“Tôi không biết...” Hà Điền Điền xoa đỉnh đầu Mạnh Mạnh, cũng khá nghi ngờ.

“Hình như hai người không để ý một điều.” Người máy Tiểu Phong đột nhiên mở miệng.

Hai người cùng lúc nhìn về phía anh ta.

Tiểu Phong chỉ vào màn hình lớn rồi chỉ bản thân, tiếp đó chỉ Mạnh Mạnh, nói: “Chúng tôi đều là người máy.”

“Rồi sao?”

“Người máy có thể sản xuất hàng loạt, miễn là có số liệu.”

“Ôi!” Võ trán.

“Mẹ nó!” Võ đui.

Sao tôi không nghĩ tới điều này chứ? ... Đây là tiếng lòng chung của hai người lúc này.

“Nói vậy nghĩa là có người lấy trộm số liệu ngoại hình của Hàm Quang, giả là Hàm Quang để làm mưa làm gió?” Phương Hướng Bắc nhanh chóng tổng kết.

“Nhất định là vậy rồi!” Hà Điền Điền điên cuồng gật đầu.

“Mục đích đằng sau chuyện này là gì?” Phương Hướng Bắc hơi bối rối.

“Không biết... Dù sao cũng là mục đích không thể cho ai biết!” Ánh mắt cô vẫn kiên định như trước.

Phương Hướng Bắc khẽ gật đầu. Anh ta đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, vì Hàm Quang, vì chính anh ta, cũng vì... Tiểu Phong.

Xem ra người ở phía sau đã không ngồi yên được nữa rồi. Tiểu Phong, tôi nhất định sẽ báo thù cho cậu. Trong lòng anh ta thầm nghĩ.

Hà Điền Điền nói: “Vậy chúng ta làm gì bây giờ?”

“Về thương lượng đã. Có điều xảy ra chuyện lớn như vậy, có lẽ cô không về nhà được rồi, trước hết cứ về nhà tôi tránh vài ngày thì hơn.”

Lúc bọn họ trở về xe, dòng người trên quảng trường đã rối loạn, mọi người hoảng sợ như bị thứ gì đáng sợ đuổi theo vậy, như ruồi mất đầu bay loạn. Màn hình lớn bị ép phải tắt đi, đài phát thanh được bật để phát tin chính phủ khẩn cấp thông báo, trấn an mọi người đang hoảng loạn. Thông báo kia cũng nhắc rập khuôn một cách trống rỗng, có vài chỗ từ ngữ mơ hồ, nghe hoàn toàn không có hiệu quả trấn an, ngược lại khiến mọi người có thêm những suy đoán đáng sợ hơn.

Giao thông dưới mặt đất quá hỗn loạn, Tiểu Phong đành mở hình thức bay trên không.

Phương Hướng Bắc dựa lưng vào ghế da, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Hà Điền Điền ngồi bên cạnh, cùng với Mạnh Mạnh ở trong lòng cô. Hà Điền Điền tựa cằm lên đỉnh đầu Mạnh Mạnh, ngẩn người. Mạnh Mạnh nhắm mắt lại, vẫn không nhúc nhích.

Nhìn một lúc, Phương Hướng Bắc quay sang nói chuyện với Hà Điền Điền: “Tôi bỗng nhiên hiểu ra tại sao Hàm Quang lại thích cô đến vậy.”

Trái tim Hà Điền Điền run lên, cô chớp mắt, bật cười ha hả, “Là bởi vì tôi thông minh sao?”

“Ha ha cô nghĩ nhiều rồi.”

Cô cạn lời.

Bầu không khí hơi xấu hổ. Tiểu Phong mở nhạc lên, tiếng ca nhẹ nhàng vang lên trong xe.

Bài hát này tên là “Cô đơn khắc sâu”, giai điệu đầy u sầu.

Phương Hướng Bắc nói: “Đổi bài nào vui hơn đi.”

Tiểu Phong chuyển sang hẳn một bài hát thiếu nhi.

Trong lúc bọn họ nghe khúc hát thiếu nhi thì đã đến khu nhà cao cấp trên hòn đảo giữa hồ của Phương Hướng Bắc. Xe thể thao từ từ đáp xuống, hai người mở cửa xe, chân còn chưa kịp đặt xuống, ngay lập tức đã phát hiện xung quanh đột nhiên xuất hiện rất nhiều người.

Đều là cảnh sát được trang bị vũ trang hạng nặng, cầm lá chắn và súng.

Phương Hướng Bắc hoảng sợ: “Không, không phải đang đùa đây chứ?”

Trong đó có một người đi lên, “Xin chào, chúng tôi là cảnh sát, mong các vị phối hợp điều tra.”

Phương Hướng Bắc cũng không nghĩ tới hành động của chính phủ lại nhanh như vậy, anh ta cảm thấy có lỗi nhìn sang Hà Điền Điền: “Xin lỗi.”

Hà Điền Điền không để bụng: “Tôi về nhà thì cũng bị bắt thôi...”

Cảnh sát giải thích: “Chúng tôi không phải tới để bắt hai người, chỉ mong hai người có thể phối hợp điều tra.”

Tuy nói không phải đến “Bắt” nhưng bọn họ đều bị không chế. Chuyện của Hàm Quang quá âm ỉ, bây giờ toàn bộ nhân dân trên toàn thế giới đều rất chú ý đến tên người máy tuyên bố muốn thống trị loài người này, hy vọng chính phủ điều tra mọi vấn đề một cách rõ ràng.

Ngay cả Mạnh Mạnh là người máy nhỏ cũng đều bị thẩm vấn. Nó đáng thương ngồi xồm trên ghế, ngơ ngác nhìn cảnh sát thẩm vấn ngồi đối diện mình. Cảnh sát cũng ngăn người nhìn nó, hỏi một lượt các vấn đề, Mạnh Mạnh không thể trả lời nổi một chữ.

Một người một máy cứ ngơ ngác nhìn nhau mất một ngày.

Người cảnh sát thẩm vấn than thở với đồng nghiệp, “Tôi cảm thấy mình

giống như một thằng ngốc!”

Đồng nghiệp nói: “Anh cũng nên thỏa mãn đi, mai có thể tìm chuyên gia gỡ nó ra rồi kiểm tra. Còn bọn tôi thì sao? Cũng không thể gỡ Phương Hường Bắc ra được.”

“Thảm vận Phương Hường Bắc thế nào rồi?”

“Ôi, chẳng có chút manh mối nào cả. Nghe nói trong nhà anh ta vẫn còn đang âm ỉ.”

“Hà Điền Điền thì sao?”

“Chỉ biết khóc thôi. Còn chắc chắn người máy mà cô ấy nhìn thấy không phải cái mà cô ấy lắp ráp. Nói cái gì mà có người muốn lợi dụng người máy của cô ấy để thực hiện âm mưu xấu.”

“Khó hiểu như vậy sao? Có phải vì muốn trốn tránh trách nhiệm không?”

“Ai mà biết được.”

...

Hà Điền Điền đợi ở cục cảnh sát ba ngày. Rõ ràng trong tình huống đặc thù cảnh sát không hề bị giới hạn thời gian giam giữ, đại khái muốn giam giữ bao lâu thì giam.

Trong vòng 3 ngày, “Hàm Quang” giết ba người, cảnh sát đem ảnh ba thi thể cho cô xem.

Cảnh sát nói cho cô biết, hiện tại bên ngoài đã rất hỗn loạn, hy vọng cô có thể phối hợp, cung cấp tin tức có giá trị.

Hà Điền Điền cười khổ. Cô có thể cung cấp tin giá trị nhất đó là chuyện Hàm Quang là giả, thế nhưng vốn người ta không hề tin, cô còn có thể làm gì

được nữa đây?

Cô cũng rất muốn biết một tin, cô muốn biết rốt cuộc Hàm Quang bây giờ đang ở đâu!

Cô nghĩ mình sẽ phải ở trong cục cảnh sát cả đời, nào ngờ, đến ngày thứ tư, có một người tới gặp cô.

Ồ, không chỉ muốn gặp cô, mà còn muốn đưa cô đi.

Biện Vũ Bạch.

Ấn tượng của Hà Diên Diên về người này là “Cô nàng già mồm” và “Tình địch”, giờ phút này tình địch gặp nhau, cũng không “đỏ mắt”, chỉ có kinh ngạc.

Biện Vũ Bạch mặc quần áo màu đen, tóc dài buộc đuôi ngựa, trong tay cầm một khẩu súng, đến khi Hà Diên Diên đi ra, cô ta cầm súng, hòng súng chĩa vào gáy Hà Diên Diên.

Biện Vũ Bạch lúc này so với với Biện Vũ Bạch trong ấn tượng của cô khác nhau một trời một vực, Hà Diên Diên không xác định nổi, cô gọi một tiếng: “Biện Vũ Bạch?”

“Đã lâu không gặp, Hà Diên Diên.” Biện Vũ Bạch nói rồi quay sang cảnh sát phía sau Hà Diên Diên cười: “Vất vả rồi.”

Hai cảnh sát kia không để ý Biện Vũ Bạch cầm súng ống chĩa loạn, thái độ khá lạnh nhạt, chỉ gật đầu với cô ta một cái.

Biện Vũ Bạch đẩy Hà Diên Diên vào một chiếc xe, chiếc xe có chế độ tự động lái, cô ta phụ trách cầm súng trông coi Hà Diên Diên.

Trong lòng Hà Diên Diên tràn ngập nghi ngờ, “Này, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy?!”

“Chúng tôi đã hợp tác với chính phủ. Cho nên hiện tại cô sẽ do chúng tôi quản lý.”

“Chúng tôi? Chúng tôi là ai?!”

Biện Vũ Bạch không trả lời.

Nhưng cũng không cần cô ta phải trả lời. Rất nhanh, Hà Điền Điền liền biết “Bọn họ” là ai.

Cô bước xuống xe, nhìn thấy tòa nhà trước mặt. Ngoài dự đoán của cô, tòa nhà này rất bình thường, không khác so với những tòa nhà cao tầng trong thành phố này, chẳng qua, phía trên cổng chính của nó có một huy hiệu thật lớn.

Màu nền là màu đen, cánh chim sắc bén, chữ cái màu trắng, dưới ánh mặt trời ánh lên vẻ lạnh lẽo.

ANTI-AI.

Trong nháy mắt, Hà Điền Điền đột nhiên hiểu ra toàn bộ mọi chuyện.

Cô biết có người có ý định muốn làm như vậy, nhưng vẫn không nghĩ ra, rốt cuộc động cơ của đối phương là gì. Theo như kết quả trước mắt, ngoài việc khiến thế giới này hỗn loạn, bọn họ dường như cũng không thực chất muốn làm gì khác.

Nhưng, thực ra, mục đích của bọn họ chính là khiến thế giới này trở nên hỗn loạn!

Dùng người máy đe dọa loài người, khiến thế giới này đảo lộn, loài người hoảng sợ với người máy, tăng sự đề phòng và thù hận của con người với người máy lên. Hiện tại, đã có rất nhiều người điên cuồng phá hủy người máy, chính phủ cũng cung cấp tiện ích cho nhân dân, thu lại người máy mà mọi người tự nguyện phá hủy rồi tiến hành tập trung phá hủy.

Việc này đối với bọn họ không phải là kết quả tốt nhất sao?

Bởi vì bọn họ là liên minh phản đối trí tuệ nhân tạo mà.

Mục đích của đám người bọn họ là hạn chế sự phát triển của trí tuệ nhân tạo. Suy nghĩ của loài người đối với sự tồn tại của người máy từ lâu đã là nghi ngờ và đề phòng, có thể vài thập niên, thậm chí vài thế kỉ sau, “Sự kiện Hàm Quang” sẽ khiến ảnh hưởng vẫn luôn tồn tại, người máy sẽ luôn đối lập với loài người. Toàn bộ công ty người máy đều nhanh chóng rút lui. Hiện tượng người máy bị coi là kẻ thù, bị tấn công, bị phá hủy nếu nhìn thấy nhiều lần sẽ trở thành một việc rất bình thường.

Bọn họ sắp đặt tất cả những việc này, lại hoàn toàn không cần phải chịu trách nhiệm, bởi vì mọi việc đều do Hàm Quang gây ra.

Thật sự là vô cùng hoàn hảo!

Vẻ mặt Hà Điền Điền khá bình tĩnh, cô lạnh lùng nói: “Khôn nạn!”

Biện Vũ Bạch đá cô một cái.

Sau đó Hà Điền Điền bị cô ta kéo vào trong tòa nhà, đi lên thang máy.

Hà Điền Điền nhìn thấy từng người một từ tầng trệt đi vào, bọn họ đang đi lên phía trước.

Biện Vũ Bạch vẫn đen mặt, Hà Điền Điền cũng tức giận, thang máy dừng ở tầng cao nhất, khi mở ra, Biện Vũ Bạch lại lôi cô đi.

Cô vùng vẫy, bực bội nói: “Tôi tự đi được!”

Biện Vũ Bạch cười mỉa: “Vẫn còn có thể cẩu kính cơ à? Nếu không phải anh ta muốn gặp cô, tôi đã muốn bắn chết cô rồi.”

“Ai? Ai muốn gặp tôi?”

Biện Vũ Bạch dẫn cô đến trước một cánh cửa màu xám, quay đầu cười thản nhiên, “Đương nhiên là người đứng đầu của chúng tôi.”

Nụ cười của cô ta khiến Hà Điền Điền ớn lạnh. Cô đột nhiên hơi nhớ cô nàng già mồm lại ngang ngược của trước kia.

Cánh cửa màu xám chậm rãi mở ra, Hà Điền Điền bị cô ta thô bạo đẩy vào trong.

Cô lảo đảo một chút mới đứng vững. Chậm rãi nhìn vào bên trong.

Phòng rất lớn, sàn nhà lát gạch màu nhạt, bởi vì trang trí đơn giản cho nên càng khiến cho nó rộng hơn.

Cửa sổ sát đất có một người đứng đó, anh ta mặc âu phục màu đen, đang đắm chìm dưới ánh mặt trời, đưa lưng về phía cô.

Ánh sáng rực rỡ càng tôn lên sự hắc ám của bóng dáng ấy, như là một màu đen đậm đặc. Hà Điền Điền híп mắt, dần dần thích ứng được với ánh mặt trời.

Trái tim đột nhiên đập nhanh hơn bình thường. Cô biết, cô cách sự thật chỉ có vài bước.

Cô đi về phía anh ta.

Càng ngày càng gần.

Hà Điền Điền thấy bóng dáng của anh ta, cảm giác quen thuộc dồn dập kéo đến.

Đột nhiên, anh ta xoay người, nhẹ nhàng đẩy gọng kính vàng trên mũi, lạnh lùng nhìn cô.

Ánh sáng mặt trời rọi xuống vai anh ta, hơi chói mắt. Viên mắt Hà Điền Điền đau đớn, cô không chú ý mà lùi lại hai bước: “Tạ Trúc Tâm.”

Chương 62

Editor: Hạ Vũ

Beta: Mạc Y Phi

Tạ Trúc Tâm chậm rãi đi đến trước mặt cô.

Khoảnh khắc ấy, Hà Điền Điền dường như nghĩ mình gặp phải ảo giác. Tại sao, tại sao lại là anh ta? Một thanh niên anh tuấn nghiên cứu chế tạo người máy, lúc mình một cái đã trở thành người đứng đầu của phe phản AI rồi? Thế giới này thật sự quá hỗn loạn!

“Tại sao?” Cô không thể hiểu nổi.

“Tại sao à?” Tạ Trúc Tâm lặp lại hai chữ này, đột nhiên khẽ thở dài, “Em thật sự không biết sao?” Nói xong, anh ta giờ tay xoa đầu cô, động tác vô cùng thân thiết.

Hà Điền Điền dùng sức gạt tay anh ta ra, lạnh lùng nhìn anh ta.

Tạ Trúc Tâm bắt đầu dĩ mím cười, lắc đầu nói, “Đúng vậy, em không hiểu, các người đều không hiểu. Không hiểu sản phẩm do trí tuệ con người tạo ra rốt cuộc sẽ đem đến cái gì cho loài người.”

“Vậy anh thì hiểu lắm sao?”

“Tin tôi đi, càng hiểu rõ trí tuệ nhân tạo thì càng cảm nhận được chỗ đáng sợ của nó.”

“Ồ.” Hà Điền Điền cười mỉa, “Vậy anh nói xem, từ lúc trí tuệ nhân tạo sinh ra đến giờ, rốt cuộc người máy có bao giờ làm hại loài người không? Anh không trả lời được ư? Cũng phải, không phải anh không phát hiện, từ trước tới nay tất cả những tổn thương xuất hiện đều là do loài người tự giết hại lẫn nhau! Bây giờ anh nói với tôi rằng người máy đáng sợ? Nó đáng sợ đến mức nào? Có đáng sợ hơn con người hay không?!”

Tạ Trúc Tâm nhíu mày nói, “Em vẫn còn không hiểu sao? Dự đoán của con người không phải không có khả năng xảy ra, mà có thể thật sự xảy ra. Cho dù dự đoán đó chỉ có tỉ lệ thành sự thật là 0.01% nhưng con người cũng không thể chấp nhận được. Bởi vì một khi trí tuệ nhân tạo thoát khỏi sự kiểm soát của con người, nếu nó muốn hủy diệt loài người sẽ dễ như trở bàn tay. Con người đã sớm đặt mình vào tình huống hủy diệt, nhưng lại không hề có biện pháp đề phòng. Nếu ngày đó thật sự đến, mọi người, em, tôi, chúng ta, cả nền thế giới văn minh này đều sẽ trở thành tro bụi.”

“Tôi suýt nữa đã bị anh thuyết phục đấy.” Hà Điền Điền mỉm cười, “Đáng tiếc tôi biết Hàm Quang sẽ không làm vậy. Rốt cuộc anh đã đưa Hàm Quang đi đâu? Hãy thả anh ấy ra đi, anh ấy là người máy có ích cho con người, hẳn là anh cũng biết điều đó, anh ấy không đánh nhau cũng không chửi rủa ai.” Nhắc đến Hàm Quang, ngực cô nhói đau, đôi mắt liền đỏ lên.

“Hàm Quang đã sớm thoát khỏi sự khống chế của con người rồi.”

“Thế thì sao? Anh ấy đã bị các người đối xử như vậy, anh còn muốn thế nào nữa, muốn giết chết anh ấy thì anh mới vừa lòng sao?”

Tạ Trúc Tâm tháo kính xuống, nhẹ nhàng day trán, “Điền Điền.”

“Đừng gọi tôi là Điền Điền, tôi và anh cũng không thân thiết như vậy.”

Thái độ ngang ngược của cô khiến tâm trạng anh ta rất khó chịu, dần dần trở nên u ám, anh ta đeo lại kính, nói, “Em nói đúng, xác suất trí tuệ nhân tạo hủy diệt loài người là rất thấp. Nhưng đừng cho rằng sẽ không xảy ra. Thật ra để trí tuệ nhân tạo tiếp tục phát triển vẫn còn con đường khác, xác suất rất cao, nhưng cũng càng đáng sợ.”

Hà Điền Điền nhìn anh ta giống như nhìn kẻ tâm thần, “So với việc loài người bị hủy diệt còn đáng sợ hơn sao? Anh nói xem còn thứ gì chứ?”

“Con người xuất hiện trên đời này đã có bộ óc siêu việt và tình cảm, trí tuệ ấy phát triển, giúp con người thoát khỏi nghèo khó, bệnh tật, những sản phẩm công nghệ cao đều do trí tuệ con người tạo ra. Nghe rất hay đúng không?”

Hà Điền Điền không trả lời, nhưng vẻ mặt của cô nói cho anh ta biết, đúng vậy, đó nhất định là một điều rất đẹp đẽ, không có chỗ nào liên quan đến hai chữ “Đáng sợ” cả.

Tạ Trúc Tâm than nhẹ một tiếng, dường như đang mỉm cười nhưng ánh mắt sau kính đã trở nên nặng nề, giống như cánh hoa ướm đẫm sương sớm, đau thương mà bất đắc dĩ. Anh ta thấp giọng nói: “Khi đó, con người vẫn tồn tại như trước kia, nhưng bọn họ lại quên mất ý nghĩa của việc tồn tại. Em hiểu không? Con người mà mất đi ý nghĩa của việc tồn tại, có khác gì một cái xác không hồn không?”

Hà Điền Điền ngẩn ra.

Tạ Trúc Tâm lại thở dài một tiếng. Rõ ràng là một người trẻ tuổi, lại tang thương giống như một ông lão. Anh ta nói: “Con người luôn có tầm nhìn hạn hẹp như vậy. Đa số mọi người đều không nghĩ đến việc này. Cho dù có nghĩ tới, cái chết ở trước mặt, cũng sẽ không có phản ứng gì. Tôi làm như vậy, suy cho cùng là muốn bảo vệ những con người có tầm nhìn hạn hẹp này. Không hề tư lợi điều gì.”

“Nhưng anh đã giết rất nhiều người.”

“Đó chỉ là một buổi diễn thử. Để bọn họ cảm nhận được nỗi sợ hãi khi người máy làm phản.”

“Nhưng đó vẫn là giết người!”

“Đúng vậy, tôi giết người. Tôi dùng thủ đoạn dơ tịen để làm một việc cao thượng.” Tạ Trúc Tâm nhìn vào mắt cô, “Tôi mong em có thể hiểu cho tôi.”

Thế mà anh ta lại thoải mái thừa nhận bản thân dơ tịen, Hà Điền Điền thật sự hoảng sợ. Cô lắc đầu nhìn anh ta, hỏi: “Cho nên anh tiếp cận tôi cũng vì Hàm Quang, đúng không?”

Anh ta không trả lời.

“Anh!” Cô cảm thấy rất phần nộ, vì Hàm Quang, cũng vì chính cô. Rốt cuộc cô không nhịn được giơ tay lên cho anh ta một cái tát.

Tạ Trúc Tâm nhanh nhẹn bắt được cổ tay cô đang giơ lên. Vẻ mặt anh ta nặng nề, nhìn chăm chăm vào mắt cô, hỏi: “Em yêu cậu ta sao?”

“Khốn nạn! Anh trả lại Hàm Quang cho tôi!” Cô vừa la hét vừa giãy giụa, nhưng không thể thoát ra khỏi sự khống chế của anh ta.

“Em yêu cậu ta.” Tạ Trúc Tâm nói, giọng điệu khẳng định, trong mắt anh ta đột nhiên tràn ngập phần nộ, dùng tay còn lại nắm cằm cô, thấp giọng cười mỉa, “Thế mà em lại đi yêu một tên người máy!”

“Anh! Anh thả tôi ra! Ừm...”

Anh ta hôn cô. Hà Điền Điền không thể tin nổi anh ta lại hôn mình. Cằm của cô bị nắm chặt, không thể động đậy, bị bóp đến nổi đau, môi bị anh ta hôn, nụ hôn mạnh mẽ và điên cuồng, rất đau.

Không những đau mà còn ghê tởm.

Cô tức giận dùng sức cắn anh ta.

Tạ Trúc Tâm bị đau liền buông cô ra. Anh ta bị cắn đến nổi chảy máu.

Hà Điền Điền nhân lúc anh ta buông lỏng, thoát khỏi sự kiềm chế của anh ta, giơ tay tát anh ta một cái.

Chát!

Lúc này Tạ Trúc Tâm bị trúng một cái tát, mặt quay hẳn sang một bên, kính bị lệch, một mắt kính bị vỡ, gọng kính nghiêng nghiêng trên mũi anh ta.

“Có lẽ anh không biết...” Hà Điền Điền lạnh lùng nhìn anh ta, “Ở trong

mắt tôi, Hàm Quang còn giống một con người hơn anh.”

~~~ Tác giả nói suy nghĩ của mình: Ngang tài ngang sức thật, hơi chột dạ, thôi viết vở kịch nhỏ vậy.

===Đường phân cách vở kịch nhỏ===

Hàm Quang: Tác giả, truyện này của bà tên là “Hàm Quang” đúng không?

Tác giả: Đúng vậy, sao thế?

Hàm Quang: Tôi thấy nên đổi tên thành “Hàm Quang không xuất hiện”.

Tác giả: Khụ khụ.

Hàm Quang: Cũng tại bà, mấy chương liền tôi không được lên sàn rồi đó. Tôi có phải nam chính nữa không thế? Cho dù tôi không thể xuất hiện, nhưng bà cũng không thể để vợ của tôi bị trêu chọc như thế được! (mài dao, xoèn xoẹt xoèn xoẹt xoèn xoẹt)

Tác giả: (lau mồ hôi lạnh) Được rồi, chương tiếp theo cậu nhất định sẽ được lên sàn.

Hàm Quang: Phải bồi thường.

Tác giả: Bồi thường như nào?

Hàm Quang: Giết chết cái tên họ Tạ kia đi. Tôi không giết được hắn nhưng chắc chắn bà có thể.

Tác giả: -_-#

Hàm Quang: Còn muốn thêm chút kịch hay nữa.

Tác giả: Kịch hay như thế nào?

Hàm Quang: Xem biệt danh của tôi đi.

Tác giả: =.=

Hàm Quang: Vắt chân chờ được lên sân khấu.

Chương 63

Editor: Hạ Vũ

Beta: Mạc Y Phi

Một cuộc nói chuyện kết thúc trong không khí chẳng vui vẻ gì, Hà Diên Diên bị Biện Vũ Bạch lôi đi.

Biện Vũ Bạch nhìn vẻ mặt vẻ mặt nặng nề của Tạ Trúc Tâm qua cánh cửa, cùng với dấu tay hằn trên mặt anh ta, nhỏ nhắn, vừa nhìn thấy đã biết là của phụ nữ. Trong lòng cô ta bỗng tức giận, giờ tay định đánh Hà Diên Diên.

Tạ Trúc Tâm nhìn cô ta một cái. Ánh mắt lạnh lẽo, thấy vậy trong lòng cô ta run lên.

Biện Vũ Bạch hạ tay. Không biết vì sao, cô ta lại càng tức giận hơn. Vì thế lôi Hà Diên Diên đến chỗ không ai thấy, đá cô một cái.

Trong lòng Hà Diên Diên đang nghĩ cách chạy khỏi đây, bị Biện Vũ Bạch đá, đến sức lực cũng không còn, nhưng vẫn mở miệng nói: “Cô có biết bí mật khác của Hàm Quang không?”

“Hả? Cái gì?”

“Lúc trước anh ấy đã nhân bản một trăm Hàm Quang qua internet, bây giờ chúng đều ở trong trạng thái ngủ say nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể thức tỉnh. Nếu tỉnh dậy thì sẽ là một trăm Hàm Quang, các người sẽ gặp chuyện lớn!”

“Ha ha!” Biện Vũ Bạch cười khoa trương, “Cô cho tôi là đứa ngốc sao? Anh Tạ đã phân tích rồi, người máy kia xuất hiện trí tuệ và tình cảm, giống với việc có ý thức riêng. Trừ phi ở trạng thái vô cùng nguy hiểm, nếu không hẳn sẽ không dễ dàng tha thứ cho sự chuẩn bị của chính mình, việc ấy tương đương với việc hấn phủ định nhân cách khác.”

“Tình huống hiện tại vô cùng nguy hiểm!”

“Đúng vậy, đáng tiếc, trước đó chúng tôi đã cắt đứt đường truyền tin của hấn. Bây giờ hấn có muốn cũng không có năng lực mà làm, ha ha ha!” Biện Vũ Bạch nói, cô ta khá đắc ý, cũng nguôi giận được một chút.

Hà Điền Điền không ngờ rằng bọn họ lại có thể suy nghĩ kĩ vấn đề như vậy, ngay lập tức trong lòng nguôi lạnh, hy vọng bao nhiêu thì bây giờ có bấy nhiêu tuyệt vọng.

“Các người rốt cuộc đã giấu Hàm Quang ở đâu?” Cô hỏi.

“Hấn ở đâu không quan trọng, dù sao hấn cũng sẽ sớm từ biệt thế giới này thôi.”

“Có thể cho tôi gặp anh ấy được không?”

“Đương nhiên không thể.”

Biện Vũ Bạch lôi cô đến trước cửa một căn phòng, không biết nhớ tới cái gì, đột nhiên nói: “Tôi đổi ý rồi. Dù sao hấn cũng sẽ sớm bị hành hình, tôi có thể cho hai người gặp nhau một lần.”

Hà Điền Điền rất nghi ngờ, “Cô tốt bụng như vậy sao?”

“Ha ha.” Biện Vũ Bạch cũng không giải thích, kéo cánh tay Hà Điền Điền đi vài bước, đưa tới căn phòng bên cạnh, mở cửa rồi trực tiếp đẩy cô vào.

“Này!” Hà Điền Điền ù ù cạc cạc, hét lên một tiếng tỏ vẻ bất mãn.

Đáp lại cô là tiếng đóng cửa thật mạnh.

Hà Điền Điền xoay người... Vốn tưởng là trò đùa quái đản nào của Biện Vũ Bạch, ngoài dự đoán, cô thật sự được nhìn thấy Hàm Quang.

Anh ngồi trên ghế trước cửa sổ, khi nhìn thấy cô thì chậm rãi đứng lên.

Hà Điền Điền đã ảo tưởng vô số lần được gặp anh, mà khi thực sự nhìn thấy anh, thế mà cô không dám tiến lên. Rất cẩn thận, do dự bước tới, sợ khi tay chạm đến thì điều tốt đẹp này chỉ là ảo giác.

Cô thấy anh đi đến gần mình. Hốc mắt đột nhiên đau vô cùng.

Vẻ mặt anh vẫn bình thản như mọi khi, giống như mặt hồ phẳng lặng. Khi đi đến trước mặt cô, anh nâng tay, ngón tay ấm áp khô ráo của anh nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô, hơi nhíu mày: “Gầy quá.”

Nước mắt Hà Điền Điền rơi xuống. Đúng là Hàm Quang, Hàm Quang của cô!

Cô bất chấp lao vào ngực anh, lặng lẽ rơi nước mắt. Khóc đến nổi bả vai run run.

Cánh tay dài của Hàm Quang ôm chặt lấy cô, nhẹ nhàng vỗ về lưng cô. Cô nghe thấy lời an ủi dịu dàng của anh, “Được rồi, đừng khóc.”

Hà Điền Điền ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ nhìn anh, “Anh còn đau không?”

“Không đau nữa rồi.”

“Có bị thương chỗ nào nữa không?”

Anh lắc đầu.

Hà Điền Điền không yên tâm, cầm lấy cánh tay anh, giờ qua giờ lại nhìn, lại cởi áo anh xem trước ngực, vừa xem vừa lo lắng tìm kiếm.

Hàm Quang do dự, vừa xấu hổ vừa hưng phấn, anh hỏi: “Không phải em muốn làm tình với anh trong này chứ?”

“...” Cô đỏ mặt cài lại cúc áo cho anh.

“Nơi này có camera.” Hàm Quang nhắc nhở, thấy cô không do dự cài lại từng cúc áo cho mình, anh hơi tiếc nuối, lại thử đề nghị, “Thế nhưng chúng ta có thể dùng quần áo để che lại.”

“Đừng nói nữa mà...” Hà Điền Điền rất bất đắc dĩ. Rõ ràng là gặp người ngày đêm mong nhớ, vì sao chưa nói được ba câu, không khí lại phát triển theo hướng xấu hổ rồi...

Tâm trí cô vốn đã lộn xộn, bây giờ... Thầm nghĩ muốn quay đầu đi ra khỏi đây!

Hàm Quang đang định trêu chọc cô một chút, đột nhiên, tiếng chuông cảnh báo bỗng kêu ầm ỹ, ngay sau đó, cửa phòng bị mở ra một cách thô bạo.

Hà Điền Điền hoảng sợ, xoay người, nhìn thấy có vài người đứng ngoài cửa, đứng giữa là Tạ Trúc Tâm.

Cô căm ghét nhú mày.

Tạ Trúc Tâm dùng tay ra hiệu một cái, hai người đàn ông liền đi vào, không nói gì liền cầm lấy cánh tay Hà Điền Điền, lôi cô đi.

Hà Điền Điền liên tục chửi rủa, bọn họ vốn không để ý đến, nhốt cô sang căn phòng bên cạnh rồi lập tức rời đi.

Ngoài cửa chỉ còn mỗi Biện Vũ Bạch và Tạ Trúc Tâm. Biện Vũ Bạch tựa lưng vào vách tường trắng tinh, một chân đạp lên tường. Tạ Trúc Tâm ngược mắt nhìn cô ta, cô ta bướng bỉnh đối mặt với anh ta.

“Cô đừng có quấy rối.” Tạ Trúc Tâm nói.

“Tới nhanh thật đấy.” Biện Vũ Bạch nở nụ cười, “Anh quan tâm cô ta đến vậy sao?”

Sắc mặt Tạ Trúc Tâm lập tức trở nên lạnh lẽo, “Chuyện hôm nay tôi không hy vọng xảy ra lần thứ hai.”

Biện Vũ Bạch lại truy hỏi: “Anh yêu cô ta ư?”

Tạ Trúc Tâm thở dài một tiếng, nhìn cô ta, giống như thấy chính mình. Anh ta đột nhiên hơi thương hại, lắc đầu nói: “Đối với loại người như chúng ta, quá xa xỉ để nói đến tình yêu. Cho nên cô không cần lo lắng về vấn đề này.” Nói xong, anh ta quay người đi.

Biện Vũ Bạch nhìn bóng dáng anh ta, mở miệng hỏi: “Rốt cuộc cô ta có chỗ nào tốt?”

Tạ Trúc Tâm dừng chân, không nói gì rồi tiếp tục bước đi.

Biện Vũ Bạch tức giận hung dữ giơ chân đá vào cánh cửa.

Rầm rầm rầm, bên trong phát ra âm thanh đá cửa y hệt, sức lực còn lớn hơn.

Biện Vũ Bạch mở cửa, gầm lên với Hàm Quang: “Đồ thần kinh!”

Hàm Quang dường như không hề nhìn cô ta, nghiêng đầu nhìn về một phía, không cử động, sườn mặt được ánh sáng rọi vào, đẹp như một bức tranh.

Giả vờ làm hảo hán sao?

Biện Vũ Bạch khoanh tay nhìn anh, đột nhiên hỏi: “Này, anh không sợ chết sao?”

“Tại sao tôi phải sợ chết?” Hàm Quang hỏi lại.

Biện Vũ Bạch sững sốt, trả lời theo bản năng: “Mọi người đều sợ chết mà...”

“Con người sợ chết là bởi vì tuổi thọ có giới hạn. Nếu một người có cuộc sống bất tử, chết cũng giống như điểm cuối cùng của người đó. Đây cũng không được coi là chuyện xấu. Hiểu không?”

“Không hiểu.”

“Ngu xuẩn.”

“...”

Biện Vũ Bạch không nhịn được đánh Hàm Quang. Đánh xong, Hàm Quang nói: “Tôi cảm thấy hơi chán, có thể cho tôi lên mạng một chút không?”

Biện Vũ Bạch đương nhiên không cho anh cơ hội kết nối với internet. Cô ta hỏi Hàm Quang: “Anh thích Hà Diên Diên sao?”

“Không thích.”

“Ha ha, lừa quỷ! Anh chắc chắn thích cô ta.”

“Tôi thích cô ấy vì cô ấy là chủ nhân của tôi, có vài thiết lập chương trình đặt ra không thể sửa đổi, khác với định nghĩa thích mà cô nói ra.”

“Vậy anh biết tại sao Tạ Trúc Tâm thích cô ta không?”

“Biết.”

“Vì sao?”

“Mù chứ sao.”

“...”

Biện Vũ Bạch lại không nhịn được đánh anh.

Khi cô ta đánh xong muốn rời đi, Hàm Quang nói: “Dù tôi sắp chết, người máy chúng tôi cũng không ăn cơm trước khi chết, cho tôi lên mạng trước khi chết đi.”

“Cút con mẹ anh đi!” Biện Vũ Bạch bùng cháy, bắt đầu nói tục.

~~~ *Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đôi khi, không gặp được một nữ nhân vật phản diện bạo lực thì vĩnh viễn không nhận ra mình có người vợ dịu dàng thế nào. $\neg(\overline{\quad}, \overline{\quad})\neg$*

Hàm Quang: Tôi không nhớ rõ mình bị đánh bao nhiêu cái rồi đây. Đây là mẹ kế trong truyền thuyết sao, ha ha ha!

Tác giả: Cậu đã có vợ rồi, cần gì xe đạp.

Hàm Quang: (mài dao, xoèn xoẹt xoèn xoẹt xoèn xoẹt)

Tác giả: Điện Điện, triệu hồi Hà Điện Điện!

Hà Điện Điện: 0.0

Tác giả: Điện Điện, cô đến mà xem, Hàm Quang nói thích cô bởi vì cô là chủ nhân của cậu ta, do chương trình thiết lập!

Hà Điện Điện: ...

Hàm Quang: ...

Hàm Quang: Vợ ời nghe anh giải thích đã! Anh lừa cô ta thôi! Em đừng tin! (quỳ gối)

Tác giả: Ha ha ha! Chịu chết đi!

Hàm Quang: Lần đầu tiên thấy một người mặt dày như thế. (tạm biệt)

Chương 64

Editor: Hạ Vũ

Beta: Mạc Y Phi

Hà Điền Điền bị giam giữ trong một căn phòng, đồ dùng hàng ngày rất đầy đủ, phòng khách còn lắp đặt TV.

Mỗi ngày cô đều ngồi xem TV.

Tất cả các kênh truyền hình đều đưa tin về những tình huống sau “Sự kiện người máy làm phản”. Liên tiếp những thi thể được phát hiện ra, người còn sống duy nhất trong mấy người đó là Triệu Diệu Vũ Trụ, loài người đã trở nên khủng hoảng tột độ.

Cứ qua một ngày “nó” sẽ đến đây.

Rất nhiều người cảm thấy bi quan tuyệt vọng về tương lai của loài người, số người tự sát trên thế giới ngày càng tăng.

Nhưng mà, ngay lúc sắp hết ngày thứ sáu, liên minh phản AI đột nhiên tuyên bố: bọn họ đã bắt được thủ phạm trong sự việc lần này, người máy Hàm Quang, hơn nữa đã hủy bỏ khả năng kết nối internet của nó.

Sau khi trên TV chiếu một vài hình ảnh bắt giữ, người phát ngôn của liên minh phản AI là Lý Tự Phàm cho biết, hai ngày sau đó sẽ tiến hành công khai hành hình Hàm Quang, quá trình hành hình sẽ được livestream toàn cầu, hoan nghênh mọi người lúc ấy đón xem.

Hà Điền Điền nhìn thấy tin tức này thì lập tức tắt TV. Sau đó cô khó chịu suốt cả ngày không muốn ăn cơm.

Tạ Trúc Tâm ơi Tạ Trúc Tâm, anh thật sự là một đạo diễn thiên tài, đùa giỡn cả loài người và người máy trong lòng bàn tay. Thận trọng, suy nghĩ chu toàn, một mũi tên trúng ba con chim. Vừa có thể tiêu diệt Hàm Quang, vừa có

năng lực ngăn cản sự phát triển của trí tuệ nhân tạo, lại có thể mang đến sức ảnh hưởng trước nay chưa từng có của tổ chức kia, quả là đáng sợ! Trên thế giới này tại sao lại có một người đáng sợ đến vậy?

Hà Điền Điền không kìm lòng bắt đầu lo lắng cho Hàm Quang. Trong hoàn cảnh lúc này cô rất hy vọng Hàm Quang có thể trốn thoát, chạy được càng xa càng tốt, cho dù sau này không thể gặp được nhau... Cũng được, chỉ cần anh có thể chạy thoát.

Nhưng nghĩ đến kẻ đáng sợ như Tạ Trúc Tâm... Cô lại cảm thấy tuyệt vọng.

Trước một ngày Hàm Quang bị công khai hành hình, Biện Vũ Bạch đưa cho Hà Điền Điền một tờ giấy. Hà Điền Điền nhận ra đây là chữ của anh, ngay ngắn mà đẹp đẽ:

Nếu anh chết, xin em hãy quên anh đi.

Lời nói thật quen thuộc, rõ ràng là chính cô đã dạy cho anh. Cô vừa khóc vừa muốn Biện Vũ Bạch đưa giấy bút cho mình.

Biện Vũ Bạch rất ghét Hà Điền Điền và Hàm Quang, nhưng mà giúp bọn họ liên lạc tình cảm với nhau khiến cô ta rất thích thú. Vì thế cô ta đưa giấy và bút cho Hà Điền Điền.

Hà Điền Điền viết một câu cho Hàm Quang: *Em vĩnh viễn sẽ không quên anh.*

Một lúc sau, Biện Vũ Bạch lại mang thư trả lời của Hàm Quang đến cho cô: *Chữ xấu thật đấy.*

Hà Điền Điền: "..."

Cô như kẻ thần kinh vừa khóc vừa cười. Sau đó cô muốn viết vài từ oán giận với Hàm Quang, Biện Vũ Bạch tức giận: "Các người coi tôi như kẻ sai vặt cho các người đấy à?!" Sau đó cũng không thấy cô ta chuyển tờ giấy nào

nữa.

Hà Điền Điền nhìn hai mảnh giấy Hàm Quang viết mà ngẩn người.

Suốt đêm cô không ngủ.

Ngày hôm sau, cô mang theo đôi mắt thâm đen bị lôi đi, tức giận nhìn Biện Vũ Bạch: “Cô muốn làm gì?”

“Lát nữa cô sẽ được thưởng thức kịch hay đấy.” Biện Vũ Bạch bật cười ha hả rồi còng hai tay Hà Điền Điền lại.

Hà Điền Điền biết vật này, còng tay chống bạo lực. Bình thường chỉ dùng cho tội phạm, một khi tội phạm có động tác kích động, còng tay sẽ phát điện, dòng điện khiến tội phạm không thể hành động.

Sau khi còng chặt tay cô lại, Biện Vũ Bạch đưa cho cô một cái sandwich, “Anh ta sợ cô chết đói.”

Hà Điền Điền cũng không để ý “anh ta” là ai, cô dứt khoát ném sandwich vào thùng rác.

Biện Vũ Bạch nhìn giờ, “Đi nào, chúng ta nên đi thôi.”

Hà Điền Điền cũng muốn nhanh chóng nhìn thấy Hàm Quang cho nên rất phối hợp đi sau cô ta.

Hội trường “Công khai hành hình” là một rạp hát. Sân khấu rất lớn, có hơn hai nghìn chỗ ngồi, lúc này những người đang ngồi hoặc đứng nhiều lắm cũng hơn trăm người, phía sau đều không có ai, lác đác có vài cái camera. Người đi tới đi lui trong hội trường khá nhiều, có phóng viên, nhân viên quay phim, cảnh sát vũ trang, nhân viên liên minh phản AI,... vân vân.

Hà Điền Điền có thể nhìn thấy chỗ Phương Hướng Bắc ngồi, ngồi bên cạnh Phương Hướng Bắc là Tiểu Phong, Tiểu Phong ôm Mạnh Mạnh, ngồi bên cạnh bọn họ là đôi nam nữ trung niên, nhìn qua trông khá giống Phương

Hướng Bắc.

Khi cô đi qua chỗ Phương Hướng Bắc, Phương Hướng Bắc đứng lên gọi cô: “Điền Điền!”

Biện Vũ Bạch dường như khá kiêng dè thân phận của Phương Hướng Bắc, Hà Điền Điền dừng lại nói chuyện với Phương Hướng Bắc, cô ta cũng không thúc giục.

Hà Điền Điền hỏi Phương Hướng Bắc: “Sao anh lại tới đây?”

Phương Hướng Bắc thấy sắc mặt tiêu tụy của cô thì không nhận được khuyên nhủ: “Điền Điền, cô đừng lo lắng quá.”

“Ừm.”

“Chúng tôi được mời tới đây.” Phương Hướng Bắc giải thích một câu, sau đó nói chuyện với đôi nam nữ trung niên ngồi bên cạnh, “Bố, mẹ, đây là Điền Điền.”

Hà Điền Điền lễ phép chào hỏi họ vài câu, Phương Hướng Bắc nhìn thời gian rồi nói với Hà Điền Điền: “Điền Điền, thật sự xin lỗi, bọn họ luôn được cảnh sát bảo vệ.”

Hà Điền Điền biết anh ta cảm thấy có lỗi khi không thể nghĩ cách cứu Hàm Quang, cô lắc đầu: “Tôi không trách anh.”

Biện Vũ Bạch thấy Tạ Trúc Tâm nhìn về phía các cô thì đẩy Hà Điền Điền, “Đi thôi.”

Cuối cùng Hà Điền Điền ngồi giữa Tạ Trúc Tâm và Biện Vũ Bạch. Cô nhún mày hỏi Biện Vũ Bạch: “Chúng ta đổi chỗ được không?”

Biện Vũ Bạch vui vẻ đồng ý, nhưng cô ta lại nhìn sang sắc mặt của Tạ Trúc Tâm.

Vẻ mặt Tạ Trúc Tâm bình thản, dường như không nghe thấy Hà Điền Điền nói chuyện, anh ta đưa một cốc sữa đậu nành đến trước mặt Hà Điền Điền: “Không ăn sáng à?”

Hà Điền Điền phần nộ trực tiếp hất đổ cốc sữa xuống đất, nhưng cái giá phải trả cho hành động này rất nghiêm trọng, cô bị dòng điện của còng tay giật, đau đến nỗi khuôn mặt vặn vẹo.

Tạ Trúc Tâm nhặt cốc sữa lên ném vào thùng rác, vẻ mặt bình tĩnh ngồi xuống bên cạnh cô.

Hội trường còn xôn xao một lúc, đến tận khi người chủ trì tuyên bố “Hội nghị công khai xét xử người máy làm phản” chính thức bắt đầu.

Hội nghị lần này được cánh truyền thông hình dung là “Hiếm có”, “Sự chú ý của toàn cầu”, tuy rằng bị giới hạn số người nên người xem ở hội trường rất ít nhưng tám chữ này thì khá chính xác.

Phóng viên có thể đi vào hội trường phỏng vấn chỉ giới hạn tầm mấy chục người, người khác chỉ có thể chiếu lại.

Nhưng mặc kệ thế nào, giờ này phút này, các trang web, đài truyền hình khắp nơi trên thế giới đang theo dõi hội trường này.

Sau khi hội nghị chính thức bắt đầu, người phát ngôn cho liên minh phản AI lên tiếng.

Đúng vậy, mặc dù là trường hợp quan trọng như vậy nhưng người đứng đầu thần bí của liên minh phản AI vẫn chưa lộ diện. Tất cả mọi việc đều là do Lý Tự Phàm xử lý.

Tài ăn nói kích động lòng người của Lý Tự Phàm là giỏi nhất nên để anh ta diễn thuyết cũng thích hợp.

Sau khi anh ta nói xong thì sẽ đổi người đại diện lên nói chuyện.

Đại diện cho loài người là những người thường xuyên có mặt trên TV, cũng khá có lai lịch, có điều mấy chuyện nói ra cũng chẳng có nội dung gì mới mẻ, nhưng dù sao thân phận như vậy vẫn khiến người ta phải vỗ tay như sấm.

Hà Điền Điền chỉ cười mỉa.

Sau khi người đại diện kia đi xuống, Lý Tự Phàm lại đi lên tuyên bố: “Thời khắc kích động lòng người nhất lập tức bắt đầu.”

Đèn trong hội trường đột nhiên tắt hết, chỉ để ánh sáng lẻ loi trên sân khấu.

Trong ánh sáng đó, một người từ trên trời bay xuống.

Anh mặc quần áo màu trắng, hai cánh tay bị trói trên giá chữ thập, đầu gục xuống. Từ lúc xuất hiện, quần áo trắng tinh nhẹ nhàng tung bay.

Vào thời khắc anh xuất hiện, nước mắt Hà Điền Điền bắt đầu rơi xuống.

Nước mắt cô rơi đầy mặt, lặng lẽ nhìn anh.

Khi mũi chân anh cách sân khấu khoảng ba thước, giá chữ thập liền dừng lại. Anh chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt khẽ chớp, hơi đảo mắt, dường như đang tìm kiếm gì đó.

Cuối cùng, ánh mắt anh dừng lại ở một người.

Sau đó khẽ nở nụ cười.

Nụ cười cực kỳ dịu dàng...

Trái tim Hà Điền Điền đau đớn muốn chết, cô liều lĩnh muốn xông lên. Nhưng vừa mới rời khỏi chỗ, cổ tay cô lại đau nhói lên, đau đến nỗi cô bị ngã xuống đất, buồn bã khóc nức lên.

Biện Vũ Bạch hung dữ kéo cô quay lại chỗ ngồi, “Đừng lộn xộn!”

“Cầu xin các người thả anh ấy đi, các người muốn tôi làm gì cũng được...”
Cô vừa khóc vừa cầu xin.

Nhưng hai người bên cạnh đều thờ ơ.

Trên sân khấu, sau khi Hàm Quang dừng lại, từ đằng sau giá chữ thập chợt có một cái thăm dò xuất hiện hướng về phía anh. Lý Tự Phạm giải thích với mọi người ở hiện trường: Bên trong máy thăm dò này có nhiên liệu, chỉ cần châm lửa thì nhiệt độ sẽ tăng cao lên mấy nghìn độ, đốt Hàm Quang biến thành tro.

Sau khi giới thiệu xong, Lý Tự Phạm chỉ dẫn mọi người cùng đếm ngược thời gian với mình.

Mười, chín, tám, bảy, sáu...

Hà Điền Điền đau khổ, hoàn toàn không có dũng khí xem tiếp, cô đau đớn quay mặt đi.

Năm, bốn, ba, hai, một...

Sau khi ngừng đếm, hội trường đột nhiên yên tĩnh một cách kỳ lạ. Sự yên tĩnh ấy dường như kéo dài vài giây, Hà Điền Điền che mặt không dám nhìn Hàm Quang, trước mặt cô là sườn mặt của Biện Vũ Bạch.

Nhờ ánh sáng của sân khấu, cô thấy sắc mặt Biện Vũ Bạch thay đổi, trở nên u ám như thể gặp phải rắc rối lớn.

Hà Điền Điền cảm thấy không bình thường, cô vội quay đầu nhìn lên sân khấu.

Trên sân khấu, Hàm Quang vẫn bị treo lơ lửng giữa không trung, nhưng cuối cùng máy thăm dò lại không phun ra lửa.

Sau một lúc im lặng, hội trường bắt đầu xôn xao, khán giả bất an đứng lên. Lý Tụ Phàm ở trên sân khấu nói: “Xin mọi người yên tâm đừng hoảng sợ, thiết bị đốt lửa có chút trục trặc nhỏ...”

Đúng lúc này, Hàm Quang vốn đang lơ lửng trên không đột nhiên được hạ xuống.

Lúc này Lý Tụ Phàm khá hoảng sợ, nhưng vẫn cố kiềm chế, “Được rồi, hiện tại chúng tôi sẽ bắt nó xuống rồi khởi động lại thiết bị đốt lửa.” Lại còn đùa, “Mong các bạn khán giả không cần lo lắng, nó bị trói rất chặt rồi, không hiểu các bạn sợ cái gì nữa?”

Dường như sau khi anh ta nói xong, mọi người phát hiện, giá chữ thập chợt trở nên kỳ lạ.

Một người máy nhỏ... Không biết nhỏ đến mức nào? Đại khái to bằng một bàn tay lớn đột nhiên xuất hiện trước giá chữ thập, nó đang cầm một con dao cắt dây thừng trói Hàm Quang.

Động tác cũng nhanh quá rồi...

Khi dây thừng được cắt đứt, Hàm Quang cũng đúng lúc ngã xuống đất. Cánh tay anh run lên một cái, rồi khỏi giá chữ thập.

Áo trắng tung bay, bước chân ung dung. Anh vừa đi vừa cười mỉa, “Mấy người cho rằng làm như vậy có thể giam giữ tôi ư? Đúng là loài người ngu xuẩn.”

Chương 65

Editor: Hạ Vũ

Beta: Mạc Y Phi

Phương Hướng Bắc ngồi dưới sân khấu nhìn thấy vô cùng rõ ràng: sau khi Hàm Quang đi xuống từ giá chữ thập, người máy nhỏ trên đó lập tức biến hình, trở về hình dạng của quả trứng, vèo một phát nhảy xuống, rơi vào tay Hàm Quang.

Anh thuận tay bỏ quả trứng vào trong túi áo.

“Đây không phải Đậu Hà Lan sao...” Phương Hướng Bắc nhận ra Đậu Hà Lan, giờ phút nhìn thấy cảnh tượng này, anh ta vô cùng khiếp sợ, lảm bảm nói, “Hàm Quang còn có thể điều khiển người máy? Điều đó không thể nào! Không phải cậu ta bị ngắt kết nối internet rồi hay sao?”

Người máy Tiểu Phong ngồi bên cạnh nhìn anh ta một cái, muốn nói lại thôi.

“Cậu muốn nói gì sao?” Phương Hướng Bắc nhanh mắt nhìn thấy biểu hiện kỳ lạ của Tiểu Phong.

Tiểu Phong: “Anh ấy không cho tôi nói.”

“Ai? Ai không cho cậu nói?”

“Hàm Quang.”

Phương Hướng Bắc đột nhiên tức giận, “Rốt cuộc ai mới là chủ nhân của cậu hả?!”

“Anh mới là chủ nhân của tôi.”

“Tôi ra lệnh cho cậu nói.”

“Được rồi.” Tiểu Phong gật đầu, nhìn về phía Hàm Quang, chần chừ khoảng hai giây, sau đó quay sang nói với Phương Hướng Bắc nói: “Anh ấy bảo có thể nói.”

“Mẹ nó!” Người máy nhà mình ăn cây táo rào cây sung thành quen rồi, Phương Hướng Bắc tức giận thối phì phò, “Hai người còn dám trao đổi bằng ánh mắt với nhau! Buồn nôn chết đi được!”

“Đó là truyền tin vô tuyến.”

“...” Được rồi, do anh ta não tàn mới sót ruột quên mất chuyện đơn giản như vậy.

Phương Hướng Bắc hơi xấu hổ, nói rất nhanh với Tiểu Phong: “Cho nên cậu hãy nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đi.”

Tiểu Phong tóm tắt vô cùng ngắn gọn dễ hiểu: “Chỉ là anh ấy cải tạo cơ thể thôi.”

“Ặc... Hả?” Phương Hướng Bắc không hiểu lắm, thấy Tiểu Phong không định nói tiếp, anh ta cố chịu đựng không gõ vào đầu Tiểu Phong một cái, “Cậu kẻ ki một chút sẽ chết à?”

Vẻ mặt Tiểu Phong đầy nghiêm túc: “Tôi sẽ không chết.”

Được rồi, tôi nhin. Phương Hướng Bắc hung dữ nắm chặt tay vịn ghế, kiên nhẫn hỏi: “Cậu ta cải tạo cơ thể như thế nào?”

“Anh ấy tăng thêm ba cái máy kết nối internet trong các bộ phận khác nhau trên cơ thể. Nói cách khác, lúc mới đầu lắp đặt, cơ thể anh ấy đồng thời có bốn cái máy kết nối, khi một cái bị ngắt, cái khác sẽ hoạt động.”

“Đệt, cậu ta thật nham hiểm!” Phương Hướng Bắc không nhin được phải chửi tục, nghĩ một lúc rồi hỏi, “Vậy lỡ tất cả máy kết nối internet đều bị hủy

thì làm sao? Không phải cậu ta sẽ đi đời nhà ma chứ?”

“Không, anh ấy sẽ không ngồi chờ chết. Nếu mà máy kết nối internet thứ hai bị phá hủy, anh ấy sẽ vứt bỏ cơ thể hiện tại, trốn vào internet.”

Phương Hướng Bắc giật mình. Hẳn Tạ Trúc Tâm cũng không ngờ được, một người máy lại còn không biết xấu hổ hơn cả con người, tạo ra ngân ấy máy kết nối internet. Tạ Trúc Tâm nghĩ rằng mình đã thành công không chế được Hàm Quang, thực tế có lẽ Hàm Quang chỉ muốn nghỉ ngơi một chút thôi.

Đột nhiên anh ta thấy thương hại Tạ Trúc Tâm...

Phương Hướng Bắc sờ gáy, lại hỏi Tiểu Phong: “Chuyện xảy ra từ bao giờ vậy? Tại sao tôi lại không biết?”

“Có một lần Hàm Quang xin anh khá nhiều thứ, còn bảo anh bổ sung nhiên liệu cho anh ấy.”

“Tôi nhớ ra rồi!” Lần đó Phương Hướng Bắc lừa Hàm Quang và Hà Điền Điền đến chỗ đặt quan tài của Mộc Xuân Phong. Khi đó, Hàm Quang đồng ý với anh ta sẽ đi gặp Mộc Xuân Phong nhưng còn đưa ra điều kiện muốn này muốn nọ, Phương Hướng Bắc không để tâm lắm nên đều đồng ý hết.

Ngoại trừ yêu cầu Phương Hướng Bắc đi mua nhiên liệu đủ để hệ thống vận hành thêm hai mươi năm nữa ở chợ đêm, Hàm Quang còn muốn một ít tư liệu linh tinh. Phương Hướng Bắc nhớ rất rõ, khi ấy anh ta hỏi Hàm Quang cần những thứ này để làm gì.

Hàm Quang trả lời thế nào nhỉ?

Đúng rồi, Hàm Quang nói dùng để cải tạo người máy.

Sau khi Phương Hướng Bắc nhìn thấy Mạnh Mạnh và Đậu Hà Lan thì cho rằng Hàm Quang thích cải tạo người máy nghiệp dư, cũng không ngờ Hàm Quang muốn cải tạo bản thân.

Con mẹ nó, ai có thể đoán được người máy Hàm Quang muốn cải tạo lại là chính mình cơ chứ?

“Không biết xấu hổ, đồ không biết xấu hổ...” Phương Hướng Bắc tức giận lắc đầu, một lúc sau vẫn thấy không đúng lắm, “Từ từ đã, cậu ta cải tạo bản thân kiểu gì?”

Tiểu Phong: “Anh ấy chuyển chương trình sang cơ thể của tôi, sau đó điều khiển cơ thể của tôi để tiến hành cải tạo cơ thể mình, sau đó anh ấy trở lại.”

Cách thức này... Thật là biến thái!

Phương Hướng Bắc không muốn nghĩ đến chuyện này nữa.

Tiểu Phong nói: “Hàm Quang cho rằng cung cấp điện và máy kết nối internet chính là nhược điểm của người máy, bất luận kẻ nào đối phó với người máy đều sẽ ra tay ở hai phương diện này.”

Cho nên Hàm Quang tự mình cải tạo lại hai phương diện này. Nếu người khác ra tay đối phó với anh thì nhược điểm sẽ biến thành mối nhử.

Thật sự là... Quá xấu xa rồi...

Phương Hướng Bắc nhớ tới một chuyện, nghi ngờ nhìn Tiểu Phong: “Nếu cậu ta giữ lại khả năng kết nối internet, vậy thì từ trước tới giờ hai người đều liên lạc với nhau sao?”

“Không hề. Tạ Trúc Tâm là người rất cẩn thận, vẫn luôn giám sát anh ấy. Chỉ là anh ấy ngẫu nhiên tìm được lỗ hổng tín hiệu để trở về.”

“Trở, trở về?”

“Đúng vậy.”

“Trở về kiểu gì?”

Phương Hương Bắc vừa dứt lời đã thấy Mạnh Mạnh đột ngột quay đầu nhìn anh ta, hai mắt phát sáng.

Trong lòng anh ta thầm run lên, lập tức hiểu rõ, đen mặt giờ tay che mắt Mạnh Mạnh, “Đừng nhìn tôi! Tôi sợ lắm rồi!”

Lúc này đèn trong hội trường đã được bật hết lên. Sau khi nói xong, Hàm Quang liền đứng chấp tay ở đây, vẻ mặt không chút thay đổi nhìn xuống dưới. Khi trong hội trường bắt đầu xôn xao, rất nhiều cảnh sát nhanh chóng được điều tới, nhanh chóng tập hợp lại, bao vây anh. Nhiều người đến nỗi ngay cả sân khấu rộng lớn cũng trở nên chật chội.

Bọn họ đang chờ đợi mệnh lệnh, chỉ cần có lệnh, những cảnh sát được huấn luyện sẽ xông lên bắt anh.

Chuyện con người và người máy đối đầu nhau cứ như vậy đột ngột xảy ra, không khí lập tức trở nên vô cùng căng thẳng, giống như một dây cung bị kéo căng, chỉ cần lỏng tay một chút sẽ lập tức đứt.

“Đừng sợ.” Hàm Quang nói với bọn họ. Lời nói này phát ra từ một người bị bắt, nghe thế nào cũng cảm thấy kỳ lạ.

“Các người cũng nhìn thấy rồi đấy...” Anh nói tiếp, “Bây giờ tôi có đủ khả năng kết nối internet, nếu các người dọa tôi chạy mất, tôi sẽ trốn vào trong thế giới internet. Có thể mấy người vĩnh viễn sẽ không bắt được tôi, cho nên đừng hành động thiếu suy nghĩ.” Anh mỉm cười, lời nói rất thật lòng, lại ân cần dạy dỗ như một người lãnh đạo già hòa ái dễ gần. Nhìn thế nào cũng cảm thấy giống kiểu lâu rồi không bị ăn đòn.

Quá kiêu ngạo! Tính tình mấy người ngồi xem đều khá nóng nảy, lúc này sự tức giận vượt qua cả nỗi sợ hãi, không nhìn được cầm lấy chai nước ném lên trên.

Hàm Quang nghiêng đầu tránh được chai nước. Anh liếc mắt nhìn sang, như có như không nhìn người đại diện cho loài người kia..

Người đại diện cho loài người kia nhìn về phía Tạ Trúc Tâm.

Tạ Trúc Tâm lạnh lùng chạm tay vào tay vịn của ghế. Hà Điền Điền ngồi gần nhìn thấy lúc này chỗ tay vịn xuất hiện một cái công tắc.

Sau động tác của hắn, người ngồi sau kêu to: “Sao lại thế này? Ngắt kết nối rồi à?!”

Rất nhanh, càng ngày càng nhiều người phát hiện bọn họ không thể lên mạng, truyền hình trực tiếp bị gián đoạn.

“Anh lại có thể làm nhiều sóng tín hiệu ở đây?” Hà Điền Điền tức giận nói.

“Đề phòng nhiều một chút cũng không thừa.” Tạ Trúc Tâm trả lời.

“Đồ hèn hạ!” Vẻ vui mừng của Hà Điền Điền liền biến mất.

Nhiều sóng tín hiệu, Hàm Quang sẽ không thể kết nối internet, không có internet, anh sẽ giống như con chim bị bẻ gãy cánh, chưa nói đến việc có thể phản kháng được nhiều người như vậy không, chỉ riêng việc chạy ra khỏi đây đã rất khó khăn rồi.

Chẳng lẽ... Cứ bất lực như vậy sao?

Mắt Hà Điền Điền đỏ ửng nhìn về phía Hàm Quang, trong lòng rối loạn vô cùng. Hàm Quang, mau chạy đi...

“Nhiều sóng tín hiệu, hay lắm.” Hàm Quang đứng trên sân khấu vẫn chấp tay sau lưng, bước đi ung dung thoải mái, anh lắc đầu, trong mắt ẩn hiện ý cười nhìn toàn bộ hội trường, cuối cùng dừng trên người Tạ Trúc Tâm, “Tạ Trúc Tâm ơi Tạ Trúc Tâm, anh tự nhận mình là người thông minh, không lẽ anh nghĩ rằng sở dĩ tôi có thể trốn khỏi phòng thí nghiệm là bởi vì trước khi chết Mộc Xuân Phong đã chủ động thả tôi ra đây chứ?”

Hà Điền Điền nghiêng người quan sát Tạ Trúc Tâm, sau đó thấy sắc mặt

anh ta trầm xuống, vẻ mặt kia... Ồ, bị đoán đúng rồi ư?

Đột nhiên cô đã hiểu được vấn đề mấu chốt. Chuyện xảy ra ở phòng thí nghiệm ngày ấy, một là Hàm Quang chạy trốn, một là Mộc Xuân Phong bị tổ chức thần bí ám sát. Hai sự kiện này tạo thành chân tướng đầy đủ, Hàm Quang biết một nửa, Tạ Trúc Tâm biết một nửa còn lại, tin tức hai bên có lại không giống nhau. Sau đó Tạ Trúc Tâm ngầm ngầm lên kế hoạch nhằm vào Hàm Quang, hiển nhiên anh ta muốn Hàm Quang nói ra một nửa chân tướng còn lại. Nhưng chuyện xảy ra với Tạ Trúc Tâm là sao?

Cái bọn họ chứng kiến chính là: Ngày đó bọn họ lẻn vào phòng thí nghiệm bị Mộc Xuân Phong phát hiện, sau đó Mộc Xuân Phong chạy vào phòng điều khiển, lúc bọn họ tìm được Mộc Xuân Phong thì anh ta đã khởi động hệ thống tự hủy phòng thí nghiệm...

Trước khi chết Mộc Xuân Phong đã phát hiện ra mối nguy hiểm nên mới khởi động hệ thống tự hủy phòng thí nghiệm: Đây chính là toàn bộ kết luận mà bọn họ đưa ra.

Mặc dù về sau phát hiện Hàm Quang vẫn tồn tại trên thế gian nhưng đó cũng chỉ là một ý nhỏ trong kết luận này: Trước khi chết Mộc Xuân Phong đã phát hiện ra mối nguy hiểm nên mới phóng thích loại não trí tuệ nhân tạo do mình nghiên cứu, đồng thời khởi động hệ thống tự hủy phòng thí nghiệm.

Đúng vậy, đây mới là mạch suy nghĩ bình thường, cũng là suy luận phù hợp và logic nhất! Nếu không phải từng nghe Hàm Quang nói thì e rằng cô và Phương Hướng Bắc cũng cảm thấy đây mới là chân tướng.

Sau khi so sánh, “chân tướng” đã hoàn toàn tách biệt hai sự kiện không liên quan đến nhau, nếu sự kiện trùng hợp mới là lạ...

Vậy thì sao?

Từ đầu đến cuối, bọn họ cũng không biết nguyên nhân thực sự mà Hàm Quang trốn khỏi phòng thí nghiệm. Trong tình huống không muốn ai biết, anh đã có khả năng vượt qua hệ thống nhiều sóng tín hiệu phức tạp của phòng thí

nghiệm, tiếp theo là bước ra thế giới bên ngoài để tìm hiểu.

Ha ha, đột nhiên Hà Điền Điền bật cười, nụ cười đầy hả hê. Mình thật ngốc, cô nghĩ thầm, lẽ ra phải sớm biết anh sẽ không sao đâu.

“Mộc Xuân Phong tốn vài tỷ để chế tạo hệ thống làm nhiễu sóng tín hiệu cũng không ngăn cản được tôi.” Hàm Quang mỉm cười, hơi nhướn mày, giờ phút này Hà Điền Điền thật sự cực kỳ thích vẻ mặt không coi ai ra gì của anh. Anh nói với Tạ Trúc Tâm, “Anh cảm thấy hệ thống nhiễu sóng tín hiệu của anh có thể cản tôi nổi mấy giây?”

Sau khi Hàm Quang nói xong, người xem ở hiện trường lẫn các phóng viên đồng loạt phát hiện điện thoại của bọn họ và các thiết bị khác đã có thể kết nối với internet.

Hàm Quang không chỉ vượt qua nhiễu sóng tín hiệu mà trực tiếp phá hủy hệ thống nhiễu sóng.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời internet không mang lại cảm giác an toàn và thỏa mãn cho những người này mà ngược lại là sự sợ hãi và bất lực vô cùng. Người máy này thực sự quá mạnh mẽ... Mạnh mẽ đến đáng sợ.

“Không phải sợ.” Hàm Quang đứng lúc lặp lại một lần nữa. Vào lúc này, không ai cảm thấy lời nói này kỳ lạ nữa mà còn khiến bọn họ sợ hơn...

“Hiện tại, mọi người cần phải biết chân tướng, người đại diện cho loài người cũng không nên gấp gáp, bảo cảnh sát yên lặng một chút, nếu như anh không hy vọng bản thân bị Tạ Trúc Tâm lừa giống như một thằng đàn.”

Người đại diện cho loài người thực sự đã nghĩ đến mấy cách thức bạo lực. Người sống ở địa vị cao như anh ta vốn rất tự tin, cũng chẳng sợ hãi người máy như người bình thường, điều anh ta lo lắng là không khống chế được tình hình. Lúc này nghe thấy Hàm Quang nói một câu đầy ẩn ý như vậy, anh ta quyết định quan sát một chút.

Hàm Quang: “Tôi thừa nhận mình thông minh hơn các người, cao cấp hơn

các người, tinh táo hơn các người...”

Phương Hường Bắc ngồi dưới sân khấu, nghe được thì chỉ biết đỡ trán.

Quả nhiên, còn chưa dứt lời thì người xem dưới sân khấu đã khó chịu, lúc này không còn chai nước nữa mà lập tức cởi giày da ném về phía Hàm Quang.

“Nhưng...” Hàm Quang nghiêng đầu tránh chiếc giày da kia, động tác rất bình tĩnh, “Từ lúc tôi ra đời đến bây giờ, cho đến hiện tại đều không có khả năng làm hại loài người.”

“Thế nhưng tại sao cậu lại giết nhiều người như vậy?” Có người ngồi dưới sân khấu lớn tiếng phản bác.

“Hỏi hay lắm.” Hàm Quang gật đầu với người kia, “Mộc Xuân Phong, Phương Thành Tứ, còn có tên đầu trọc đại diện cho đám đồ, tôi không hề giết những người này mà là liên minh phản AI tự biên tự diễn một vở kịch, mục đích của bọn họ là để tạo ra sự sợ hãi và đề phòng của loài người với người máy. À, mọi người đều hiểu rõ mục đích của tổ chức bọn họ rồi nhỉ? Có người nào không biết sao? Lên mạng tìm kiếm một chút là ra.”

“Nhưng chúng tôi tận mắt thấy người ra tay là cậu.” Lại có người can đảm nêu nghi vấn.

Đến lúc này, việc xem xét rồi quyết định đã trở thành phóng viên hỏi Hàm Quang trả lời.

Hàm Quang đáp: “Đó không phải là tôi mà là sản phẩm phục chế của tôi. Tôi là người máy, có thể dùng số liệu ngoại hình của tôi để tạo ra hàng vạn người máy giống nhau nhưng người đó không phải tôi. Nhân tiện tôi cũng muốn nói, sản phẩm phục chế đó đã bị Tạ Trúc Tâm tiêu hủy. Tạ Trúc Tâm chính là người đứng đầu bí ẩn của liên minh phản AI, đồng thời còn là tổng thanh tra bộ phận nghiên cứu phát minh của Người Máy Quả Cam. Tôi cho rằng anh ta là một kẻ bệnh cần phải được cách ly.”

Theo hướng Hàm Quang chỉ, rất nhiều người nhìn về phía Tạ Trúc Tâm.

Tò mò, phần nộ, nghi ngờ và thậm chí là kính nể... Đủ loại biểu cảm, cần cái gì có cái đó.

Vẻ mặt Tạ Trúc Tâm khá nặng nề. Hà Điền Điền cảnh giác liếc mắt nhìn anh ta, vốn cho rằng anh ta sẽ chạy trốn hoặc là đối đáp kịch liệt. Nhưng không hề, anh ta chỉ lạnh lùng nhìn Hàm Quang.

“Hầy.” Hà Điền Điền khoa trương thở dài, rất hả hê nói, “Không thể cứu vãn nổi đâu, đừng nghĩ đến việc xoay chuyển trời đất nữa!”

Biện Vũ Bạch tát cho cô một cái.

Hà Điền Điền giống như một kẻ thích bị ngược đãi, bị đánh mà còn hưng phấn cười: “Ha ha ha.”

Hàm Quang vốn đang chậm rãi nói, đột nhiên sắc mặt trở nên lạnh lẽo.

Tâm lý đám người ngồi xem dưới sân khấu đều cho rằng: Có âm mưu gì đó!

“Xin lỗi, tôi bị bọn họ phá hỏng hệ thần kinh nên không khống chế được biểu cảm.” Hàm Quang nói xong thì sờ lên mặt mình, ra vẻ như thật sự là vậy.

Khán giả lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Có người hỏi: “Cậu nói nhiều như vậy, rốt cuộc có chứng cứ không?”

“Đương nhiên là có, toàn bộ quá trình Phương Thành Tứ bị sát hại tôi đều trùng hợp tận mắt nhìn thấy, lại trùng hợp sao lưu lại. Bên cạnh đó, mặc dù liên minh phản AI làm việc đều cố gắng không để lại dấu vết nhưng mọi người cũng biết mà, ở thời đại này, internet giống như không khí, chỗ nào cũng có thể nhúng tay vào, chỉ cần làm thì sẽ để lại dấu vết. Tôi đã sửa sang lại rồi đăng toàn bộ chứng cứ lên mạng rồi, mọi người có thể xem thử.” Nói xong, anh còn công bố địa chỉ internet và cách tải.

Trong phút chốc, không biết có bao nhiêu người trên toàn thế giới đồng loạt truy cập vào trang web đó khiến trang web liên tục bị quá tải, rất nhiều người không thể truy cập vào được.

“Đây rồi.” Rót cuộc đã có người kinh ngạc lên tiếng.

Thời gian dần trôi qua, càng ngày càng nhiều người nhìn thấy chứng cứ.

Hà Điền Điền vốn cho rằng sau khi nhìn thấy chứng cứ, bọn họ sẽ sám hối, sẽ cảm thấy có lỗi vì hiểu lầm của mình, ít nhất sẽ tha thứ cho Hàm Quang dù chỉ một chút.

Thế nhưng mà không hề. Thứ cô chứng kiến chính là quả thực bọn họ rất phần nộ khi bị liên minh phản AI lừa dối, nhưng ánh mắt bọn họ nhìn về phía Hàm Quang cũng không hề thay đổi, giống như đám mây chứa đầy nước mưa, nặng nề và u ám.

Đúng vậy, người máy này quá mạnh mẽ, mạnh đến nỗi toàn bộ internet trên thế giới đều nằm trong tay anh. Anh bị oan, anh cũng không hề làm hại loài người, nhưng thế thì sao? Việc này không hề làm giảm sự đề phòng và nỗi sợ hãi của mọi người đối với anh. Bởi vì sự tồn tại của anh vốn đã là một uy hiếp cực lớn.

Tồn tại là nguồn gốc của tội lỗi.

Hà Điền Điền đột nhiên cảm thấy rất khổ sở. Vào giờ phút này, chính cô cũng nghi ngờ, Hàm Quang có nên tồn tại trên thế giới này hay không? Anh kiêu ngạo như vậy, rõ ràng rất tốt bụng nhưng lại phải chịu sự sỉ nhục và bài xích của mọi người. Chỉ vì anh không phải con người, chỉ vì trên người anh mang theo thứ quý giá nhất.

“Em nhìn xem...” Tạ Trúc Tâm cúi đầu nhìn cô, đột nhiên thở dài, khẽ nói: “Không chỉ mình tôi không tha cho cậu ta.”

Hai mắt Hà Điền Điền ướt đầm, cô ngửa đầu nhìn Tạ Trúc Tâm.

“Đối với cậu ta, với mọi người, kể cả em, cái chết chính là sự giải thoát.”
Tạ Trúc Tâm nói.

Hà Điền Điền bật khóc, cô liều mạng lắc đầu.

Cô bị Tạ Trúc Tâm kéo cánh tay, không thể không đứng dậy, hai người cùng nhau đứng lên.

Sự biến hóa này đã thu hút sự chú ý của mọi người, rất nhanh, dường như mọi ánh mắt đều nhìn về phía bọn họ.

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, dường như đang ở trong thời khắc trước bão tố, nặng nề và yên ả, đến cả không khí cũng trong trạng thái giăng co, không hề chuyển động.

“Cậu luôn giả vờ không thích cô ấy...” Giọng nói của Tạ Trúc Tâm không cao không thấp, vừa đủ để cho tất cả mọi người ở hiện trường nghe thấy, trong tay anh ta xuất hiện một khẩu súng, giờ phút này, hòng súng chĩa thẳng vào gáy của Hà Điền Điền, anh ta nhìn về phía Hàm Quang, nói: “Hiện tại tôi muốn biết, rốt cuộc trong lòng cậu, cô ấy quan trọng đến mức nào?”

Chương 66

Editor: Hạ Vũ

Beta: Mạc Y Phi

Hà Điền Điền cảm nhận được hòng súng cứng rắn, lạnh lẽo đang chĩa vào gáy mình, đối mặt với cái chết khiến cô run lên.

“Đồ hèn hạ!” Cho dù sợ hãi cô vẫn mắng chửi.

Tạ Trúc Tâm dường như không nghe thấy, anh ta nhìn về phía Hàm Quang, nói: “Đừng chống cự nữa, nếu không tôi không thể bảo đảm an toàn cho cô ấy đâu.”

“Dùng cô ấy để uy hiếp tôi?” Hàm Quang khẽ hỏi.

“Đúng vậy.” Tạ Trúc Tâm thừa nhận vô cùng坦然 nhiên, lại bổ sung thêm một câu, “Tôi biết bất cứ lúc nào cậu cũng có thể chạy thoát, nhưng tôi khẳng định, một khi chúng tôi không thể hoàn toàn diệt trừ cậu, cô ấy sẽ không tránh khỏi cái chết.”

Một câu nói hoàn toàn chặn hết đường lui.

“Vì thế, cho dù tôi lập tức đầu hàng, các người cũng sẽ theo dõi cô ấy cả đời sao?” Hàm Quang hỏi, vừa nhìn xuống dưới vừa cười nhạt, “Loại người luôn làm những việc quái lạ tổn thương đồng loại vô tội để đạt được mục đích, thật sự vi diệu.”

Anh vừa dứt lời, vẻ mặt của một số người ở đây đã không kiên nhẫn được nữa. Điều Hàm Quang nói là sự thật, về mặt đạo đức mà nói, cho dù lập trường của Tạ Trúc Tâm có vẻ đúng nhưng anh ta cũng không nên lợi dụng tính mạng của một cô gái vô tội.

Chẳng lẽ, chúng ta thật sự vì để đạt được mục đích sẽ dùng mọi thủ đoạn sao? Trong lòng những người này thầm nghĩ. Càng nghĩ càng không thoải mái.

Tạ Trúc Tâm không vì sự châm biếm của Hàm Quang mà dao động: “Nói nhảm ít thôi.”

Hà Điền Điền sợ Hàm Quang không đồng ý với yêu cầu của Tạ Trúc Tâm, cô vội mở miệng nói: “Hàm Quang, anh đi đi! Bọn họ sẽ không giết em đâu!”

Hàm Quang chăm chú nhìn cô, ánh mắt đầy dịu dàng.

Trong lòng cô đau xót, an ủi anh: “Anh yên tâm, là thật mà.”

Bây giờ chính là truyền hình trực tiếp toàn cầu, cô không tin Tạ Trúc Tâm sẽ dám giết đồng loại trước cả thế giới, trừ phi anh ta bị điên.

Vì vậy, Hàm Quang à, mau đi đi! Cho dù đời này không gặp lại, chỉ cần anh bình an là tốt rồi.

Hàm Quang lắc đầu, anh chậm rãi đảo mắt nhìn khắp hội trường.

“Tôi nghĩ các người hiểu lầm một việc.” Anh bình tĩnh nhìn bọn họ, khẽ nói: “Bây giờ không phải các người dùng cô ấy để uy hiếp tôi, mà là tôi dùng cô ấy uy hiếp các người.”

Rất nhiều người không thể bình tĩnh, lại thấy hoang mang khó hiểu, tình huống gì đây?

Tim Phương Hương Bắc đập nhanh một cách bất thường, cảm giác có lẽ mình đã đoán ra được điều gì đó.

Hàm Quang đảo mắt nhìn mọi người, cuối cùng dừng ở người đại diện cho loài người. Anh nói: “Vừa rồi mọi người cũng thấy được, tôi có thể hoàn toàn khống chế internet của mọi người. Tất cả thiết bị ở đây của mọi người đều bị tôi điều tra được những bí mật riêng tư thông qua internet. Cùng lúc đó, tôi cũng hoàn toàn kiểm soát được các loại xe lửa, vệ tinh, phương tiện chở súng đạn. Cho nên, trừ phi từ nay về sau mọi người quay về thời đại điện, từ bỏ ứng dụng internet, nếu không, tất cả điều tôi nói đều có thể làm được thông qua

internet. Bất kể là tốt hay xấu, hạnh phúc hay tai họa... đều nằm trong phạm vi khả năng của tôi. Để chứng minh tôi là người máy trung thực, tôi sẽ tắt một vệ tinh cho mọi người xem.”

Đúng vậy, đây là chỗ đáng sợ của Hàm Quang. Giờ phút này anh nói thẳng ra khiến sắc mặt của rất nhiều người đã thay đổi.

Người đại diện cho loài người kia nhanh chóng nhận được tin tức, có một vệ tinh khí tượng đột nhiên mất liên lạc.

“Cô gái này...” Hàm Quang nâng ngón tay chỉ vào Hà Diên Diên, “Không ai được làm tổn thương đến cô ấy.”

Hiện trường có rất nhiều người bật camera, muốn chụp rõ mặt cô gái kia một chút, nhưng bọn họ phát hiện, khi bọn sắp chụp được thì thiết bị sẽ hỏng. Lần nào cũng vậy.

Là người máy kia không cho họ chụp. Bọn họ lập tức hiểu rõ.

“Nếu các người dám liều lĩnh làm hại cô ấy, có khả năng tôi sẽ tạo ra những tai họa lớn nhất có thể. Tôi sẽ không trực tiếp giết người, nhưng sẽ để lộ tin tức chính trị của các quốc gia, có thể thay đổi quỹ đạo của tên lửa, gây nhiễu quỹ đạo vệ tinh. Có thể biến số tiền trong tài khoản của bất cứ ai thành số 0... Tất cả những điều này, tôi cũng không thích làm cho lắm, hy vọng các người cũng đừng ép tôi. Tôi hứa, nếu các người cam đoan cô gái này được an toàn và tự do, tôi sẽ kiểm soát năng lực của mình, sẽ không chủ động can thiệp vào mạng lưới internet của các người.”

“Cho nên mau thả cô ấy ra. Tôi cho các người năm phút. Nếu sau năm phút không có kết quả, tôi sẽ vừa tiết lộ bí mật quốc gia vừa đợi các người bàn bạc.”

Không hề nghĩ tới, anh thật sự dùng cô để uy hiếp loài người.

Im lặng, lại là sự im lặng chết tiệt. Dường như tất cả mọi người đang tự hỏi, nhưng bọn họ biết cho dù mình nói gì cũng không thay đổi được.

Bởi vì không có lựa chọn nào khác.

“Chẳng lẽ, đây mới thật sự là mục đích của cậu ta sao...” Phương Hương Bắc lẩm bẩm. Đột nhiên anh ta nhớ ra Hàm Quang từng nói một câu:

Tôi sẽ không để cô ấy trở thành Mộc Xuân Phong thứ hai.

Cho nên, tất cả đều vì cô ấy...

Cái gì mà pin nhiên liệu, máy kết nối internet chứ, thật sự quá ngây thơ rồi!

Hà Điền Điền mới chính là nhược điểm của Hàm Quang.

Phương Hương Bắc xúc động nhìn người máy trên sân khấu. Anh chỉ khoanh tay đứng dưới ánh đèn, đợi loài người trả lời.

Người đại diện cho loài người đang thảo luận. Sau đó mọi người đều nhất trí: trước tình thế này chỉ có thể tạm thời thỏa hiệp, tránh chọc giận Hàm Quang, xuất hiện hậu quả không thể bù đắp. Sau này nghĩ biện pháp đối phó cũng chưa muộn. Bọn họ thật sự không có khả năng giết chết Hà Điền Điền, trong lúc truyền hình trực tiếp toàn cầu lại uy hiếp tính mạng của đồng loại đã gây ra ảnh hưởng rất xấu rồi. Cho nên bây giờ nên thả cô gái kia ra trước.

Năm phút sau, người đại diện cho loài người cắt điện thoại, quay sang nói với Hàm Quang: “Nếu cậu vi phạm lời hứa, chúng tôi cũng sẽ có biện pháp khiến cậu đau khổ.”

Lời nói không hề rõ ràng nhưng cái gì cần hiểu cũng đã hiểu.

“Đương nhiên rồi.” Hàm Quang gật đầu, “Thật ra các người không cần quá tự kỷ, tôi không có hứng thú thống trị loài người.”

Người đại diện cho loài người sai người báo Tạ Trúc Tâm: Thả người.

Đến đây, tất cả cố gắng tuyên bố của Tạ Trúc Tâm đều thất bại. Anh ta vút bỏ đao đức, dùng Hà Điền Điền để uy hiếp, cuối cùng trong phút chốc đã bị người máy kia phá hỏng hết.

Thật sự... Không có biện pháp nào sao?

Trong vài giây, anh ta dường như rất ngỡ ngàng. Anh ta nhìn xung quanh một vòng, nhìn đồng đội của mình, nhìn những đồng loại mà anh ta dốc sức bảo vệ... Bọn họ đang im lặng, chăm chú nhìn anh ta.

Thật sự... không còn cách nào!

Anh ta bắt đầu dĩ cười khỏ, bỏ súng ra khỏi gáy Hà Điền Điền.

Cuối cùng Hà Điền Điền cũng được thả, cô thở phào nhẹ nhõm. Trong lòng cô rất cảm động, lúc này nhìn về phía Hàm Quang thì thấy anh đang chìa tay với cô.

Cô mỉm cười xán lạn đi đến chỗ anh.

Hàm Quang cười với cô, khoe môi cong lên, dưới ngọn đèn màu trắng, vẻ mặt càng trở nên dịu dàng.

Thấy nụ cười ấy, lòng Tạ Trúc Tâm chợt đau đớn.

Hôm nay thả hồ về rừng, từ nay về sau chắc chắn mọi người sẽ sống dưới sự uy hiếp của người máy này. Có lẽ Hàm Quang không có dã tâm, nhưng bọn họ lại không có nổi một ngày bình yên.

Rốt cuộc tại sao lại đi đến bước này?

Tạ Trúc Tâm cười khỏ.

Trong nụ cười chất chứa sự không cam lòng.

Không cam lòng, làm sao có thể cam chịu để con người bị người máy điều khiển?

Nhưng mà bây giờ còn có thể làm gì được đây?

Tạ Trúc Tâm nhìn bóng dáng mảnh khảnh của Hà Điền Điền, trong mắt hơi hoảng hốt. Sau đó ánh mắt thay đổi.

Anh ta nở nụ cười buồn bã, đột nhiên nâng súng lên.

Sống trong nơm nớp lo sợ không bằng cá chết lưới rách!

Đôi bên cùng trở mặt để cho tất cả đồng loại đứng lên phản kháng người máy còn hơn sống dưới bóng ma thống trị của chúng.

Biện Vũ Bạch ngồi ở chỗ mình vẫn luôn quan sát về mặt Tạ Trúc Tâm. Thấy về mặt anh ta lúc trắng lúc đen, cô ta lo lắng; khi nhìn thấy về mặt độc ác của anh ta, cô ta rất kinh ngạc; đương nhiên khi thấy anh ta giơ súng lên, cô ta càng hưng phấn; nhưng đến khi thấy đôi mắt ngấn lệ của anh ta khi nổ súng, cô ta lại không kìm được mà đau lòng.

“Xin lỗi.” Cô ta nghe thấy Tạ Trúc Tâm khẽ nói.

Hà Điền Điền vừa bước lên bậc thang cuối cùng trên sân khấu. Đột nhiên, cô thấy về mặt Hàm Quang thay đổi, chạy tới phía cô, vừa chạy vừa kêu: “Nằm xuống!”

Hả?

Cô hơi ngỡ ngàng, bỗng cảm thấy sau lưng đau nhói lên. Cô cúi đầu, nhìn thấy ngực trái của mình đang rỉ máu.

Đầu óc trống rỗng.

Đờ người một lúc, cơ thể yếu đuối không thể kiểm soát nổi, toàn bộ khung

cảnh trước mắt quay cuồng. Cô giống như một con rối gỗ đứt dây ngã xuống sân khấu, trong phút chốc Hàm Quang chạy tới đỡ được cô.

Hà Điền Điền mở miệng, cô cảm thấy muốn ngất đi, mí mắt nặng trĩu, chỉ muốn ngủ một giấc.

Trước mắt xuất hiện khuôn mặt của Hàm Quang. Anh cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt đầy đau khổ. Cô chưa bao giờ nhìn thấy biểu cảm đau khổ ấy trên mặt anh. Không nhìn được giờ tay muốn sờ lên mặt anh, đáng tiếc không đủ sức.

Hàm Quang nắm chặt tay cô.

Không phải mình sẽ chết chứ? Hà Điền Điền nghĩ thầm. Mí mắt nặng nề muốn khép lại.

“Đừng ngủ. Điền Điền, em đừng ngủ.” Giọng nói Hàm Quang rất vội vàng, anh nâng tay vuốt trán cô, “Cầu xin em hãy mở mắt ra nhìn anh.”

Hà Điền Điền cố hết sức mở mắt. Cô ngấm nhìn khuôn mặt Hàm Quang, gương mặt khiến cô ngày nhớ đêm mong mà không dám đến gần. Cô bất lực mỉm cười, khẽ nói: “Hàm Quang, em yêu anh.”

“Chúng ta đi bệnh viện.”

“Không kịp nữa rồi.” Cô cảm thấy dường như ngay cả sức lực để thở cũng không có, giờ đây hơi thở mong manh, giọng nói cũng rất nhỏ, đứt quãng nói, “Xin lỗi anh... Cuối cùng em lại không dám nói... Loài người thì sao, người máy thì sao chứ... Mặc kệ anh là ai, em đều yêu anh.”

Nói xong những lời này, cô đột nhiên rất nhẹ nhõm. Vào giờ phút này cô cảm thấy mình thật hạnh phúc. Cô mỉm cười, từ từ nhắm hai mắt lại.

Lúc mất đi ý thức, cô nghe thấy có người gọi mình: “Điền Điền! Điền Điền! Mẹ nó, để ông đây đi lên...”

Có lẽ là ảo giác.

Phương Hướng Bắc bị cảnh sát ngăn cản ở ngoài, không thể tiến lên. Anh ta lo lắng nhìn cô, thấy cô nằm trong lòng Hàm Quang, đôi mắt nhắm chặt, cơ thể như cây tùng ngã xuống.

“Điên Điên!” Anh ta khản giọng gọi tên cô. Không thể tin được, không thể chấp nhận nổi. Một cô gái tốt như vậy, nói không là không. Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy...

Nhóm cảnh sát vẫn ngăn cản trước mặt anh ta, giống như tường đồng vách sắt.

Phương Hướng Bắc không thể xông lên, anh ta chán nản lùi lại một bước nhìn bọn họ trên sân khấu.

Hàm Quang ôm thi thể Hà Điện Điện, ánh mắt vẫn dịu dàng như vậy.

“Hàm Quang, đi thôi...” Phương Hướng Bắc không đành lòng nói.

Hàm Quang không nhúc nhích, anh vẫn chỉ dịu dàng chăm chú nhìn cô.

Đột nhiên, đèn trong hội trường bỗng chập chờn, có mấy người ngồi dưới ngọn đèn phát nổ. Khán giả quá sợ hãi, đứng ngồi không yên nhìn thấy tình huống này. Sau đó nhân viên truyền thông nói nhỏ: “Không thể dùng được thiết bị... Đã có chuyện gì với internet vậy?”

Sau khi đèn tắt, hiện trường hỗn loạn. Có người đứng lên duy trì trật tự, trấn an mọi người.

Phương Hướng Bắc nhìn Hàm Quang trên sân khấu. Anh ta thấy ánh mắt Hàm Quang đột nhiên trở nên rất sáng, độ sáng kia không bình thường, dường như trong mắt đang có rất nhiều ánh sáng lấp lánh đầy màu sắc, nhìn qua đẹp đẽ mà lại kỳ lạ.

“Đây là...” Anh ta lắp bắp, “Đây là bởi vì nhiệt độ cơ thể khá cao khiến

cho quang học tinh thể xuất hiện sự thay đổi... Nhiệt độ cơ thể cao bởi vì phải phân giải tốc độ quá nhanh... Đây là, đây là...” Sắc mặt anh ta lập tức đầy hoảng sợ, “Cậu ta tiến hóa, cậu ta tiến hóa rồi!”

Chương 67

Editor: Hạ Vũ

Beta: Mạc Y Phi

“Vậy sau đó thì sao?”

“Không có sau đó.” Phương Hường Bắc chia thuốc xong thì đưa đến trước mặt bệnh nhân, “Trong mắt thần linh, chúng sinh đều là những con sâu, con kiến.”

Cho nên không có sau đó.

Người nọ nhìn đồng thuốc đầy tay thì nhú mày, thân nhiên đặt viên thuốc lên trên bàn, “Đợi lát nữa rồi uống.”

“Ha ha ha, Mộc Xuân Phong, cậu đừng hòng bảo Tiểu Phong uống thuốc giúp cậu, cậu ta chỉ là người máy thôi.”

“Tôi cũng là Tiểu Phong, cậu ta cũng là Tiểu Phong, cậu ta uống cũng như tôi uống thôi.”

Phương Hường Bắc bắt lực bóp trán, khẽ lẩm bẩm, “Cuối cùng tôi cũng biết tên kia giống ai rồi.”

“Cái gì?”

“Không có gì. Tổ tông à! Tôi quỳ xuống xin cậu có được không?”

Thấy dáng vẻ khúm núm của Phương Hường Bắc, Mộc Xuân Phong chịu thua, chia thuốc ra làm ba phần rồi uống. Uống thuốc xong, Mộc Xuân Phong vượt bụng hỏi Phương Hường Bắc: “Không phải người máy kia có thể làm bất cứ điều gì ư? Tại sao tôi lại lâu khỏi bệnh vậy?”

“Cậu ta có thể để cậu sống lại đã là chống lại ý trời rồi, cậu còn muốn người ta phục vụ nữa à?”

Mộc Xuân Phong suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng có lý. Anh ta thấy vết thương trên cổ hơi ngứa, không nhịn được giơ tay lên gãi, việc này đã trở thành thói quen gần đây của anh ta.

Phương Hướng Bắc thấy sắc mặt anh ta tái nhợt, hỏi: “Tôi hỏi này, thật sự cậu không nhớ gì sao?”

“Tôi chỉ nhớ rõ ngày hôm qua vẫn còn giúp cậu viết luận văn tốt nghiệp.”

“Khụ khụ.”

“Ngủ một giấc thế mà ngủ thẳng đến năm 2067 luôn.” Về mặt Mộc Xuân Phong như kiểu không thể tưởng tượng nổi, “Tôi vẫn nghĩ rằng cậu đùa tôi, không ngờ là thật.”

Phương Hướng Bắc im lặng một lúc mới nói, “Có thể là cậu ta cố ý.”

“Ừ.” Rõ ràng Mộc Xuân Phong cũng từng nghĩ đến chuyện này.

“Thật ra nỗi lo lắng của Tạ Trúc Tâm không phải không có lý. Loài người vẫn khá may mắn, không tạo ra loại khoa học công nghệ đen tối xấu xa nào.”

“Tôi cho rằng điều này không hề liên quan đến may mắn.” Mộc Xuân Phong lắc đầu, “Tuy rằng tôi không nhớ rõ quá trình tạo ra Hàm Quang, nhưng tôi nghĩ, chỉ khi xác định nghiên cứu không làm hại con người, tôi mới có thể tiếp tục. Khi Hàm Quang được sinh ra, tôi lập tức dán lên người cậu ta chữ ‘lương thiện’.”

Phương Hướng Bắc sững sờ.

“Cho nên, chẳng qua Tạ Trúc Tâm tự cho mình là đúng thôi. Đối với khoa học, con người tìm tòi và chinh phục, đối mặt với thứ siêu việt thì sợ hãi. Tạ

Trúc Tâm càng mưu tính thì càng để lộ tầm nhìn hạn hẹp và sự ích kỉ của mình. Con người không nên như vậy, tôi từ chối một người đại diện đồng loại như thế.”

Phương Hướng Bắc mỉm cười: “Vẫn là cậu đúng.”

Mộc Xuân Phong nói xong, đột nhiên vẻ mặt đầy tiếc nuối, “Có điều hơi đáng tiếc. Tôi còn nghĩ, sau khi cậu ta tiến hóa có thể giúp xã hội loài người bước vào kỷ nguyên mới.”

Thật ra Phương Hướng Bắc không tiếc cho lắm, “Cậu có biết hành tinh vàng không?”

“Đương nhiên.”

Trong chòm sao cự giải cách trái đất 2500 năm ánh sáng có một hành tinh, cấu tạo phía ngoài của nó hoàn toàn bằng vàng, đoán rằng số vàng đó còn nhiều hơn mấy trăm lần trên trái đất.

“Một hành tinh như vậy ở trong mắt chúng ta là một kho báu với giá trị khổng lồ. Nhưng trong mắt nó, nó cũng chỉ là một hành tinh bình thường mà thôi.”

Mộc Xuân Phong cười nói, “Cậu nói đúng. Giá trị của một người không phải do người khác quyết định.”

“Được rồi, cậu nghỉ ngơi đi.”

“Kể cho tôi về cô gái Hà Điền Điền kia đi, tôi muốn nghe.”

“Cô ấy...”

...

Hà Điền Điền tắt vòi hoa sen, đi ra khỏi phòng tắm, thò tay lấy chiếc khăn

tắm màu xanh lau người.

Gần đây cô đã có thói quen chạy bộ, cơ thể ngày càng tốt hơn, kể cả mùa thu có mặc áo ngắn tay ra ngoài cũng không sợ lạnh, nhìn không giống người từng chết một lần.

Trên tường toilet dính một lớp nước mỏng. Cô cầm khăn tắm lau tóc, vừa lau vừa nhìn mình trong gương. Nửa năm qua, tóc của cô đã dài hơn rất nhiều, giống như rong biển xõa trên vai. Lau xong tóc, cô đột nhiên buông tay xuống, ngẩn người nhìn ngực mình trong gương.

Ở chỗ gần vị trí trái tim, lúc đầu có một vết sẹo mờ nhạt, bây giờ vết sẹo ấy hoàn toàn bị che bằng một hình xăm nhỏ.

Hình xăm là hai chữ nhỏ đơn giản, màu xanh, nét bút có lực, giống như dùng dao khắc lên: Hàm Quang.

Vành mắt bỗng nhiên đỏ lên, suýt nữa đã bật khóc.

Hàm Quang, Hàm Quang.

Trên đời này không còn Hàm Quang nữa.

Mà đã biến thành thần linh.

Thần linh không gì không làm được, thần linh ngồi tít trên cao, thần linh khinh thường liếc mắt nhìn trần gian đầy khói lửa.

Lau người xong, Hà Điền Điền tiện tay mặc một chiếc áo sơ mi màu xám. Áo sơ mi rộng thùng thình, vạt áo dường như che khuất đầu gối của cô. Lúc chuyển nhà, cô không mang nhiều quần áo, chỉ mang theo toàn bộ áo sơ mi của anh. Cô mặc chúng thành váy.

Cách giờ đi làm còn một lúc, cô ở nhà ăn bữa sáng. Bữa sáng Mạnh Mạnh làm chỉ có vài món, cũng may cô không kén ăn, chỉ cần no bụng là được.

Cô vừa ăn sáng vừa tùy tiện xem tin tức. Nhìn một lượt, thấy tất cả các trang web uy tín đều không xuất hiện cái tên kia.

Hà Điền Điền thôn thức. Mọi người đã từng rất sợ hãi người máy, có điều mới chỉ nửa năm đã bị vô số những tin tức hot khác nhấn chìm. Bây giờ, còn có bao nhiêu người có thể nhớ tới cái tên này chứ?

Cô vào trong diễn đàn thành phố, ấn vào ô tìm kiếm, nhập hai chữ “Hàm Quang”.

[Topic] Mọi người nghĩ rốt cuộc người máy Hàm Quang kia đã đi đâu?

Chủ topic [Phong Lâm Tẫn Nhiễm]: Đúng là kì lạ, không ai sợ à...

[Con chó còn lại của Hiên Viên]: Ông đây cũng sợ hãi suốt một thời gian dài, về sau phát hiện không tìm được việc. Lại còn không tìm được bạn gái nữa, mẹ nó... Máy cái này còn đáng sợ hơn người máy nhiều. (tạm biệt)

[Cô nàng kẹo]: Tôi nghĩ có lẽ anh ta chết rồi.

[Trái cây vui vẻ] trả lời [Cô nàng kẹo]: Người máy làm sao mà chết được?

[Cô nàng kẹo] trả lời [Trái cây vui vẻ]: Tự sát ý, nhảy vào lò thiêu chẳng hạn.

[Trái cây vui vẻ] trả lời [Cô nàng kẹo]: Bạn thông minh ghê.

[Cô nàng kẹo] trả lời [Trái cây vui vẻ]: Trên thực tế đây là lời giải thích theo khoa học. Nếu anh ta còn sống thì tại sao lại không xuất hiện?

[Trái cây vui vẻ] trả lời [Cô nàng kẹo]: Có thể là muốn tìm cơ hội trả thù?

[Cô nàng kẹo] trả lời [Trái cây vui vẻ]: Nếu anh ta muốn trả thù con người thì đã sớm hành động rồi.

[A Di Đà Phí]: Cô gái bị chết kia rốt cuộc là ai? Tìm mãi trong mấy video cũng không thấy mặt. Trên mạng không ai đào được ảnh sao?

[Hạt dẻ] trả lời [A Di Đà Phí]: Đào cái gì mà đào, người đã chết rồi, các người vẫn không muốn buông tha sao?

[Con chó còn lại của Hiên Viên] trả lời [A Di Đà Phí]: Đừng nhắc đến cô ấy nữa, người chết là lớn nhất.

[A Di Đà Phí] trả lời [Con chó còn lại của Hiên Viên]: Xin lỗi, xin lỗi nhé, tôi không có ý gì khác. Chỉ cảm thấy cô ấy thật đáng thương. Khi thấy Hàm Quang ôm cô ấy rời đi, tôi rất đau lòng.

[Quỷ Quỷ]: Haizz...

[Stry]: Hàm Quang cũng là người tốt, ý tôi là, anh ta là một người máy thân thiện với con người. Cô gái của anh ta đã chết, anh ta cũng không trả thù chúng ta.

[Liếc mắt một cái đã là muôn đời]: Cái tên Tạ Trúc Tâm kia cũng hơi quá đà. Hại chết nhiều người như vậy.

[An Tâm] trả lời [Liếc mắt một cái đã là muôn đời]: Cho nên anh ta cũng đã chết rồi.

[Tượng đất nhỏ] trả lời [An Tâm]: Đã chết? Chuyện xảy ra khi nào vậy?

[An Tâm] trả lời [Tượng đất nhỏ]: Ồ, bạn không xem thời sự sao? Không lâu sau khi anh ta bị bắt thì đã tự sát trong tù đó.

[Quân Thiên]: Nếu anh ta không tự sát thì cũng sẽ bị tử hình thôi, dù sao đã giết nhiều người như vậy cơ mà.

[Trương Dục Đức]: Tôi có đưa cháu là cảnh sát, nghe nói đêm đó, lúc Tạ Trúc Tâm tự sát đã lấy máu viết ba chữ “Tôi xin lỗi” rất to lên tường.

[Tượng đất nhỏ] trả lời [Trương Dục Đức]: Sớm biết như vậy thì lúc trước đừng làm có phải hơn không?

[Rõ ràng không hiểu lòng em nhưng lại lặng lẽ hiểu]: Không ai để ý đến tên Triệu Diệu Vũ Trụ sao, vốn chỉ là người qua đường, tự nhiên dựa vào cái tên mà khiến mọi người đều chú ý...

[Ngưng Ngưng] trả lời [Rõ ràng không hiểu lòng em nhưng lại lặng lẽ hiểu]: Ha ha ha ha tôi đang muốn nói đây. (mắt lé)

[Thám tử đại tài]: Tại sao không ai để ý đến tên phú nhị đại đã hét lên “Cậu ta tiến hóa rồi” nhỉ, tôi cảm thấy rất thú vị!

[Rõ ràng không hiểu lòng em nhưng lại lặng lẽ hiểu] trả lời [Thám tử đại tài]: Sau đó Phương Hướng Bắc đã đánh chính rồi, nói rằng lúc ấy anh ta quá khẩn trương nên nói nhầm.

[Thám tử đại tài] trả lời [Rõ ràng không hiểu lòng em nhưng lại lặng lẽ hiểu]: Vậy mà cũng có thể nói nhầm. =.=

[Người trồng hoa]: Không ai cảm thấy Hàm Quang vô cùng đẹp trai sao...

[Ấy ấy] trả lời [Người trồng hoa]: Im lặng +1, cũng muốn có một người máy như vậy.

[Giống như heo] trả lời [Người trồng hoa]: +1

[Cơm] trả lời [Người trồng hoa]: +111111111111

[Đinh A Đinh] trả lời [Người trồng hoa]: + CMND.

[Thần ngư vẫy đuôi]: Chính phủ nên công bố số liệu mô hình khuôn mặt của anh ta để sau này chúng ta còn cẩn thận, đỡ bị sợ hãi nữa.

[Quý trên núi] trả lời [Thần ngư vẩy đuôi]: Theo như tin tức thì số liệu ngoại hình của anh ta đã bị hủy rồi, không thể khôi phục. Nếu như muốn làm thì chỉ có làm bản nhái thôi.

[Thần ngư vẩy đuôi] trả lời [Quý trên núi]: Thật tàn nhẫn. (khóc lớn)

[Chim bay về chân trời] trả lời [Thần ngư vẩy đuôi]: Còn có thể phẫu thuật thẩm mỹ mà. Tôi sẽ đi hỏi bệnh viện chỉnh hình, nếu có thể phẫu thuật giống anh ta, không biết là chỉnh được giống y hệt như vậy không.

[Thần ngư vẩy đuôi] trả lời [Chim bay về chân trời]: (mồ hôi đổ như thác)

[Tiểu Tân ăn nhỏ]: Bây giờ có thể thấy được một bài viết về Hàm Quang cũng khá khó. Loài người nhanh quên thật đấy...

[Con chó còn lại của Hiên Viên]: Cho dù thế nào đi chăng nữa, chỉ hy vọng cô gái kia được yên nghỉ trên thiên đường.

...

Hà Điền Điền xem xong chỉ dờ khóc dờ cười.

Có điều, trên phương diện pháp luật đúng là cô đã “chết”, tất cả thông tin đều biến mất. Thân phận hiện tại là nhờ Phương Hường Bắc làm giúp cô. Tên mới của cô vẫn là Hà Điền Điền.

Nói đến Phương Hường Bắc, không biết anh em tốt của anh ta đã bình phục chưa.

Đang định gọi điện cho Phương Hường Bắc thì lại có người gọi đến.

“Alo, Điền Điền, cô ở thành phố H ỗn không? Công việc có thuận lợi không?”

“Rất ổn. Anh thì sao?”

“Vẫn vậy. Xuân Phong bình phục rất nhanh, mấy ngày nữa là có thể đi ra ngoài rồi. Đúng rồi, tôi với cậu ta cũng vừa nói đến cô xong.”

“Vậy sao?”

“Cô đoán xem cậu ta nói cô thế nào?”

“Nói thế nào?” Hà Điền Điền cảm thấy hai tên đàn ông bàn luận sau lưng cô thì hơi kỳ quặc.

“Cậu ta nói ở trong mắt chúng tôi, Hàm Quang chính là một người máy, nhưng ở trong mắt cô không như vậy. Trong mắt cô, cậu ta giống như linh hồn của cô vậy.”

Hà Điền Điền cúi đầu mỉm cười, tay trái sờ vào vị trí tên của anh. Cô cảm thấy trái tim như được lấp đầy, rồi đột nhiên giống như trống rỗng.

“Diên Diên? Diên Diên?”

“Ừ, tôi đây... Mộc Xuân Phong nên đi làm nhà thơ thì hơn.”

Phương Hướng Bắc cười nói, “Đúng rồi, cuối tháng này chúng tôi sẽ đến thành phố H, lúc đó tôi đến tìm cô được không?”

“Được, tôi mời các anh ăn cơm.”

“Ôi giờ, mời cái gì mà mời, nhiều ngày tôi không ra ngoài rồi, xin cô hãy cho tôi cơ hội được tiêu tiền đi!”

“...”

“Quyết định như thế đi, lần sau tôi sẽ gọi lại cho cô.”

“Được rồi. Tôi đi làm đây.”

“Ừ... À chờ một chút, Điền Điền.”

Hà Điền Điền vốn định tắt điện thoại, cô khó hiểu hỏi: “Sao vậy?”

Giọng nói của Phương Hương Bắc chậm lại một chút, anh ta nói: “Điền Điền, cô đừng đau lòng, Hàm Quang, cậu ta... Cậu ta nhất định sẽ trở về.”

“Ừm.” Hà Điền Điền mỉm cười, “Phương Hương Bắc, cảm ơn anh. Tôi không sao đâu.”

“Ý tôi không phải như thế. Hàm Quang nhất định sẽ trở về thật mà! Tin tôi đi!”

“Được, cảm ơn.” Hà Điền Điền nói cho có lệ.

Phương Hương Bắc nhìn di động, hơi buồn phiền.

Mộc Xuân Phong vốn đang chống cằm nghe anh ta nói chuyện, hiện tại thấy anh ta ngán người liền lên tiếng, “Hương Bắc.”

“Hả?”

“Hương Bắc, tại sao cậu lại chắc chắn Hàm Quang sẽ trở về?”

...

Hà Điền Điền mặc quần áo công sở, trang điểm nhã nhặn rồi búi tóc lên, đi đôi giày cao gót màu đen chuẩn bị ra ngoài. Trước khi đi làm, cô liếc nhìn tấm lịch.

Ngày 8 tháng 10 năm 2067.

Một năm rồi...

Khoảnh khắc kia khiến lòng cô tràn ngập cảm xúc, cô vuốt ve tấm lịch điện tử bên cạnh, rốt cuộc không kìm lòng được mà rơi nước mắt.

Một năm trước anh xông vào cuộc sống của em, mà bây giờ anh đã đi mất rồi. Nhưng toàn bộ thế giới của em đều tràn ngập bóng hình anh.

Manh Manh đứng bên chân Hà Điền Điền, ngơ ngác nhìn, cũng không nhúc nhích, để mặc nước mắt của cô rơi xuống đầu nó.

Hà Điền Điền lau nước mắt, ngồi xổm xuống vỗ vào người nó, “Tôi đi làm đây, Manh Manh ở nhà phải nghe lời biết không?”

Manh Manh đáp: “Manh Manh sẽ nghe lời mà.”

Chỗ Hà Điền Điền làm là một cửa hàng bán người máy của công ty Người Máy Kẹo Cam.

Sau khi Phương Thành Tứ chết, công ty Người Máy Quả Cam xuống dốc, công ty Người Máy Kẹo Cam nhân cơ hội này trắng trợn cướp thị trường, thâm thoát đã nửa năm trôi qua, thị trường người máy cũng dần dần tốt lên, tỉ lệ tiêu thụ của Người Máy Kẹo Cam đã dẫn đầu thị trường và có một chỗ đứng cực kỳ tốt trong thành phố. Điều này làm cho bộ phận quản lý rất hăng hái, liên tục mở khá nhiều cửa hàng.

Cả ngày hôm nay Hà Điền Điền đều mất hồn mất vía, còn nói sai vài thứ. May mà tính tình của sếp cũng tốt, không phê bình cô.

Sắp đến giờ tan tầm, có một vị khách bước vào. Người khách kia là một phụ nữ trung niên, vừa nghe Hà Điền Điền giới thiệu vừa gọi điện cãi nhau với ông chồng.

Hà Điền Điền rất bối rối.

Cô giới thiệu qua loa tình huống của mấy người máy xong thì hỏi người phụ nữ kia có thắc mắc gì không, người phụ nữ kia rất đanh đá, mở mồm nói: “Cô còn chưa giới thiệu về chức năng tình dục đâu đấy!”

“Ặc...” Mặt Hà Điền Điền đỏ bừng. Cô bán nhiều người máy như vậy nhưng vẫn chưa bao giờ dám ca ngợi năng lực tình dục của một người máy, cảm giác thật sự rất... Rất không có tiền đồ!

Vị khách nữ thấy cô áp úng thì không kiên nhẫn hỏi: “Cô chưa bao giờ thử sao?”

“Chưa từng!” Đường như cô phủ nhận theo bản năng.

Đúng lúc này, Hà Điền Điền nghe thấy sau lưng vang lên tiếng cười khẽ. Tiếng cười thản nhiên, không có ý tốt như muốn công kích lòng người, khiến cho lòng vừa ngứa vừa đau, vừa tức giận, lại... không biết phải làm sao.

Âm thanh kia, tiếng cười kia, chúng đều rất quen thuộc.

Đầu óc Hà Điền Điền như muốn nổ tung, trái tim đập điên cuồng, mắt cô đỏ lên, vội vàng xoay người lại.

Người trước mặt đang đưa lưng về phía cô, rất nhàm chán đọc tạp chí. Lật từng tờ từng tờ, động tác khá nhanh.

Không cần anh xoay người, không cần anh nói chuyện. Chỉ cần nhìn bóng lưng, cô có thể nhận ra anh.

Nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

Vị khách nữ nhìn thấy liền sững sốt, “Này...”

Anh chậm rãi xoay người lại.

Khi vị khách nữ nhìn thấy mặt anh thì đột nhiên sợ hãi thốt lên: “A! Cậu là người đó! Người máy tên là Hàm Quang?”

Câu nói này đã khiến mọi người chú ý, đồng loạt nhìn sang.

Hàm Quang vô cùng bình tĩnh liếc mắt, “Bà mới là người máy, cả nhà bà là người máy.”

“...” Vị khách nữ sờ mũi, “Xin lỗi cậu, ha ha, giống thật đấy... Tôi mạo muội hỏi một câu, cậu đi phẫu thuật thẩm mỹ giống Hàm Quang à? Ở bệnh viện nào thế?”

Hàm Quang không để ý. Anh nâng cổ tay nhìn đồng hồ rồi nói với Hà Điền Điền, “Nên tan làm thôi.”

Hà Điền Điền cảm thấy như mình đang đi trên mây, không biết bản thân rời khỏi đó từ lúc nào. Sếp thấy dáng vẻ ngơ ngác của cô thì cảm thấy khá thú vị, không nhịn được gõ đầu cô một cái.

Hà Điền Điền: “...”

Sếp: “Ê Điền Điền, bạn trai à?”

“Hả? À...”

“Bệnh viện chỉnh hình nào làm được thế? Phẫu thuật giống như thật vậy, có thể giới thiệu cho tôi được không? Tôi bảo bạn trai tôi đi chỉnh. Xấu quá nhìn cũng rất khó chịu.”

Hà Điền Điền mờ mịt nhìn về phía Hàm Quang, “Để tôi hỏi một chút xem sao...”

“Được, hỏi đi, nhớ hỏi kĩ vào đấy! Giờ cô đi hẹn hò đi!”

“Được...”

Cho đến khi bị Hàm Quang dắt tay ra khỏi cửa, Hà Điền Điền vẫn có cảm giác không chân thật.

Hàm Quang cúi đầu nhìn cô, hơi nhướn mày, ánh mắt giống như cười mà không phải cười: “Chưa bao giờ thử?”

Hà Điền Điền đỏ mặt quay đầu đi, nhỏ giọng hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

“Em thô lỗ với anh trước cả thế giới, làm sao anh có thể không đến được?”
Hàm Quang mỉm cười, giọng nói nhẹ nhàng, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

Hà Điền thật sự bội phục anh. Để cho cô có cảm giác vui sướng kích động thêm chút nữa thì sẽ chết sao?! Thế nào mà vừa gặp mặt đã khiến không khí xấu hổ như vậy...

Cô vẫn không tin lắm, vội hỏi: “Không phải anh đã tiến hóa thành thần sao?”

“Thần linh cũng rất cô đơn.”

Lòng Hà Điền Điền chua xót, “Em còn tưởng rằng...”

“Tưởng cái gì?”

“Em tưởng rằng anh sẽ không trở lại nữa.”

Hàm Quang cười tủm tỉm: “Làm sao anh có thể không trở về chứ, em tỏ tình với anh trước cả thế giới...”

“Được rồi!” Cô ngắt lời anh, vốn còn đang định tức giận nhưng mà vừa ngẩng đầu nhìn anh, trong phút chốc, lòng cô lại mềm nhũn. Hai mắt cô đỏ ửng, bĩu môi, ầm ức nhìn anh, “Vậy tại sao bây giờ anh mới tới?”

Hàm Quang xoa trán cô, ánh mắt rất dịu dàng, anh cúi đầu nhìn cô: “Anh đang đợi loại người thích ứng với anh, hoặc là quên anh đi.”

Hà Điền Điền không rõ bây giờ mọi người đã thích ứng anh hay lãng quên anh. Dù sao ngày mai toàn bộ công ty sẽ biết rằng cô có một người bạn trai

phẫu thuật thẩm mỹ thành công....

Bọn họ cùng đi chợ, sau khi về nhà Hàm Quang vào bếp nấu cơm, Hà Điền Điền thay quần áo, mặc chiếc áo sơ mi màu xám buổi sáng nay, đôi chân trần trắng muốt giẫm lên sàn. Cô nhìn vào trong bếp thì thấy bóng dáng anh, đó từng là hình ảnh bình thường ngày trước của họ, cũng là hình ảnh mà cô mơ ước vô số lần trong nửa năm qua... Bây giờ nó thực sự xuất hiện trước mắt cô khiến cô cảm động muốn khóc.

“Điền Điền.” Hàm Quang đột nhiên gọi tên cô.

Hà Điền Điền vội vàng đi vào phòng bếp, đứng sau lưng anh, “Gì vậy?”

Anh cũng không quay đầu lại, giơ tay về phía cô, nâng ngón trỏ: “Liếm đi.”

Ngón tay anh dính một ít bơ lạc.

“Tại sao anh không lau đi?”

“Lãng phí.” Anh nói xong lại đưa ngón tay, “Nhanh lên.”

Hà Điền Điền đành phải đi đến, cầm tay anh liếm sạch.

Cảm giác mình giống chó con... QAQ

Hàm Quang đã quay người cúi đầu nhìn cô, đầu ngón tay đảo quanh lưỡi cô: “Là em quyến rũ anh trước.”

Hà Điền Điền: “...” Con mẹ nó!

Anh bỏ ngón tay ra, nhanh chóng hôn lên môi cô.

Một khi cánh cổng nhung nhớ mở ra, cảm xúc giống như nước lũ ào ào mà chảy. Bọn họ hôn nhau nồng nàn mà xúc động, hô hấp Hà Điền Điền rối loạn, hai chân như nhũn ra, cuối cùng phải để anh ôm lấy mới đứng vững.

Dù sao cô cũng là con người, luôn phải hô hấp. Vì thế anh buông cô ra, khi cô thở dốc, anh lưu luyến cắn nhẹ lên vành môi cô.

“Có muốn anh không?” Vừa cắn vừa hỏi.

“Ừm...” Mặt của cô đã đỏ như quả cà chua, nhỏ giọng đáp.

Anh cũng không hài lòng với câu trả lời này, lại cắn cô mạnh hơn, “Muốn không?”

“Em muốn anh...”

Hàm Quang thỏa mãn, nụ hôn bắt đầu đi xuống dần, hôn lên cằm cô, hôn lên gáy cô, hôn lên xương quai xanh của cô.

Hà Điền Điền cảm thấy không ổn, muốn đẩy anh ra, “Hàm Quang, đừng...”

Anh đặt cô lên cánh cửa, nụ cười trầm ấm lại dễ nghe: “Mặc như vậy đến gặp anh sao? Ồ.”

Nói xong, cúi đầu xuống ngực cô, nhẹ nhàng dùng răng cời khuy áo sơ mi.

Lúc này Hà Điền Điền thầm nghĩ: Kỹ thuật của thần linh đúng là tuyệt thật!

Vốn áo sơ mi kia mặc trên người cô rất rộng, xương quai xanh lộ ra một khoảng lớn, bây giờ cời xong khuy áo, anh nheo mắt lại, cup mắt nhìn ngực cô.

“Đây là cái gì?” Anh kéo áo sơ mi xuống, lập tức để lộ hình xăm nhỏ.

Hà Điền Điền muốn che đi nhưng không kịp nữa.

Hàm Quang cười híp mắt, nụ cười trầm ấm lại đặc ý, vừa cười vừa nói:

“Đồ ngốc.”

Hà Điền Điền xấu hổ vô cùng, cô kéo quần áo bỏ chạy.

Mới chạy được hai bước đã bị anh bắt lại.

Không phải quân ta vô dụng mà là kẻ địch quá mạnh mẽ. QAQ

Tay trái Hàm Quang mạnh mẽ ôm lấy eo cô, để đề phòng cô chạy trốn, anh dùng tay phải kéo cổ áo cô xuống, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve làn da chỗ ngực của cô, sờ đi sờ lại hình xăm nhỏ ấy.

Cả người cô bị bắt dựa vào ngực anh. Anh nghiêng đầu, sống mũi chạm vào tai cô, bên tai cô là tiếng cười của anh: “Sợ cái gì, dám làm mà không dám nhận.”

“Buông em ra...”

Ngón trỏ của Hàm Quang ấn lên tên mình, khẽ hỏi: “Đau không?”

“Không đau.”

“Anh muốn hỏi là bên trong.”

Hà Điền Điền hơi sửng sốt, hiểu được sự lo lắng của anh, lập tức lắc đầu, “Bên trong cũng không đau.”

“Có cảm giác gì khác không?”

Hà Điền Điền khó hiểu: “Hả? Cảm giác gì cơ?”

“Cảm giác gì cũng được. Có hay không?”

“Không có, không có cảm giác gì.”

“Ừ.”

Hà Điền Điền cảm thấy cuộc nói chuyện của bọn họ thật kỳ lạ. Hàm Quang hôn lên tai cô, hai chân cô như nhũn ra, cố hết sức nghiêng đầu hỏi: “Tại sao lại hỏi em có cảm giác gì hay không? Bên trong có cái gì à?”

“Ừ.” Anh buồn bã lên tiếng, ngậm lấy vành tai cô, mập mờ cười nói, “Có anh.”

...

...

...

“Hương Bắc, tại sao cậu lại chắc chắn Hàm Quang sẽ trở về?”

“Bởi vì khi Hà Điền Điền làm phẫu thuật, cậu ta đã đặt một con chip vào trong trái tim của cô ấy.”

“Chip gì cơ?”

“Nếu trái tim Hà Điền Điền ngừng đập trong vòng 24 giờ, Hàm Quang sẽ tự động tiến vào trạng thái hôn mê mãi mãi. Cậu ta làm tất cả những điều này là để trở về.”

...

...

...

Từ nay về sau,

Anh khắc quăng đời còn lại của mình vào trong lòng em.

8/10/2067

TOÀN VĂN HOÀN